

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times bestselling author of
THE BEAR AND THE NIGHTINGALE

Katherine Arden

The
Unicorn
Hunters

a novel

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

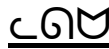
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

Yazan: Katherine Arden

KIŞ GECEİ ÜÇLEMESİ

*Ayı ve B lb l Kuledeki Kız
Cadının Kışı*

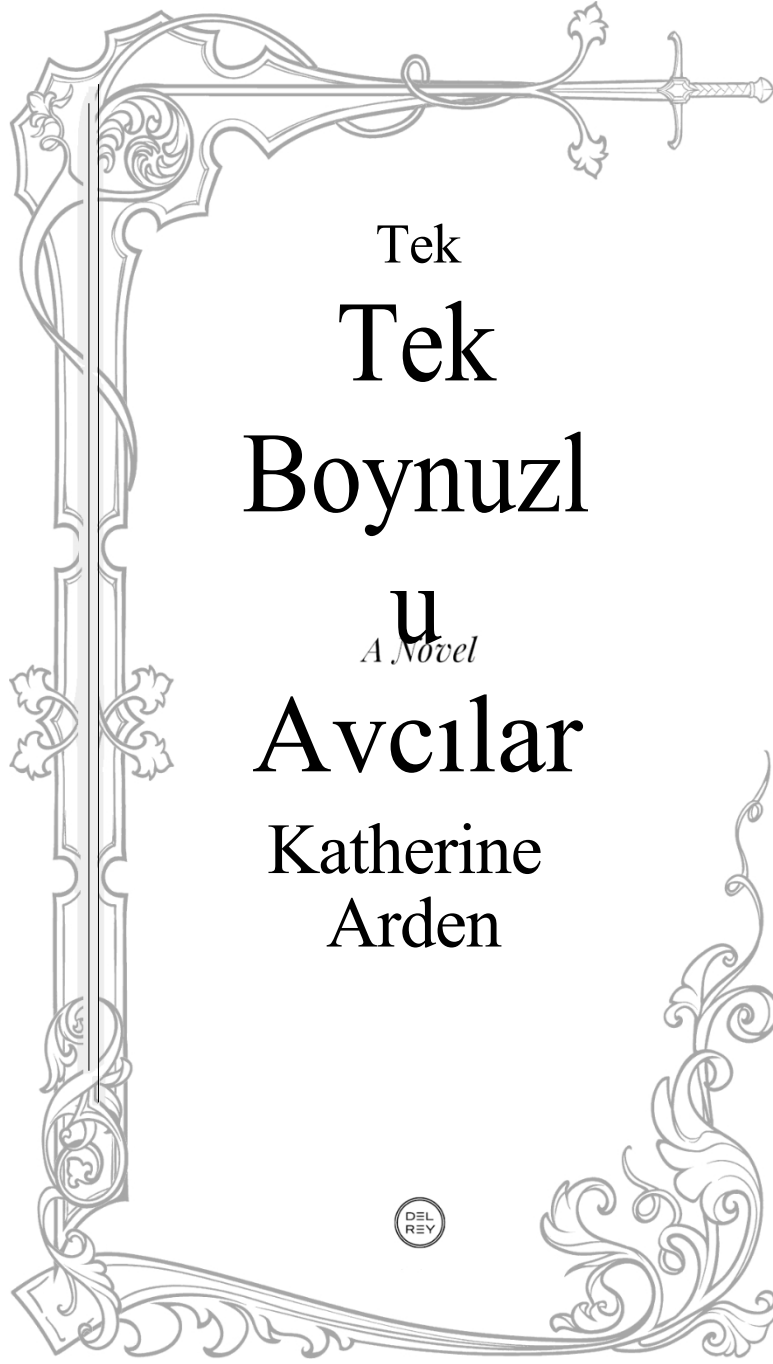
*Hayaletlerin Sıcak Elleri Tek
Boynuzlu At Avcıları*

Çocuklar İçin

KÜÇÜK MEKANLAR DÖRTLÜSÜ

*Küçük Mekanlar
 l  Sesler
Karanlık Sular Boş
G l msemeler*

En Tuhaf Balık

Del Rey
Random House'un bir imtiyazı
Penguin Random House LLC'nin bir bölümü 1745
Broadway, New York, NY 10019
randomhousebooks.com
penguinrandomhouse.com

Telif hakkı © 2026 Katherine Arden

Penguin Random House, telif haklarına büyük önem verir ve bunları destekler. Telif hakları yaratıcılığı besler, farklı sesleri cesaretlendirir, ifade özgürlüğünü teşvik eder ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve izinsiz olarak kitabın hiçbir bölümünü herhangi bir biçimde çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Böylece yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

Bu kitabın hiçbir bölümünün yapay zeka teknolojileri veya sistemlerini eğitmek amacıyla herhangi bir şekilde kullanılamayacağını veya çoğaltılamayacağını lütfen unutmayın.

Del Rey ve Circle kolofonu, Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Ciltli ISBN 9780593128282
E-kitap ISBN 9780593128299
Uluslararası baskı ISBN 9798217374670

KİTAP EKİBİ: Yapım editörü: Loren Noveck • Genel yayın yönetmeni: Paul Gilbert •
Yapım müdürü: Kevin Garcia • Metin editörü: Emily DeHuff • Düzeltmenler: Alice
Dalrymple, Karina Jha, Nicole Ramirez, Tracy Roe

İÇ SÜSLEME: AntonPix (başlık sayfası) • incomible (bölüm başlıkları ve bölüm girişleri)

• sakedon (boşluk süslemesi)

SON SAYFA ÇİZİMİ ÇİZİM:
Rawpixel.com/Shutterstock

Kitap tasarımı: Sara Bereta, e-kitap uyarlaması: Eva Windler

Kapak tasarımı: Irene Ng
Kapak illüstrasyonu: Serena Malyon

AB'de ürün güvenliği ve uygunluktan sorumlu yetkili temsilci Penguin Random House
Ireland, Morrison Chambers, 32 Nassau Street, Dublin D02 YH68, İrlanda'dır.
<https://eu-contact.penguin.ie>

ep_prh_7.3a_156251074_c0_r0

İÇİNDEKİLER

İthaf

Bölüm I

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm II

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm III

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm IV

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Sonsöz Teşekkürler Yazar

Hakkında

Tanya Miller'a

*Tüm arkadaşlarım arasında, bir tek boynuzlu atı evcilleştirebilecek
en uygun kişi*

BÖLÜM

I

BÖLÜM

1

FRANSIZ ELÇİ, Paskalya döneminin son Pazar günü Nantes'a geldi. O sırada tüm Breton sarayı hâlâ kilisedeydi; yağmurun şırıltısı ve çanların çınlaması, elçinin maiyetinin at seslerini ve haykırışlarını bastırıyordu. Saray halkı onun gelişinden habersiz ayini dinledi; her zamanki gibi entrikalar kurup dedikodu yaptılar ve komünyon aldılar; bulaşıkçıdan düşese kadar hiç kimse, o yıldan itibaren Hıristiyan dünyasının bir daha asla eskisi gibi olmayacağını bilmiyordu.

Brittany'de yağmur yağmak yerine havada asılı kalır ve havayı buharla doldurur, bu yüzden saray mensupları katedralden çıktıklarında anında bulutların içine sarmalandılar. Yukarıdaki çanların sesi o kadar yüksekti ki yağmur damlalarını sallayıp eğriltecek kadar. Paskalya için en güzel kıyafetlerini giymiş olan saray mensupları, sayıları olması gerekenden az olmasına rağmen gri ışıktaki parıldıyorlardı. Birçoğu Fransa ile yapılan savaşta ölmüştü, daha fazlası ise hâlâ uzakta, fatihlerinin şatolarında ödenecek yürüyen senetler gibi fidye bekliyordu.

Kalabalığın ortasında, neşeli gözlü bir kız yürüyordu; kesilmiş kadife ve ipek çoraplar, gümüş kumaşlar ve mür kokusuyla dolu bir denizde süzülen bir menekşe gibi, eteğini su birikintilerinden uzak tutmaya çalışırken dikkatini toplamıştı. Bu, Brittany'nin hükümdar düşesi Anne'di; saçları bir taç ve inci işlemeli bir crespine ile geriye toplanmıştı, ancak başka mücevher takmamıştı. Garnizonlarının masraflarını karşılamak için hepsi satılmıştı.

Kaleye bir Fransız elçisinin geldiğinden haberi yoktu. Aslında, bambaşka bir yönden bir haberci bekliyordu ve bu beklenti, zaten neşeli olan yüzünü daha da aydınlatıyordu. O ve nedimleri yürürken bir bilmece oyunu oynuyorlardı.

"Ben her şeyin içindeyim ve her şeyin içinden geçiyorum," dedi aralarından en ciddi olanı. "Ben mumların, lambaların, suyun ve zarların içindeyim. Ben Tanrı'nın sözüyüm; ben insanlığın kutsamasıyım. Ben..."

"Kehanet," diye cevapladı dört neşeli ses. Anne'in tüm nedimleri zekiydi.

İçlerinden bir diğeri farklı bir bilmeceye başladı: "Üç armut asılı, üç keşiş geçiyor, her biri bir tane alıyor, ama iki tane kalıyor, nasıl..."

Jean de Rieux, Anne'nin babası ölüm döşeğinde kanlar içinde yatarken onun vasisi olarak atanmıştı ve şimdi bilmeceli oyunu hoşgörölü, endişeli bir yüzle izliyordu. O, bilmeceler uydurmak için fazla akıllı başında biriydi. Alçak sesle, "Majesteleri, bugün falcıyı gördünüz mü? Haberler ne?" dedi.

"Elçimden haber var mı? Henüz yok," diye mırıldandı Anne, bir su birikintisinden kaçmak için koluna yaslanarak. Hava yağmurla doluydu; o da bu havayı ciğerlerine çekti. "Ayaklarım kurduğunda soracağım. Ama nerede olduğunu bilmek onu buraya daha çabuk getirmeyecek."

De Rieux başını salladı. "Sana aşırı özgüvene karşı uyarmıştım, kızım. Bu... senin... düzenlemen..." Gizlilik o kadar büyüktü ki doğru kelimeyi bulmakta zorlandı, ancak başlarının üstündeki çanların gürültüsü seslerini bastırıyordu. "Bu dikkate değer bir zafer, ama ayı öldürmeden derisini satmamalısın."

"Ya da bu durumda evlenmeden. Hadi hepimiz ayıya acıyalım," dedi Anne ve ona yaramazca gülümsedi. Dükün asaletine rağmen

, onun memnuniyetini tam olarak gizleyemiyordu ve o henüz yirmi yaşında bile değildi. “Acele etmedim.”

De Rieux cevap veremeden, Anne’in kız kardeşi Isabeau ıslak eteğini su birikintilerinin içinden sürükleyerek yanlarına koştu. On yaşındaydı, yavru ördek kadar hareketliydi; koyu renk saçları, özenle örülmüş örgülerinden kaçınılmaz olarak çözülmeye başlamıştı. Taşların üzerinde kaydı, De Rieux onu yakaladı ve Anne, “Isabeau, siperlerde kendin savaşmayı düşünmüyorsan, lütfen ayakkabıların için beni iflas ettirme. Askerlerimize ödeme yapmamız gerekiyor,” dedi.

“Bana bir mızrak ver, ben de surları koruyayım,” diye karşılık verdi Isabeau, hayali bir silahı sallayarak. De Rieux’nun omzuna bile zor ulaşıyordu, Anne’den neredeyse hiç kısa değildi, ama Isabeau onu geçeceğine dair her türlü vaadi veriyordu. Çocuk uzun, beceriksiz uzuvlardan ibaretti, oysa Anne süt dükkanındaki bir kedi gibi küçük ve parlaktı.

“Öyle mi? Fransızlara acıyorum,” dedi Anne, kız kardeşinin burnunu çimdikleyerek.

Isabeau, Anne’in omzuna çarptı ve aynı zamanda onun da vasisi olan De Rieux’ya gülümsedi. Hepsi, Nantes şehrini Bretonların kısaca Brittany düklerinin kalesi olarak adlandırdıkları devasa yeni dükal kaleye ayıran asma köprüyü geçiyorlardı.

Kale pencerelerinden ve surların üstünden, yarı akortlu müzik ve kahkahalar sızarken, parlak bir saraylılar akını barbakanın altından geçip avluyu geçiyordu. Yağmur daha hızlı yağıyordu. Isabeau kilisede başından sonuna kadar vakur davranmıştı ve Anne, kendini tutamadan küçük bir sıçrayış yapmasına rağmen, şimdi yine asil davranmaya çalıştığını gördü.

Anne şöyle dedi: “Isabeau, bu sabah yerinde duramıyorsan, güzel bir pelerin giyip bahçede koşuştur.” Eğer

Breton çocukları yağmur yağdığında evde tutulursa, asla dışarı çıkmazlardı. “Döndüğünde bana bir buket çiçek getirmeyi unutma.”

Isabeau'nun yüzü aydınlandı. “Benimle gelip çiçekleri toplar mısın?”

“Gelmeyeceğim.” Yağmur şiddetini artırıyor gibiydi, mor korsajına parıldayan damlacıklar düşecek kadar. “Ben güzel bir ateşin başında oturup, sunak örtüsümü işleyeceğim, heyetleri ağırlayacağım ve deli gibi dedikodu yapacağım.” Kız kardeşine masum bir bakış attı. “İstersen içeri gelip bir mendil kenarını dikebilirsin.”

Isabeau titredi ve hemen uzaklaştı, geriye dönüp el salladı; peşinden sinirli mürebbiyesi ve burnu akan bir öğretmen geliyordu.

Anne, gülümseyerek kız kardeşinin gidişini izledikten sonra avluda bir terslik olduğunu fark etti.

Bir dizi tanıdık olmayan at ahıra götürülüyordu; at suluklarının yanında tanıdık olmayan bir at bakıcısı duruyordu. Muhafız evinde garip seslerin yüksek bir karışımı yankılanıyordu. Kim gelmişti? Bir bayrak, kalkan, tabard ya da surcoat görseydi bunu anlayabilirdi, ama yağmur hâlâ soğuk ve yoğun bir şekilde yağıyordu, dünyayı bir ressamın parmak uçları gibi bulanıklaştırıyordu. Kim gelmiş olursa olsun, *onun* habercisi olamazdı. Habercisi gizlice, tek başına at sürüyordu.

O ve Jean de Rieux, kalenin içine girerken birbirlerine temkinli bakışlar attılar.

Anne'in gayri meşru üvey kardeşi, Avaugour Baronu Henri, onu dua odasının üstündeki özel odası olan garderebunda buldu. Anne burayı yakın dostlarını ağırlamak, belgeleri okumak, dikiş dikmek ve nedimeleriyle dedikodu yapmak için kullanıyordu. Pencereilerin yanında ılık gri, şöminenin yanında ise pembeydi; yağmur ışığıyla şömine ışığının birbirine karışmasıyla bazı yerlerde titriyordu. Halılar, kurt postları ve duvar halıları taş duvarların sertliğini yumuşatıyordu.

Düşese hizmet etmek için bir nedeni olan tüm saraylılar çoktan odadaydı ve alçak sesle haberler paylaşıyorlardı. Henri, yakışıklı yüzünde öfkeli bir kızarıklıkla, hepsinin arasından dümdüz ilerledi.

Anne taç giydiğinde, bazıları dükün tek oğlunun düklüğü miras alamamasının utanç verici olduğunu fısıldamıştı. Ne olursa olsun, dediler, krallığı zavallı Francis'in henüz büyümemiş kızına vermekten daha iyi olurdu. Henri o insanlara sadece güldü. "Tanrım," demişti Anne'e, "kim ister ki bunu? Okunacak onca evrak. Antlaşmalar, hesaplar ve mektuplar. Ve konuşan yaşlı adamlar. Sen seviyorsun, seni doğaya aykırı yaratık. Senin sadece eğlenmek için yaşadığını sanıyorlar, ama o konseyi yönettiğin zaman gözlerindeki bakışı görmüyorlar."

Anne bunu gerçekten seviyordu. Gerçi bazen Tanrı'nın uzun boylu ve iri yapılı, bir şövalye ve bir erkek olarak yarattığı Henri'yi kıskanıyordu. Bu özelliklerden herhangi biri ya da hepsi, hayatını çok daha kolaylaştırırdı.

Garderobdan geçip devasa taş şöminenin başlığına yerleşti ve bir düzine saray mensubunun selamlarına başını sallayarak karşılık verdi. "Haberlerini anlat bana kardeşim. Kimler geldi? Aşağıda atları gördüm."

De Rieux, ağzı aşağı bükülmüş ve endişeli bir ifadeyle onları şöminenin yanına kadar takip etti. Danışmanları odanın dört bir yanına dağılmıştı: Zeki ve neşeli Dunois; babası, ünlü Orléans'lı Piç'ti. Comte de Comminges ve Montauban, kedisi gibi temkinli ve son derece sadık olan baş uşağı. Hepsi göze çarpmadan yavaşça yaklaştılar, bu sırada nedimeleri, onların konuşmalarını gizlemek için bir sohbet korosu başlattılar.

"La Trémoille, büyük bir maiyetle ve Fransız sarayından mesajlarla burada," dedi Henri, alçak sesle. "Bir kahinden haber aldı ve Saint-Aubin-du-

Cormier'deki garnizondan atla gelmiş. Sanırım Fransız evliliğinin daha fazla ertelenmemesi için ısrarcı olmak üzere gelmiştir.”

Anne birdenbire hareketsiz kaldı. Aklı anında taç giyme töreninin yapıldığı güne gitti. O zaman çok gençti ve gözleri kızarmıştı, babası yeni gömülmüştü.

"Fransa kralıyla evlenmeyeceğim," demişti De Rieux'ya. O da biliyordu, herkes biliyordu ki, Fransa kralıyla evlenirse, artık Brittany diye bir yer kalmayacaktı. Sadece Ren Nehri'nden fırtınalı denize kadar uzanan Fransa kalacaktı. "Babama söz verdim."

“Başka ne seçeneğin var ki?” diye karşılık vermişti De Rieux, haklı olarak. Babası tam da bu mesele yüzünden bir savaşı kaybetmiş ve savaşın ardından hayatını kaybetmişti. Brittany, denizin zenginlikleriyle donatılmış yemyeşil bir mücevherdi ve on kat daha büyük olan Fransa onu arzuluyordu. Brittany aynı zamanda Anne'nin çeyiziydi ve evlendiğinde kocasına geçecekti. Elbette Fransa onu istiyordu.

“Kendime yeni seçenekler yaratacağım,” demişti o zaman.

Ve öyle de yapmıştı. Bundan emindi. Flanders'tan gelen gizli elçisi, şu anda bile Brittany'nin kurtuluşunu, eyer eteğine dikilmiş bir şekilde taşıyordu.

"Öğrenmiş olmalılar," diye fısıldadı De Rieux.

Anne'nin zihni hızla çalışıyordu. "Belki. Ya da belki de değil," dedi. "Eğer bilseydi askerler getirirdi, ama yanında sadece muhafızları var, değil mi?"

"Ama başka neden şimdi gelsin ki?" diye mırıldandı Montauban.

Hepsi endişeliydi ve Anne onları suçlamıyordu. Fransa planlarını çok erken açığa çıkarırsa, tahttan indirilirdi. Ya da kaçırılıp zorla evlendirilirdi. Derin nefes almakta zorlanıyordu.

“Aklıma birkaç neden geliyor,” dedi Dunois, kaşlarını çatarak. “Ama hiçbirisi hoşuma gitmiyor.” Baharatlı şarabından

baharatlı şarabından bir yudum aldı.

"Neden burada olduğunu söylemedi, sadece düşesle görüşmek istedi," dedi Henri.

Kardeşi devlet işlerine pek yatkın değildi. O, mızrak dövüşünü, pahalı atları ve iyi kesimli ceketleri severdi. Ama babasının metresinin oğlu olan o, sakın ve iyi kalpli bir adamdı.

Anne'nin hızlanan kalp atışları tüm vücudunu sarsıyor gibiydi; sesini yumuşak tutmaya çalıştı. "Yakında öğreniriz. Ona en derin saygılarımı ilet ve Fransa'daki kuzenimizi onurlandırdığımızı ve asil generalinin uygun gördüğü zamanda onu beklediğimizi söyle." Fransız sarayından gelen herkese sinir bozucu derecede dalkavukça davranılması için sürekli talimatlar vermişti. Kardeşine düşünceli bir bakış attı. "Henri, git ve daha pahalı bir şey giy. O devekuşu tüyü olan kaba şapka. Senin hırslı olduğunu ve tüm parayı harcadığını düşünmesini istiyorum."

"Ne?"

"Hemen," dedi Anne. "Çabuk. Çağırıyor alır almaz her an buraya gelebilir. Gecikmelerden nefret eder. Hatırlamıyor musun? Bir şey daha var..." Kulağına fısıldadı.

"Anlamadım," dedi kardeşi şüpheyle.

"Gerek yok," dedi Anne. Bunu neşeyle söyledi, ama ateşin ışığı görüş alanında yanlara doğru kaymaya devam ediyordu, ona kuşatma toplarından fışkıran ışık huzmelerini hatırlatmak istercesine. La Trémoille'i ilk kez tam da o kalenin surlarından görmüştü. O, surlarını metodik bir şekilde kuşatan Fransız ordusuna komuta ediyordu. Babası, sancağındaki üç mavi kartalı göstermiş, ateş etmek için pozisyon alan bombardıman toplarını işaret etmişti.

O gün üzerinden yıllar geçmişti, ama o günün soğuk korkusu hâlâ ona yapışmış durumdaydı.

Henri, “Şunu bilmelisin ki şapkalarım sarayda herkesin gıpta ettiği şeylerdir,” dedi.

“Şimdi.”

O, sakın mizaçlı babalarının nasıl böyle bir bebek tiran doğurabileceğine dair inanılmaz bir şeyler mırıldanarak uzaklaştı. Anne onun gidişini izlerken gülümsedi, ama De Rieux’nun endişeli bakışlarıyla karşılaştığında gülümsemesi kayboldu.

Dört yıl önce, Fransa genelkurmay başkanı Guillaume de La Trémoille, Brittany’nin fethinin mimarı olmuştu ve onun kesin görüşüne göre, savaş çok erken bitmişti. Bretonlar, Saint-Aubin-du-Cormier’de kesin bir yenilgiye uğramışlardı, ancak Fransa, savaştan sonra onların barış talebini kabul etmemeliydi. Dük Francis’in ölümü karşısında taviz vermemeliydiler. İlerlemeli, Nantes’teki şatoyu ele geçirmeli, Rennes’i almalı, kızları, yani dükün varislerini Fransa krallığının vesayeti altına almalı ve Brittany dükünün koltuğuna sadık birini, tercihen kendisini, oturtmalıydılar.

Savaşlar böyle kazanılırdı.

Eski kral da bu şekilde kazanırdı.

Ancak Charles genç ve naifti ve erdem konusunda aziz ilan edilmiş atası Aziz Louis’i örnek almak istiyordu. Charles’a göre erdemli krallar, kanlı paralı askerlerden oluşan bir ordunun desteğiyle, en ufak bir gerekçeyle bile toprak ele geçirmezlerdi. Erdemli krallar, iyi ve kanunlara uygun Hristiyan evlilikleri yoluyla topraklarını genişletirlerdi; oysa Brittany’nin iki varisi de kızdı.

Saray halkı kamuoyu önünde ona katılıyordu, ancak özel olarak Charles’ın savaşçı babasının sevimli oğluna ne derdi diye merak ediyorlardı.

La Trémoille, yaşlı kralın ne diyeceğini çok iyi biliyordu ve tüm gücüyle onun yerine bunu söyleyebilmeyi diledi.

Tüm bu durumun tek tesellisi, yeni taç giymiş düşesin, neredeyse iflas etmiş bir tahtın üzerinde bir kukla gibi duran, aptal bir çocuk olmasıydı. Charles gençti ve aşk entrikalarına çok düşküncü; kraliyet, Burgonya'daki savaşlarla meşguldü ve kızın biraz büyümesini beklemek o kadar da riskli görünmüyordu. Böylece doğum sırasında ölme ihtimali azalacaktı.

Ama şimdi La Trémoille, Brittany'den elini eteğini çekmek niyetindeydi. Yaşadığı sürece bir daha yağmur bulutu görmek istemiyordu, bir daha buruşuk derisine kadar sıılsıklam olarak at sürmek istemiyordu. Minnettar Fransa'nın hediyeleri olan topraklarının ve unvanlarının tadını çıkarmak istiyordu. Sonra yeni askerler toplayıp, güneşli Pavia'da, uzaklarda güzel bir yağma savaşı yapmak niyetindeydi.

Düşes evlenmeliydi. Artık evlenme yaşını geçmişti ve Charles taç giymişti. Marguerite ona mektubunda, bunun şimdi olması gerektiğini yazmıştı. Fransa'lı Marguerite, kralın ablasıydı, o reşit olana kadar onun naibi olmuştu. Avrupa'nın en zeki kadını, en güçlü kadınıydı. Charles'ın taç giyme töreninden sonra bile, devletin dizginlerini bilgece elinde tutmaya devam etti. Brittany'yi yarı fethedilmiş halde bırakmanın tehlikesi konusunda La Trémoille'in görüşlerini tamamen paylaşıyordu. Nantes'a gidip bu evliliği ayarlayacaksın. Gerekirse onları korkutacaksın.

Bu emirler zihninde yankılanırken, yeni ceketıyla son derece şık bir halde Guillaume de La Trémoille, Brittany Düşesi'nin huzuruna çıktı; bu kaçınılmaz ve zorunlu Fransız evliliğine en ufak bir direnç gösterirlerse, onu ve danışma kurulunu dehşete düşürmeye hazırdı.

Düşesin gardırobunda uzun masalar üzerine bir ziyafet hazırlanmıştı. Düşes tüm saray halkını burada ağırlamıyordu; bu, yakın dostları için hazırlanmış bir yemektir. Guillaume selam verdiğinde düşes hemen ayağa kalktı ve dokunaklı bir utangaçlıkla onu selamladı.

La Trémoille, yemekleri görünce kalbi sıkıştı: hepsi şekerli meyveler ve marzipan. Şımarık bir çocuk için bir yemek. En azından düşes güzeldi. Belki Fransa Kralı Charles, o da biraz aptal sayılırdı, ondan hoşlanabilirdi. Birlikte aptalca davranıp, yönetme işini başkalarına bırakabilirdi.

Düşes nefes nefese ona lezzetleri denemesi için cesaret verdi ve o bazılarını zorla yuttuktan sonra, çekinerek sordu: "Monseigneur, bana bir mesajınız var mı?"

La Trémoille son tatlıyı da kenara itti. "Madam, Fransa krallığı adına geldim; krallık, Kral Charles ile sevgili tebası Brittany'li Anne arasındaki ittifakı bir an önce sonuçlandırmayı arzuluyor. Bu özlemle beklenen birleşmeyi kolaylaştırmak için gereken her şeyi yapmaya yetkiliyim."

"Oh," dedi kadın, sanki birinin onu azarlayacağını beklermişçesine masanın ucuna çekinerek baktı. "Sanırım... sadece... korkarım ki..." Dudaklarını ısırarak sözünü yarım bıraktı.

La Trémoille, birdenbire dikkatini toplayarak kadının bakışlarını takip etti. O ve Marguerite, dükâzin üzerinde özel bir nüfuza sahip olan Breton sarayından birinin, rüşvet umuduyla Fransız evliliğini geciktirebileceği ihtimalini tartışmışlardı. Böyle bir kişi var mıydı?

"Ama o kadar acele etme, kardeşim," dedi masanın birkaç sıra ilerisinden tiz bir ses. "Tek boynuzlu atı unuttun."

Belki de bu adamdı. Kıyafetine bakılırsa yakışıklı bir şövalye, gergin ceketinin üzerinde kaslı kolları kavuşturmuş ve

başında La Trémoille'in gördüğü en kaba boyalı devekuşu tüyü yığını vardı.

"Ah, Henri," dedi düşes, tedirgin bir ifadeyle. "General tek boynuzlu atlarla ilgilenmez."

Bu, dük tarafından şövalye ilan edilen ve Avaugour Baronu unvanını alan, en büyük çocuk olan Breton piçi olmalıydı. Söylentilere göre Francis, çocuğu eski Fransız kralının terk ettiği metresinden yapmıştı. Bir piç her zaman iktidarın kapılarını kemirmelidir, kraliyet piçi ise iki kat daha fazla. Rüşvet olarak ne isterdi? La Trémoille, bu sonradan görüne bakarken düşesi neredeyse unutmuştu. "Ne tek boynuzlu atı?" O, bir duvar halısı ya da başka bir saçma sapan işin siparişini bekliyordu.

"Ah," dedi düşes güven dolu bir sesle. "Sadece Brocéliande'de bir tek boynuzlu atın görüldüğü haberini aldık da."

Masadaki herkesin sesi alçalmış gibiydi; *Brocéliande* ismi tek başına bile karanlık bir gizem yayıyordu. Adamlar o kadim orman hakkında çılgın hikâyeler anlatıyorlardı. Periler, korriganed'lerin uzun zamandır o ormanın gölgelerinde yaşadığını. Dikkatsiz bir yolcunun Kayıp Topraklara sapıp sonsuza dek ortadan kaybolabileceğini ya da bir asır sonra geri dönebileceğini, o hala gençken tüm dünyasının ayaklarının altından kayıp gitmiş olacağını. Ayrıca, Brocéliande'nin insanların tek boynuzlu at avlayabileceği son ve en iyi yerlerden biri olduğunu, bunu sadece bir söylentiden öte bir kesinlikte söylüyorlardı.

A unicorn was the noblest and rarest prey in Hıristiyan dünyasında. Ateş ejderhaları, eğer hiç yaşamış olsalardı bile, yaşayanların hafızasında görülmemişti ve deniz ejderhalarını avlamak mümkün değildi. Deniz ejderhaları insanları avlardı. En azından, gemiler geri dönmediğinde denizciler böyle derdi. Ama ara sıra, bir duyulurdu inandırıcı hikayeler bir tek boynuzlu at hakkında. Tıpkı onun

efendisi kral gibi, La Trémoille de avlanmayı severdi. “Tek boynuzlu at mı dedin?”

Düşes, kardeşine çekingen bir bakış attı. “Trécesson’dan bir haber aldık. Efendisi için geyik avlayan bir avcı, köpeğiyle birlikte Brocéliande’de bu canavara rastlamış. Dört gün önce miydi, beş mi? Ben düşündüm ki... yani, biz düşündük ki... belki de onu avlamaya çalışmalıyız. Ben...” Sözleri takıldı, yüzü alçakgönüllü bir şekilde kızardı.

La Trémoille, kadının ne demek istediğini anladı. Bir tek boynuzlu atı avlamak için iki şey gerekiyordu. İlki, yem olarak soylu ve kusursuz erdemlere sahip bir bakireydi. Diğeri ise, sadece ihtişamıyla bile o kibirli canavarı kendine çekecek kadar abartılı bir avdı.

Bu güzel, soylu aptaldan daha iyi bir tek boynuzlu at yemi olabilir miydi? Ve bir erkek için tek boynuzlu attan daha asil bir av olabilir miydi? La Trémoille, emirlerini hatırlayarak tereddüt etti. Sonra, “Tek boynuzlu at avlamak güzel bir şey olurdu,” dedi.

Avaugour’lu Henri, şarabını yudumlarken, azarlayıcı bir sesle cevap verdi: “O zaman neden evlilikten bahsediyoruz? Yaklaşan iffetsizliğin esintisi bile her şeyi mahvedebilir — tek boynuzlu atların bunları bildiği söylenir, Monseigneur.”

Düşes daha da şiddetli bir şekilde kızarıyor, dudağını ısırıyordu.

La Trémoille düşündü. Sadece bu ihtimal bile kanını kaynatıyordu. Canlı bir tek boynuzlu at, köşeye sıkışmış... “Müzakereler başlamadan önce küçük bir erteleme mümkün olabilir,” dedi sonunda.

Henri d’Avaugour’un dudaklarında küçük, tuhaf bir gülümseme belirdi. “Bilge olduğunuzu biliyordum, Monseigneur.”

La Trémoille, piç kurusu muhtemelen hâlâ rüşvet bekliyordu diye düşündü. Eh, Fransa’da ona bir malikâne bulunabilirdi. Ama sefil bir malikâne olsun.

Hâlâ kızarmış olan düşes, “Tek boynuzlu atın boynuzunu Fransa kralına bir düğün hediyesi yapacağım. Tanrı izin verirse, derisini siz alacaksınız, tüm dünya hayran kalacak, Monseigneur,” dedi.

Bakışları yumuşak ve samimiydi. Elini öpmek için uzattığında, La Trémoille her zamanki soğukluğundan biraz daha az soğuk davranarak elini öptü.

Sonunda La Trémoille'den kurtuldular. General, tek boynuzlu at avı düşüncesiyle oldukça yumuşamıştı, ancak zavallı Henri'ye sürekli öfke dolu bakışlar atıyordu. Yüzünü buruşturarak biraz marzipan bile yedi ve şarap kadehini içti — Anne, baş ağrısı yapan tatlı türden bir şarap olmasını sağlamıştı — ve sonra ayrıldı. Hizmetçiler onun ardından gelerek masadaki örtüyü kaldırıp tahtaları ve sehpaları topladılar. Yakında büyük salonda gerçek bir ziyafet verilecekti.

Anne, o zamana kadar içinden patlamak üzere olan kahkaha krizine sonunda yenik düştü. Gözlerini silerek başını kaldırdığında, Henri de o saçma şapkayı hâlâ takmış halde sırtıyordu ve bu, onu yeniden kahkahalara boğdu. “Umarım bu geceki ziyafette katlanılabilir birkaç yemek vardır; insan sadece marzipanla yaşayamaz,” dedi.

"Tanrım, bunu nasıl yapıyorsun? Bir an önce kız kardeşim oradaydı, bir an sonra ise bir aptal, tam da istediğin anda kızarıyordu. Ve şuradaki Fransız da aptal değil, ama gelecekteki iffetsizlikle ilgili o saçmalığı yuttu."

Anne, “Kendi üstünlüğünden memnun kalmıştı. Bu, insanları akılsız yapar,” dedi.

La Trémoille için oynadığı komediye hiçbir danışmanın, hatta Jean de Rieux’nun bile yardım etmesine izin vermemişti.

İhtiyacı olan tek kişi Henri'ydi ve kalabalık bir grup, birinin ağzından bir şey kaçırma olasılığını artırmaktan başka bir işe yaramazdı. Ama La Trémoille ayrılalı bir mum süresi bile geçmemişti ki De Rieux merdivenleri tırmanarak yukarı çıktı. "General ne dedi?" diye sordu telaşla. "Ne istiyor?"

Henri hâlâ sırtıyordu. "Neye uğradığını anlamadı. Düşesin böyle bir etkisi vardır. Ve tabii ki, kız kardeşime çok önemli bir yardımda bulundum."

Anne her zamanki koltuğuna oturmuş, geniş, su desenli ipekten yapılmış sunak örtüsüne ince dikişler atıyordu; sert bir sesle şöyle dedi: "Generali, hepimiz Brocéliande'da tek boynuzlu at avına çıkana kadar Fransa kralıyla evliliğim konusunu ertelemesi için ikna ettik." Ateşin ışığında sunak örtüsünü çevirirken en sevdiği parmaklığı arzuladı. Altın olduğu için o da satılmıştı.

De Rieux oldukça şaşkın görünüyordu. "Ama... neden? Tek boynuzlu atlar yok ki. Ya da, hiç görölmemişler. En azından son yirmi yıldır."

"Bu," dedi Anne, "konuyla hiç alakası yok. Kendimize zaman kazandık."

"Ne amaçla? Kendinize bir iki hafta zaman kazandınız, daha fazlası değıl; bu bir şeyi değıştirmeyecek."

Anne bezi bir kenara koydu. "İşte burada yanılıyorsunuz. Sadece şunu bir düşün..." Sözünü kesti.

Saray kahini Calyx adındaydı; Kahinler Loncası'ndaki tozlu bir kâtip dışında kimse onun gerçek adını hatırlamıyordu. Her kahin, ustalığa ulaştığında kendine bir Latince isim alırdı. Calyx, üçte ikisi sarhoş halde, düşesin giyinme odasına sendeleyerek girdi. Bu beklenen bir şeydi. Calyx, şarap tortularından kehanetlerini okuyan bir şarap kahiniydi. Bulanık gözlerle, gevşek ellerinde şişe ve kadehi tutarak, "Beni çağıldınız mı, Majesteleri?" dedi.

Anne bir sıçrayışla ayağa kalktı; sadece nedimelerinin sunak örtüsünü toplayıp iğneyi yerine koymalarını izlemek için bir an durakladı. “Seni görmek ne güzel, Auspex” — sarayın resmi dilinde kahinlere böyle denirdi. Onu hemen, kurşunlu camların arkasından yağmurun şırak şırak aktığı derin pencere girintisine çekti. Kahinlerin kehanetleri için net bir ışığa ihtiyaçları vardı.

Anne bazen yeteneği daha pratik bir biçimde ortaya çıkan bir saray kahini olmasını dilemişti — Loncada zar, bulutlar, su ve mum ışığıyla kehanet yapan kahinler vardı — ama Lonca ustalarını acımasızca kontrol altında tutuyordu ve yetenekli genç bir kahini, onunki kadar zor durumda olan bir saraya göndermezdi. Özellikle de hükümdarı evlenmemiş bir kadınsa. Calyx yaşlıydı ve gözleri kan çanağı gibiydi, saçları temizliği şüpheli kadife bir başlıktan yağlı bir şekilde sarkıyordu, ağzı şarap lekeli diş kalıntılarıyla doluydu ve Anne, onun yeteneğinin bu kadar çok içki içmeyi gerektirmemesini diledi. Ama babası Calyx'i severdi. Ve Anne babasını seviyordu ve özlüyordu.

Kehanet, ne hatasız ne de her şeyi bilen bir sanat olsa da, yararlı ve gerekli bir sanattı. Yalnızca bedensel duyulara dayanan soruları yanıtlayabilirdi. Bir kahine, "*Stambul'daki Sultan'ın terlikleri ne renk?*" diye bir yıl boyunca her gün sorulabilir ve o asla yanılmazdı. Daha zor olanı ruh halleri ve niyetlerdi; isimler ve sayılar ise imkansızdı. Bir yeri kehanet etmek mümkündü, ancak kehanetçi, kehanetinde bulduğu renk, ses veya kokulara bir yer adı verebiliyorsa. Çoğu kehanetçi küçük bir alanda uzmanlaşmıştı.

"*Brittany düşesinin nişanlısı kimdir?*" sorusu, özenle çalışan yetenekli bir kahin tarafından cevaplanabilirdi — kraliyet kahinleri, hükümdarların dikkatli fiziksel tanımlamalarını tutarlardı — ve bir Anne 'in

Fransız sarayının soracağından ölümcül bir korku içindeydi. Ancak kehanetin başlıca kullanımını keşfeden, kendisi de bir kahin olan Küçük Plinius'tu. *Zira, bir mektubunda söylediği gibi, eğer imparatorun kehanetleri ona dünyadaki herhangi bir şeyin rengini söyleyebiliyorsa, ama hiçbir şeyin adını söyleyemiyorsa, o zaman tek yapmamız gereken şey renklere kelimeler atamaktır.*

Artık krallar, generaller, büyükelçiler ve büyük efendiler, hepsi kahinler aracılığıyla iletişim kuruyordu. Kahinler renkli kumaş kareler taşırdı ve her kumaş, "*güvenli*", "*savaş*", "*kuşatma*" veya "*dün*" gibi bir anlam ifade ederdi. Kesin kod saraydan saraya değişiyordu. Bir mesaj göndermek için kahin sadece kumaşları sırayla dizerdi ve alıcının kahini bulutlarına, zarlarına, şarabına ya da böceklerine, "*Bugün Brittany Düşesi'nin kahininin masasında hangi renkler duruyor?*" diye sormasını isterdi. Kahinler, kıtanın dört bir yanına bu tür mesajları iletmekle meşguldü.

Anne, kalbi hızla çarparak Calyx'e sessizce, "Flanders'tan gelen Flanders'tan gelen elçim nerede?" Calyx, elçi Nantes'e yeterince yaklaşmışsa cevap verebilirdi.

Calyx kadehini son damlasına kadar içti, dibindeki çamuru inceledi ve gözlerini kısarak, "Kuzeybatı yolu. Yağmur devam ederse, hava kararmadan ya da biraz sonra burada olur." dedi.

Anne dudağını ısırıldı. Yavaş yavaş oluşturduğu plan, herhangi bir renk koduyla paylaşılmayacak kadar karmaşıktı. Aniden, "Calyx, Brocéliande'nin saçaklarının altında kehanet yapmanın imkânsız olduğu doğru mu?" dedi.

Calyx'in vücudu gerildi. Hareketli yağmur ışığı yüzünü griye boyadı ve onu daha yaşlı gösterdi. "Orası kahinler için lanetli bir yer," dedi sonunda.

Anne öne doğru eğildi. "Neden? Öyleyse bu doğru mu?"

Calyx'in cevap vermek istemediği izlenimini edindi. Ama cevap vermek zorundaydı. Bir kahinin, işvereninin her doğrudan sorusuna cevap vermesi ve asla yalan söylememesi, Loncanın kurallarından biriydi. Calyx, huzursuz ellerinde fincanını çevirdi. "Hayır. Tam olarak değil."

"O zaman ne?"

İsteksizce, "Bir kahin içsel görüşünü Brocéliande'ye yöneltebilir. Ama anlamsız şeyler görür. Israr ederse, deliye döner. Tarih kitapları, uzun zaman önce herhangi bir adamın Korriganed'e ya da Kayıp Topraklar'daki krallıklarının herhangi bir parçasına kehanet uygulamaya çalıştığında da durumun aynı olduğunu söylüyor."

Anne memnuniyetle ellerini birleştirdi. Yeni ortaya çıkan planı, Brocéliande'nin bu tuhaf özelliğine bağlıydı. Korriganed'den korkmuyordu. Onlar beş yüz yıldır görülmemişti.

"Ama," diye ekledi Calyx, fincanını tıkırdayarak masaya koyarken, "orman tehlikelidir. Büyücü Merlin orada yenilgiye uğradı, Kayıp Topraklar Kraliçesi'nin ağına yakalandı ve dünyanın başlangıcından beri ondan daha bilge bir adam yaşamadı. Lütfen Brocéliande'ye karışmayın, Majesteleri."

"Gerekenden fazlasını yapmayacağım," dedi Anne ve ona güven verici bir şekilde gülümsedi.

Adam pek de ikna olmuş görünmüyordu.

Anne, kahinine gidip şaraptan daha hafif bir şey içmesini ve biraz uyumasını söyledi, sonra tekrar ateşe döndü. De Rieux'ya, "Ulusum gece çökünce burada olacak. O zamana kadar endişelenmene gerek yok. Git ve üstünü değiştir, Jean. Uzun bir gece olabilir," dedi.

Ağır yüzünde bir şey aydınlandı. "Bu sevindirici bir haber, Majesteleri," dedi.

Henri hâlâ ateşin yanındaki bir sandalyede uzanmış, şimdi de Anne'in en zeki nedimesi olan Châteaubriantlı Madeleine'e

Anne'nin en zeki nedimesi olan Madeleine'e şövalyece sözler söylüyordu. Hanımefendi, eğlendiğini gösteren çok ağırbaşlı bir ifade takınmıştı. İkisini de lanetlesin, zaman yoktu.

Anne, kardeşine emredici bir şekilde parmağını salladı.

Henri isteksizce yanına geldi. “Kardeşim, şapkalar ve Fransızlara yalan söylemekle ilgili başka planların varsa...”

Anne sözünü kesti: “Flanders’tan gelen habercinin yolunu kesip onu bu gece buraya getirmeni istiyorum. *Gizlice*. La Trémoille bilmemeli. Kuzeybatı yolu.”

Henri pek hevesli görünmüyordu. Madeleine çok güzeldi ve yağmur dinmemişti.

Anne anlayışla, “Biliyorum. Ama krallık kurtarıldıktan sonra rahatça dinlenebilirsin,” dedi.

BÖLÜM

2

ANNE’NİN FLANDER’DEN GELEN ELÇİSİ, Baron Wolfgang von Polhaim adında, sarı saçlı ve bebek yüzlü bir Avusturyalıydı. Nantes surlarından bir fersah bile uzaklaşmadan, ıslak ve sinirli bir gençle karşılaştı.

“Dur,” dedi bu genç adam, pelerininin kapüşonunu geriye iterek. Şapkasındaki boyalı devekuşu tüylerinden yüzüne yeşilimsi bir su damladı.

Polhaim’in eli kılıcının kabzasına kaydı. Yollar tehlikeliydi. Genç adam gözünü bile kırpmadı. “Sen Polhaim misin?” diye sordu. “Avusturya Majestelerinin sarayından gelen elçi mi?” Genç adamın sinirli ifadesi, ağzının iyi huylu yapısıyla pek uyuşmuyordu. O da yalnızdı, çok iyi bir ata biniyordu, ama üzerinde görünür bir arma yoktu.

"Sadece bir yolcuyum," dedi Polhaim soğukkanlılıkla. Sonuçta mesajı gizliydi.

Genç adam atını yaklaştırdı. Alçak sesle, “Ben Avaugourlu Henri, düşes benim kız kardeşimdir. Tanrı’nın izniyle, bu üç kez lanetli yağmurda eriyip gitmemek için lütfen şimdi beni takip et,” dedi. Pelerini kısa bir süre kenara çekerek, ceketine işlenmiş erminler ve deniz yılanlarını, Avaugour’un armasını ve gayri meşru bir soyu belirtmek için sol eğimli bir şeridi ortaya çıkardı. İki genç adam birbirlerine bir bakış attı ve sessizce iletişim kurdu.

Polhaim rahatladı. “Peki. Yağmurda eriyip gitmek hiç hoşuma gitmez,” dedi ve yorgun atını dürttü. “Ama korkarım şapkan için umut yok.”

"Neden hatırlatıyorsun?" diye mırıldandı Avaugour.

Avaugour onları, kapısının üstünde düşesin ip ve ermin amblemlerinin bulunduğu Nantes'teki hoş bir hanın içine götürdü ve ıslak pelerini buhar çıkarırken, Polhaim kıyafetlerini değiştirirken yanında bekledi. Birlikte hanın sosis dilimleriyle servis edilen enfes ekmeğinden yediler ve Avaugour lokmalarını alırken şöyle dedi: “Bu gece kalede şenlik var. Paskalya Bayramı'nın sonu için. Gidecek misin? Yoksa burada, battaniyelere sarılıp kalmayı mı tercih edersin?" Yemek ve kuru giysiler, Polhaim'in Henri of Avaugour'un gözlerinde alışkanlık haline gelmiş bir mizah kıvılcımı olduğunu düşündüğü şeyi yeniden alevlendirmişti.

"Hayatta olmaz," diye cevapladı Polhaim neşeyle. Fincanını bir kenara koydu ve ağzını sildi. "Bu akşam düşesi görecektir miyim?"

“Hayır,” dedi Avaugour sakın bir şekilde, ancak son lokmasını yerken öksürdü. “O, her zaman erken yatan erdemli bir hanımefendidir.”

“Eminim öyledir,” dedi Polhaim şüpheyle. “Ama lütfen ona ve danışmanlarına, efendimden mektuplar getirdiğimi söyleyin. Eğlenmek için pek zaman yok.”

“O halde geceden yararlanalım,” dedi Henri d’Avaugour ve sandalyesini geriye itti.

O gece, ne uyuyan düşes ne de ince yağmur, Brittany düklerinin büyük şatosundaki neşeyi bozabilmiş gibi görünmüyordu. Kahkahalar, sohbetler ve dökülen şarabın kokusu odadan odaya yayılıyordu. Çok geçmeden Polhaim, hiçbir şeyi umursamadan eğlenmeye başlamış,

Latinçe ve Fransızca karışımı bir dille bağıyor, Avaugour'un berbat Almancasına gülüyordu. Sonunda, yarı sarhoş halde, bu coşkulu şatonun üçüncü katında bir yerde kendine geldi ve genç düşesin danışmanlarının bu hoş aşırılıkları dizginlememelerine şaşırdı. Döner merdivenlerde sarhoş olup uyuklayan üç kişi vardı.

Ama bu oda büyüleyiciydi. Çiçekler ve perilerle süslenmiş duvar halıları ateşin ışığında dans ediyor gibiydi ve tüm kadınlar saray kıyafetleri giymişti; saçları altın ağlarla örülmüş, göz ve dudaklarındaki makyaj saatlerin ve ziyafetin akışıyla bulaşmıştı. Bu dükal saray, Avusturya'lı Maximilien'in sarayından daha küçük ve daha az ihtişamlıydı, ama yine de Polhaim'i memnun ediyordu. Kısa ama şiddetli bir savaşın, ki bu savaş daha yeni bitmişti, bile o güzel yeşil ülke Brittany'nin ışıltısını tamamen yok edememişti. Birkaç çift, odanın ortasında çılgınca volta dansı yapıyordu.

Polhaim bir kızla kendi ritmine göre dans etti, dört kızla daha flört etti ve sonunda kendini en çekici kızın ayaklarının dibinde nefes nefese uzanmış halde buldu. Elbette o görkemli güzellerden biri değildi, ama mor elbiseli, yaramaz ve her yeri kıvrımlı, kısa boylu bir yaratıktı: yuvarlak yüzü, gül goncası gibi ağzı, kalkık burnu ve yumuşak göğüsleri, saçları ise bir saç tokasıyla toplanmıştı. Kahverengi gözleri, alnındaki saç bandına dikilmiş incilerle aynı parlaklığa sahipti.

İlk başta onu görmedi. Ayağa kalkmış, katılımcıların arkadaşları tarafından seçilen temalar üzerine doğaçlama şiirler yazmaları gereken bir mizah şiirleri oyununa liderlik ediyordu. Her bir şiir bir öncekinden daha kötüydü, tüm oda kahkahalara boğulmuştu, ta ki son tema olan "mızraklar" müstehcen bir sonla bitene kadar — "ve sonra, diyorum ki, *sapla*," diye bağırdı biri yakışıksız bir şekilde. Kız gülerek sonunda Polhaim'in gözlerine baktı.

"Madam," dedi. Ayağa kalkarken sendeledi ve ona derin bir reverans yaptı.

Kızın kahkahası kesildi ama kalp şeklindeki yüzünde parmak izleri gibi iki gamze kaldı. Polhaim, Avaugour'un onları izlediğinin farkındaydı. Eh, kızı ilk gören oydu. Kız tuhaf bir sarsıntıyla oturdu ve Polhaim daha az sersemlemiş olsaydı, kiminle konuştuğunu anında fark ederdi, ama kız çoktan konuşmaya başlamıştı, mendiliyle alnındaki ve göğsündeki teri siliyordu. "Flanders'tan düşesi görmek için geldiğinizi söylüyorlar."

Bu belki de nedimelerinden biriydi. Ama Polhaim'in görevi hâlâ ihtiyatlı davranmasını gerektiriyordu. Gülümsayarak, "Sarayın zevklerini tatmak için, Madam, ve efendime bununla ilgili raporlar getirmek için," dedi.

"Öyle mi?" dedi kız, dikkat dağıtıcı kahverengi gözlerini kaldırarak. "Peki o kim, Monsieur?"

"Harika bir beyefendi." Polhaim, bu kadarını bile söylememiş olmayı hemen diledi. Sarhoştı ve üstelik kız, erkeklerin dilini çözebilen türden biriydi.

Efendisi Avusturya'lı Maximilien, Avrupa'nın önde gelen adamlarından biriydi. Trubadurlar, yıllar önce Burgundy'li Mary ile olan düğününü çoktan şarkılara dökmüştü; Mary'nin toprakları, yaşlı Fransız kralının açgözlü bakışları altındaydı. Maximilien, Mary'yi sevmiş, onun için savaşa girmiş ve mirasını kurtarmıştı; Mary ise ona iki çocuk vermişti. Ancak üçüncü çocuğunu doğuramadan atından düşerek hayatını kaybetmişti. Kocasının kederi tüm sarayı karartmıştı. Bu muhteşem bir trajediydi.

Ama şimdi bu trajedinin bir sonu vardı.

Brittany'li Anne, Maximilien'e kendi el yazısıyla içten taziyelerini göndermişti. O da aynı acıyı paylaşıyordu, çünkü kendi saygıdeğer babası da attan düşerek ölmüştü. Utangaç bir şekilde onun tavsiyesini istemiş ve kendi krallığının da

Fransa'nın açgözlü gölgesinin altında olduğunu itiraf etmişti. Ve hâlâ yas tutan Maximilien, tıpkı sevgili Mary'nin olduğu gibi Fransa'nın kuşatması altında olan bu kıza elini uzatmıştı.

Polhaim bu evliliğin çok erken ve aynı zamanda tedbirsiz olduğunu düşünüyordu, çünkü Fransa bu nişanı zamansız bir şekilde öğrenirse, bu savaş anlamına gelebilirdi. Ama kimse ona danışmamıştı.

Kız masumca, “Flanders’tan buraya yol uzun, değil mi?” dedi. Maximilien’in, ölen eşinden miras kalan topraklarda, Gent yakınlarında ikamet ettiği herkesçe biliniyordu.

"O kadar da uzun değil. İyi bir atım var." Abartılı bir şekilde ekledi: "Ve yolun sonunda böyle bir güzellik varsa, yol uzun gelmez."

Bu iltifat dolu sözlerine devam edecekti ki, o alçak Avaugourlu Henri ortaya çıktı ve şöyle dedi: “Affedersiniz, ama sizi kesmek zorundayım. Kız kardeşimin danışmanlarından bazıları sizinle konuşmak istiyor.”

Polhaim şaşkın şaşkın baktı. Şimdi *mi?* Şimdi *mi?* Bu bir şaka mıydı? Aniden, açık ceketinin, şarapla yapış yapış olmuş parmaklarının ve dudaklarının, başının dönüyor olmasının farkına vardı. Kendini olabildiğince nazik bir şekilde toparlayarak, “Peki, ama halletmem gereken belgeler var...” dedi. Lanet olası, ne kadar da uygunsuz bir zamanlama.

“Vakit yok,” dedi Avaugour baronu, hiç anlayış göstermeden.

Polhaim, güzel kızın Avaugour'a hafif bir öfkeyle baktığını fark etti, ama ona döndüğünde sadece hüzünlü bir gülümseme gördü. Kız elini uzattı. “Umarım tekrar görüşürüz.”

“Umarım öyle olur,” dedi Polhaim ve bunu içtenlikle kastediyordu. İsteksizce Henri’nin peşinden o odadan çıktı, sıkı bir spiral çizen merdivenlerden aşağı indi ve meşalelerle aydınlatılmış geceye çıktı.

Açık pencerelerden hâlâ müzik sesleri gelen, yağmurla ıslanmış avluyu geçtiler. Keyifsiz olan Polhaim, bir at suluğunun önünde durdu, yüzünü yıkadı ve saçlarını düzeltti. Aşağıda Loire Nehri'nin ışıkları parıldayan duvarın tepesine çıkan kaygan merdivenleri tırmandılar ve ardından kalenin en eski kısmı olan Roma kulesine girdiler. Kapı, içinde ateşin yandığı yuvarlak bir odaya açılıyordu; masalar ve sehpa damask kumaşlarla örtülmüş, sürahide kaliteli şarap ve dumanla kararmış mücevherler gibi şekerlenmiş meyveler vardı.

Henri, Polhaim'i kapıda bırakıp yağmurun altına geri döndü. Polhaim, başı hâlâ dönüyordu, bir sandalyeye çöktü. Odada zaten bir adam vardı; elinde titrek bir şekilde bir kadeh şarap tutan, kahinlerin giydiği saray cüppesini giymiş bir adam. Dört adam daha içeri girdi; bunlar kesinlikle düşesin danışmanlarıydı. Hepsi gergin görünüyordu. Hepsi ayık durumdaydı. Polhaim içtiği şarabı çok pişman oldu. Birinin kendisine seslenmesini gergin bir şekilde bekledi.

Sonra dışarıda duvarın üstünde hafifçe dengesiz bir ayak sesi duyuldu ve mor elbiseli kız odaya girdi, Henri'nin koluna yaslanarak, sanki kardeşine nutuk çeken bir abla gibi görünüyordu, boyu onun omzuna bile ulaşmamasına rağmen. "Ben kesinlikle senin..." Sözünü kesip başını kaldırdı. Bütün oda dikleşti.

Polhaim şaşkına dönmüştü. Efendisine gönderilen portresinde kadının yüzünü minyatür halinde görmüştü. Ama o küçük, sıradan resim —kahverengi saçlar ve belirgin bir dua koltuğu— bu ışıltılı kızla pek az benzerlik taşıyordu. Hayal bile edemezdi ki... Kimse güzel bir düşes beklemiyordu. Kimse kötü şiirleri eleştirip gülen, kimliği gizli bir düşesle karşılaşmayı beklemiyordu. Ama şimdi, kafası berraklaşınca, hepimizin onun sözlerine nasıl kulak kabarttığımızı hatırladı. Ve söylentiler

, düşesin kalçasının deforme olduğunu ve bu yüzden topalladığını söylüyordu.

"İnsanlık dışı bir saat, biliyorum," dedi Anne, Brittany'nin hükümdar düşesi. "Yine de elden bir şey gelmiyordu." Biri yüzündeki makyajı tazelemişti. Dudakları koyu ve büyüleyici bir gül rengindeydi. Selamlarına karşılık başını salladı ve ateşe en yakın sandalyeye gitti. Gamzeleri kısa bir süreliğine yeniden ortaya çıktı. "Affedin beni," dedi Polhaim'e. "Kendimi gizemli göstermek niyetinde değildim, ne de kardeşime misafirperverliğinde bu kadar... coşkulu... olmasını söyledim." Zavallı Avaugour'a sert bir bakış attı. "Ama bu gece kalede bir Fransız elçisi var."

"Bu toplantıyı öğrenecek!" dedi danışmanlarından biri. "Majesteleri, size söylemiştim..."

Düşes ona baktı ve adamın ağzı kapandı. Hafifçe, "Korkarım elçi marzipanını beğenmedi ve o zamandan beri odasından çıkmadı. Ama işimizi çabucak bitirelim," dedi.

Polhaim yutkundu ve eğildi. Dünya ne düşünürse düşünsün, bu kızın danışmanlarının kuklası olduğu pek olası görünmüyordu. Aksi takdirde onu kontrol etmeye çalışabilecek birçok adamın Fransa'da tutsak olduğunu hatırladı.

Anne sözlerine şöyle devam etti: "Fransa her zaman beni kralıyla evlendirmek istemişti ve bu elçi nihayet gelip, artık daha fazla gecikmeye tahammül etmeyeceklerini söylemek için geldi."

Polhaim hızla ciddileşti. "Benim burada olduğumu biliyorlar mı?"

"Hayır," dedi düşes. "Avusturya'nın Maximilien'iyle yaptığımız başarılı müzakerelerden de haberleri yok. Ama zamanlama talihsiz."

Bu, çok hafif bir ifadeydi. "Henüz bilmiyorlarsa, yakında öğreneceklerinden korkuyorum," dedi

Polhaim açıkça. “Eğer Nantes’te gerçekten bir elçi varsa ve bir Fransız evliliği için baskı yapıyorsa, o zaman Fransa’nın kahinlerinin gözleri sarayınıza çevrilecek, Majesteleri. Avusturya evliliği, kralımın askerleri sınırı geçene kadar yeterince uzun süre gizli tutulamaz.”

Başka biriyle nişanlandığını öğrenirlerse Fransa ne yapardı? Muhtemelen bir kahin aracılığıyla Saint-Aubin-du-Cormier’deki garnizona bir mesaj gönderir ve ya düşesi boyun eğdirmek ya da onu zorla Fransa’ya geri götürmek için güçlerini seferber ederdi. Bunu nasıl engelleyebilirdi? Maximilien’in zamanında gelmesi umudu yoktu; zaten onun kocası olmasaydı böyle bir girişimde bulunmazdı. Henüz ödülünü garantilememişse riskler çok büyüktü. Ama La Trémoille’in varlığı düşünü imkansız hale getiriyordu. Bu evlilik hiç gerçekleşemezdi. Artık çok geçti.

Yine de, o ışıltının ardında, düşesin gözlerinde sönmemiş bir kararlılık okudu. Bir tutam saç, tokasından kaçmış, çenesinin etrafına dolanmıştı. Mür ve sedir kokuyordu. Polhaim kendine mantıklı davranması gerektiğini söyledi. Düşes sözlerine devam etti: “Onların hevesine rağmen, Fransa bugün bu müzakereleri ertelemek üzere anlaştı. General de La Trémoille, tek boynuzlu at avına çıkmayı çok arzuluyor.” Ağzının köşesinde küstah bir gamze belirdi.

Polhaim bunun önemini anlamadı. Zayıf bir sesle, “Öyle mi?” dedi.

"Evet. Ve bu günlerde erkeklerin tek boynuzlu atları bulabileceği tek yer, Rennes'ten bir günlük mesafedeki Brocéliande ormanı. General, tek boynuzlu at avı bitene kadar Fransa ile evliliğimden daha fazla söz edilmeyeceğini kabul etti."

Polhaim hâlâ anlamamıştı. “Majesteleri, bu ertelemenin ne faydası olacak?” diye sordu.

Düşes, “Brocéliande’de kehanet işe yaramaz,” dedi.

Breton kahini onaylayarak başını salladı, ama Polhaim hâlâ onun ne demek istediğini anlamıyordu.

Düşes sabırsızca ekledi: “Avusturya’lı Maximilien ile evliliğim Brocéliande’de resmileştirilirse, Fransa bunu öğrenemez; öğrenseler bile, bu haber bir kahin tarafından iletilemez. Bu, Avusturya’lı efendime geçerli bir evliliğin yasal güvencesini ve ordusunu sınırimızdan geçip Rennes’i işgal etmek için zaman kazandırır.”

Polhaim, şaraptan hâlâ sersemlemiş bir halde yavaşça cevap verdi: “Ama efendim Brocéliande’ye gidemez. Gizlice gidemez.”

“Gitmesine gerek yok.”

Polhaim zihnini daha hızlı çalışmaya zorladı. “Elbette yasal bir vekil atanabilir.” Vekaleten yapılan düğünler bilinmeyen bir şey değildi. “Ama o durumda bile, Fransız elçisi av partisinde yer alıyorsa bunun nasıl gizlenebileceğini anlamıyorum?”

Düşes şöyle dedi: “Hiçbir zorluk yok. Avdan önceki gece kendimi bir manastıra kapatacağım; Fransa benim dindarlığımı alkışlayacaktır. Orada bir şapel var. İşe yarayacaktır.”

Polhaim, bunun şatoda tanıştığı, yüzü kızarmış, gülen ve kaygısız kızla aynı kişi olduğuna inanmakta zorlanıyordu. Kız gergin ve kararlı görünüyordu. Polhaim yavaşça şöyle dedi: “Sanırım Flanders’a dönüp efendimin ne düşündüğünü öğrenmeliyim, Majesteleri. Bu mesele kahinlerin yazışmalarıyla çözülecek kadar basit değil ve sanırım siz de sadece bir mektuba güvenmek istemezsiniz.”

Kız bir an düşündü, sonra başını salladı. “Yarın git. Seni bekleyeceğiz.” Polhaim, kızın kaldırılmış çenesini ve dik duruşunu garip bir şekilde etkileyici buldu. Düşesin yüzünden bakan kararlı bir kız. “Ama lütfen acele et.”

“Şafak vakti yola çıkacağım, Majesteleri.”

Ona gülümsediğinde, kanı sanki yavaşlayıp koyulaştı. Düşes öne eğildi ve şöyle dedi: “Sana sonsuza dek minnettarım ve kardeşimi affetmelisin. Ona seni sarhoş etmesini hiç söylemedim. Biraz kafası karışmış.”

BÖLÜM

3

O GECE, odasının eşiğinde De Rieux, “Anne—Majesteleri—eğer bu iş ters giderse...” dedi.

"Kötü gitmeyecek." Birbirlerine baktılar. Muhafızı, aşağıdaki merdivenlerde duyulmayacak bir mesafeye çekilmişti; Anne'nin nedimleri içeride bekliyordu.

“Eğer işler ters giderse,” diye ısrar etti, “Isabeau’nun maruz kalacağı riski düşündünüz mü?”

“Evet,” dedi Anne. Onun sandığından da fazlası vardı. Anne öldürülür ya da tahttan indirilirse, Isabeau düşes olacaktı. Ama Isabeau çok küçüktü. Brittany’yi elinde tutamazdı; oradan alınacak, Fransız sarayında yetiştirilecek ve sonra Charles ile evlendirilecekti. Bazen prensler, nişanlıları çok genç olduğunda beklemezlerdi bile. Margaret Beaufort on iki yaşında evlenmiş, on üç yaşında oğlu, yani şu anki İngiltere kralını doğurmuştu. Bu düşünce, Anne’in karanlık saatlerinde aklını meşgul ediyor, tüm sıcak cesaretini donduruyordu. "Bunu yapmazsam ne yapabilirim?" diye sordu De Rieux'ya, eski korkusuyla sert bir sesle. "Babama *asla* yapmayacağıma söz verdiğim bir evliliğe boyun eğmek mi? Tahttan indirilmeyeceğim. Isabeau'ya hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Anne," dedi vasisi. "Sadece bir düşün..."

"Boyun eğmeyeceğim," dedi. "Ve tahttan indirilmeyeceğim de. İyi geceler, Jean."

O başka bir şey söyleyemeden onu eşikte bıraktı. Onun korkusu bulaşıcıydı.

O kapı, giyinme odasına açılıyordu. Bu dış odada hâlâ bir kalabalık bekliyordu, ama hepsi de güvendiği insanlardı: nedimeler ve hizmetçiler, ve Anne'in sûtannesı olan ve ona saray Fransızcasını öğrenmeden önce Bretonca öğretene Hawiz.

Usta eller, Anne'in kolunu çözdü ve üst elbisesini çıkarmasına yardım etti. Tüm süslü kıyafetlerini götürdüklerinde, Anne nihayet şömineye yakınlığı nedeniyle ısınmış olan koltuğuna çöktü. Çoğunlukla ağrıyan kalçasını görmezden gelmeyi başarmıştı, ama gün doğduğundan beri ayaktaıdı ve şekilsiz eklemen etrafındaki kaslar taş gibi sertleşmişti.

Hawiz'in becerikli elleri, alnındaki altın ve incileri çözdü ve sıkı örgüleri çözmeye başladı. Kahverengi saç yığınları sırtından aşağı süzöldü ve Anne rahatlamış bir ses çıkardı. "İmparatoriçe olduğumda, sırf onları çıkarmak için her gün taç takacağım." Avusturyalı Maximilien, Kutsal Roma İmparatorluğu'nun varisiydi.

Hawiz cevap vermedi. Bunun yerine, "Isabeau, sabah onu göreceğini söylememiş miydim?" dedi. Anne gözlerini açtı. Isabeau o öğleden sonra su birikintilerinde kirlenmiş, sonra da ziyafette tıka basa yemişti; şimdi yatak odasının eşğinde duruyordu, panelli yatağın açık kapıları arkada ağzı açık duruyordu. Anne'inkinden daha açık renkli saçları, cüppesinin ve omuzlarının üzerine dökölmüştü.

Isabeau'nun gözleri kızarmıştı. Anne içgüdüsel bir endişeyle ayağa kalktı, kalçası ağırlığını taşıyınca biraz sendeledi. Hawiz onu destekledi. Anne, "Isabeau, ne oldu? Hasta mısın canım?" dedi.

Isabeau başını salladı, tereddüt ediyor gibi göröndü, sonra odanın diğer ucuna fırladı ve çok daha küçük bir çocuk gibi Anne'ye

. Hiçbir şey söylemedi.

Anne, karışık saçlarını geriye doğru okşadı. “Isabeau?” Isabeau hâlâ başını kaldırmamıştı. “Bu geceki ziyafette— bazı hanımlar dedi ki... Fransa kralıyla evlendikten sonra bir daha asla geri dönmeyeceksin. Ben onlara döneceğini söyledim ama onlar kocanın izin vermeyeceğini söylediler. Brittany'de kalmam gerektiği için seni bir daha asla göremeyeceğimi söylediler. Bunun doğru olmadığını söyledim. Ama... doğru mu?”

Anne bir nefes kadar uzun süre sessiz kaldı. Çok yumuşak bir sesle, “Fransa’yla evlenmeyeceğim. Evlenemem, çünkü babama söz verdim,” dedi. Ölmek üzere olan bir adamın, henüz ergenlik çağındaki kızından alması için çılgınca ve imkânsız bir söz, ama Anne yemininden hiç pişman olmamıştı. “Çünkü eğer Fransa kralıyla evlenirsem, o zaman fethedilmiş oluruz. Başka biriyle evlenmeliyim, bizi koruyabilecek biriyle. Ama bu büyük bir sır. Sırrımı saklayabilir misin?”

Isabeau gururla dikleştı. Yüzü aydınlanmıştı. “Sır saklayabilirim. O zaman burada mı yaşayacaksın? Fransa gittiğinde ve sen bu diğer kralla evlendiğinde?”

“Isabeau, evlendiğimizde gidip kocamla yaşamam gerek.”

Isabeau biraz geri çekildi. Kısık bir sesle, “Peki ya ben?” dedi.

Anne, Isabeau’nun yanağının içini ısırıldığını fark etti. “Hanımlar haklı, sen Brittany’de kalmalısın. Ama bu sonsuza kadar sürmeyecek. Sadece efendime bir varis verene kadar. İki varis. O zaman eminim ki geri dönmeme izin verecektir.” Bunun yıllar süreceğini... ya da doğum sırasında ölürse asla dönemeyeceğini söylemedi.

Isabeau geriye çekildi, keder öfkeye dönüştü. “Geri dönmene *izin mi versin?* Ama senin yerin burası!”

Anne, Brittany'den ayrılmak istemiyordu. Tüm kalbi bu toprağa ve gri denize aitti,

yünlü ve dantelli kıyafetleri giyen insanlara, Hawiz'den öğrendiği dile aitti. Sallantılı tahtında geçirdiği yıllar ona bir şey öğretmişse, o da iyi yönetimin gücünün, ne kadar yüksek sınıftan olurlarsa olsunlar, çoğu erkeğin yeteneklerinin ötesinde olduğuydu.

Bu, onun yeteneklerinin ötesinde değildi.

Ama Brittany'yi yönetip aynı zamanda özgürlüğünü de koruyamazdı.

Eğer Fransa Kralı Charles ile evlenip ilhakı kabul etmezse, o zaman ona karşı koyabilecek bir adamla evlenmek zorundaydı. Avusturya'lı Maximilien, Hristiyan dünyasında bunu başarabilecek belki de tek kişiydi. Maximilien, krallığını ilhak etmeyecekti; kendi toprakları çok uzaktaydı. Ancak Anne, kocasının koruması karşılığında yine de ağır bir bedel ödeyecekti: varlığıyla, bedeniyle, rahmiyle, topraklarının vergileriyle ve Brittany Dükü unvanıyla.

Avusturyalıyla evlenerek babasına verdiği sözü tutacaktı. Ama bu zorunluluk acımasızdı.

Anne fısıldadı: "Kendi isteğimle gitmiyorum, Isabeau." Sözler, tüm soğukkanlılığını yitirmiş bir halde, içinden koparak çıktı. Sonra yutkundu ve daha sessizce, mantıklı olmaya çalışarak ekledi: "Babam bir keresinde bana bunun ödememiz gereken bedel olduğunu söylemişti."

"Bu ne anlama geliyor?"

Anne tereddütle açıklamaya çalıştı. "Sen ve ben asla aç kalmayacağız; gizli şeker kutumuz var, ipek ve kadife giyiyoruz, atlarımız, şahinlerimiz ve yaşayacak bir sarayımız var."

Isabeau hiçbir şey söylemedi. Yavaşça kurt postu şömine halısının üzerine diz çökmüş, başını eğmişti ve Anne sandalyesine geri çöktü. Kendini devam etmeye zorladı. "Ama sence bunları bedavaya mı alıyoruz? Hayır. Bunların bedelini hayatlarımızla, kaderlerimizle ve krallığa hizmet etmek zorunda olan bedenlerimizle ödüyoruz. Ben krallığa hizmet edip burada kalamam. İnan bana canım, başka bir yol olsaydı, onu seçerdim."

Isabeau hareketsizdi, yüzü Anne'in dizine yaslanmıştı. Fısıldadı, "Başka bir yol bulacağım."

Anne buna cevap veremedi. Başka bir yol yoktu. Hükümdarlığı boyunca her gece uykusuz kalıp başka bir yol bulmaya çalışmamış mıydı? "Canım, yatma vakti geldi. Hastalanırsak ikimiz de kimseye fayda sağlayamayız."

Anne ve Isabeau küçükken beri aynı yatağı paylaşıyorlardı. Elbette her birinin kendi süiti, ayrı hizmetçileri olabilirdi. Ama Anne saraydaki yerini aldığı anda, Isabeau çocuk odasındaki yatağını terk edip her gece Anne'nin yanına geldi, ta ki Anne, dadısına onu geri getirmeye çalışmamasını söyleyene kadar.

O zamandan beri aynı yatağı paylaşıyorlardı ve Anne bundan memnundu. Bir düşes her şeyin merkezinde yaşırdı ama aynı zamanda tuhaf bir mesafede de; her dostluğu, o dostu öldürtebileceği ya da sonsuza dek zengin edebileceği bilinciyle yüklüydü.

Ancak bu mesafe Isabeau için geçerli değildi. Annelerinin öldüğü gece, Nantes kuşatmasının bitmek bilmeyen gecelerinde, Fransız bombardıman toplarından atılan devasa taş topların surlara çarptığı ve bir keresinde unutulmaz bir şekilde pencerelerinden içeri girdiği zamanlarda birbirlerine sarılmışlardı. Babaları ölüm döşeğindeyken el ele tutuşmuşlardı.

Ve şimdi, Anne'in saçları yeniden örüldükten, vücudu süngerle temizlendikten, geceliği değiştirildikten ve sabah duası için uyandırılması emri verildikten sonra, büyük yatağa girmeye gittiğinde Isabeau'yu orada, hâlâ uyanık ve yeni bir soru sormaya hazır halde buldu. "Tek boynuzlu at avına mı çıkıyoruz?"

Anne iç geçirdi. "Saray tek boynuzlu at avına çıkıyor."

Isabeau yastığına boğuk bir sevinç sesi çıkardı. "Sessiz ol," dedi Anne. "Hawiz seni azarlayacak. Bizimle gelemeyeceğini biliyorsun."

"Ama gelmek zorundayım." Isabeau bir anda dikleşecekti ki, kız kardeşini iyi tanıyan Anne onu engellemek için elini uzattı. "Erdemli bir bakireye ihtiyacınız var."

"Şekerleri çalıp uyumayı reddediyorsun, pek de erdemli sayılmazsın. Canım, sen tek boynuzlu atların yemi olmayacaksın." Dirseklerinin üzerine dönerek, son derece ciddi bir şekilde konuştu.

"Neden olmasın? Sanırım *sen* olacaksın."

Anne cevap vermedi. Bunun yerine, "Isabeau, sen henüz geyik avına çıkmadın. Midillin asla bir tek boynuzlu atı kovalayamaz. İnsanlar neden orada olduğunu merak ederler." dedi.

"Yardım etmek istiyorum," dedi Isabeau acil bir sesle. "Yapmak zorundayım—her şeyi değiştirmek istiyorum."

Anne , adresinden , kız kardeşinin elini , yorganların altından tuttu.

Isabeau'nun soğuk parmakları onun parmaklarını sardı.

"Keşke kalmanı sağlayabilseydim," dedi Isabeau, artık küçülmüş bir halde. "En azından onu sevecek misin?"

"Kocamı mı?" Anne şaşırmıştı. Elbette aşkı hayal etmişti. Bazen, boş boş düşünürken, hızlı konuşan, sarı saçlı bir ozan ya da yeşil gözlü bir şövalyenin onu gizlice ıssız bir çardak odasına kaçırdığını hayal ederdi. Yıllar önce, barışın son baharında, Orléans Dükü Louis, Fransa krallığına karşı tam bir isyan içinde Nantes'a gelmişti: ünlü bir şövalye ve uzak denizlerin üzerindeki şimşek kadar güzel. Bir süreliğine, Orléans, Anne'in tüm hayallerini sarışın ve sadık kahramanlardan güneşten yanmış yüzlü esmer kahramanlara çevirmişti. Ama sonra savaş geldi, Orléans'ın hemen peşinden. Anne'in tüm hayalleri bunun karşısında paramparça oldu. Üstelik Orléans onu neredeyse hiç fark etmemişti ve sonra Saint-Aubin-du-Cormier'de yakalanıp esir olarak Fransa'ya götürüldü.

Anne bu anıyı kafasından silmeye çalıştı. “Kocama saygı duyacağım.” Saygı, sevgiden daha iyiydi.

Isabeau hiçbir şey söylemedi, açıkça memnuniyetsiz, endişeli ve yaklaşan gelecekte korkuyordu. Anne, kendi zihninde korkular, planlar ve anılar o kadar hızlı dolaşıyordu ki, onu pek rahatlatamadı. “Sana bir hikaye anlatayım mı?” dedi.

Kız kardeşi memnuniyetle kıpırdadı ve ona dönmek için yuvarlandı. “Oh, evet!”

"Düzgünce uzanmalısın. Ve gözlerini kapat."

Isabeau başını Anne'nin omzuna yasladı. Anne onun saçlarını okşadı. *Hadi buradan uzaklara gidelim, en azından bir anlığına.* Sesinde Hawiz'in o ölçülü ritminden bir parça vardı; saray Fransızcasından, çocukluklarının ilk yıllarındaki yumuşak Breton diline geçti. "Sana Keris'in hikâyesini anlatacağım, sedir ve altının şehri, Douarnenez Körfezi'nde deniz ejderhalarının sırtında ticaret yapan ve beyaz mermer salonlarında korrikaned'lerin, yani peri halkının heyetlerini ağırlayan şehir."

Isabeau yeniden yerleşti, böylece Anne onu göğüs kafesinden itmek zorunda kaldı. "Sadece sessiz kalacağına söz verirsen anlatırım," dedi.

"Peki," dedi Isabeau, pişmanlık dolu bir sesle.

“Bir zamanlar,” dedi Anne. “Uzun zaman önce, Gralon Meur adında, Quimper'deki deniz manzaralı sarayından tüm Cornouaille topraklarını yöneten güzel bir kral vardı. Bu kralın karısı yoktu. Ama ölümlü bir prensesle evlenmek yerine, tek başına Brocéliande'ye at sürdü ve oradan eski yolları takip ederek Kayıp Topraklar'a gitti. Orada korrikan kraliçesinin kızını aradı ve onunla evlenmek istedi.”

Isabeau ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. “Bir kraliçenin kızı mı? Bir kral yok muydu?”

“Hikayeyi anlatmamı istiyor musun, istemiyor musun?”

Isabeau sessizleşti ve Anne sözlerine devam etti: “Tarih kayıtları onun onu nasıl kazandığını anlatmıyor. Sadece Gralon Meur’un Cornouaille’de bir sonraki görüldüğünde Malgven adında bir korrigan karısı olduğunu ve ikisinin birbirlerine derinden aşık olduğunu söylüyorlar. Ancak Malgven Kayıp Toprakları’nı, annesini ve halkını özlüyordu; annesi de kızını özlüyordu. Bu yüzden Malgven ilk çocuğunu beklediğinde, korrigan kraliçesi tüm gücünü ortaya koydu ve çiftin çocuğunun vaftiz töreni için bir hediye hazırladı.”

Isabeau hâlâ uykuya dalmaktan uzaktı.

Anne, “Gözlerin kapalı mı?” diye sordu.

“Evet,” dedi Isabeau, cesurca yalan söyleyerek.

“Korrigan kraliçesinin hediyesi, koca bir şehirdi. İnsanların dünyasında daha önce hiç görülmemiş bir şehir. Douarnenez Körfezi’nin sularını bir inci dizisi gibi, bir mücevher yığını gibi ikiye ayırıyordu. Büyüyle, dünyanın o zamandan beri yitirdiği sanatlarla inşa edilmiş bir şehir. Ölümlülerin toprakları ile Kayıp Topraklar arasındaki alacakaranlık sınırında uzanan bir şehir.”

“Ama nasıl?” dedi Isabeau. “Kayıp Topraklar denizden uzak olan Brocéliande’deyse?”

“Bilmiyorum. Hikaye böyle. Belki bir tarihçinin hatasıdır, ya da doğasını unuttuğumuz bir efsanedir. Şimdi dinle. Bu şehrin adı Ys’ti, anlamını unuttuğumuz bir kelime. Ama tarihçiler şehre Ker-Ys ya da Keris diyorlar, çünkü *ker* onların eski dilinde ‘şehir’ anlamına geliyordu. Ve şimdi şehir, sedir ve altının şehri Keris olarak hatırlanıyor.”

Isabeau, istemese de nefes alışığı yavaşlamaya başlamıştı ve başı sonunda Anne’in omzunda ağırlaşmıştı.

“Tarih kayıtları, Paris’in adını Keris’ten aldığını, ‘*par*’ kelimesinin ‘gibi’ anlamına geldiğini ve eski Galyalıların Paris’in denizin beyaz mücevheri Ys’e benzemesini dilediklerini söylüyor. Eh,

umarım bu dilekleri uzun süre sürer.” Isabeau’nun alaycı homurtusuna gülümsemek için bir an durdu.

“Bir süreliğine, Gralon Meur krallığında yaşayan herkes mutluydu. Ama bu uzun sürmedi. Çünkü Malgven ilk çocuğunu doğururken yatağa yattı ve orada öldü, Keris ve Cornouaille’in varisi olarak geride sadece bir kız çocuğu bıraktı.”

Anne bunu söylememiş olmayı diledi. Her gün kadınlar doğum sırasında ölüyordu ve bunun için kraliçe, korrigan ya da balıkçı karısı olmanın bir önemi yoktu. Soğuk el seni almaya gelirdi ve hepsi bu kadardı. Ama kız kardeşine bunu hatırlatmasına gerek yoktu.

Isabeau kıpırdamadı.

Anne derin bir nefes aldı. “Gralon Meur, derler ki, karasının yasını tuttu, halkının yönetiminden çekildi ve bunun yerine tüm kayıp şeylerin, insanların ve yerlerin bulunabileceği Kayıp Topraklar’da dolaşmaya başladı. Belki de Gralon orada karasını görebilmeyi umuyordu ve bir korriganed kadınıyla evlendiği için Diriliş umuduna güvenmiyordu.

“Bu arada, Gralon Meur’un kızı yetişkinliğe adım atıyordu. Adı Ahèz’di, yani anahtar taşıyıcı anlamına geliyordu, çünkü Douarnenez koyundaki suyu tutan büyük deniz duvarlarının anahtarlarını elinde tutuyordu. Bu prenses yetenekli, inatçı ve çok güzeldi. Tarih kayıtları, onun yönetimle hiç ilgilenmediğini, sadece zevk sanatlarıyla ilgilendiğini de söylüyor.

“O günlerde Keris, altın ve büyüünün hüküm sürdüğü büyülü bir şehir olarak doruk noktasına ulaşmıştı. Bir gemi filosu değil, deniz ejderhalarından oluşan bir filo bulunduruyorlardı; bu ejderhalar dünyanın dört bir yanına gidip harikalar getiriyorlardı. Ayrıca, Kraliçe Malgven’in binmesi için, babaları korriganedlerin hediyesi olan atlar da yetiştiriyorlardı. Bu atlar, savaş atlarının karada koştuğu kadar hızlı bir şekilde denizin üzerinde koşabiliyorlardı.

“Ancak Gralon Meur görevlerinden çekilince, Keris’in günleri karardı. Zenginlikler hâlâ geliyordu, ama sevinçleri yavaş yavaş kayboluyordu. Deniz ejderhaları artık ticaret peşinde olan tüccarlar tarafından değil, canavarlarına gemileri kıvrımlarıyla ezip yüklerini çalmalarını emreden korsanlar tarafından sürülüyordu. Sonunda deniz ejderhaları tamamen kaçtılar ve artık insanların emirlerine uymaz oldular. O zamana kadar Gralon Meur yaşlanmış ve başıboş dolaşır hale gelmişti; Kayıp Topraklar’ın bir rüyasında bir keşiş gibi yaşıyordu. Şehrin kaderini düzeltmek kızı Ahèz’e düştü. Ama Ahèz bunu yapmadı. O sadece kendi zevkini düşünüyordu.”

Anne sözünü kesti. Isabeau nihayet uykuya dalmıştı, bu da iyi olmuştu. Hikâyenin sonraki kısmı, şimdi hatırladığı kadarıyla, kötü bir bölümdü. Anne gözlerini kapattı ve bir daha konuşmadı. Ama yine de uyuyamıyordu; hikâye hâlâ zihninde, soğuk mavi bir deniz kadar parlak bir şekilde akıp gidiyordu; sanki Anne yeniden bir çocukmuş da Hawiz’in hikâyeyi bitirmesini dinliyormuş gibi:

Her gece, şehir çöküşe ve kargaşaya sürüklenirken, umursamaz Ahèz ziyafetler verirdi. Ve gecenin karanlığında, Ahèz eğlencecilerin arasından, özellikle dikkatini çeken birini seçerdi. Bu kişiye bir maske takmasını ve onu, bölmeli pencerelerinden ay ışığının içeri süzüldüğü kulesine kadar takip etmesini söylerdi.

Sonra gülümseyerek, kendi elleriyle maskeyi çıkarır ve seçtiği partneriyle yatarak denizden esen rüzgarı solurdu. Ama neşeleri bittiğinde, Ahèz sevgilisine maskeyi tekrar takmasını söylerdi.

"Böylece kulemden tanınmadan gidebilirsin," derdi.

Ancak maske büyüliydi. Sevgilisi bu maskeyi ikinci kez taktığında, maske sıkıca kapanarak kurbanını boğarak öldürdü; ardından Ahèz’in koruması,

cesedi parapetin üzerinden vahşı deniz ejderhalarının ağzına atardı.

Ta ki bir gece Keris'e yeni bir eğlence meraklısı gelene kadar. Bu kişinin kim olduğu kimse bilmiyor. Efsanevi bir kahraman. Bir korrigan. Bir şövalye. Basit bir oduncu. Şeytanın ta kendisi. Hiçbir hikaye birbiriyle uyuşmuyor. Ama hepsi, Ahèz'in bu yabancıya maskesini verdiğiğinde onun reddettiğini söylüyor. Ahèz, onu sevgilileri arasında en çok sevdiği için yalvardı, ama yine de reddetti. Bunun yerine, ondan başka bir hediye istedi: boynundaki anahtarı. Deniz duvarının anahtarını. Ve Ahèz, sarhoş ve deliye dönmüş bir halde, anahtarı ona verdi.

Bu misafir onu uyurken bırakıp gitti, duvarı açtı ve deniz geldi. Deniz yükseldi, girdaplar oluşturdu ve dokunduğu her şeyi yuttu. Galeriler, geçitler, bahçeler, sokaklar, ahırlar ve pazarlar bir gecede silinip gitti.

Bazı tarih kayıtları, Keris şehrinin hiç de sular altında kalmadığını, Kayıp Topraklar'a çekildiğini söyler. Her halükarda, o geceden sonra Keris, ölümlülerin dünyasından kayboldu. Artık Douarnenez koyunda sadece su var. Ve bazen, alacakaranlıkta, çan sesleri.

O yılın o zamanında erken gelen sabah ışığı, yatak perdelerinin arasından süzülüyordu. Şafak vaktiydi ve yakında çanlar sabah duası için çalacaktı. Anne bir gece daha uyuyabilirdi. O gün yapılacak çok iş vardı. Yatağından sessizce kalkıp perdeleri araladı ve Hawiz'i yatağından uyandırarak Isabeau'yu sıcak tutması için yanına gönderdi.

BÖLÜM

4

WOLFGANG VON POLHAIM, Nantes ile Ghent arasındaki çamurlu bahar yolunda tüm yol boyunca kafasını yordu, ama yine de kralına ne söyleyeceğini bilmiyordu, Brittany ve düşesiyle ilgili anlatımını nasıl şekillendireceğini bilmiyordu.

“O zeki bir kız,” diye Polhaim kendi kendine söyledi. “Çaresiz. Güzel. Genç. Onu Viyana’ya getirirsen, o yılanlar yuvası sarayın tamamı onun elinden yemek yer. Baban öldüğünde iyi bir imparatoriçe olur.”

O sizin duygularınızla oynuyor, Majesteleri. Sevginizle ve yalnızlığınızla.

Belki onu sevebilirsiniz. Sizin Mary'niz de zekiydi.

Belki de seni kazanamayacağın uzun bir savaşa sürükler.

Polhaim sonunda Maximilien'in yanına döndüğünde, Gent'teki Gravensteen Kalesi'nin ahırlarının arkasında gayri resmi olarak çağrıldı ve efendisinin karşısına hala ne diyeceğini bilemez bir halde çıktı.

Avusturyalı Maximilien o zamanlar Romalıların Kralı, Kutsal Roma İmparatorluğu'nun veliahtı olarak anılıyordu. Otuz dokuz yaşındaydı, yüzündeki kibirli kemiklerin üzerinde cildi gevşemeye başlamıştı. O bir şövalye, bir savaşçı, bir generaldi, belki de Avrupa'daki tartışmasız şövalyeliğin son hükümdarıydı

. İnsanları çok iyi tanıdığı için onlara karşı sabırsız olmaktan başka bir şey hissedemiyordu.

Etrafında her zamanki gibi yayılmış olan danışmanlar ve saray mensupları, çiğ damlalarıyla süslenmiş kadife üzerinde bahar çiçekleri gibi çimlerin üzerinde duruyorlardı. Yakınlarda bir binicilik atı vardı; ipek başlığı takılı bir kısrak, durmadan kulaklarını dikip, etrafta dörtlale dönüp duruyordu.

Maximilien eliyle işaret edince Polhaim, "Majesteleri," dedi. Yolculuğu sırasında kafasında kurduğu, bir araya getirdiği cümlelerden hiçbirini ağzına alamayacağını fark etti. Sessizce Anne'nin mektubunu hükümdarının eline bıraktı.

Kral mührü kırdı. Kaşlarını çatı. "Vekaleten evlilik mi?" diye mırıldandı büzülmüş dudaklarından. "Ve Nantes'teki Fransızlar, ona Charles ile nişanlanmasını mı teklif ediyor?"

Polhaim temkinli bir şekilde, "Düşes—danışmanları—Bretonların önerdiği gibi, bu Brocéliande'deki bir manastırın şapelinde düğün töreni yapılırsa, Fransa'nın kahinleri tarafından fark edilmeyeceğini ve kehanet yoluyla hiçbir haberin yayılmayacağını düşünüyor. Böylelikle birleşme, iş bitmiş olana kadar gizli tutulabilir. Fransa, ne kadar ısrar ederse etsin, Brittany'nin artık kendi erişim alanının dışında kaldığını kabul etmekten başka bir şey yapamaz."

Maximilien'in yüzünde hafif bir gülümseme belirdi, parlak bir nostalji. "Ve böylece Fransa, gençliğimde olduğu gibi yine şaşkına dönecek. Bretonlar sana bu vekaleten yapılacak düğünün gününü söylediler mi—Brocéliande'da?"

"O... onlar... Bretonlar... sizin rızanızı bekliyorlar."

Maximilien düşündü. Yirmi yaşından önce orduları komuta etmeye başlamıştı ve gecikmenin tüm tehlikelerini biliyordu. "Brocéliande'ye ne kadar çabuk varabilirsin?"

"Majesteleri?"

Maximilien sabırsızca, “Nantes’e dönmene gerek yok. Kabulümüzü bir kahin aracılığıyla göndereceğiz; böylece kaza ihtimali azalır. Senden başka kim benim vekilim olabilir ki? Hanımefendiyle, saray halkıyla ve danışmanlarıyla tanıştın, gidip benim adıma onunla evleneceksin. Yoksa bu konuda benim vekilim olmak istemiyor musun?”

Polhaim, açık teninin altındaki kızarıklığın ne kadar hızlı yayıldığı belli olmasın diye çaresizce gölgeye sığınmaya çalıştı. “Emirleriniz benim için kanundur, Majesteleri,” diye mırıldandı. Bir kilisede durup Brittany’li Anne’ye sahte evlilik yeminleri etmek istemiyordu. Geleneklerin gerektirdiği gibi evliliği tamamlamış gibi davranmak ise hiç istemiyordu. Ama Maximilien, kararını çoktan vermiş, bir cevap beklerken sadece kaşlarını çatı.

“İki hafta,” dedi Polhaim, kaderini kabullenerek. “Mesajlar için bir haberci ve dinç atlar hazırlatırsanız.”

“Öyle olsun,” dedi Avusturyalı Maximilien, bir sekreteri yanına çağırarak. “Bu arada, emir geldiğinde yola çıkmak üzere birliklerimi toplayalım.” Sert yüzünün elmacık kemiklerini hafif bir heyecan rengi kapladı. Bu, efendisinin gençlik günlerinin tekrarıydı, diye düşündü Polhaim şüpheyle, ve Anne de onun geri dönen Mary’siydi. Ama Anne, Burgundy’li Mary’ye hiç benzemiyordu.

“Fransa o günü pişman olacak,” dedi Maximilien.

“Evet, Majesteleri,” dedi Polhaim, içinden, “*Umarım siz pişman olmazsınız. Ve düşes de olmaz.*”

Her türlü gereksiz hazırlığı tamamladıktan sonra, Brittany’li Anne, saray halkı ve Fransa’dan gelen asil konuklarıyla birlikte, buğdayın siyah sürülmüş tarlaların üzerinde yeşil bir sır gibi parladığı bir günde

Buğday, siyah sürülmüş tarlaların üzerinde yeşil bir sır gibi görünüyordu.

Hızlı bir ata binen bir binici, Nantes'tan ayrıldıktan iki gün sonra Brocéliande'nin dallarının altında bulurdu kendini, ama Anne, Gent'ten onlara doğru at süren Polhaim'ın önüne geçmek istemedi. Tek boynuzlu at avının görkemli olması gerektiği konusunda ısrar etti.

La Trémoille isteksizce kabul etti.

Anne'nin çevresinden sadece seçilmiş birkaç kişi tüm planlarını biliyordu. Geri kalanlar sadece özlemle beklenen tek boynuzlu at, bahar rüzgârında dalgalanan tüyler ve sancaklar, atlarının parlak boyunlarında dalgalanan ve parıldayan zırhları için oradaydılar. İkna edici derecede gösterişli, keyifli, muhteşem ve yıkıcı derecede pahalıydı. Anne, bu etkinlikteki payını ödemek için borç almıştı; soylularının yarısının da aynısını yaptığından şüpheleniyordu. Ama başka ne seçeneği vardı ki? Maximilien, düğünleri resmi olarak kutlanabilseydi, alacaklılarına ödeme yapabilirdi.

En azından yol, nadir görülen güneşli bir günün berrak ışığı altında kuruyordu ve La Trémoille hiçbir şeyden şüphelenmiyordu. O, keskin esprili hikayelerle misafirlerini eğlendirirken, Anne onun yanında at sürüyor ve uysalca dinliyordu. Eğer yıkık bir çiftliğin yanından geçerken tesadüfen başını çevirmeseydi, Brocéliande'nin sınırına kadar yorulmadan itaatkar bir şekilde bunu yapmaya devam edecekti.

O günlerde Brittany'nin yolları harabelerle doluydu; her birini görmek Anne'e boğazına bir yumruk yemiş gibi acı veriyordu. Bazen bu, askerlerin işiydi, ama çoğu zaman haydutların işiydi. Savaş onları beslemiş ve serbest bırakmıştı; Anne'in hazinesinde ise onları düzgün bir şekilde kontrol edecek askerlere ödeme yapacak kadar gümüş yoktu.

Bu yağmurla çürümüş enkazda olağandışı bir şey yoktu, ama Anne

hareketin parıltısını yakaladı. Küçük, yırtık pırtık bir kafa gözden kayboldu. Düşünmeden atını dizginledi.

La Trémoille konuşmasını kesti. “Majesteleri?”

Eğer o harabede saklanan bir kadınsa ya da çocuklu bir kadınsa, silahlı adamlara kendini göstermezdi. Aniden Anne, saf bir isyan duygusuyla, sonsuza dek konuşmak yerine kendi elleriyle *birine* yardım etmek istedi. “O harabede biri var,” dedi.

La Trémoille şaşkın görünüyordu. “Öyle sanırım.”

"Görmek istiyorum." Anne, La Trémoille'in anlayabilmesi için çocukça bir ses tonuyla konuştu. Atı Jonquil'i döndürdü ve nadas tarlasını geçerek dörtlüye koştu.

Arkasından, De Rieux'nun La Trémoille'e yatıştırıcı sözler söylediğini, Henri'nin de onu takip etmek için atını mahmuzladığını duyabiliyordu. "Majesteleri, şimdi ne olacak?"

Anne, yıkık çiftlik avlusuna girmiş, şaşkın grubunun yarısı da onu takip ediyordu; ama cevap vermedi. Havada duman ve eski bir ölüm kokusu vardı; bir hayvanın kemikleri tamamen kemirilmişti. Jonquil tedirgin bir şekilde yan yana kaydı. Anne, maiyetindekilerin meraklı bakışlar değiştirdiğinin farkındaydı. Bretonca şöyle dedi: “Burada yaşayanlar hemen bana çıksın. Çünkü ben Brittany Düşesi’yim.”

Taze esinti, yıkık çatıda ısıklık çalıyordu. Bir at homurdandı.

"Kimse yok," dedi De Rieux'dan kaçıp buraya at sürerek gelen La Trémoille.

Duman lekeli bir duvarın arkasından küçük bir yüz göründü. On, beş ya da on beş yaşında olabilirdi, yetersiz beslenmiş çocuklarda bunu anlamak zordu. Kibar bir mırıldanma korosunun üstüne Anne, “Yalnız mısın, çocuk?” dedi.

Çocuk, bir hayalet görmüş gibi bakıyordu. “Hepsi öldü,” diye fısıldadı sonunda, o da Bretonca. Kırsal kesimdeki insanlar başka dil konuşmazdı.

Anne yumuşak bir sesle, “Tanrı ruhlarını şad etsin. Ata binmek ve biraz ekmek yemek ister misin?” dedi.

Çocuk sersemlemiş bir ifadeyle bir kez başını salladı. Anne, en güvenilir seyisi Peryn’in gözüne baktı. Peryn, çocuk fikrini değiştirip kaçmadan önce atından inip onu kucağına aldı. Onu eyerin ön kısmına oturttu ve arkasına bindi. Anne, “Çocuk, yanında getirmek istediğin bir şey var mı?” diye sordu.

“Hayır,” dedi kız, yüzünde korku ve şaşkınlık dolu bir ifadeyle. “Hayır, hiçbir şey.”

Anne daha fazlasını yapamazdı; La Trémouille çoktan kafa karışıklığına kapılmış bir düşmanlık yaymaya başlamıştı. Zihnini günün tüm hayal kırıklıklarıyla doldurdu ve gözyaşları gözlerinden dökülmeye başladığında, elini onun koluna koydu ve hıçkırarak, “Çocukların acı çekmesine dayanamıyorum,” dedi. Gözyaşları, yüzündeki özenle yapılmış makyajı bulaştırdı. “Tanrı bize onlara yardım etmemizi söylüyor.”

"Gerçekten," dedi adam yavaşça. "Gerçekten." Ve ağlayan bir kadına dayanamayan türden bir adam olduğu için, atını mahmuzladı ve onu yalnız bıraktı.

"Nereye gidiyoruz?" Anne, çocuğun Peryn'in eyer kemerinden sorduğunu duydu. Peryn bir somun ekmeğin kenarını çıkarmıştı ve çocuk bir fare gibi onu kemiriyordu.

Peryn hiç sarsılmamıştı. “Ormandaki rahibelere gidiyoruz. Belki orada yaşayabilirsin ve dualarını edersen sana bakarlar.”

“Korriganların yaşadığı yere mi?” diye sordu kız. “Gözlerimi yemezler mi?”

“Sanmıyorum,” dedi Peryn. “Artık korriganed kalmadı, hem de her halükarda düşes buna izin vermezdi.”

Ormanın kenarında, av partisinin büyük bir kısmı, Sieur de Trécesson'un şatosunda sıkış sıkış bir şekilde geceyi geçirmek üzere yolunu değiştirdi. Anne, nedimeleriyle, Henri, De Rieux ve küçük bir refakatçiyle birlikte, Paimpont adlı bir manastırda geceyi geçirmek üzere yola çıktı.

Polhaim, evlilik sözleşmesi, töreni gerçekleştirecek şaşkın bir piskopos ve Maximilien'den bir mektup ile birlikte, Gent'ten hızlı atlarla doğrudan oraya gelerek onlarla buluşacaktı. O, bir kahin aracılığıyla saatine sadık kalacağına söz vermişti. Anne, Polhaim gelmezse ne yapacağını bilmiyordu.

Manastır, yağmurla aşınmış taşlardan oluşan sade bir yapıydı; siyah bir gölün öbür tarafında yer alıyordu. Gri duvarları ve arduvaz çatısı, yatakhaneleri, yemekhanesi ve sivri kuleli şapeli, sırlıklam gökyüzünün altında eski ağaçlarla yer kapma yarışına girmişti. Zemin, atların nalları sesini boğan yosunlarla kaplıydı ve ağaçlar yükseldikçe bükülerek, katedrallerin kemerli tonozları gibi başlarının üzerinde birbirine dolanıyordu. Yağmur yağmaya başlamıştı ve gün yavaş yavaş geceye dönüşüyordu.

Manastırın pencerelerinde ışıklar tek tek parıldamaya başladı, dalgalanan sudaki yıldızlar gibi çoğalıyordu. Rüzgâr kesilmişti ve şimdi ıslanmış bayrakları sarkmıştı. Anne'nin kalçası yavaşça sertleşiyordu.

Nedimeler, nemli giysileri içinde rahatsız bir şekilde omuzlarını silkti. Atlar, yakınlarda bir ahır olduğunu hissederek hızlarını artırdı. "Gelin," dedi Anne hepsine, bir gülümseme bulmaya çalışarak. "Cesur bir grup gibi görünelim."

Sonunda manastır kapısından geçtiler ve ahır ile şapel arasındaki düz, çimenli bir alana vardılar. Anne, Polhaim'in onlardan önce manastıra ulaştığına dair herhangi bir işaret, erkekler, atlar, bayraklar aramak için etrafı hevesle taradı.

Hiçbir şey yoktu. Hareketsizce oturdu.

Henri çoktan atından inmişti. “Buraya gelecek,” dedi Anne, Henri bir şey söyleyemedi.

Kardeşi onu yere indirirken koluyla dengeledi; sönmemiş bir güvenle dolu gülümsemesi de ona güven verdi. “şimdiye kadar senin planlarından hiçbirinin ters gittiğini görmedim,” diye onu teselli etti. “Hadi hepimiz bir şeyler yiyelim, ay doğmadan o da burada olur.”

Garip bir an için manastır sessizliğe büründü. Sonra her şey birden hareketlendi. Rahibeler, rahibe adayları ve meşaleler dışarıya döküldü. Başrahibe, aralarında en kısa boylu ve en yaşlı olanıydı; düğümlü bir bastona dayanıyordu. Anne'ye doğru topallayarak yürüdü ve "Hoş geldiniz, Majesteleri," dedi.

“Anne, burada olduğuma sevindim,” diye cevapladı Anne kibarca. “Başka bir gruptan haber aldınız mı? Sarışın bir gencin liderliğindeki gruptan?”

“Sadece siz ve kuşlar.”

Anne sessiz kaldı.

Başrahibe, “ocuklarla mı geliyorsunuz?” dedi. Küçük kız gözüne takılmıştı. ocuk çok korkmuş görünüyordu.

Rüzgâr, Anne'in pelerininin altından soğuk parmaklarını szld. Tek isteği içeri girmek olan Anne, “Bir yetim. Onu tesadüfen bulduk,” dedi.

“Ah,” dedi yaşlı kadın, pek bir şey söylemeden. “Peki, içeri gelin de ısının.”

Ama küçük Breton kızı davet edildiğinde içeri girmedi; atın üzerinde oturdu, dişlerini göstererek hazırda bekledi, sanki manastır bir kurt iniyse de her an kaçmak zorunda kalacakmış gibi. Anne i geçirdi. “Elesbed” —ocuğun Peryn'e söylediği isim buydu— “atından in ve hanımımın elini tut.” Baş nedimesi Madeleine'i işaret etti. “Ve içeri girelim. Ormanda akşam yemeği yok.” Bir an durdu. “Ve bu manastırda korriganed de yok.”

Elesbed gözlerini kısarak baktı, ama Peryn'in onu indirmesine izin verdi ve Anne'in tehditkar bakışları altında, kirli elini çekinerek Madeleine'in eline uzattı.

"Korkma," dedi yaşlı başrahibe ve beklenmedik bir şekilde sırttı. "Sen benim çatımın altında uyurken, korriganed'ler şimşeklerin altında dans ederler; vahşi bir geceden içeri girmezler."

"O kız haşaratla dolup taşıyor," dedi Hawiz, Anne ve nedimleri, Elesbed'i de yanlarında getirip çanta ve sandıklarla dolu bir kalabalıkla manastırın misafirhanesine geldiklerinde. Hawiz, Anne ve Isabeau'ya bakmanın yanı sıra üç çocuk da büyütmüştü. O kalabalık odanın köşesindeki bir tabureye Elesbed'i yönlendirdi. "Orada otur, kıpırdamaz ve hiçbir şeye dokunmazsan, akşam yemeği yiyip banyo yapabilirsin."

"Banyo nedir?" diye sordu çocuk. Etrafta hiçbir korriganed görünmediği için kendine güveni artmıştı. "Vaftiz gibi bir şey mi?"

Hawiz ciddi bir ifadeyle baktı, ama ateşin yanında ellerini ısıtan Anne güldü. "Buna benzer bir şey. Ne kadar da somurtkanlar," dedi nedimelerine. "Yakında hepsi bitecek."

Anne'i en iyi tanıyan Hawiz, sessizce yanağını onun saçlarına dayadı ve başörtüsü için saçlarını bir kez daha örmeye başladı.

Anne temiz ve düzgün görünüyordu ve banyoda nasıl davranılması gerektiği konusunda Elesbed'e nutuk atıyordu — kendisi müdahale etmezse Hawiz'in ısırılacağından korkuyordu — tam o sırada kapı açıldı ve yaşlı başrahibe içeri girdi, odadakileri şaşırtarak. "Ee, Majesteleri?" dedi hanımefendi,

onların şaşkınlığından hiç rahatsız olmadan. “Gelip benim mütevazı akşam yemeğimi paylaşır mısınız?”

Başrahibenin tavırları berbat olsa da, Polhaim gelirse Anne onun işbirliğine ihtiyaç duyacaktı. “Anne, yapacağım,” dedi hemen. Anne, ikramın sadece mecazi anlamda yetersiz, mütevazı bir deyim olmasını umuyordu. Karnı açtı.

Anne her zamanki gibi hizmetkarlarının oluşturduğu kalabalığın içinde odadan çıktı, ancak manastırın içinden geçen yol, loş odalardan geçen dolambaçlı bir yoldu ve meşe ağacından yapılmış, ahşap menteşeli bir kapıya geldiğinde, hizmetkarları garip bir şekilde geride kalmıştı. Meşe kapı Anne'nin arkasında kapandığında, o ve başrahibe birdenbire baş başa kaldılar; oda otlarla süslenmiş, kurutulmuş çiçeklerle donatılmıştı ve kurşunlu pencereden ay ışığı durmaksızın içeri akıyordu.

Hiç ses yoktu. Anne, tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. "Ee?" dedi, sesi keskinleşerek.

Başrahibe, “Majesteleri, sadece şapelimde nöbet tutmak ve şafakta tek boynuzlu at avlamak için geldiğinizi mi iddia edeceksiniz?” dedi. Soru, gözleri gibi yaşın etkisini hiç göstermeyen, kırbaç şakırtısı kadar net bir şekilde geldi.

Anne ona baktı. “Bu duvarlar içindeki kimseye zarar vermedim ve hazinenize bir bağışta bulundum. Niyetlerim sizi ilgilendirmez, Rahibe.”

"Onları benim işim haline getirdim," dedi başrahibe. Ay ışığının vurduğu pencereye sırtı dönüktü; Anne yüzünü okuyamıyordu.

Bu odada, kapının ardındaki sessizlikte, kendi halkının yokluğunda tamamen doğal olmayan bir şey vardı. Ay ışığı, ay ışığında bir şey vardı. “Sen kimsin?”

"Burada hanım benim, sen değilsin," diye karşılık verdi kadın; gölgesi mavi ışıktaki dikenli bir çalı gibi kıvrımlıydı.

O odada yanan bir mum bile yoktu; ateş, soğuk ocakta sadece küçük kırmızı bir yığın halindeydi. Akşam yemeği hiç yoktu.

Anne küçük bir kız olduğundan beri insanlar onu sindirmeye çalışıyordu. Soğuk bir sesle, “Ben sizin hükümdarınızım,” diye cevap verdi.

Karanlığa rağmen kısılmış gözler onun gözlerine kilitlendi. “Brittany Düşesi hakkında hikâyeler duydum. Ama bu hikâyeler kafamı karıştırıyor. Çünkü insanlar onun, sallantılı bir tahtın kenarına tutunan başı dönmüş bir aptal olduğunu söylüyor. Yine de ondan sevgiyle bahsediyorlar ve sen pek de başı dönmüş birine benzemiyorsun.”

“Saate göre değişir,” dedi Anne, sesini yükseltip yükseltmemek arasında kararsız kalarak. Ama haysiyeti buna izin vermedi.

“Söylenene göre, vasiniz ve konseyinizin karşı çıkmasına rağmen, siz çok genç ve evlenmemiş olduğunuz için tedbirli davranıp beklemek isteyen vasinizin isteğine karşı gelerek kendi taç giyme töreninizi zorla gerçekleştirdiniz.”

Bu doğrudu. Hiçbir şey söylemedi.

“Neden burada olduğunuzu tekrar soruyorum.”

Anne, “Bana sana güvenmem için hiçbir neden vermedin,” dedi.

“Belki de bunu yapmazsan bu odadan asla çıkamayacaksın !”

Anne yumuşak bir sesle, “Beni tehdit mi ediyorsun?” dedi.

Başrahibe bir an durakladı. Sonra şöyle dedi: “Bana gerçeği söyle, ben de sırrını kimseye söylemeyeceğim. Yemin ederim.”

“Bu benim hayatım ve benim dünyam; sana söyleyemem.”

“Yeminim hiç bozulmadı,” dedi yaşlı kadın kibirli bir şekilde.

Anne tereddüt etti. Kızgındı, ama bu şiddeti de tanıyordu. O da buna sahipti. Değerli bir şeyi koruyan bir kadının şiddetine. Başrahibe cemaati için bu kadar mı korkuyordu? “Haç üzerine yemin eder misin?”

Kadın güldü. “Gölgeler ve dünyanın hafızası üzerine yemin ederim. Sırlarını saklayacağıma yemin ederim.”

Bu tuhaf bir yemindi. Ama Bretonlar tuhaf azizlere dua ederlerdi; ritüellerinde yarı unutulmuş sözler vardı. Anne

tereddüt etti. Sonunda, biraz da kendi kendine şaşırarak, “Bu gece şapelde evleneceğim,” dedi.

“Ah,” dedi kadın. “Neden?”

Anne ona kısa ve net bir şekilde anlattı. Anlatmayı bitirdiğinde, kadın, “O halde çaresiz bir plan. Peki o haşarat gibi çocuğu neden kurtardın?” diye cevap verdi.

“Brittany krallığını korumaya yemin ettim. Aç bir çocuk saklanırken yanından geçip gidemedim. O çiftlik avlusunda öldü.”

“Eğer bu topraklar için çağrılıysaydın, ne yapardın?” diye sordu yaşlı kadın, sesi daha da sertleşmişti.

“Ne olursa olsun,” dedi Anne. “Ölmek bile. Eğer kaderim buysa.” Sabrı hızla tükeniyordu. “Bana akşam yemeği vermeyi hiç düşündün mü?”

Başrahibe soruyu görmezden geldi. "Ama bunun için savaşır mısın?" Bastonuna yaslandı.

"Onu da," dedi Anne.

Kadının yüzünde endişe verici bir gülümseme belirdi. Dişleri korkunç derecede fazlaydı. Onun yaşında bu bir zaferdi. "Belki de fırsatın olur."

"Belki de olur," dedi Anne sinirli bir şekilde. "Sarayda, Viyana'da, kocamın kaynaklarını kendi topraklarıma yönlendirebileceğim yerde."

“Bunu göreceğiz,” dedi kadın belirsiz bir şekilde. “Uzun zaman önce erkeklerin tek boynuzlu atları öldürmek için avladıklarını biliyor muydun?” Ay ışığının vurduğu bir köşeye gitti; Anne gözlerini kırıştırdı ve bir kavanoz ile birkaç kadeh gördü. Başrahibe ikisine de melankoli kadar koyu şarap doldurdu.

Anne içmedi. “Neden?”

“Çünkü tek boynuzlu at, ölümlü çiçekleri ve ayrıca Kayıp Topraklar’ın yapraklarını otlatmak zorundadır — şarabı iç, zehirli değil — şu nedenle: Tek boynuzlu at, tüm hayvanlar arasında

“Dünyada, bu ikisi arasında bir yol bulabilenler vardır. Bazıları, tek boynuzlu atın Kayıp Toprakları koruduğunu ve bu iki dünya arasındaki geçitlerin bekçisi olduğunu söyler. Bu yüzden insanlar, boynuzlarını av ganimeti olarak almak için değil, zarafetine sahip olmak için tek boynuzlu atları avladılar.” Yaşlı kadın başını yana eğdi. “Kayıp Topraklara gitmek istemiyor musun?”

Anne şarabından bir yudum aldı. “Neden girmek isteyeyim ki? Oraya giden yol çoktan unutuldu ve ben bir maceracı değilim.”

“Hayır mı? Ama bir zamanlar orada, onu bulacak yüreğe sahip olanlar için bir güç vardı.”

Parmakları kadehi sıkıca kavradı. “Ne gücü?”

Ay ışığında bir gülümseme parladı. “Bu, arayan kişiye bağlı. Şimdi gelin ve yemek yiyin, kaba davranışımı bağışlayın. Kraliyet misafirleri pek sık gelmez bize.”

Anne ikinci kez gözlerini kırptı, köşedeki yemeklerle dolu küçük masayı nasıl gözden kaçırmış olabileceğini merak etti. Hâlâ biraz temkinli bir şekilde oturdu, başrahibenin kendi elleriyle ona servis yapmasına izin verdi ve gözlerinde ay ışığı parıldarken doyurucu bir akşam yemeği yedi. Başrahibe, sıcak bir gülümsemeye bitki bilgisi hakkında konuşmaya başladı ve şifalı bitkilerle ilgilenmeyen ama iplik boyama konusunda büyülenen Anne, hemen cevap verdi, böylece zaman garip bir rahatlıkla geçti.

Yemeği bittiğinde, kapı gürültüyle açıldı. Anne ayağa kalktı ve Madeleine, sanki hükümdarının hiç yokmuş gibi, “Majesteleri, Polhaim geldi,” dedi.

Anne kapıya koştu, avludan gelen bağırıışları ve atların kişnemelerini duyabiliyordu. Yağmur da yağıyordu. Gece fırtınalı ve zifiri karanlıktı.

Ama başrahibenin odasında, ay ışığı vardı ve hiç fırtına yoktu...

Anne durdu, farkına vardı ve hemen ay ışığının —imkansız ay ışığının— yere cömertçe döküldüğü yere geri döndü. Ama kapı arkasında çoktan kapanmıştı ve başrahibe ortalıkta yoktu.

BÖLÜM

5

Eğer Brocéliande'ye, özellikle de Paimpont'taki şapele delirmeksizin bakabilen bir kahin olsaydı, oradaki kötü havayı fark edebilirdi. Sanki kötü insanlar buraya gelmiş ve kötü işler yapmış gibi. Anne, yankı yapan taş döşemeyi geçerken tüyleri diken diken oldu. Nefin iç duvarları kırmızıya boyanmıştı. Zemin, tuhaf karakterlerle oyulmuş, çoğu silinmiş isimlerin yazılı olduğu eski mezarlarla doluydu. Anne'in modaya uygun siyah eteği taşların üzerinde fısıldadı ve sırtında bir ürperti hissetti. Henri'nin koluna girerek yürüdü ve Henri şapele hoşnutsuz bir bakış attı. “Gün ışığında, çiçeklerle süslenmiş bir katedralde evlenmelisin. Bana buranın bir haydut sığınağı olduğunu söyleseydin, sana inanırdım.”

Anne buna karşı çıkamadı. Ama teselli edici bir şekilde şöyle dedi: “İlk çocuğum gün ışığında, çiçeklerle süslenmiş bir katedralde vaftiz edilecek ve bu gerçekleştiğinde Brittany’de barış hakim olacak. Gerisi önemli değil.”

“Öyle mi? O sarı saçlı yaratık Polhaim sana yarı aşık,” diye mırıldandı Henri, ikisi birlikte koridorda yürürken. “Yüzünü görmedin mi?”

Anne yüzünün kızardığını hissetti. “Tanımadığın, düşmanlarından kurtarman gereken birine aşık olmak kolaydır.” Elbette Polhaim’i cesaretlendirmişti; o Maximilien’in sırdaşıydı ve cesareti ile çabukluğu

bu planın başarısını ya da başarısızlığını belirleyebilirdi. Yan bakışlarıyla bunu biraz da olsa Henri'ye aktardı; Henri ise kırılmış görünüyordu. "Nasıl istersen, git ve kalpleri kır; sonunda senin kalbini kıran adamı öldürmek zorunda kaldığımda, onu bıçaklamadan önce onu tebrik edeceğim."

"Dramatik olma," diye başladı Anne, ama daha fazlasını söyleyecek vakti yoktu, çünkü piskoposa yaklaşmışlardı ve düğün ayini yakında başlayacaktı.

Tören çok uzundu ve saatin geç olması, yorgunlukları, şapelin küflü nemi ve hafifçe düşmanca havası yüzünden daha da uzun geliyordu. Anne ayağa kalktı, diz çöktü ve tekrar ayağa kalktı; bu sırada kalçasındaki yara giderek daha da sıkı bir hal alıyordu. Keşke bütün gün at sürmüş olsaydı da bunu yapmak zorunda kalmasaydı diye düşündü. Polhaim onun zorlandığını fark etti ve bir sonraki ayağa kalkışlarında, kolunu göze çarpmadan onun kolunun altına sokarak ayağa kalkmasına yardım etti.

Anne ona gülümsedi ve Polhaim kızardı. Belki de ona aşık olmuştu, diye düşündü Anne, ama onu sevemeyeceğini biliyordu. Aşk, onun için güvenle aynı şeydi; Isabeau, Hawiz, De Rieux ve Calyx gibi, en yakın çevresindeki insanlara ayrılmıştı. Peki ya tutku? Tutku sıradan bedenler içindi, takas edilebilen, fethedilebilen ve toprak gibi sunulabilen bir beden için değil. Polhaim'e onu sevecek birini bulacaktı, kendisi kadar güzel ve zeki bir kızı.

"Tanrı'nın birleştirdiğini, hiçbir insan ayırmasın," dedi sulu gözlü piskopos. Anne gülümseyen gözlerini vekil kocasına kaldırdı, o da elini öptü. "Peki," diye başladı. "Hadi..."

Sözünü yarıda kesti, soru havada asılı kaldı. Nefin uzak ucundaki kapı gıcırdayarak açılıyordu.

De Rieux, kesintileri önlemek için *özel olarak* nöbetçiler görevlendirmişti.

Ancak antika kesimli açık bir cüppe giymiş genç bir kadın, boşluktan süzülerek içeri girdi. Saçları, gül rengi ipek kumaşın üzerine dalgalar halinde dökülüyordu. Altarın yanındaki kalabalığa aldırış etmeden, kapıda durup dinlemeye başladı.

"Ne oluyor?" diye mırıldandı Henri. Polhaim kılıç taşımıyordu, ama iki genç adam koruyucu bir şekilde omuz omuza durarak, kaslı vücutlarıyla kadının görüşünü engelleyen kaba bir duvar oluşturdu.

"Kesin şunu, o sadece bir hanımefendi," dedi Anne, başını uzatarak onların arkasından bakmaya çalıştı.

Kadın kapıda donmuş bir yüzle dinledi, mücevherlerle süslü eli titreyerek ahşap kapıya dayandı. Sonra yankı yapan ana nef boyunca aceleyle ilerledi. Ayakları, taşların ve zemindeki mezarların üzerinde kanatlar gibi fısıldıyordu. Hiçbirine bakmadan hepsinin yanından koşarak geçti, doğrudan sunağa doğru gitti ve vaftiz havuzunun yanında yere yarı düşer gibi yığıldı, yüzünü kollarının arasına gömdü. Bütün vücudu titriyordu.

"Madam," diye seslendi piskopos. Çocukluktan beri dövüş eğitimi almış olan Henri ve Polhaim, kapıyı ihtiyatla izliyorlardı.

"Geliyor," diye fısıldadı kadın. Bretonca konuşuyordu, ama tuhaf bir ritimle. Anne konsantre olunca onu anlayabildi.

"Ne diyor?" diye sordu piskopos.

"Tanrım, yardım et," diye fısıldadı kız. "Geliyor. Her şey boşunaymış. Diğerleri gibi öleceğim. Kendine bir yol bulamıyor; ben de ona bir yol bulamadım." Kahkahası acıydı, mezarlarla dolu zeminin taşlarına boğulmuştu. Sanki havanın kendisi bile yeryüzünde yanlış bir şekilde duruyordu.

Anne bunun ılık yüzünden olduğunu anladı. Kadının üzerindeki ılık. Giysileri ve saçları, sanki gün ışığında sunak önünde yatıyormuş gibi parlaktı. Ama gece en karanlık saatleriydi.

“Tanrım,” diye fısıldadı kadın. “Tanrım, lütfen.”

Anne, kardeşinin ve Polhaim'in yanından geçerek Bretonca net bir şekilde, "Ne oldu?" dedi.

Kadın o ana kadar onları ne duymuş ne de görmüş gibi görünüyordu. Ama Anne konuşunca başını kaldırdı. Gün ışığı kadının açık gözlerinde parıltıyordu, kızıl saçlarının arasından süzülüyordu. Anne'nin tüyleri diken diken olmuştu. Henri ve Polhaim arkasından itirazlarını dile getirdiler.

"Anaon, sen de bizden misin?" diye fısıldadı kadın. "Diğerlerini bazen görürdüm. Beni teselli ederlerdi. Kardeşlerimiz. Ama seni daha önce hiç görmemiştim. Şimdi beni öldürecek. Seni de öldürdü mü? En azından yalnız olmayacağım için mutluyum, kardeşim. Benimle kalır mısınız?" İmkânsız güneş ışığı, gözlerindeki yaşları aydınlattı.

Anaonlar huzursuz ölülerdi.

Anne, kadının ne demek istediğini bilmiyordu, ne de ne söyleyeceğini. "Ben hayalet değilim. Seni öldürmesine izin vermeyeceğiz," dedi sonunda. "Kardeşim burada; kimsenin sana zarar vermesine izin vermez."

Henri gerildi: Konuşmayı anlayacak kadar Bretonca bilmiyordu, ama “zarar vermek” ve “öldürmek” kelimelerini anlamıştı. “Anne, neler oluyor?” diye dişlerinin arasından çıkardı. Piskoposun itirazlarına aldırmadan kılıcını kınından çıkardı.

“Kardeşini göremiyorum,” dedi kadın. “Görebilsem bile, o bana yardım edemez. Efendim durdurulamaz. Korriganedler bile ondan korkuyor. Gücü hâlâ artıyor.”

Anne, "Efendiniz kim? Neden sizi öldürmek istiyor?" dedi.

"Kocam," dedi kız, o kadar doğal bir şekilde ki, vekaleten giydiği gelinlik içindeki Anne, tüm vücudunun ürperdiğini hissetti. "Sonunda hepimizi öldürecek. En azından aynasını çaldım." Güneş ışığıyla parlayan elini gül rengi ipek cüppesinin içine uzattı

kuşağın altından avucunun büyüklüğünde bir nesne çıkardı. Orada olmayan ışıkta parıldıyordu. “Bunu alabilir misin? O buna sahip olamaz. Bununla her şeyi mahvediyor.” Kız Anne’e doğru adım atıyordu—kolunu uzatıyordu. Tüm oda bağırdı ve Henri yine onun önüne geçmeye çalıştı.

“*Sakin ol,*” dedi Anne, sesini duyulacak şekilde yükselterek. şaşkın bir duraklamada, kıza uzandı. Parmakları birbirine değdi ve o avuç içi büyüklüğündeki, şaşırtıcı derecede ağır nesne aniden Anne’in elinde sıkıca tutundu. Kız geri çekildi. Gözleri, Coiron’daki o yatakta kanlar içinde boğulurken Anne’in babasının gözleri kadar ölümlle doluydu. “Sana yardım edebiliriz,” dedi Anne.

"Hayır, yardım edemezsiniz, güzel anaon, mum ışığı hayaleti," dedi kadın. "Gölgelerde kalın. Ama aynayı saklamalısınız."

Anne tereddüt etti, sonra aynayı koluna sıkıştırdı. "Neden?" diye fısıldadı.

Kadın cevap vermedi. “Aman Tanrım!” diye haykırdı, tam da kapı gümbürdeyerek açılırken. Anne sesin geldiği yöne doğru döndü. İçeri kimse girmedi. Ama tüm şapel değışti, karardı ve artık ateş, boyalı duvarlarında titriyordu. Gül rengi ipek elbiseli kız donakalmıştı, ama şimdi yanında üç kadın daha duruyordu. Biri boğulmuş mavisi, diğeri ise asılmış siyahıydı; elinde kendi ipini tutuyordu. Biri başını geriye atıp çığlık attı, çünkü alevler içindeydi, ancak ateş hiç ışık vermiyordu. Ve pembe ipek elbiseli kız Anne'ye hüzünle baktı, pembe ipek elbisesi kesik boğazından kan fışkırıyordu ve elinde kanlı bir kılıç tutuyordu. "Dikkat et," dedi ve sonra dördü de ortadan kayboldu. Mumlar yeniden parlak bir şekilde yanmaya başladı.

Ama kapı açık kaldı, boşluğa doğru ağzı açık duruyordu. Dışarıdaki muhafızların şaşkın yüzleri aralıktan içeriye bakıyordu. Henri kılıcını kınına sokmadı;

ve ne gördüklerini sordu; onlar ise kimsenin yanlarından geçmediğini söylediler.

Polhaim şeytanı kovmak için işaret yaptı. Sanki vekaleten ettiği yeminler onu Anne’i korumaya mecbur kılıyormuşçasına, kadının yanında kalmıştı. “İyi misiniz, Majesteleri?” Kadının ona ne verdiğini sormadı. Diğer kadınların kim olduğunu da sormadı. Görmemiş miydi? Anne’in koluna sıkıştırdığı ayna, orayı ağırlaştırıyordu.

Piskopos, açıklayıcı bir ses tonuyla, “Bence o lanetli bir ruhtu. Majesteleri, siz onu kutsal ışığınızla kovdunuz,” dedi.

Bu... mükemmel bir yorumdu. Anne ne olduğunu pek anlamamıştı. O son bakış onu şaşkın, mide bulandırıcı, korkmuş ve bunu gizlemeye çalışan bir hale getirmişti. Sadece bir ruh. Piskopos, ölü olarak duran diğer kadınları görmüş olamazdı. Anne hiçbir şey söylemedi.

Henri, boş koridoru inceledikten sonra geri dönüyordu. Kılıcını kınına soktu. Polhaim, Anne’e kolunu uzattı. Henri, “Anaon, eğer daha önce bir tane görmüşsem,” diye mırıldandı. Brittany’de hayaletler bilinmeyen bir şey değildi. “Bu yerin kötü olduğunu biliyordum.”

"Burası amacına hizmet etti," diye karşılık verdi Anne, zorlanarak. Karanlık söylentilerin Maximilien'e ulaşmasını istemiyordu. "Bu gece henüz bitmedi; düşüncelerini kendine sakla."

Avusturya yasalarına göre, vekaleten yapılan düğünün ardından vekaleten evlilik yatağına girilmesi gerekiyordu; şapeldeki karşılaşma onu bu kadar sarımsı olsaydı, Anne utanç duyardı. Ya da durum bu kadar saçma sapan olmasaydı.

O ve Polhaim, manastır uykuya dalmışken, şapelden konuk evine olabildiğince sessizce gittiler. Avusturyalı ve Bretonlu hizmetçiler onları izliyordu, sütun mumlarının parlak ışığının ötesinde sadece gölgelere dönüşmüşlerdi. Bir paravan, Anne'ye korsesini, eteğini ve kollarını çıkarmak için mahremiyet sağladı; omuzları tüyler ürpermiş halde, sadece geceliğiyle kaldı.

Dışarı çıktığında, Polhaim gözlerini özenle başka yöne çevirdi. Tam zırh giymişti, sağ bacağı ve sağ eli çıplaktı. Anne'in kızca hayallerindeki gül serpilmiş çardaktan daha uzak bir şey olamazdı. Ama gerçek düğün gecesini de izlenecekti. Bir devlet meselesi olacaktı, bir konsey toplantısı kadar kansız, tek farkı, o zaman bunu çıplak yapması gerekecekti.

Polhaim zorla bir gülümseme takındı ve onun beceriksiz görünmemesi için yüksek yatağa girmesine yardım etti, aralarında dikkatli bir mesafe bıraktı. Törene, hatta zarıfçe —saraylılara her zaman zarıf olmaları öğretilirdi— Polhaim altın rengi tüylü dizini onun dizine değdirdi, ayağını gizlice uyluklarına kadar kaydırды, ona ciddiyetle baktı, sonra aceleyle yataktan çıktı.

Ve hepsi bu kadardı. O izleyen gözlerin önünde ona dokunmuştu. Evlilik yasaldı. İzleyenlerin çoğu sessizce dağıldı. Hawiz, Anne'in omuzlarına bir cüppe geçirdi. Madeleine şarap döktü. Anne gülmek istedi, ama garip bir şekilde kendini ıssız hissetti. “Teşekkür ederim,” dedi, onurunu koruyan ve nazik olmaya çalışan Polhaim'e.

Polhaim ona dikkatlice eğildi. Tek bacaklı zırhıyla utanmış görünüyordu. “Benim için bir onurdu.”

Henri bu yasal saçmalıkları pek önemsemiyordu. Ya da belki kız kardeşinin üzgün olduğunu fark etmişti. “Boş ver bunları. Şapeldeki kıza ne dedin? Kimdi o?”

Artık odada sadece Hawiz ve nedimleri kalmıştı; dinlemek için başlarını eğdiler. “Bilmiyorum,” dedi Anne. Polhaim dalgın dalgın şarabına baktı, sarı saçları ateş ışığında kızarmıştı, ama Anne onun da dinlediğini biliyordu. Herhangi bir kadının etrafındaki esrarengiz bir esinti ölümcül olabilir. Bir hükümdar için bile.

Madeleine, “Eski yerlerde huzursuz ller bilinmeyen bir şey değildir, Majesteleri. Onun içinde yürüdüğü garip ışığı fark etmediniz mi?” dedi.

"Fark ettim," dedi Henri kasvetli bir sesle. Bütün Bretonlar başlarını salladılar. Brittany, insanların ziyaret etmemesi gereken harabelerle, geçmemesi gereken kavşaklarla ve antika giysiler giymiş dolaşan hayaletlerle doluydu. Anaon. Onları tanıyabilirdiniz çünkü onlar, dünyanın şu anki haliyle değil, kendi yaşamlarının ışığında duruyorlardı.

Ama Polhaim daha rasyonel bir ülkeden gelmişti; onların onaylayarak baş sallamasına şaşırmış görünüyordu. “Bir hayalet mi, Majesteleri?”

“Evet,” dedi Anne. “Uzun zaman öncesinin soluk bir gölgesi. Burası hayaletlerin dolaştığı bir diyardır.” Bu hayaletin Brittany için bile tuhaf olduğunu söylemedi —anaonlar kural olarak konuşmazlardı— aynadan da bahsetmedi. Polhaim’in önünde değil. Gülümsayarak ekledi: “Bu gecelik bu kadar yeter. Tek boynuzlu at avı için biraz gücümüzü saklamalıyız.”

BÖLÜM

6

ANNE'İN GÜVENİNİ KAZANMIŞ OLAN HAWİZ, bu ayna hikâyesi karşısında tedirgin olmuştu. Tereddütle şöyle dedi: “Eski masallarda, insanlar Kayıp Topraklar’ın yakınına saptıklarında, çoğu zaman hayaletler görürlerdi ve bazen kaybolan nesneler, deniz enkazı gibi insanların dünyasına sürüklenirdi.” Aynayı bir sandığın dibine sıkıca kilitledi. “Buradan uzaklaşana kadar bu konuyu daha fazla düşünmeyelim.”

Anne kabul etti. Ama uykusu kabus gibi aynalarla doluydu; her birinde, kendisi olmayan bir kadının dehşete kapılmış yüzü görünüyordu.

Ertesi sabah, saçları örülürken endişeli bir sersemlik içinde oturdu ve seyahat eden ev halkı etrafında canlanmaya başladı. Ancak dalgın bakışları, ona bakan yarı tanıdık bir çift gri gözle buluştuğunda Anne tam olarak uyanabildi. Elesbed'in kolunun altında bir şey vardı ve ağzı yapış yapıştı. Gece için bir yatak verilmişti, ama belli ki orada kalmamıştı.

Anne, “Elesbed, buraya gel,” dedi.

Çocuk, kaçma dürtüsüyle Hawiz'in Anne'in saçlarını örmesine duyduğu hayranlık arasında kalmış gibiydi. Bir gün önceki yemek yüzüne renk katmıştı. Biri, umutsuzca birbirine dolanmış, bitli saçlarını kesmiş, bir başkası da ona yakışır bir elbiseyi bedenine göre kesip dikmişti. Anne, çocuğun yapışkan halini fark etti ve nazikçe şöyle dedi: “

Sanırım şafak sökmeden mutfakta sana bir bal kavanozu verip, istediğin kadar al demediler herhalde?”

Kız neredeyse kaçacaktı, ama Anne'in biraz da şaşkınlığına, durdu ve suçlulukla "Hayır," dedi. "Yani... hayır, Majesteleri." Bu kelime ağzında garip duruyordu. “Ama korrikaned var mı diye bakıyordum ve kavanoza rastladım, çok güzel kokuyordu. Sadece bir karıncayı kovmak istemiştım.” Gri gözler, Anne'in iyi kalbine hitap ediyordu. “Dün gece anaon'un dışarıda dolaştığını söylüyorlar ve büyükannem bana bunun her zaman korrikaned'in suçu olduğunu söyledi.”

Anne kararlı bir sesle, “Artık korrikaned yok. Eğer bu manastırda kutsal rahibelerle birlikte yaşayacaksan, onların balını çalamazsın,” dedi.

Çocuğun gözleri kocaman oldu. “Rahibelerle kalamam! Korrikanlar geri gelirse beni yerler. Onlar gözlerini yerler.”

“Bundan şüpheliyim.” Ama başrahibenin dişli gülümsemesini, şapeldeki hayaletin ürkek bakışını hatırladı. Soğuk, kaynağı belli olmayan ay ışığını. Anne düşünmeden, “Bizimle Nantes'a dönmek ister misin?” dedi.

“Nantes!” dedi çocuk hemen. “Hawiz bana, iyi davranırsam bayram günlerinde et yiyebileceğim, gökyüzü kadar büyük bir kale hakkında bir hikâye anlatmıştı.” Ve birdenbire ekledi, “Belki orada korrikaned vardır ve siz bunu bilmiyorsunuzdur. Büyükannem, bazı insanların kendi gözlerinin önündekini göremediğini söylemişti.”

Anne kuru bir sesle, “Peki, en azından saray soytarısı olarak eğitilebilirsin. Orada ne var?” dedi. Kız, bunca zamandır kolunun altında belirsiz bir nesneyi saklıyordu.

“O benim,” dedi kız savunmacı bir tavırla, nesneyi daha sıkı kavrayarak. O, yıpranmış bir oyuncak bebektı. “O evden geldi. Ama haydutlar evi ateşe verdiğinde onu orada kaybettim.”

“O kadar da kayıp sayılmaz, madem onu buraya sen getirdin,” dedi Anne.

"Hayır, onu ben taşımadım," diye cevapladı Elesbed. "Onu bal kavanozunun arkasında buldum. Bunun nedeni, Kayıp Topraklar'ın yakın olması. Kayıp şeyler geri dönmeye başlıyor."

Elbette, Elesbed'in bebeği çalmadığından emin oldular. Ne de olsa çocuk balı çalmıştı. Ama yakınlarda hiç çocuk yaşamıyordu; kimse o zavallı, yırtık pırtık şeyi sahiplenmedi.

"Kayıp Topraklar mı?" diye mırıldandı Anne, Hawiz'e, av kıyafetini giymesine yardım edilirken.

“Brocéliande’nin daha içlerine girmemelisiniz, hanımefendi.”

“Artık çok geç,” dedi Anne. “Ama tüm önlemleri alacağız.” Önceki geceki akşam yemeğini, o ay ışığını hatırladı. “Başrahibeyi çağırın. Onunla konuşmak istiyorum.”

Ancak başrahibe geldiğinde, önceki geceki kadınla aynı kişi değildi.

Dişleri çok azalmıştı ve oldukça çekingendi, yanındakilerin varlığı onu ezmişti. Çatlak, endişeli bir sesle Pax Vobiscum dedi ve Anne'ye ne istediğini sordu.

Anne şaşkınlıkla ona baktı. Başka kimse bir terslik olduğunu fark etmemiş gibiydi. “Siz bu manastırın başrahibesi misiniz?”

Başrahibe, düşesi neyin rahatsız ettiğini bilemeden, yarı panik içinde olumlu yanıt verdi. Anne, rahibelerle tanışmak istediğinde —sadece on kadar vardı— hiçbiri de onun hatırladığı kadın değildi.

Bundan bahsetmeye cesaret edemedi. Delilikle ilgili söylentiler, bir kadın için doğaüstü olaylarla ilgili fısıltılar kadar ölümcül olabilirdi. O

Sadece oradan uzaklaşmak istiyordu. Isabeau'nun orada olmamasına sevindi.

Avusturyalılar çoktan toplanmış, zorlu bir binicilik gününe hazır giyinmiş, eyer kayışlarını ve başlıklarını kontrol ediyorlardı. Yağmur yerini sise bırakmıştı; yumuşak, görünmez bir gökyüzü. Polhaim'in tereyağı sarısı saçları bu gri ortamda parlıyordu. Evliliği onaylayan belgeleri imzalatmış ve eyerinin astarına dikmişti. Evlilik onaylandığında, Maximilien, Anne'in mührünü taşıyarak sınırı geçecek ve yol boyunca garnizonları güvence altına alacaktı. O zaman ikisi birleşecek ve bu endişe sona erecekti.

Anne, atının kestane rengi başının yanında duran Polhaim'e gülümsedi. "Nezaketinizi asla unutmayacağım. Bir kahraman ve gerçek bir dost gibi gidip geldiniz."

"Bu benim görevimdi, Majesteleri."

Daha alçak sesle, "Lütfen beni affedin," dedi.

Prens şaşırmış görünüyordu. Ama yanlış anladığını iddia etmedi. "Bu benim hatam."

"Ve ben... Lütfen beni hayal kırıklığına uğratma."

Adam, eldivenli parmak uçlarını öptü. "Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Anne eldivenini çıkardı. "Bunu kocama verin. Tüm umutlarımla birlikte."

Adam dudağını ısırды. "Veririm." Onu ceketıyla gömleğinin arasına sıkıştırdı. Anne geri adım attı ve elini kaldırdı. Avusturyalı heyet atlarına bindi. Anne bir daha konuşmadı. Ama gözleri belki de onun farkında olduğundan daha anlamlıydı, çünkü Polhaim tekrar, "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım," dedi. Huzursuz atının yan tarafına topuğuyla sertçe vurdu ve bir kuş gibi uçup gitti, pelerini sabah sisinde dalgalanıyordu ve tüm maiyeti onu takip etti.

BÖLÜM

7

GUILLAUME DE LA TRÉMOILLE, pireleri umursamadan bütün gece uyanık kalmıştı; kalbi küt küt atarken, Hristiyan aleminin en asil hayvanının köşeye sıkıştırıldığını hayal ediyor, mızrağını saplarken onun gözlerine baktığını ve kalp kanının bekleyen köpeklerinin aç yüzlerine döküldüğünü hayal ediyordu.

Ama tek boynuzlu at bir geyik değildi. Onu baştan çıkarmak, yakına çekmek ve sonra da bakire tarafından yok etmek gerekiyordu. Bu, onun tam olarak anlamadığı kısımdı, avın büyük ritüeline nasıl uyduracağını bilmediği kısımdı.

Şafak vakti köpek kulübesine gittiğinde, avcıyı orada buldu; avcı, köpeklerine Bretonca şefkatle konuşuyor, büyük kulaklarını geriye itiyordu; köpekler ise ellerini yalıyor ya da sabah havasında büyük, geniş alınlı başlarını kaldırıyorlardı. Bu avcı, önceki gece hikayesini coşkuyla anlatmıştı — efendisi için av aramak üzere köpeğini tasmalı olarak dışarı çıkmış, çalılıklara girdiğinde beyazın üzerinde parıldayan bir güneş ışığı görmüştü. Bunu önce kalan bir kar parçası, sonra zaten muhteşem bir av olan beyaz bir geyik sandığını, sonra da boynuzunu gördüğünü anlattı. Boynuzun uzunluğunu, hanımefendimin incileri gibi pembeyle süslenmiş spiral fildişini, yelesinin düşüşünü, vücudunun yapısını, biraz ata, biraz da geyiğe benzediğini anlattı. Diğer tüm hayvanlardan daha güzel, Monseigneur, şimdiye kadar görülen en asil av.

“Ve,” diye ekledi avcı cesurca, La Tr  moille’in terc  manı yetişmeye çalışırken, “size s  yl  yorum ki o, çalılıklarda değil,  i ekli  ayırılarda yatıyor. Her zaman g  m  ş rengi g  letlerin yanında, boynuzuyla temizlediği g  letlerin yanında. B  y  kbabam şöyle demişti. Tek boynuzlu atın, t  m hayvanlar arasında yakalanması en zor olanı olacağını s  ylemişti,   nk   çabuk yakalanmazsa, Kayıp Topraklara  ekilebilir.”

“Peki,” dedi La Tr  moille, “bu Kayıp Topraklar nedir?” “Kimse bilmiyor. Korkarım ki bu, geyik avlamak gibi bir şey değil.”

Bu kesindi. Av ekibinin tamamı bir araya gelmiş olmasına rağmen, grup oldukça k    t  ; ancak yaz ve sonbahar renklerindeki, keten ve kartonla sertleştirilmiş ipek kumaşlar, şapkalara, manşetlere ve yakalara dikilmiş m  cevherler, pelerinlerin kumaşları ve g  m  ş iplikli flamaların çalılar ve ağaçlarda parıldayan kıvrımlar oluşturarak takılmasıyla son derece g  z alıcıydı. Her erkek, bunun için borçlanmak zorunda kalsa bile, arkadaşını g  lgede bırakmaya çalışmıştı.

Hevesli k  pekler, havlamayacak kadar iyi yetiştirilmiş olsalar da, dillerini belirsiz bir şekilde sallıyorlardı. B  t  n gece heyecanlarını inleyerek dile getirmişlerdi, ancak takip edecekleri bir koku olmadan Tr  cesson'dan çıkan bu g  rkemli geçit t  reni onları şaşkına çevirmişti. Kokulu av k  pekleri tasmalarını gerdi; g  rme av k  pekleri ise dikkatli çiftler halinde zincirlenmişti; d  z kafaları, ince belleri ve y  nl   gri t  yleriyle kibirli ve g  zeldiler.

La Tr  moille memnundu. Uzun kulakları dikilmiş, ağaçların arasından s  z  lerek, boş bir merakla onları g  rmek için gittikçe yaklaşan, başıboş tek boynuzlu atı g  z  nde canlandırabiliyordu.

G  neş, sisin  otesinde bir yerlerde ufuktan yeni yeni y  kseliyor, sisi g  m  ş rengi bir duman haline getiriyor ve g  r  ş alanlarını açıyordu ki, atlılar avcının tarif ettiği g  le vardılar: k    k, kusursuz ve kaynak sularıyla beslenen, o bulutlu sabah ışığında karanlık bir g  l. La Tr  moille’in atı

ağzını suya soktu ve içti. Orman etraflarında fısıldıyordu, yosun ve çiğle koşum çanlarının sesini boğuyor, iç içe geçmiş dallarda soluk güneş ışığını yakalıyordu.

Düşes geldiğinde, beyaz bir elbise giymişti, beyaz bir palfrey sürüyordu ve yarı gevşek saçlarına sadece ipek bir ağ tutturulmuştu. La Trémoille'in ilk düşüncesi, kıyafetlerinin kirleneceği oldu. Ama kabul etmek zorundaydı ki, tam da tek boynuzlu at avına çıkan bir bakireye yakışır bir şekilde görünüyordu. Küçük, yumuşak ve saf, biraz dağınık. Kesinlikle canavarı cezbedecekti. Sanki bir kurt sürüsü için emziren bir keçiye gözetlemek gibiydi.

Düşes, tatlı gülümsemesiyle hepsini onurlandırdı. “Umarım çok uzun süre beklememişsinizdir.”

"Hayır, Majesteleri," dedi La Trémoille, gözleri ay beyazı elbisenin üzerinde bulutlar kadar koyu olan saçlarına takılıydı. Onu daha önce bu kadar güzel bulmamıştı. Bu, unutulmaz bir av günü olacaktı.

Avcı, konumunun ve günün verdiği otoriteyle dolu bir şekilde düşese selam verdi. “Majesteleri, lütfen açıklığa doğru ilerler misiniz?”

Tüm avcılar gerildi. Köpekler atmosferdeki değişikliği hissedip sızlanmaya başladı. Atların kulakları dikildi; birkaçının kuyruğu parlak yanlarını çırpıyordu. Anne'in iri yarı, ahmak kardeşi Fransız subaylara çok soğuk bir bakış atıyordu. Belki de düşesin gevşemiş saçlarına fazla odaklanmışlardı. Neyse, baksınlar.

Sonra düşes güzel kısrağını döndürdü ve tek başına açıklığa doğru sürdü.

Anne, tek başına girdiği o açıklıktan daha güzel bir açıklık görmediğini düşündü. Brocéliande karanlık bir

Orman, kural olarak, örümcek ağı gibi gölgelerle ve görünmez suyun fısıltısıyla doluydu; uzun zaman önce ölmüş ellerin yerleştirdiği kara pınarlar ve tuhaf taşlarla süslenmişti. Ama burada çuha çiçekleri yeni açıyordu; yeşil çimlerdeki yıldızlar gibi, çok eski zamanlardan kalma bir açıklığın lekesiz anısı gibi. Dizginleri çekti ve Jonquil durdu, kulakları Anne'den çalılıkların içindeki köpeklerle doğru dönüyordu; köpekler, nefes nefese kalmış ağızları dışında sessizdi. Yarı toplanmış saçlarından, pratik olmayan elbiselerinden hoşlanmıyordu. Ama kimsenin, elinden gelenin en iyisini yapmadığını düşünmesini istememişti. Bir tek boynuzlu atı tuzağa düşürmeye gerçekten çalışmadığına dair hiçbir söylenti yayılmamalıydı.

Henri ve iyi maaşlı Breton avcıları, gizlice, bundan sonra ne olacağını planlamışlardı: geyik uzaktan koşmaya başlayacak, borazan çalınacak, köpekler ürküp kaçacak, yanlış bir kovalamaca başlayacak ve La Trémoille, sonuçsuz geçen bir günün sonunda şaşkın ve sinirli kalacak, ama Anne'in gerçek niyetinden haberi olmayacaktı. Breton avcıları tüm bunları Fransızları kızdırmak için yapılan bir şaka olarak görmüş ve bu plana coşkuyla katılmışlardı.

Şimdi Anne bekliyordu. Açıklığa bir sessizlik çöktü. Artık ne köpeklerin nefes nefese soluklanışını ne de atların kuyruklarının hışırtısını duyabiliyordu. Sadece arıların vızıltısı ve görünmeyen bir yerden gelen suyun fısıltısı vardı. Jonquil otları yemeye çalışmak için başını eğmedi, üç bacağına ağırlığını vererek uyukladı; sis eyerinin derisine çökmüş, geminde parıldıyordu.

Aniden, uzaktan, Anne avaunt borularının sesini duydu — genel avın başlangıcını bildiren ses — ve onlarla birlikte köpeklerin büyük havlamaları. Ama gürültü çok uzaktaydı, gri sabahın içinde uzak bir ses.

"Bunlar bizimkiler değil," diye düşündü şaşkınlıkla. "Başka bir av var."

Breton av köpekleri, uzaktaki köpekleri duymuş olmalarına rağmen havlamaya başlamamışlardı. Ağaçların arasında saklanan kendi grubundan da hiç ses gelmiyordu. Onların hareket ettiğini bile göremiyordu.

Bir yaratık, ağaçların arasındaki bir boşluktan, yanları inip kalkarak koşarak çıktı. O uzak avın yırtık pırtık avı.

Jonquil irkildi.

Anne kalbi duracak sandı.

Canavarın boynu, geniş bir kılıç kadar uzun ve ince oyulmuş alabaster gibi parıldayan boynuzun ağırlığını taşıyamayacak kadar narin görünüyordu. Gözleri kış suları kadar karanlıktı, tüyleri ise nefes nefese kalan kaburgalarının üzerine gergin bir şekilde gerilmiş, ham beyaz ipek gibiydi. O, parlak bir kışın ilk karı gibiydi; lekesiz ve ışıltılı.

Tek boynuzlu at Anne'i gördü ve başını kaldırdı, burun delikleri bir atınki gibi kırmızı renkte genişlemişti. Anne, boynuzdaki parıltının içten gelen bir ışık olmadığını fark etti. Fildişinin içinden parlayan güçlü bir güneş ışığıydı. Ama hangi güneş? O gün, o geceki fırtınanın ardından hâlâ sisle örtülü, yırtık pırtık bulutlarla doluydu. Anaon'u, imkansız bir ay ışığının olduğu bir odayı hatırladı.

Tırnak sesleri yaklaşıyordu; tek boynuzlu atın arkasındaki ormanda renk lekeleri hareket ediyordu. Garip boynuzlar yine ses çıkardı. Anne avcılarının yüzlerini seçemiyordu. Bir mızrağın bıçağından gelen bir ışık parlamasını gördü.

Tek boynuzlu at sessizce tek bir adım attı ve Anne, ayağının olduğu yerde ezilmiş çuha çiçeği gördü. Sanki parlak güneşin altından çıkmış gibi, boynuzdan gelen ışıltı kayboldu.

Diğer avcılar ortadan kayboldu. Bir an için, o açıklıkta sadece ikisi kalmıştı, aynı gri günün ışığı altında şaşkın bir şekilde duruyorlardı. Anne o anda,

tek boynuzlu atı öldürmenin korkunç ve ölümcül bir günah olacağını ve korkunç bir hata yaptığını anladı.

Sonra arkasında cehennem koptu. Bir boynuz çaldı; yirmi ses bağırarak köpekleri ileriye sürükledi. Bunların arasında La Trémoille'in sesi belirgindi; canavarı görünce kelimelere sığmayacak bir vahşetle haykırıyordu.

“Git!” diye bağırdı Anne tek boynuzlu ata. “Özür dilerim, affet beni—gitmek zorundasın!”

Tek boynuzlu at kıpırdamadı.

Tavşan köpeklerinden ilki açıklığa fırladı ve doğuştan görevleri olan, hayvanı korkutup kaçırmak için harekete geçti.

Tek boynuzlu at hâlâ başını dik tutmuş, Anne'ye bakıyordu.

Hayır, oh, Tanrım, hayır. Anne bir tek boynuzlu atla karşılaşacağını hiç hayal etmemişti; ne de efsanelerin doğru olduğunu ve tek boynuzlu atın yanında durup kendini öldürmesine izin vereceğini.

La Trémoille'in zafer dolu yüzünü, beyaz elbisesinin tek boynuzlu atın kanıyla lekelenmiş halini hayal etti. Boynuzu kesilmiş, derisi bir av köpeği sürücüsünün eyer kemerinde sallanıyor, hepsi de doğrudan Fransa sarayına götürülecek.

Köpekler havlamalarıyla açıklığın huzurunu bozdu ve arkalarından mızraklarını sallayan Fransa ve Brittany lordları geldi. Tek boynuzlu at ilk köpeği tekmeledi ama diğerleri üzerine üşüşüyordu. Anne ona Bretonca bağırdı, “Kaçmalısın!”

Tek boynuzlu at yine de kaçmayınca, Jonquil'i döndürdü ve kırsağı ağaçların arasına doğru dörtlale koşturdu.

Tek boynuzlu at onu takip etti.

Anne iyi bir biniciydi. Ne kadar da kalede, temiz ve kuru bir ortamda, etrafında dedikodu yapan saray halkıyla kalmayı tercih etse de, soylu bir kadın geyiği kovalayabilmeli ve tarlada şahin uçurabilmeliydi. Anne görev bilinciyle öğrenmişti. Bu yüzden, köpekler peşlerinde havlayıp, hızlı koşan bir yaratık görünürken

. Köpekler peşlerinde havlarken ve hızlı koşan bir yaratık gözükmürken atını kalın bir ormana sürmek ona tamamen yabancı değildi. Kısrağı da bu görev için uygun değildi; Jonquil, iri olmasa da bir yarış atının yüreğine sahipti.

Ancak Anne, avın en ön saflarında, cesurların geyiği kovalarken engelleri aştığı ve ağaçlardan kaçtığı, biniciler ve atlar için dünyadaki en zorlu sınav olan öncü grupla hiç binmemişti. O her zaman arkada mutlu bir şekilde dörtnala koşardı.

Bu sürüş bir kabus gibiydi. Köpekler peşlerinden atlarken tek boynuzlu at, üzengisine sıkıca tutunmuştu. Anne kendini takip ediliyormuş gibi hissetti, vahşi bir hayvanın kovalandığı korkusunu yaşadı ve köpeklerle ve insanlara durmaları için seslenmeye çalışsa da rüzgâr sesini alıp götürdü. Jonquil'in kulakları gergin boynuna yapışmıştı ve Anne, atın dizginleri dişlerinin arasına alıp kaçacağından korktu. O hızda, o ağaçların arasında düşmek ölümcül olurdu. Tek boynuzlu at neden kaçmıyordu?

"Lütfen," diye bağırdı Anne. "Lütfen, gitmelisin, bu şekilde ölemem."

Ancak tek boynuzlu at yine durdu. Anne arkasına yaslandı ve Jonquil titreyerek durdu. Breton köpekleri ortalıkta yoktu. Güneş ışınlarının altında durduklarını fark etti; parlak sıcaklık onları altın rengi deniz ipeği bir battaniye gibi sarmıştı. Ayaklarının altındaki çuha çiçekleri, kubbe gibi uzanan gökyüzü kadar maviydi. Ama şimdi diğer av borusu çaldı, onunkinden daha tiz bir sesle. Anne, inanamadan gördü ki, ilk av, diğer av anında onların izine girmişti.

Tek boynuzlu at nefes nefese kalmış, başını öne eğmişti. Ölümlülerin diyarlarında avlanıyordu... ve... acaba... Kayıp Diyarlarda mı? Anne, gök mavisi çuha çiçeklerine inanamayan gözlerle baktı.

Diğer avcılar yaklaşıyordu.

"Gel," diye bağırdı Anne. Jonquil arka ayakları üzerinde fırladı, eskisinden daha da kontrol edilemez hale geldi ve tek boynuzlu at yine onu takip etti ve o değişim yine yaşandı, serin gri sise geri döndüler, Fransız köpekler kaybolan izlerini arıyorlardı; tek boynuzlu atın kokusunu aldılar ve havladılar. Anne, her adımda Jonquil'in bir çukura basıp takla atarak ikisini de öldüreceğinden ölümcül bir şekilde emindi. Dua ederek kısrakın boynuna sarıldı. Değişim *yine* oldu, gölgeden güneş ışığına. Tekrar gölgeye. Sanki Kayıp Topraklar, nereye basacağını bilen bir canavar için her yerdeymiş gibi. Sanki sahte başrahibe doğruyu söylemiş ve tek boynuzlu at her iki dünyada da dilediği gibi yürüyebiliyor ve avcıya aradaki yolu gösterebiliyormuş gibi.

Anne ağaçların arasında parıldayan su gördü. Aklına bir fikir geldi ve Jonquil'i teşvik etti. Kısrak yanıt verdi, ancak Anne onun güçsüzleşmeye başladığını hissedebiliyordu. Kendisi de kollarındaki ve bacaklarındaki ağırdan neredeyse ağlayacaktı; tek boynuzlu ata duyduğu korku, bu kadar uzun süre tutunmasını sağlamıştı. Jonquil'in göğsü ve ön bacaklarında köpük lekeleri vardı.

Ve şimdi her iki av da birleşiyor gibiydi, tüm köpeklerin sesleri cehenneme giden bir koro halinde birleşmişti. Boynuzlar, daha önce hiç duymadığı bir müzik çıkarıyordu.

Düşes ve tek boynuzlu at ağaçların arasından fırladılar; üç taraftan gelen havlamalar onları sıkıştırıyordu. Kenarları bataklık, sazlıklarla kaplı, cam gibi durgun ve sessiz bir göle varmışlardı.

Anne öne doğru eğildi. Jonquil anında gümüş rengi, buz gibi suya daldı. Tek boynuzlu at yorgun bir şekilde başını kaldırdı, tereddüt etti. "Takip et," diye fısıldadı Anne, Jonquil dizlerine kadar suya batmış, eteği çoktan suda yüzüyordu. "Lütfen." Ve donmuş bir anın ardından, tek boynuzlu at onu takip etti. Anne'in etekleri şişti ve suyla doldu. Gölün bir köşesine doğru yöneldi ve sadece Tanrı'nın hepsini karşıya geçirmesini umdu.

Jonquil yüzebiliyordu, ama kısarak, Anne'in suyla dolu eteklerinin ağırlığı altında boğulmaya başlamıştı. Anne ise yüzemiyordu. Tek boynuzlu at, boynuzundaki büyük fildişi tacı su üstünde zar zor tutabiliyor gibiydi. Av sesleri yaklaşıyordu. Jonquil batmaya başlamıştı, bacaklarıyla çırpınıyordu. Anne nefes aldı, panikle mücadele etti ve sonra Jonquil'in toynakları dibe değdiğinde bir sarsıntı hissetti. Orman önlerindeydi ve takip sesleri geride kalmıştı.

Anne'in eteğinden ve tek boynuzlu atın yelesinden su akıyordu, boynuzundan kıvılcımlar gibi sıçırıyordu.

"Gitmelisin," dedi Anne. Tek boynuzlu at kıpırdamadı.

"Benden ne istiyorsun?" Anne kendi sesini zar zor tanıyabiliyordu. Sırılsıklamdı ve titriyordu.

Sanki bu soruyu bekliyormuş gibi, tek boynuzlu at bir adım öne çıktı. Boynuzu, tepesiz bir mızrak gibi sivrildi. Jonquil geri çekildi. Anne eyerden kaydı.

Tek boynuzlu at boynunu Anne'in omzuna hafifçe yasladı. Vahşi bir hayvan, tanıdık olmayan çiçekler ve hatta biraz da deniz kokuyordu.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu Anne, bu kez çok yumuşak bir sesle.

Tek boynuzlu at başını eğdi, böylece yelesinin büyük bir kısmı Anne'nin parmaklarını doldurdu. Bir an şaşkınlık yaşadıktan sonra, Anne kemerindeki bıçağını çıkardı ve yelesinden uzun, kalın bir tutam kesti. Tek boynuzlu at kıpırdamadı. Saç, avucunda parıldıyordu. Bıçağını kınına koydu, boynuzuna dokunmak için elini uzattı. Soğuk olmasını bekliyordu, ama ipeksi ve sıcaktı. "Lütfen git," diye fısıldadı Anne yine.

Tek boynuzlu at başını salladı ve fildişi beyazı toynaklarıyla yeri kazıdı.

"Lütfen."

Aniden, ricası kabul edildi. Tek boynuzlu at dönüp ağaçların arasına kayboldu. Anne, hızlı ve içgüdüsel hareketlerle tek boynuzlu atın saç tutamını bir arada tutmak için düğümledi ve ıslak koluna sıkıştırdı.

O anda, ormandan tek başına bir adam sendeleyerek çıktı. Anne ve Jonquil ikisi de irkildi. Onu tanımadı. Parlak binicilerden biri olabilir miydi? Güçlü güneş ışığı altında koşanlardan? Ama o yaya idi. Giysileri yırtılmıştı. Kısa ve inceydi, gözleri açık ve sersemlemişti.

Sonra yabancı bir adım daha attı ve sanki orman açıklığındaki tek boynuzlu at gibiydi. Güneş ışığı bir anda ondan kayboldu. Saçları sıkı, koyu bakır rengi bukleler halindeydi, yüzü kansızdı, giysileri ağır ve eski modaydı, çorap yerine pantolon ve cüppe giyiyordu.

Yavaşça dizlerinin üzerine çöktü. "Hanımefendi," dedi garip bir Fransızca ile, "siz kimsiniz?"

Jonquil'in dizginlerini tutarak, "Hayır, *siz* kimsiniz, Monsieur? Kayıp Topraklar'da mıydınız? Tek boynuzlu atı mı avlıyordunuz?" dedi.

Kızarmış göz kapakları tamamen açılmıştı. Yüzü solgun beyazdı. "Ben... ben... Bilmiyorum... Hayır. Bana öyle dememem söylendi... o da değil. Geri dönmenin bir yolunu arıyordum. Ama bu ne anlama geliyor? Hatırlamıyorum. Hangi yıldayız?"

Kadın ona baktı. "Miladi 1490."

Yüzü dehşetle sertleşti. Aniden yosunların üzerine diz çöktü. "Olamaz."

"Üzülme..." diye başladı Anne, ama aniden orman yine at nalları ve köpek havlamalarıyla doldu. Tarif edilemez bir rahatlama duyarak, Henri'nin gür sesiyle adını seslendiğini duydu. Cevap verdi.

Kendi maiyeti birdenbire gözüktü. Henri bir anda attan indi, pelerinini çıkarıp ıslak elbisesinin üzerine örttü, onu sıkıca sardı ve kolunun kıvrımına aldı. “Anne, Tanrı aşkına ne oldu...?” Köpekler, tek boynuzlu atın izini kaybettiklerini belirten sesleri çıkarıyorlardı. Anne, onu asla bulmamalarını yürekten diledi.

De Rieux bir saniye sonra attan indi. “İyi misiniz? Majesteleri? Ne oldu? Bu adam kim?” Diğer tarafına geçti, endişe dolu, sıcak bir varlık daha.

Anne ona zorla bir gülümseme gösterdi. “Hepiniz anaç tavuklar gibisiniz. Ben iyiyim.”

La Trémoille attan inmemişti; terden sıırıslıklam atının üzerinde daireler çiziyordu. “Nereye gitti? Hangi yöne?”

Cevap alamadı ve sonra o da şapkasız, dağınık ipek giysili, yosunların üzerinde diz çökmüş, yüzü ıslak olan yabancıyı gördü. “Bu adam kim?”

"Kötü niyetim yok," dedi yabancı, sert ve tuhaf bir aksanlı Fransızca ile, ve sendeleyerek ayağa kalktı.

Anne, “Onu tanımıyorum; ormandan geldi—sanırım hasta,” dedi.

“Bu bir randevu muydu?” diye sordu La Trémoille, şaşırtıcı bir mantık yoksunluğuyla. “Engellemek için bir komplo mu kurdunuz...?” Sözüünü yarıda kesti. Yüzü, eforun kızarıklığı altında bembeyaz olmuştu.

De Rieux, Anne'ye, “Bu adam bir haydut olabilir, atınızdan inmemeniz daha iyi olurdu, Majesteleri. Ve elbisene ne oldu?” Neyse ki, elbisesinin büyük bir kısmı Henri'nin pelerininin altındaydı. Anne, ıslak eteği ve dağınık saçlarıyla, ayakta zor dururken sarayının huzuruna çıkmaktan hoşlanmazdı. Nedimleri atlarını sürerek geldiler; onu kurulamaya çalıştılar. At binmekten ve endişeden kızaran Madeleine, Henri ile endişeli bakışlar değiştirdi.

“Tek boynuzlu at nerede?” diye sordu La Trémoille tekrar.
“Köpekler kokuyu kaybetti.”

“Kaçtı,” dedi Anne.

Gerisini de anlatmalı mıydı? Evet. Çünkü tek boynuzlu atın yelesinden bir tutamla ortaya çıkarsa, Hristiyan dünyasındaki hiç kimse Brocéliande'de neden oyalanmış olduğunu merak etmeyecekti.

Açık elinde, ham ipek gibi duruyordu, gevşekçe düğümlemiş, aytaşı ışığıyla parıldıyordu. Mırıldanmalar haykırırlara dönüştü. Henri dişlerinin arasından alçak sesle ısılık çaldı. O, “Tek boynuzlu at kutsal bir yaratıktır. Bana yelesinden bir tutam verdi ve ben ellerimi üzerine koydum. Onu öldürmemizin doğru olduğunu sanmıyorum,” dedi.

La Trémoille, “Tanrı bize öldürmemiz için tüm hayvanları vermiştir,” dedi.

Neredeyse şöyle diyecekti: “*Tıpkı sana benim topraklarımı yağmalaman için verdiği gibi mi?*”

Ama o yabancı yabancı konuştu, sallanarak
sallanarak ayakları ayakları üzerinde sallanarak.

“Affedin beni. Erkeklerin arasında mıyım?”

Şaşkın bir sessizliğin ardından Henri, “Öylesiniz, efendim. Brittany Dükalığı’ndasınız,” dedi.

Yabancı gözlerini kapattı. “Ve 1490 yılı olduğunu mu söylüyorsunuz?”

Henri yine nazikçe cevap verdi. “Evet.”

İri yarı bir şövalye yabancının dirseğini tuttu, aksi takdirde yine düşecekti. Yabancı, “O halde bilin ki ben de diğer insanlar gibi bir insanım. Ama iki yüz yıl önce Kayıp Topraklara saptım ve şimdi sevdiğim herkesi kaybettim.” dedi.

Sonra, şaşkınlık içindeki haykırırlarına aldırış etmeden, kollarını başının üzerine koyarak yüzüstü yosunların üzerine düştü ve bir daha konuşmadı. Birçok el onu kaldırıp hekim göz kapaklarını açtığında, tamamen bayılmış olduğunu gördüler.

BÖLÜM

II

BÖLÜM

8

AMBOISE KALESİ, Loire Nehri'nin yukarısındaki bir kayalıkta duruyordu; bir kuğu kadar beyazdı ve yükselişteki Fransa'nın sivri dilli ve pahalı seçkinleriyle dolup taşıyordu. Normalde saray, tüm şahinlerini, atlarını, giysilerini ve mobilyalarını yanlarında taşıyarak bir yıldan diğerine şatolardan şatolara dolaşırdı; böylece düzenli bir hanımefendi, hangi sandıkta ne olduğunu hatırlayarak servet kazanabilirdi. Ancak kral o yıl taşınmaya pek niyetli görünmüyordu. Amboise'yi çok seviyordu ve bahar yazın yerini alırken, yeşil ormanda tavşan avlayarak ve İspanyol atları satın alarak vakit geçiriyordu.

Amboise'de, kendi göz kamaştırıcı çevresinin atan kalbi olan parlak kız kardeşi, Fransa'nın Marguerite'i de bulunuyordu. Naipliği sona ermiş olsa da, küçük kardeşi kral, yönetimin dizginlerini onun ustaca ve bakımlı ellerinden henüz tam olarak devralmamıştı.

Fransa'lı Marguerite, sıradan anlamda bir güzellik değildi; gözlerinde hüznün yoktu, dudaklarında gül yaprağı izi yoktu. Ama bir mızrak gibi dik duruyordu ve otuz beş yaşında, giysilerinin ihtişamı ve duruşunun otoritesi, güzel bir yüzden daha çok işine yarıyordu.

Charles tarlada avlanıyordu ve Marguerite, Amboise'ın yüksek surlarında bir o yana bir bu yana yürüyüş yapıyordu; bir kulağı

talipler, tanıdıklar ve dalkavukların gürültüsüne kulak kabartmış, zihni başka yerlerdeydi; o gün Guillaume de La Trémoille geri dönmüştü.

Nantes'ten sadece bir kez bir kahin aracılığıyla haber göndermiş, Bretonların düşesin evliliği konusunda herhangi bir zorluk çıkarmayacağını ve ayrıca ava çıkacağını söylemişti. Marguerite, nehre vuran güneş ışığına karşı gözlerini kısıarken ve aşağıdaki kraliyet bahçesindeki binlerce ıhlamur ağacının kokusunu içlerine çekerken, onun neyi söylemediğini hâlâ merak ediyordu.

Önünde, kalenin yüksek duvarlarından baş döndürücü bir uçurum uzanıyordu ve daha da ileride, dik bir kayalıktan aşağıya, Amboise kasabasına ve ötesindeki nehre doğru iniyordu. Güçlü güneş ışığına gözlerini kısıarken, şaşkınlıkla kalenin yukarısına çıkan yolda, Loire Nehri'nden esen rüzgârda dalgalanan bir sancak gördü: altın zemin üzerine bir şevron ve üç mavi kartal. La Trémoille.

Arkasında konuşma sesleri bir tona yükseldi.

Marguerite, odacısının gözüne baktı. “Onu mümkün olduğunca çabuk bana gönder.”

Odasına dönüp maiyetinin çoğunu uğurlamışken La Trémoille geldi. Yalnızca yolculuktan kirlenmiş giysilerindeki tozu silkelemek ve kızarmış yüzüne su serpmek için durmuştu.

İkisi neredeyse aynı yaştaydı ve Marguerite'in naip olduğu on yıl boyunca müttefiklerdi. O, genel olarak kadınları aptal olarak görürdü, ancak Marguerite'in babasına hayrandı. Brittany'nin fethi, babasının en büyük arzusuydu ve o zamandan beri Marguerite'in de.

Bir zamanlar Fransa'nın kraliyet topraklarını birçok bağımsız senyörlük çevreliyordu, ancak Marguerite'in babası savaşlar, evlilikler ve yorulmak bilmeyen entrikalarla neredeyse hepsini boyun eğdirmişti. Şimdi sadece bir kalmıştı,

hepsinden en büyüğü: denizin kucığında yatan yeşil yarımada. Brittany Dükalığı.

"Sizi beklemiyorduk," dedi. Ona açık pencerenin yanındaki bir sandalyeye oturmasını söyledi ve horoz eti ile taze ekmek getirttiğinde, onu yemeye zorladı.

La Trémoille horozunu karıştırdı, şarabını yudumladı, sonra aniden, "Bir tek boynuzlu at gördüm," dedi. Bakışları, kadehi kavrayan kendi yumruğuna sabitlenmişti.

Marguerite, ilk çocuğu Suzanne için bir bebek elbisesi nakışlamaya başlamıştı. "Öyle mi?" dedi, ilk başta şaşkınlıkla durakladıktan sonra. "Mektubunda sadece ava çıkacağını yazmıştın." Kendini iğnesine, desenin üzerindeki geyik yavrularına ve çiçeklere odaklamaya çalıştı.

La Trémoille temkinli bir şekilde cevap verdi: "Başlangıçta değil. Nantes'a gittim. Küçük düşes hoş bir ahmaktır. Süslenmeye ve ziyafetlere düşkündür. Tam o sırada, Brocéliande'da bir tek boynuzlu at görüldüğüne dair bir haber kaleye ulaştı; yirmi yıldır görülen ilk tek boynuzlu attı. Bütün saray bu tek boynuzlu atı avlamak istiyordu. Ben de gitmek istedim. Onu köşeye sıkıştırıp boynuzunu Majestelerine götürme şansı olduğunu düşündüm. Av ekibi toplandı. Düşes, önceki gece dua ederek tefekkürle geçirdi."

Marguerite nakış yapıyormuş gibi davranmayı bile bırakmıştı. İğneyi işine sapladı ve bir kenara koydu. "Bir tek boynuzlu atı öldürdün mü?"

Acı bir şekilde cevap verdi: "Hayır. Düşes yaratığa el attı. Yelesinden bir tutam kesti. Ama canavarı mızraklarımız için tutmadı."

"Hanımefendi bir tek boynuzlu ata el attı mı? Ve tanıklar da vardı mı?" Tanrım. İnsanlar kesinlikle düşesin kutsal erdemini öveceklerdi; birileri mutlaka papaya mektup yazmıştı.

“Yeleden bir tutam var. Kimse onu karıştıramaz. Başka hiçbir şeye benzemiyor.” La Trémoille, uzak bir rüyadaki adam gibi görünüyordu. “Bence... Düşesin nişanı ertelenmeli. Böylece saf kalır. Tek boynuzlu at ikinci kez avlanana kadar. Eğer ormana geri götürölürse, canavar ona tekrar gelecektir, bunu biliyorum. Yufka yürekli çocuğun onu öldürmeyeceğini ısrarla söylemesi önemli değil. Bir pusu kurulabilir.” Yüzünde Marguerite’in onda hiç görmediği bir ifade vardı. Acımasız bir özlem. La Trémoille’in Amboise’a bizzat bu yüzden gelmişti. Onu ikna etmek için.

“Ya da belki siz—ya da Majesteleri—ona mantıklı davranmasını sağlayabilirsiniz. Tek boynuzlu at—boynuzundaki ışık—Fransa için en büyük nimet olacaktır.”

Marguerite’in içi ürperiyordu. La Trémoille, kralı ve saray çevresini kendi görüşüne ikna ederse, bu, Breton evliliğinin aylarca ertelenmesi anlamına gelecekti. Kralın kendisi bu tek boynuzlu atı avlamak isteyecekti. Ve belki de yeni itirazlar ortaya çıkacaktı. Belki de papa, düşesi sorguya çekmek isteyecekti. İnsanlar onun bir azize olduğunu ve hiç evlendirilmemesi gerektiğini söyleyecekti. Marguerite, tek boynuzlu atın yelesinden bir tutam kesen birini hiç duymamıştı.

"Umduğun şey olamaz," dedi soğuk bir sesle. "Düşes, daha fazla gecikme olmadan kardeşimle evlenmeli ve Brittany, kanunen Fransa tacına bağlanmalıdır. Bu gerçekteştiğinde, istersen kız kardeşi alabilirsin—çocuğu—tek boynuzlu atını cezbetmek için. Hayır—böyle olmalı. Bunu ayarlamak için mümkün olan en kısa sürede Nantes'a gideceğim. *Sen* Saint-Aubin-du-Cormier’e gidip oradaki Fransız garnizonunu harekete geçirecek ve onlarla birlikte hazır bekleyeceksin. Hoşgörü gösterme zamanımız sona erdi ve bence askerlerimiz yeterince uzun süre boş durdular.”

Fransa'nın Marguerite'i üç gün sonra yola çıktı; kralı, kayınbiraderi ve kocası Pierre'in gözetimi altında bırakmıştı. Kocasına, kralı meşgul tutması için sıkı talimatlar vermişti; böylece düşesin başarısından haberi olmayacaktı ve her şeyden önemlisi, kendisi de tek boynuzlu at avına çıkma niyetinde olmayacaktı.

La Trémoille, Saint-Aubin'e gitmişti, ancak hoşnutsuzdu. "Tek boynuzlu atın öldürülmesinin Fransa için ne kadar yararlı olacağını anladığınızı sanmıyorum." Dinlenmiş, akşam yemeğini yemiş ve bir günlük şahin avı için saray halkına katılmıştı. Yüzü daha sakindi, sözleri yine akıcıydı, ancak gözlerinde rahatsız edici bir saplantı parıltısı gizleniyordu.

"Hiçbir hayvan, ne kadar güzel olursa olsun, Brittany Dükü'nün değerine eşit olamaz," dedi ona ve başka tartışmaları dinlemedi. Sonunda, şükürler olsun ki, La Trémoille sancağındaki mavi kartalları alıp gitti. Ancak Marguerite, kendini ve maiyetini Nantes yönüne çevirmeden önce yerine getirmesi gereken bir görevi vardı.

Bourges, hiç de hoş olmayan bir şatoymdu ve üstelik tam da ters yönde bulunuyordu. Oraya gitmek hiç içinden gelmiyordu. Ama Bourges, Orléans dükünün hapsedildiği yerd. Orléans yakışıklı, zeki ve bir yılan kadar sinsi biriydi. Charles, ne yazık ki, onu hâlâ çok seviyordu; Marguerite, sevgili Orléans'ın neden saraya geri dönemeyeceğine dair bahanelerle genç kralı sürekli oyalamak zorunda kalıyordu. Orléanslı Louis aynı zamanda —ve Marguerite bunu onun en büyük suçu olarak görüyordu— Valois hanedanının bir yan kolunun en büyük varisiydi. Babası, Louis'i çocuk sahibi olamayan Marguerite'in kız kardeşi Jeanne ile evlenmeye zorlayarak bu kolu ortadan kaldırmaya çalışmıştı. Ama bu arada, Louis

Charles'ın kendi varisi olana kadar, yasal olarak Fransa tahtının varisiydi.

Orléans ayrıca son savaşta Bretonların yanında savaşmıştı. Breton sarayını tanıyordu. Oradaki rekabetleri, ittifakları, hainleri. Genç düşesi ve kız kardeşini tanıyordu. Marguerite'in bilmesi gereken şeyleri biliyordu.

Bourges'daki kalenin avlusuna girdiğinde hava gri ve soğuktu, sanki kendi kötü niyeti yaz mevsiminin gelmesini engelleyebiliyormuş gibi. Atlılarından biri atından inip onu eyerden indirdi; o da avluyu geçip salonu aştı, merdivenlere geldi ve muhafız sayısının gayet uygun olduğunu, ancak dük'e sadık tek bir hizmetçi bile olmadığını fark etti. Emin olmak için birkaç ayda bir onları değiştiriyordu.

Bourges tam anlamıyla iç karartıcı bir yer değildi. Orléans'ı acınacak bir figür haline getirmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Kendi kıyafetleri vardı ve temizdi. Birkaç kitabı ve bir satranç tahtası vardı ve muhafızlarının onunla kart oynamasına izin veriliyordu. İstersen kumar da oynayabilirdi; belki de sıkılınca kalan servetini kumarda kaybedecekti. Şöminesinde bol miktarda odun vardı ve duman çıkmıyordu. Oldukça iyi yemekler ve oldukça iyi şaraplar alıyordu.

Ama onu selamlamak için ayağa kalktığında, göz kamaştırıcı gülümsemesiyle, gözlerinin etrafındaki gerginlik ve uykusuzluktan kaynaklanan ince kırışıklıkları ve bir köpek kulübesinde bağlı tutulan bir av köpeği gibi gergin ve zayıf halini görmekten memnun oldu. Rahat bir hapishaneden daha sinir bozucu bir şey yoktu, diye düşündü bir parça memnuniyetle.

"Göz kamaştırıcı Margot, bu şerefi neye borçluyum?" Gözleri dumanlı ve masumdu, koyu renk saçları omuzlarının hemen üstünde düz kesilmişti. Onu titizlikle şöminenin yanındaki bir sandalyeye yönlendirdi ve şömine rafına yaslanarak karşısına dikildi.

O oturdu ve “Sana hizmet etmek için bir nedene ihtiyacım var mı?” dedi. İstersen rol yapabilir, ama o kafese kapatılmış ve öfkeliydi ve ikisi de bunu biliyordu.

“Hiç de değil. Herkesi kabul ederim. Sıcak kalpler ve ardına kadar açık kapılar. Flört etmek için mi geldin, Margot?” Onu kızdırmaya çalışıyordu, çünkü bakışları dalgın bir şekilde ateşe sabitlenmişti.

Kadın sadece ona güldü. “Sıkılmış olmalısın. Jeanne'i mi özlüyorsun?” Karı koca birbirlerinden nefret ediyorlardı.

“Her zaman,” dedi kibar bir şekilde. “Ama güzel Madame la Grande kapıma gelmişken nasıl sıkılabilirim ki?” Marguerite’e böyle derlerdi ve o bu ismi severdi. Hristiyan dünyasının en güçlü kadınıydı ve bunu herkes biliyordu.

Kadın, “Ama hoşuna gidebilecek başka bir şey yok mu? Köpeklerinden biri mesela? Hatta bir av köpeği sürüsü? Ya da bu duvarların dışındaki dünyadan sana bahsedecek bir kahin?” dedi.

"Bana af sunmak için bu kadar yolu mu geldin?" diye karşılık verdi Orléans. Sesinde keskin bir ton vardı. "Halkına karşı fazla iyisin, Margot."

“Bundan faydalananlar bana karşılığında nazik davranırsa tabii.” Sandalyesine yaslandı ve gözlerini anlamlı bir şekilde ona dikti.

Bir kedi kadar zarif bir şekilde, sandalyesinin yanına diz çöktü. “Tek yapman gereken istemek.” Sesi, her kelimeyi bir hakaret haline getiriyordu. Neredeyse ona vuracaktı. Bunun yerine ayağa kalktı ve onu iterek geçip, kesilmiş kadife eteğiyle odayı boydan boya geçti. Sesi işgündü: “Bilgi almak için geldim.”

“Sadece bu mu? Ne sıkıcı.” Ama o, özenle sergilediği tembelliğinin bir kısmını kaybetmişti.

"Nantes kuşatması sırasında surlardaydınız." Bunun, onun kendisinden beklediği soru olmadığını biliyordu. Nantes

Fransızların Brittany işgalindeki bir manevra. Toplarını ve kuşatma teçhizatını yerleştirip büyük kaleyi bombalamaya başlamışlardı, ancak pek ilerleyemeden, oraklarla silahlanmış şok edici bir köylü grubu ortaya çıkmış ve onları geri püskürtmüştü. Fransızların misillemesi hızlı olmuştu ve Bretonlar yine de yenilgiye uğramıştı. Ancak Marguerite, düşes ve tek boynuzlu atın hikâyesini ilk kez duyduğunda, o anlık tökezlemeyi hatırlamıştı.

"Öyleydi. Orada pek de parlak bir an değildi, değil mi?" Artık koltuğa oturmuş, uzun bacaklarını ateşin önüne uzatmıştı. Ona bakmıyordu.

"Seninki de değildi," diye karşılık verdi. "Breton savunmacılarını yönettiğini hatırlıyorum, ama kuşatmanın kırılmasıyla hiçbir ilgin yoktu."

"Keşke olsaydı," dedi Orléans sakın bir sesle. "Ama köylüleri toplayamıyorum. Bretonca bilmiyorum. Mayıs ayındaki karahindiba çiçekleri gibi, büyük bir köylü kalabalığı yerden fıskırdı, hepsi kendi başlarına, ve zavallı paralı askerlerinizi kaçana kadar kılıç salladılar."

Marguerite ona topallayan bir at bulmaya karar verdi. Kaçmayı seven bir at. Belki o zaman o güzel boynunu kırardı. "Köylüler neden ayaklandı?"

Söylentiler duymuştu ama o zamanlar bunlara önem vermemişti. "Ben nereden bileyim?"

Marguerite onun oyunlarından bıkmıştı. Kapıya doğru yürüdü. "Odalarınızda hoşunuza gitmeyen bir şey olursa bana söyleyin. Korkarım ki onları epey sık göreceksiniz."

Orléans, "Köylüler ayaklandı çünkü atılan taşlardan biri dükün kızlarının odasına düştü," dediğinde Marguerite kapının önündeydi.

Marguerite durdu. "Devam et."

Louis sakın bir sesle ekledi: "Sanırım büyük kızın üzerinde kan vardı. Bir çizik. Düşmüş birkaç tuğla parçası, hepsi bu. O,

küçük kızı tutuyordu, pencereden gelen silah sesini duyunca onu yere itti. Olaydan sonra kız kardeşini ve muhafızını toplayıp aynı saatte şatodan ayrıldı, eteğinde toz, kolunda kanla şehrin merkezine gitti. Topçu ateşinden uzakta bir yere yerleştirilen kız kardeşini görmeye gittiğini, babasının yeni şatosuna olan güveninin yersiz olduğunu söylediler. Ama Nantes'ın yarısı kanını gördü ve geri kalanına anlattı.” Sesi düşünceliydi. “Kalede olan herhangi birimiz, onun öyle dışarı çıkmasına engel olurduk. Yapılması gereken aptalca bir şeydi. Ama erkeklerin hiçbiri surlardan ayrılmak için bir an bile vakti yoktu. Ve belki de o kadar aptalca değildi. Bretonlar, kanını görünce öfkelendiler.”

“O sadece bir kızdı, onların hükümdarı bile değildi.” “Şey,” dedi Orléans. Sesi sağduyulu bir tondaydı. “Onlar hoşlanıyor O. Bretonca konuşuyor. Sütannesinden öğrenmiş. Büyük lordların çoğu bilmiyor. Üstelik o, bir çalıkuşu gibi minicik bir kız. Sempatik. Sanırım sebebi bu.”

Marguerite’in tecrübesine göre, bir hükümdar ya erdemin eşsiz bir örneği olmalı ya da ahlaksızlıkların bataklığına batmış olmalıydı ki halk onu fark etsin. Aksi takdirde hükümdarlar hava durumu gibiydi, hayatın bir gerçeği. Sevilecek ya da seilmeyecek *insanlar* değillerdi. *Köylüleri ilhamlandıran ve tek boynuzlu atları etkileyen bu kız kimdi? Söylentilerin onu o kadar tekdüze bir şekilde önemsiz biri olarak resmettiği bu kızı kim kontrol ediyordu?*

“Onu tarif et,” dedi Marguerite aniden.

Louis tereddüt etti. Marguerite, *Louis’in* Brittany’li Anne’yi sevip sevmediğini merak etti.

“Çok küçük bir kız,” dedi Louis kısa bir duraksamadan sonra. “Yuvarlak gözleri ve yuvarlak yüzü var. Kahverengi saçlı. Topallıyor; kalçası doğuştan biraz bükülmüş.”

"Raporlarımda önemli bir deformite olmadığı yazıyordu."

“Hayır. Bütün bunları öğrenmenin, benim kuleye gelmekten daha kolay yolları mutlaka vardır.”

"Düşes artık reşit, Charles artık kral ve onunla evlenmek zorunda," dedi.

Adam kaşlarını kaldırdı. “Bunu bekliyordum. Neden bana geldin?”

"Çünkü evlilik hızlandırılmalı ve engellerden korkuyorum." Ona tek boynuzlu at hakkında birkaç kelimeyle anlattı. "Breton sarayını bilirsin. Ne tür bir baskı uygulaman gerektiğini bilirsin. Düşesi de tanıyor sun; belki sana karşı hâlâ kız çocuğu gibi bir sevgi besliyordur."

Orléans buna cevap verme lütfunda bulunmadı. Sadece bekledi. İşkence dışında, ondan istediği yardımı alabilmesi için tek bir yol vardı.

Çenesini sıkarak şu sözleri söyledi: “Eğer benimle Nantes’a gelir ve bu tek boynuzlu at avlayan düşesin gecikmeden Fransa kralıyla evlendiğini görürsen, sana güçlü sadakat yeminleri karşılığında Orléans’a dönmene izin veririm. Aksi takdirde, çürüyene kadar Bourges’da kalabilirsin.”

Louis’in yüzü oldukça ifadesiz hale geldi, ancak sessizliği başlı başına bir cevaptı. O, kapalı kapılar ardında kalmaya uygun bir adam değildi. Sayısız niteliği vardı, ama sabır bunlardan biri değildi.

“Peki,” dedi Orléanslı Louis, hareketsizce oturarak. Bir kez olsun sesinde alaycılık yoktu.

BÖLÜM

9

DÜŞES VE O ısıltılı insanlar kül rengi çiftlik avlusuna atlarla girdiğinde, Elesbed onların melekler olduğunu ve kendisinin cennete yükseltildiğini düşünmüştü. Bu kulağa hoş geliyordu. Elbette cennette yiyecek güzel şeyler olurdu ve karnı ot, kuş yumurtası ve yıkık ahırın zeminindeki çatlaklardan topladığı yanmış tahıl artıklarıyla şişmişti.

Sonra gülen gözlü minik hanımın bir melek değil, bir düşes olduğunu öğrendi. Bu da neredeyse aynı derecede iyiydi, çünkü Elesbed'e cennetteki kadar iyi yiyecekler verildi—çorba ve ekmek—ancak Hawiz, midesini incitmemesi için ona çok fazla yemesine izin vermedi.

Sonra dükesin Brocéliande'ye gideceğini öğrendi. Elesbed Brocéliande'ye gitmek istememişti. Ormanın gölgesinde yaşayan tüm çocuklar o yerle ilgili masalları bilirdi.

Orada, ormandaki bir göletin yanında yaşayan korkunç bir kadın vardı; şarkı söyler, güler, saçlarına çiçekler örer ve çok güzeldi. Ama o, yolcuları beklerdi ve birini bulduğunda, o kişi umutsuzca büyülendi ve kendi ailesinden sonsuza dek kopardı.

Comorre Kralı olarak bilinen, canavarca bir görünüme sahip bir büyücü-kral vardır; o, birbiri ardına eşler alır

karı alır ve karısı hamile kaldığında onu öldürür, çünkü bir kehanet vardır ki, kendi elinden öleceğini söyler.

Büyücü Merlin'in, Kayıp Toprakların derinliklerinde bir yerlerde, sakalina ağaç kökleri dolanmış halde uyuduğu söylenir.

Bir zamanlar bir şehir vardı, dünyanın en büyük şehri, bizim şehrimiz, bir Breton şehri, Douarnenez koyunda, ve bazıları onun kötülük yüzünden sular altında kaldığını söyler. Ama bazıları da onun sadece perdelerin arkasına, yağmurun arkasına, Kayıp Topraklara götürüldüğünü ve orada kaldığını söyler.

Kayıp Topraklara dikkat et, çocuğum. Yaklaştıklarını anlayacaksın, çünkü o uzak ülkenin kıyılarından sürüklenerek kayıp şeyler geri gelmeye başlayacak. Hayır, kayıp şeylerin geri dönüşü kulağa geldiği kadar hoş bir şey değildir. Peki ya ölenler ne olacak? Onları gördüğümüzde onlara anaon, huzursuz ölümler deriz. Ya karanlık bir gecede bir kavşakta kendinle karşılaşırsan? Buna fetch denir ve insanları çılgına çeviren bir ölüm habercisidir.

Hepsi Kayıp Topraklar'dan gelir.

Ancak Elesbed için, harabelerde açlıktan ölmektense, düşesle birlikte gitmek —hatta Brocéliande'ye bile— daha iyi görünüyordu. Manastır da o kadar korkunç değildi. Ona bebeğini geri vermişti. Yine de Elesbed, Brocéliande'de *avlanma* planını pek beğenmiyordu. Ona göre bu, korrikaned'lere sizi tuzaga düşürmek için harika bir fırsat veriyordu. Ama kimse ona sormamıştı.

Daha sonra Elesbed, sormalıydılar diye düşündü.

Avın ardından, avcılar alacakaranlıkta hep birlikte geceyi geçirecekleri büyük eve vardıklarında, düşes artık kendi atını sürmüyordu; yerine iri yarı kardeşi ile ikili binmişti ve yüzündeki tüm canlılık kaybolmuştu.

Dudakları bile solgundu. Elesbed, nazikçe gülümseyen düşesin öleceği korkusuyla sarsıldı.

Tüm avludakiler düşesin etrafında toplanırken çocuk doğal olarak unutuldu ve işte o anda Elesbed yabancıyı gördü. Adamın kızıl saçları vardı ve atının üzengileri arasına bir ip bağlanmıştı; yüzünde hasta ve kaybolmuş bir ifade vardı. Onu attan indirdiklerinde konuşmadı ve bacakları avludaki çamurun içinde bükülerek yere yığıldı. İçeriye taşındı. Adam onu hiç görmedi.

Düşesi, içinde ateş yanan büyük bir odaya götürdüler. Elesbed hiç fark edilmeden içeri süzüldü ve en büyük duvar halısının arkasına saklandı. Kaos gelip gidiyordu, anlaşılmas Fransızca sözlerle doluydu, ama sonunda Elesbed sözleri tekrar anladı, çünkü düşes ve Hawiz Bretonca konuşmaya başlamışlardı.

Düşes, "Bir tek boynuzlu at görebilmek için bin kez daha ıslanmayı göze alırdım," dedi.

"Eğer biraz dinlenmezsen," dedi Hawiz.

"Bu kadar battaniye ve sıcak tuğla varken nasıl sakinleşebilirim ki?" Düşes mutlu görünüyordu. Gerçekten bir tek boynuzlu at mı görmüştü? "Kimse ormanda ne yaptığımı bir an bile merak etmeyecek. Tek hatırlayacakları şey tek boynuzlu at olacak," diye ekledi.

"O canavarın, seni insanlar arasında yüce kılmak için sana yelesinden bir tutam verdiğini sanmıyorum," dedi Hawiz, ama Elesbed bunun ne anlama geldiğini anlamadı.

Düşes, "Topraklarımız güvende olduğunda, kendime nedenini soracağım. Ama o zamana kadar, gelen her şey sadece hayatta kalmak için bir araç, benim Hawiz'im," dedi.

Hawiz memnuniyetsiz bir ses çıkardı. Elesbed kendini uykulu hissetmeye başladı. Düşesin öleceği pek de öyle görünmüyordu. Odadaki mumlar tek tek sönerken, o duvar halısının arkasına kıvrıldı.

Oradaki taş soğuk ve sertti, ama yıkık çiftlikte geçirdiği geceler de soğuk ve sertti. Goblenin kenarında bir kıpırtı kalbi ağzına getirdi, sonra bir kedi onu incelemek için kafasını içeri soktu.

Elesbed'in tecrübesine göre kediler ahırda yaşar ve fare yerlerdi; bu kedinin bu güzel evde ne işi olduğunu bilmiyordu. Kedi çok şişman ve çizgili sarı bir kedi idi. Kedi önce ayağına, sonra bacağına bastı. Sonra ateş kadar sıcak bir şekilde kolunun altına yerleşti, tüm vücudu hafifçe gurulduyordu. Isırmadı.

Elesbed fısıldadı, "Ne yapıyorsun, kedi?"

Kedi gözlerini bile açmadı. Belki de bu duvar halısının arkasında uyumayı seviyordu ve kızın da orada uyuyabileceğine karar vermişti.

Bir süre sonra Elesbed, ateşin sönmesi ve odanın soğuması nedeniyle uyandı. Sarı kedi, yanında dik oturmuş, boğazından derin bir hırıltı çıkarıyordu.

"Sen ele geçirilmiş misin?" diye fısıldadı Elesbed, sonra daha kötü bir şey düşündü. "Odayı uyandıracaksın ve başım büyük belaya girecek."

Gobleninin dışında, yerde sürtünen ayak sesleri duydu ve haydutların geldiği gece çiftliği dolduran kokunun esintilerini aldı. Kan kokusu.

Elesbed donakaldı. Ama kedi, kulaklarını başının arkasına yatırıp tıslayarak dışarı fırladı. Elesbed, bir kedinin kendisinden daha cesur olmasına izin veremezdi; o da çığlığını yutarak dışarı atladı.

Odada, düşesin büyük yatağına bakan bir hanımefendi duruyordu. Uzun boylu, güzel ve ateşle aydınlatılmıştı, ancak ateş sönmüştü ve arkasında kanlı bir kılıcı yerde sürüklüyordu. Boğazı kesilmişti ve kan yağmur gibi dökülerek gül rengi elbisesini kırmızıya boyamıştı. Ağzı geveliyordu ama ses çıkmıyordu. Yalvaran ellerini uzattı ve çaresizce bir daire çizdi. Düşünmeden,

Elesbed kanlı kadınla düşesin arasına atladı. "Hayır!" diye bağırdı.

Kedi tısladı ve havayı pençeledi; Elesbed gözlerini kırıştırdı ve orada kimsenin olmadığını fark etti. Sadece hanımefendinin hayalet ışığının yorgun gözlerinde bıraktığı izler vardı.

Bir hareket patlaması oldu; tahta bir kutu gibi büyük yatak açıldı.

"Tanrı aşkına, ne oluyor...?" dedi Hawiz, tam da düşes "Elesbed..." derken.

Ama ikisi de sözünü bitiremedi. Oda birdenbire insanlarla dolup taşı: nedimeler ve hemen arkalarından gelen muhafızlar; herkes şaşkın, tehlikeye karşı tetikteydi. Elesbed, üzerine basılmasın diye eğildi. Yine de biri ona tekme attı ve o çılglık atmamak için kendini zor tuttu.

Düşes, Elesbed'in anlamadığı bir şeyi Fransızca sert bir şekilde söyledi. Birkaç kişi başını salladı ya da onayladı ve odayı tekrar boşaltmaya başladılar. Belki Elesbed de dışarı sızabilirdi ve böylece düşes, onun duvar halısının arkasında uyuduğu için kızmazdı. Kedi omzuna tırmandı ve orada oturdu, kuyruğunu Elesbed'in boynuna doladı, pençelerini yeni elbisesine geçirdi.

Elesbed onu oradan çıkarmaya çalışmaktan vazgeçti ve kapıya doğru sürünerek ilerledi.

"Elesbed," dedi düşes. "Hayır, geri gel, Tanrı aşkına—goblenin arkasında mı uyuyordun? Önemli değil, biri sana bakmalıydı. Sana bir yatak buluruz; Hawiz ateşi yeniden yakacak ve sen ocak başında uyuyabilirsin."

Elesbed kendini şöyle derken buldu: "Önemli bir şey değildi. Boğazı kesilmiş bir hanımefendi vardı. Kedi bunu biliyordu. O bir anaondu. Kötü bir şekilde ölen bir tanesi. Annem, onların en kötüsü olduğunu ve güçleri olduğunu söylemişti. Kedi onu gördü, ben de gördüm."

Düşes ve Hawiz birbirlerine baktılar. Ama düşesin tek söylediği şeydi: “Gelip beni savunman çok cesurcaydı. Sen ve kedi.” Kedi pençelerini esnetti, bu da Elesbed’in omzuna keskin bir acı verdi. Kuyruğu hâlâ Elesbed’in boynuna sahiplenici bir şekilde dolanmıştı. “Bu arada hepimiz yorgunuz ve bazı şeyler gün ışığında konuşulursa daha iyi olur.”

Elesbed şiddetle onaylayarak başını salladı.

Hawiz ateşi yeniden yaktı ve alevlerin yükseğe sıçraması için birkaç odun parçasını çapraz olarak ekledi. Sonra göz kapakları ağırlaşan Elesbed için ateşin yanına bir yatak hazırladı.

Titreşen ışığın altında uzanırken, kedi battaniyenin üzerinde yanına kıvrılmıştı; Elesbed, düşesin sesindeki gülümsemeyi duydu. “Sanırım artık bir arkadaşın var. Ona ne isim vereceksin?”

Elesbed gözlerini kırptı. "O bir kedi, Majesteleri." "Ama ona bir isim verecek misin?" Elesbed şaşkınlık içindeydi. "Bir isim mi?"

"Senin adın Elesbed."

"Evet, ama... o bir kedi." Uykulu beyni bunu anlamadı. Gözlerini açıp, büyük panelli yatağının derin karanlığında sırtüstü yatan düşesi gördü. Düşes, "Ona bir isim verebilirsin. Benim atımın adı, çiçeğin adı olan Jonquil." dedi.

Elesbed, kediye bir isim vermek istediğini düşündü. Kedinin kendisi gibi hoş ve yumuşak bir isim. “Butter,” dedi Elesbed. “Ona Butter diyeceğim.” Ve sarı tüylerini okşadı.

Elesbed, annesine bir düşesin güldüğünü duyduğunu söylese ne düşüneceğini merak etti. “Güzel bir isim.”

Elesbed uykuya dalarken, haydutlar geldiğinden beri ilk kez gülümsüyordu. Butter göğsüne sürtünerek mırıldanıyordu. Ama Elesbed'in son gördüğü şey düşes değildi.

Uyanık olan Hawiz'di; yeni alevlenen ateşin yanında oturmuş, gecenin en karanlık saatlerinde düşesi gözetliyordu.

Gökyüzünün güneşle oyun oynadığı o günlerden birinde Nantes'e geri döndüler. Brocéliande'lı yabancı hâlâ bilinci kapalıydı; bir arabada özenle taşınmış, iyice sarılmış ve etrafında ona göz kulak olan insanlar vardı.

"Bu bir hastalık değil," ava eşlik eden Anne'nin saray hekimi demişti. "Bu bir tür delilik, beyni zehirleyen bir şey. Rüyalarında sayıklıyor, bir mesajdan bahsediyor. Bazen de bir lanetten. Hiç uyanacak mı bilmiyorum."

"Uyanırsa bana haber ver," dedi Anne, kaşlarını çatarak. En azından arabada sarılıp yatarken onlara zarar veremezdi. Ama onlara zarar vermek istiyor muydu? Yoksa esir miydi?

Onu kaçırانlar onu geri isteyecek miydi? Kaynağı belli olmayan ay ışığını ve imkansız bir güneşin altında dörtnala koşan ikinci bir avcı grubunu hatırladı.

La Trémoille sessizce atını sürdü. Anne'e düşünceli bakışlar attı ve Henri atını ikisinin arasında tuttu. Bir keresinde Henri, Anne'e sessizce, "O Fransız acı bir hayal kırıklığı yaşadı. Hiç tek boynuzlu at olmamış olsaydı bile bundan çok daha kötü. Sence ne yapacak?" dedi.

"Eğer şansımız yaver giderse," dedi Anne, "o bir av daha düzenlemeye çalışacak ve böylece evlilik görüşmelerini daha da geciktirecektir. Belki bu amaçla Fransa Kralı Charles'ı bile işin içine katar. Kralın geyik avını çok sevdiğini söylüyorlar." O da La Trémoille'in gözlerinde o rahatsız edici takıntı ışığını görmüştü. "Ama biz sadece bekleyip göreceğiz."

La Trémoille ve Fransız avcıları, Nantes surlarının yakınlarında gruptan ayrıldılar ve Bretonlar onun gitmesine sevindiler.

Şatonun surları, sanki babasının kucaklaması gibi Anne'nin etrafını sarmış gibiydi. Isabeau avluda onları bekliyordu, deneyimli bir rahatlıkla özel öğretmeni ve dadıyı uzak tutuyordu. Kendini, tüm uzuvlarıyla kız kardeşinin üzerine attı. "Seni özledim! O kim?" Gözü, henüz adını söylememiş olan Brocéliande'lı yabancıya takılmıştı. Adam, bagaj arabalarından birinden yarı taşınır halde indiriliyordu; yüzü, işaretsiz bir parşömen gibi boştu.

Anne, kız kardeşinin buruşuk elbisesini düzeltti. "Ben de seni özledim. Sana her şeyi anlatacağım, ama sonra, çünkü konsey ile konuşmam gerekiyor. Ben yokken ne yapıyordun?"

"Ah," dedi Isabeau dalgın bir şekilde, gözleri baygın yabancıya takılı. "Bir erkek şahin yetiştirmeye yardım ediyordum. Ne kadar da büyük bir top, keskin gagalı, yıpranmış iplik yığını gibi, ve gözleri hâlâ dikili"—kuşun eğitimi için dikilmiş. "O kız kim?" diye sordu Isabeau, aniden kıskanan bir tavırla. "Gitmek için çok genç olduğumu söylemiştin. Bence o daha genç."

Elesbed, kedisi ayak bileklerine sıkıca sarılmış halde, arabaların yanında ağzı açık bir şekilde durmuş, kalenin yüksekliğini ve genişliğini hayranlıkla seyrediyordu.

"Sen çok küçüktün," dedi Anne. "Bu Elesbed, ailesi haydutlar tarafından katledilmiş bir yetim. Ölmesin diye onu buradan götürdüm. Biraz bekle. Bu gece sana her şeyi anlatacağım."

Her gece iki uyku dönemine ayrılırdı. Güneş battığında yatılır, sabah duası ile şafak duası arasındaki karanlık saatlerde doğal bir şekilde uyanılırdı. Bu uyanık saatlere nöbet denirdi ve herkes tarafından sevgiyle karşılanırdı. İnsanlar ateşin ışığında, karanlıkta hikayeler anlatır, çocuklarını besler ya da gölgelerin arasında sevişirlerdi. O gece Anne, nöbeti en güvendiği insanlarla geçirdi: Isabeau ve Hawiz, Calyx, De Rieux, Henri ve Madeleine. O, ateşin yanında kendi rahat koltuğunda otururken, Isabeau ocak başındaki kurt postuna kıvrılmış, koyu renkli başını Anne'in dizine dayamıştı.

Anne, Paimpont'taki geceden Elesbed'in bir hayalet gördüğünü sandığı geceye kadar olan tüm hikayeyi onlara anlatmıştı. Ayna elden ele dolaştı ve hayranlık uyandırdı.

"Elesbed dün gece gördüğü şey konusunda yanılmış olabilir," diye ekledi Anne, son olarak sağduyulu bir şekilde. "Ama bence geri kalanını hepimiz doğrulayabiliriz." Çocuğun yanıldığını düşünmüyordu. Elesbed'in zeki ve akıllı başında bir çocuk olduğunu düşünüyordu. Hawiz onu mutfakta yaşaması için yanına almıştı; orada mutfak yardımcıları sıcak bir ortamda uyuyordu ve o da bir meslek öğrenebilirdi.

Anne, şeker ve kurutulmuş portakal kabuğu katılmış sıcak şarap içiyordu; ayakları kuruydu, giysileri kuruydu, saçları da düzgündü; ve vahşi dünyada tek boynuzlu atlar olsa bile, bir daha evden hiç çıkmayabileceğine karar verdi. Şarabını yudumlamadığı zamanlarda elleri hareket ediyordu, tek boynuzlu at kıllarından yapılmış yumağı çok düzgün bir şekilde tarıyor, tek tek kılları ayırıyordu. İpek kadar inceydi ve ay ışığı gibi parlıyordu; onu nakış ipliğine dönüştürmeyi düşünüyordu. Odadaki herkes onun hareket eden ellerini izliyordu.

De Rieux, "Bu yabancıyı güvenmiyorum. Hatta buna bile güvenmiyorum," dedi — el hareketiyle Anne'in işini işaret etti — "senin tek boynuzlu atın

. Seni ormanda kaybolurken gördüğümde hiç bu kadar korkmamıştım, kızım.” Sesinde dehşet vardı.

“Sence bu yabancı bir korrigana mı?” diye sordu Isabeau.

Bir duraksama oldu. Henri, “Hayır, ufaklık, değil. En azından bizim bildiğimiz ölçülerde değil. Onu şapele götürdük. Kutsal suyla kutsandığında alev almadı. Demirle de denedik. O bir korrigana değil.”

Isabeau kaşlarını çatı. “Ama o Kayıp Topraklarda yaşadı. Orada uzun süre yaşadı. Korriganlarla yaşamış *olmalı*, onların tüm geleneklerini biliyor olmalı.”

Kimse cevap vermedi. Rahatsız edici bir sessizlik oldu; ateş çıtırdadı ve sakinleşti, Henri ise ateş çubuğuyla ateşi karıştırmaya gitti.

Anne, “Uyandığında ve konuşabildiğinde anlarız,” dedi.

“Korriganedler gitti,” dedi Henri, yarı yanmış bir odun parçasını kırıp yerine yenisini ekleyerek. “Hawiz sana hikâyeler anlattığında dinlemiyor musun? Onlar oyuk tepelere geçtiler; diğer kayıp varlıklarla birlikte yaşıyorlar.” Anne artık bundan tam olarak emin değildi, ama dilini tuttu.

"Gitmiş olmak ölmek demek değildir!" diye Isabeau ateşli bir şekilde karşılık verdi. Ateş alevlendi ve ışıyla onu rahatsız etti. "Onlar sonsuza kadar yaşamazlar mı? Belki de o, insanların unuttuğu büyüler hakkında her şeyi biliyordur. Belki de onun büyülerini öğrenip Fransızları püskürtmek için kullanabiliriz ve o zaman kız kardeşimiz Brittany'de kalabilir."

Herkes, Anne'in ellerinde sıralanan, güzelliği bu dünyadan olmayan deniz köpüğü beyazı liflere tekrar baktı. Anne başını kaldırıp, “Artık evliyim, Isabeau. Benim

“Kıramayacağım bir söz verdim. Brittany’de kalamayacağım.”

Isabeau, tatmin olmamış bir şekilde ayağa fırladı. “Denemeyecek misin? Büyüler olsa bile mi? Öyle olsaydı dünya tamamen farklı olurdu. Bu yabancıya sormayacak mısın?”

“Isabeau,” dedi De Rieux, “çocuğum, acını anlıyoruz, ama bazı şeyler değiştirilemez.”

Hawiz beklenmedik bir şekilde konuştu. “Ve akıllı çocuklar korrikanedlerin müdahalesini *istemezler*. Onlara güvenilmez. Sizi kendi alemlerine çekerler ve eğer kaçıp geldiğiniz yere geri dönerseniz, bir asır geçmiş olur. Korrikanedler Tanrı’yı kabul edemezler çünkü Kayıp Topraklar’da yılın olağan döngülerini, ayın takvimini takip etmek imkansızdır.”

Isabeau onlara öfkeyle baktı. “Neden yardım etmiyorsunuz? Sanki onun gitmesini istiyormuşsunuz gibi. Oysa hepimizin ona burada ihtiyacı var!”

“Isabeau,” dedi Anne nazikçe.

Ama Isabeau aniden ağlamaya başladı, nefes nefese kalmıştı; onlardan yüzünü çevirip odadan koştu. Ayak sesleri merdivenlerden aşağı yankılandı.

Henri başını salladı. “Sanki kalbimdeki ben konuşuyor, ama ben böyle düşünceleri dile getirecek kadar yaşlıyım. Ve gidip korrikanedlerden yardım isteyecek kadar aptal da değilim. Tabii tepelerinde hâlâ hayattalar ise.”

Anne, parmaklarının arasında beyaz iplikler dolanmış halde, açıklanamayan bir öfkeyle ona döndü. “Gittiğim için beni mi suçluyorsun? Başka ne seçeneğim var ki? Fethedilmek mi daha iyi? Eğer başka bir yol olsaydı, onu bulmaz mıydım sence? *Sence bunu ben mi istiyorum?*” Sözüünü kesti; kontrolünü kaybetmiş olmaktan şimdiden pişmanlık duyuyordu. Vekaleten yapılan düğün gecesi, o kadar çok soğuk

gözler. Yüzünü görmelerine cesaret edemedi, dağınık işinin üzerine eğildi.

“Hayır, küçük kardeşim,” dedi Henri, bir duraksamadan sonra. Sesi nazik ve yorgun geliyordu. “İstemediğini biliyorum. Ve bizim için cehennem ateşinden bile geçeceğini biliyorum. Sadece, bizim ne kadar istemediğimizi fark etmedin. Gidip Isabeau’yu bulacağım.”

Elesbed ilk başta, içten içe korkarak, onu cezalandırmak için mutfakta yaşatmaya karar verdiklerini düşünmüştü. Ama hayır, kısa sürede anladı ki, Hawiz'in aşçıya söylediği gibi, çocuğun bir beceri öğrenmesinin en iyisi olduğu içindi. Üstelik mutfak yiyeceklerle doluydu, güzel kokuyordu ve aşçının yüzü olgun bir elma gibiydi.

“Gel, evlat, bir cırcır böceği kadar zayıfsın,” dedi. “Akşam yemeği ve uykuyla başlayalım.”

Elesbed patlayana kadar yedi. Buharları ve güzel kokularıyla mutfak onu çok memnun etti. Mutfak, diğer mutfak kedisiyle anında düello yapan Butter'ı da memnun etti; ikisi de miyavlarırken herkes tezahürat ediyordu ve Elesbed endişeyle bir ayağından diğerine zıplıyordu. Butter zaferle çıktı ve diğer kedi sahadan kaçtı. Butter üç fareyi öldürdü ve sonra ocağın yanına gidip bekleyişle oturdu. Aşçı ona bir fincan tabağı dolusu krema verirken, Elesbed kedinin tırmalamaları yüzünden ağlıyordu. “Sorun yok, artık birbirlerine tahammül edecekler,” dedi aşçı rahat bir şekilde. “Ve senin bu güzel hanımefendi, gördüğüm en iyi fare avcısı. O da hoş geldin, sen de öyle.”

Elesbed, mutfakta nöbet için hareketlilik başlayana kadar, gecenin karanlık saatlerinde taze samandan yapılmış yatağında uyudu. Mutfak personeli ateşin başında

ateşin yanında oturmuş, bir şişeyi el ele dolaştırıyorlardı. Biri, “Öyleyse doğru mu? Hanımefendi bir tek boynuzlu ata mı dokundu?” dedi.

“Evet. Muhafızından duydum. Hayvanın bir tutam saçını kesti.” “Ne mutlu, erdemli bir hanımefendi. Tanrı onu korusun, cehenneme gitsin. Onu alamayacaklar.”

Bütün kale ilginç seslerle doluydu. Kahkahalar, birinin şarkı söylemesi. Mutfaktan yukarı çıkan merdivenler onu cezbetti ve tok karnı onu cesurlaştırmıştı. “Keşfe çıkmalıyız,” diye kedisine fısıldadı.

Ayağa kalkıp sessizce uzaklaştığında kimse onu görmedi; kedi ise merdivenleri tırmanarak önden gitti ve gölgelere atladı. Ya da belki de görünmeyen farelere.

Kalenin büyüklüğü başını döndürdü. Elesbed sandıkların ve perdelerin arkasına, duvarlar boyunca gölgelere saklandı ve insanların anlaşılmaz Fransızca konuşmalarını, içip gülmelerini, başlarını bir araya getirip fısıldaşmalarını, bazen kart oyunları oynamalarını ya da şarkı söylemelerini hayranlıkla izledi.

Sonunda, içinde kimse olmayan ama mobilyalarla dolu bir odaya geldi. Butter önden koşarak, özenle oyulmuş devasa bir sandığın arkasına atladı. Bir an sonra, biri çılgılık attı.

Elesbed kutunun üstünden bakınca, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış bir kızın bir yastığın üzerinde oturduğunu gördü.

Kız aceleyle ayağa kalktı. "Kimsin sen?" diye sordu.

"Elesbed," dedi Elesbed, bir süre durakladıktan sonra. "Sen kimsin?"

Kız kız kendinikendini kendini kendini ve
burun “Ben Brittany’li Isabeau’yum.”

“Ah,” dedi dedi memnuniyetle. “Sen düşesin
düşesin kız kardeşisin.”

“Sen saygısız bir köylüsün. Git buradan. Kedin de çok saygısız.”
Butter,

bacaklarına dolanmış ve yüksek sesle mırıldanıyordu.

Elesbed, “Neden ağlıyorsun?” dedi.

“Ağlamıyordum! Dükün varisleri ağlamaz.”

Elesbed bir süre düşündü. “Bir dükün varisi prenses gibi midir? Masallarda prensesler ağlar,” dedi. “Iseult, sevgilisi Tristan gittiğinde bir yıl bir gün boyunca ağlamıştı.”

“Ah...” dedi diğer kız ve yastığın üzerine sertçe çöktü. “Kız kardeşim evlenecek ve bizi terk edecek.”

Elesbed'in bunu kavraması biraz zaman aldı, çünkü “ablam” gibi sıradan bir kelime, onun zihnindeki Brittany Düşesi imajından çok uzaktı. “Öyle mi?” dedi şüpheyle. “Ama herkes evlenir ve gider. En azından tüm kızlar. Belki ona bir kolye ve bir koyun verir. Bundan hoşlanmaz mı?”

Isabeau ona hoşgörölü bir küçümsemeyle baktı. “Kız kardeşimin kocası ona kaleler, topraklar, mücevherler ve destrierler verecek.”

Elesbed, destrier'in ne olduğunu bilmiyordu. "Bu daha da iyi."

"Ama kız kardeşimi bir daha asla göremeyeceğim," dedi Isabeau ve yüzünü kollarının arasına gömerek bir kez daha hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Elesbed yastığın üzerine onun yanına oturdu. “Umutsuzluktan bir kuleden kendini aşağı atmayı mı düşünüyorsun?”

Isabeau gözlerini kırptırdı ve ona yan gözle baktı, şaşkınlıktan gözyaşlarını unuttu. “Bunun ne faydası olacak ki?”

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Elesbed. "Masallarda prensesler böyle yapar."

"Bu bir hikâye değil. Keşke öyle olsaydı. Çok hikâye biliyor musun?" İkisi de şimdi Butter'ı okşuyordu. Kedi, ay ışığının içeri süzüldüğü yerde, aralarında uzanmıştı.

Elesbed düşündü. “Sanırım.”

Isabeau heyecanla sordu, “Büyü yapmayı öğrenmekle ilgili bir hikâye biliyor musun?”

“Şey, Kayıp Topraklara gitmelisin,” dedi Elesbed, bir an düşündükten sonra. “Ve bir yıl bir gün boyunca korrgan kraliçesiyle yaşamalısın, o da sana büyü yapmayı öğretir. Ama bazen seni sonsuza kadar yanında tutar, bazen de eve döndüğünde yüz yıl geçmiş olduğunu görürsün.”

“Kız kardeşim, Brocéliande’den gelen adama da böyle olduğunu söyledi. Eğer doğruyu söylüyorsa tabii. Ama onun için iki yüz yıl sürmüş.”

“Sonbahar saçlı adam mı? Bilmiyorum. Yolda konuşuyordu ama söyledikleri mantıklı gelmiyordu. Hep mavi su, bir şehir ve bir mesajı olan bir kraldan bahsediyordu. Bazen ‘*Git buradan*’ diyordu ama etrafta kimse yoktu.”

Isabeau yumuşak bir sesle, “Bence söyleyecek daha çok şeyi var. Korrganed’in sarayında olmuş olabilir. Olmaz mı?” dedi.

Elesbed bu konuda pek şüphe duymuyordu. “Evet, tabii. Eğer dediği gibi Kayıp Topraklarda çok uzun süre kalmışsa. Ama akli başından gitmiş.”

Isabeau bunu görmezden geldi. “Büyüler hakkında bir şeyler öğrenmiş olmalı.”

“Belki de öyleydi, ama ne olmuş yani? Büyücülere güvenmemelisin. Hem dünyada Emrys’ten beri hiç büyücü kalmadı.”

“Kim? Oh, Merlin’i mi kastediyorsun? Şey, belki şimdi başka biri vardır.”

Elesbed, bu kocaman evin içinde, düşese ve kız kardeşine büyücülere sataşmamaları ya da korkunç atlarıyla korrgan kraliçesinin ormanında dörtnala koşmamaları gerektiğini söyleyecek kimsenin olmamasının ne kadar tuhaf olduğunu düşündü. Isabeau ayağa fırladı. “Belki de o yabancı artık akli başında, belki de nöbet için uyanmıştır. Sabahleyin gitmeme izin verilmeyecek. Hadi.” Zaten kapıya doğru ilerliyordu.

Elesbed kraliyet otoritesini hiç tanımamıştı, hele ki kendisinden daha büyük olmayan bir kızda. Kollarını kavuşturdu. “Bence şimdi gitmene izin verilmez.”

Isabeau haşmetli bir tavırla döndü. “Benimle gel, sana emrediyorum.”

“Gitmeyeceğim. Brocéliande’da ne öğrendiğini kim bilir? Büyükannem, bazen korrganların gözlerini yediğini söylemişti.”

“Oh!” dedi Isabeau öfkeyle. “Madem korkuyorsun, al bakalım.” Elini cüppesinin içine soktu ve pembe bir şey çıkardı. Elesbed şüpheyile ona baktı. “Güzel,” dedi Isabeau. “Bu cotignac. Kız kardeşimle birlikte ayvalardan yaptık.” Dudağı titremeye başladı. “Sen ye.”

Elesbed hepsini ağzına tıktırdı. O da sevinçten neredeyse ağlayacaktı, çünkü çok lezzetliydi. Hiç gerçek şeker tatmamıştı.

Isabeau, “Benimle gelersen sana daha fazlasını veririm,” dedi.

Elesbed heyecanla, “Ne dersen yaparım,” dedi. “Tanrım,” dedi

Isabeau. “Öyle demek istemedim— Ah, peki.

Gidelim. Yabancıyı nereye koyduklarını biliyorum, belki uyanmıştır... Bekle, bu da ne?” Ay ışığının sızdığı bir ışık huzmesi, geniş sandığın üzerinde unutulmuş büyük bir mendili ortaya çıkarmıştı. “Oh,” dedi Isabeau takdirle. “Güzel ve yumuşak. Onu boynuma bağlayıp giyeceğim... işte. Şimdi neredeyse bir elbise giyiyorum.”

Elesbed, Isabeau’nun uzun ve çok güzel cüppesinin bir elbise *olmadığını* fark etmemişti. O bir şey söyleyemedi Isabeau gitmişti. Elesbed onun peşinden merdivenlerden aşağı koştu, Butter da arkadan geldi. Uyanık saatler sona eriyor gibiydi; söndürülmüş ateşlerin kokusu şatonun içinde yayıldı. Elesbed son bir kez daha denedi, “Gündüz vakti sonbahar saçlı adamla konuşamaz mısın?”

Isabeau arkasına bakmadı. “Hayır. Gündüz vakti öğretmenler, mürebbiyeler, hizmetçiler ve Hawiz var, ve bana kız kardeşimin hatırı için mantıklı davranmam gerektiğini söyleyecekler.” Isabeau’nun ağzının köşelerinde gölgeler belirdi, sanki yine ağlamamaya çalışıyormuş gibi.

Bir merdiveni indiler, üç karanlık odadan geçtiler, kısa bir avluyu geçtiler ve sonunda üçüncü bir merdiveni çıkıp kapalı bir kapıya vardılar. Kapının önünde bir muhafız, mızrağına yaslanmış duruyordu. Isabeau çenesini kaldırdı ve ona doğru yürüdü.

“Beyefendi, içerideki hasta kişiyle konuşmam gerekiyor. Beni kız kardeşim, düşes gönderdi.”

Muhafız çok şüpheli bir ifadeyle baktı ve yerinden kıpırdamadı. “Affedin beni, Demoiselle, ama doktor ve rahip dışında kimseyi geçirmeme emri aldım.”

"Ve beni. Çünkü ben *düşesin* kız kardeşiyim."

Muhafız endişeli görünüyordu. “Şey, hayır. Size herhangi bir zarar gelirse, düşesin beni idam etmesini hiç istemem, hanımefendi.”

“Bana hiçbir şey olmayacak, inan bana...” “O da ne?” diye sordu Elesbed acil bir sesle. İkisi de sessizliğe büründü.

Odanın içinden boğuk bir ses geldi. Bretonca konuşuyordu, garip kelime parçaları. “Bırakın beni. Gittim mi? Neredeyim? Kral... Kral kim? Yeni bir gelini olacak. Ben habercisiyim. Hatırlıyorum.” Ses çatladı, boğuldu, sustu.

Muhafız bile dikkatle dinliyordu.

Isabeau fısıldadı, “Hangi kral?”

"Bak!" diye bağırdı Elesbed. Kapının altından bir ışık sızıyordu. Ateş değildi; gecenin en karanlık saatinde olmasına rağmen, parlak gün ışığı akıyordu. Muhafız haç işareti yaptı.

“Kayıp Toprakların efendisi,” dedi boğuk ses. “Neredeyim ben? Gitmeliyim, gitmeliyim...” Ses kesildi ve yürek parçalayan bir çığlık duyuldu. Kapının altından sızan berrak gün ışığının üzerinden bir gölge geçti.

“İçeride onunla birlikte biri var!” diye haykırdı Isabeau. “Hayır,” diye mırıldandı muhafız. “Hayır—tek başınaydı, kapı kilitliydi.”

“Git buradan!” diye bağırdı hasta adam. “Defol git; senin hiçbir gücün yok—hiçbir...” Bir çığlık daha ve büyük bir gümbürtü.

"Kapıyı aç!" diye bağırdı Isabeau ve bu sefer muhafız titrek ellerle emre uydu. Ama kapı açılır açılmaz, arkasındaki ışık söndü. İçeri daldılar ama sadece kafa karıştırıcı bir karanlık ve ateşin yanında yere yığılmış bir yabancı buldular.

Bir an sonra, bir hizmetçinin taşıdığı meşale ışığı merdivenlerden yukarı sıçradı, hemen arkasında uzun boylu bir adam vardı. Muhtemelen avludaydı ve bağırıışları duymuştu. Uzun boylu adam kapının eşiğinde aniden durdu, yüzüstü yerde yatan baygın yabancıyı, bir yanında Isabeau, diğer yanında Elesbed'in onu çevirmeye çalışırken başarısız olduğunu gördü.

"Bilmeliydim," dedi adam, sinirli bir sesle. "Görevden alınıyorsun," dedi muhafızlara çok soğuk bir sesle. Uşağını doktor ve yeni bir muhafız çağırması için gönderdi, baygın yabancıyı kaldırıp yatağına geri yatırdı. Sonra keskin gözleriyle Elesbed ve Isabeau'ya baktı. "Hadi," dedi ikisine de. "Yürüyün. Sizi taşımayacağımı sanmayın."

Elesbed korkuya kapıldı. Ama Isabeau sadece kollarını kavuşturdu ve “Nereye?” dedi.

"Nereye sanıyorsun?" dedi adam sabırsızca ve sonunda Elesbed, aldatıcı meşale ışığında onu tanıdı. Avaugour baronu, Isabeau'nun ağabeyi. "Düşesin yanına."

Isabeau sonunda pişmanlık dolu bir ifade takındı. Ama ağır adımlarla ve sık sık arkasına bakarak, Avaugour'u takip ederek döner merdivenlerden aşağı indi. "Sen de," dedi Henri, arkasını dönmeden Elesbed'e. "Hadi, çocuk."

Elesbed dudağını ısırdı ve onların peşinden gitti. Sadece Butter hiç telaşlanmamıştı. Yüksek sesle mırılarak merdivenlerden aşağı koştu ve hepsinin ayağını takmaya çalıştı.

Anne, ayaklarının dibinde sıcak bir tuğla ile yatağında rahatça uzanmak istiyordu. Bunun yerine, pişmanlık dolu Isabeau'nun karşısındaki sandalyesinde otururken, Elesbed kapının yanındaki gölgelerin içinde kendini gizlemişti. Henri kaçak kızı getirmiş ve tekrar dışarı çıkmıştı. Muhtemelen elinde sıcak bir tuğla ile kendi yatağını bulmak için. Anne iç geçirdi. "Isabeau, gece yarısı bu adamı ziyaret etmeye seni neyin itti?"

Isabeau şöyle dedi: "Hikâyelerde, korrganlar bazen karanlıkta dönüşür ve gerçek yüzlerini gösterirler. Bize erkek olduğu konusunda yalan söylüyor olabileceğini düşündüm." Anne ona belirgin bir şüpheyile baktı. Isabeau aceleyle devam etti: "Konuştu! Bir kraldan ve Kayıp Topraklar'ın efendisinden bahsetti ve birine gitmesini söyledi, ama odada kimse yoktu, sadece garip gölgelerin hareket ettiğini gördük. Bu ne anlama geliyor?"

Anne hafifçe tedirgin olmuştu. "Sen de onun konuştuğunu duydun mu?" diye sordu Elesbed'e. Ayaklarının arasında kedisiyle oturan yetim kız, duvar halılarıyla uyum sağlamaya çalışan birinin ifadesini takınmıştı. Elesbed yutkundu ve beklenmedik bir netlikle şöyle dedi: "Adam şöyle dedi: '*Kral... Kral kim? Yeni bir gelini olacak. Ben habercisiyim. Hatırlıyorum. Ama 'habercisi' kelimesini bilmiyordum.*'" Kelimeyi dikkatlice telaffuz etti.

Isabeau yardımcı olmak için, “Haberci, şey...” dedi.

“Şimdi değil,” dedi Anne ve ikisi de, şükürler olsun ki, sessizliğe büründüler. “Yabancıya ne demek istediğini soracağız. Eğer uyanıksa ve konuşabiliyorsa. Şu anda hepimizin şuraya gitmesini çok isterim...”

Sözünü yarıda kesti. Isabeau’nun cüppesinin üzerine sardığı mendili görmüştü. Mavi üzerine unutma beni çiçekleri işlenmiş, güzel ve rüya gibi bir şeydi. “Onu nereden aldın?” diye fısıldadı. Kollarında tüyler diken diken oldu.

Isabeau, “Buldum. Kimseye ait değildi. Çok güzel. Al.” dedi. Hızlı parmaklarıyla mendili çözdü ve kız kardeşinin eline tutuşturdu. “Ne oldu? Neden kaşlarını çatıyorsun?”

Yelek yosun kokuyordu. Nakışlar, Anne’in parmaklarının altında tanıdık ve mükemmel bir his uyandırıyor. Parmakları titriyordu, sanki nakışlı çiçekler sessiz bir esintiyle hareket ediyormuş gibi görünüyordu. Tanımadığı bir sesle Anne, "Annem yapmıştı. Uzun zaman önce," dedi.

Isabeau'nun yüzü aydınlandı ve mendili almak için elini uzattı. “O zaman ben saklayayım. Ondan bana kalan neredeyse hiçbir şey yok.”

“Bu hariç,” dedi Anne. “Ama neden?”

Anne, deniz mavisi ipliklerden gözlerini ayıramıyordu. “Çünkü annem onunla gömüldü.”

Isabeau sanki ısırılmış gibi geri çekildi.

Elesbed, “Kayıp Topraklar bizi takip etti,” diyerek ikisini de şaşırttı. Sanki halkı, bir kaledeki herhangi bir düşesin asla yaşayamayacağı kadar, topraklarının acı gerçeğine daha yakın yaşayan bir kız gibi konuşuyordu. O anda, çocuksu sesi küstahlık değil, kaybolmuş bir bilgelik yansıtıyordu.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Isabeau.

Anne, tıpkı nedimelerinden birine soracağı gibi, Elesbed'e "Bizi nasıl takip edebilir?" diye sordu.

Elesbed, "Büyükannem derdi ki, Kayıp Toprakların kenarı denizin kenarı gibidir. Gelip gider. Ama ne demek istediğini hiç anlamamıştım. Ben hiç deniz görmedim" dedi.

Anne fısıldadı, "Kayıp Topraklar'ın bu sınırında neler oluyor?"

"Şey," dedi Elesbed, "sana söylediğim gibi, kaybolan şeyler yeniden ortaya çıkar." Nakışlı mendile bakıyordu. Elleri sıkıştı. "Ve diğer şeyler ise sonsuza dek kaybolur."

BÖLÜM

10

ANNE, YABANCININ ve kendi kapılarının önündeki nöbetçileri iki katına çıkardı. De Rieux'ya gidip surdaki nöbetçileri uyandırmasını ve onlara dikkatli olmalarını söylemesini emretti.

Isabeau yatmaya gittikten sonra, Elesbed'e de sessizce evlerine katılmasını rica etti.

Elesbed, “Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum,” dedi.

“Hawiz sana ne demek olduğunu öğretecek. Ama sen samimi bir kızsın ve biz duvarlarımızın ardında unuttuğumuz hikayeleri biliyorsun. Kız kardeşime yardım etmeni istiyorum.”

Elesbed hemen kabul etmedi. Bu, kendi halkı dışındaki otoriteleri kabul etmekte yavaş olan Breton kökeninden kaynaklanıyordu.

Elesbed, “Isabeau, Brittany'den ayrılacağınızı söyledi, Majesteleri. Bu yüzden ağlıyordu,” dedi.

“Biliyorum,” dedi Anne. “Ben yapamadığım zamanlarda ona yardım edecek ve onu sevecek insanlara ihtiyacı olacak.”

“Isabeau o mendili buldu. Hikayelere göre, Kayıp Topraklar yaklaştığında ortadan kaybolanlar çocuklardır.”

Anne'in korkacak yeni bir şeye ihtiyacı yoktu. “Umarım ona göz kulak olursun.”

“Koruyacağım,” dedi Elesbed, dikkatli bir şekilde. “Majesteleri.” Sıcak şöminenin üzerinde uzanmış olan kedisi mırlamaya başladı.

Sabah, Calyx sabah ayininin hemen ardından Anne'yi bekliyordu; bir kahinin ayrıcalığıyla saraylılar ve danışmanlardan oluşan kalabalığın arasından zorla geçerek. Gözleri cam gibi parlıyordu ve şaraptan dolayı yana doğru sallanıyordu, bu da önemli bir şeyin olduğu anlamına geliyordu. Yaklaşarak sadece onun kulağına fısıldadı: "Majesteleri, Fransa'dan Marguerite buraya, Nantes'a geliyor. Mesajı benim bayrağımla aldım. Bir hafta içinde burada olacak."

Anne, dükeslik görevini çok uzun süredir sürdürdüğü için anlık tedirginliğini göstermedi, ancak kucağındaki iş üzerinde elleri biraz titredi. Fransa'lı Marguerite, ancak La Trémoille'in tek boynuzlu bir atı öldürme arzusunu geçersiz kıldığı için gelmiş olabilirdi ve Fransız evliliği hâlâ hızla yürürlüğe konacaktı. Bu bir felaket miydi? Maximilien henüz Brittany'de değildi. Marguerite, amansız zekasıyla tanınıyordu; *onu* nasıl kandırabilirdi ki?

"Bana söylediğin için teşekkür ederim," dedi Calyx'e, o da selam verip ayrıldı.

Anne, düşüncelerini toparlamaya çalışarak kucağındaki ipliği düzeltti. O sabah eğirmesini eline almış, tek boynuzlu atın kollarını nakış ipliğine dönüştürmek için özenli çalışmaya başlamıştı. Çalışırken hesap yapıyordu: Polhaim, Marguerite'in Nantes'a varışıyla hemen hemen aynı zamanda evlilik sözleşmesiyle birlikte Gent'e varacak, Maximilien de kısa süre sonra yola çıkacaktı. O deneyimli bir savaşçıydı; gecikmeyecekti.

Ama Fransa'lı Marguerite de öyle yapmazdı.

Parmaklarını ipeksi tüylerin üzerinde gezdirdi. Düşündü: *"Belki de tek boynuzlu atla olan bu karşılaşma yüzünden evlenmek istemediğimi söylerim, çünkü o zaman tek boynuzlu atı bir daha asla göremeyeceğimden korkarım. Belki de fikrimi değiştirdiğimi ve Fransa kralını ava çıkarmak istediğimi söylerim, bu da çok zaman alacaktır."*

*Belki de namusum konusunda yaygara
koparırım. Belki de onu yine alt
edebilirim...*

Saray hekimi, eğilerek ve heyecanla konuşarak sözünü kesti. "Brocéliande'den gelen yabancı uyandı, Majesteleri. Şafak vakti uyandı, yemek yedi ve şimdi hükümdar hanımımınla görüşmek istediğini söylüyor. Ona bu kadar cüretkar olmaması gerektiğini söyledim, ama o..."

"Git ona," diye sözünü kesti Anne, "ve giyinmesini sağla. Eğer yapabiliyorsa onu buraya getir."

Yabancı, Anne'in giyinme odasına girdiğinde dik duruyordu ve temiz giysiler giymişti, ancak hâlâ hangi kabusta dolaştığını bilmeyen bir adamın bakışını taşıyordu. Uzun saçları bitkin yüzünü okşuyor ve ceketinin üzerine dökülüyordu.

Anne, yeşil renkli, kollardan satılmak üzere kesilmiş incilerin yerini gizlemek için kalın sarmaşık desenli nakışlarla süslenmiş kıyafetiyle nedimeleriyle birlikte oturuyordu. İplik çarkını bir kenara bırakmıştı. Rahip, doktor ve şüpheci Henri'nin eşlik ettiği, heybetli bir şekilde yaklaşan yabancının girişini izledi.

Yabancı, eski usul bir reverans yaptı ve doğrulurken sallandı. Uzun kirpikli ve köşeleri aşağıya doğru kıvrılmış yorgun gözleri, solmuş çillerin parıltısı içinde öne çıkıyordu.

Anne, onun zayıflığı nedeniyle ona bir sandalye teklif etti. O reddetti ve ayakta bekledi.

Anne, "Adınız nedir, Monsieur?" diye sordu.

Sanki bir darbeye hazırlanır gibi vücudunu gergin tuttu. "Majesteleri, adım Julien Moreau. Ama saraydayken Miravi adında bir kahin olarak biliniyordum."

“Hangi sarayda?”

“Adil olarak bilinen Majesteleri Kral Philip’in sarayında.”
xml-ph-0003@deepl.int

“Adil Kral Philip çok uzun zaman önce öldü.”

“Evet,” dedi Moreau, yıpranmış bir sesle. “Ama Paris’ten ayrılıp Brocéliande ormanında şansımı denemek için yola çıktığımda da çok uzun zaman önceydi.”

“Yalan söylemediğini nereden bileceğiz?” diye sordu De Rieux. Anne’in danışma kurulundaki diğer üyeler birbirlerine baktılar.

"Bunu bilmenin bir yolu yok," dedi Moreau. "Ama yalan söylemiyorum."

Anne'nin eğitimi, sarayların ve saraylıların tarihini de içeriyordu. "Miravi ortadan kayboldu," dedi yavaşça.

"Evet." Moreau'nun sesi acıydı.

De Rieux, “Elinde tek bir kanıt bile yok!” diye bağırdı.

“Bir tane olabilir,” dedi Anne. Moreau’ya ekledi, “Kehanetçi olduğunu söylüyorsun. Kehanet yeteneğini kanıtlayabilir misin?”

"Kanıtlayabilirim." Sırtını dikleştirdi. Gözleri ıstırapla doluydu, ama içinde korku yoktu.

Anne, “Kehanet yeteneğin test edilmek üzere Loncaya gönderileceğini anlıyor musun?” dedi. “Sahip olmadıkları yetenekleri olduğunu iddia edenler için kendi adalet sistemleri olduğunu biliyor musun? Eğer başarısız olursan, işkenceye maruz kalacak ve sonra da öldürüleceksin.”

Adam hafifçe gülümsedi, çatlamış dudakları arasında güçlü dişleri tuhaf bir görüntü oluşturunuyordu. Anne kaşlarını çattı. Ama adam sadece, “Anlıyorum,” dedi.

Odadaki fısıltılar yeniden yükseldi, kokulu başlar bir araya gelip fısıldaştı.

Anne, “Peki” dedi. Adamın gözlerindeki bakışı çözemedi. “O yılları Kayıp Topraklarda geçirdiğini söylüyorsun. Bize onlardan bahset.”

Bakışları, sanki pencerenin ötesindeki başka bir güne uzanıyormuşçasına, dalgın bir şekilde onun arkasındaki pencereye takıldı. “Sadece yola çıktığımı hatırlıyorum. Bir zamanlar Avrupa’nın en iyi kahiniydim, ama daha fazlasını istedim. Tarihçelerimiz kehanetin ötesinde yeteneklerden bahsediyordu. Kehanetçilerin yaptığı gibi sadece dünyayı görmekle kalmayıp, diğer insanların onu nasıl algıladığını da değiştirmek mümkünmüş. Bu yeteneğe büyü deniyordu. Bazıları ise daha da ileri gitti. Bazıları ellerini, seslerini ya da ölümlü bedenlerinin herhangi bir yeteneğini kullanmadan dünyanın maddi *gerçeklerini* değiştirebiliyordu. Bu sanata sihir deniyordu. "Ama herkes bu sanatları öğrenmenin ancak Korriganed'in sarayında, Kayıp Toprakların derinliklerinde mümkün olduğunu söylüyordu. Bir zamanlar, insanların ejderha sırtında dalgaların üzerinde süzüldüğü, deniz kenarındaki Keris şehrinde bir büyücüler loncası olduğunu söylüyorlardı." Kireç rengi yüzünde uzaklara uzanan bir özlem vardı. Ayakta dururken biraz sallandı, yere yığılacak gibi görünüyordu. "Ama Keris artık yok."

Onun kibirinden bıkmış olan Anne, “Bu beyefendiye bir sandalye getirin,” dedi. Sandalyeyi getiren hizmetkarların arasında, Calyx’e fısıldadı: “Lonca’da bu tür şeyleri anlatan tarih kayıtları var mı? Büyü ve sihir?”

“Sadece bir masal gibi, Majesteleri,” diye fısıldadı Calyx. “Gerçek olarak kabul edilmezler.”

Moreau zorla sandalyeye oturtulmuş ve baharatlı şarap ikram edilmişti. Anne, yüzüne biraz renk gelene kadar bekledi ve sonra, “Bu sanatları kendi başınıza öğrenmek için mi yola çıktınız?” dedi.

Sesi acıydı ve şarabının kalanını elinde tutuyordu, içmiyordu. “İlkbaharda Paris’ten güzel bir yolculuk yaptım. Meyve bahçeleri çiçek açmıştı. Çok iyi hatırlıyorum.”

“Sonra ne oldu?”

"Ormana girdim. Hatırladığım son şey bu." Sesinde keder vardı. "Sizi gördüm, Majesteleri. Bana

“Bir yıl geçti ve ben neler olduğunu biliyordum. Sanırım Korriganed tarafından kandırıldım, böylece hiçbir şey hatırlamayacaktım. Ama oradaydım, yemin ederim oradaydım. Sen 1490 olduğunu söyledin; öyleyse oradan ayrılalı iki yüz yıl oldu. İki yüz yıl... Başka nerede olabilirdim ki?”

Anne, onun akli başında olup olmadığını, doğruyu söylüyor olabileceğini merak etti.

Moreau devam etti, “Hayır. Bir şeyi hatırlıyorum.” Mahkeme sessizliğe büründü. Moreau’nun bakışları içe doğru yöneldi. Şarap kadehi ellerinde sarktı. “Belki de korriganedler beni bu amaçla, size anlatmam için salonlarından kovdular, Majesteleri. Bilmiyorum. Başka bir şeyim yok.” Dalgalanan kadehine baktı, sonra başını kaldırıp gözlerine baktı. Gözleri sarımsı kahverengiydi, nadir bir renk. Neredeyse doğaüstüydü.

Henri artık gergin bir şekilde dikilmişti, tetikteydi.

Anne, “Ne amacı?” dedi. “Bu bir mesaj.”

"Anlat bize."

Moreau sandalyesinden aniden ayağa kalktı, ancak adımları titriyordu. Şarap elinden düştü; kadeh gürültüyle yuvarlandı ve taş zeminde uzun bir kırmızı iz bıraktı. Anne’in muhafızları gerginleşti. O şarabı umursamadı. Sesinin tınısı ve kullandığı dil değişti; güçlü, şarkı söyler gibi bir aksanla arkaik bir Bretonca’ya dönüştü. Kayıp Topraklar’da böyle mi konuşurlardı? Şairin şiir okur gibi, "Kayıp Topraklar’da yeni bir kral var ve gücü her geçen gün artıyor. Bu kral, kehanete göre ölümlü bir eş alacaktır. Bana, Korrigan Kralı’nın evlilik teklifini Brittany Düşesi’ne iletmem ve onun elini istemem emredildi."

İlk başta odada bir tepki olmadı, sadece komşuları için çevrilen arkaik cümleleri anlayabilen birkaç kişinin

, komşuları için çevrilen arkaik ifadeleri anladılar. O onu gayet iyi anlamıştı, ancak sarayındaki herkes halkın dili olan Bretonca'yı öğrenmemişti. Anne, çevirinin Henri ve De Rieux'ya ulaştığını görebiliyordu, çünkü kardeşi kıpkırmızı oldu ve vasisinin ağzı babacan bir öfkeyle açıldı.

Bir şey söylemeliydi.

Hazır bir içgüdüyle, yükselen şaşkınlığı bastıracak bir ses tonuyla, “Krallar, yetkili elçiler ve niyetlerinin kanıtlarını gönderirler; sizin yalan söylemediğinizi nereden bileceğim?” dedi.

Hâlâ o eski Breton dilinde konuşan Moreau, “Kral, gücünün üç işaretini gönderecek. Ve sonra, halkının geleneğine göre, düşes için gelecek.” dedi. Moreau başını eğdi ve Fransızca'ya döndü. “Daha fazlasını hatırlamıyorum. Affedin beni, Majesteleri.”

Bu kısım da bir süre ortalıkta dolaştı; saraylılar, Bretonca konuşan komşularını heyecanla dürtüyorlardı. Henri, Anne'in sandalyesinin arkasına sıkıca tutundu.

Anne, Moreau'ya, "Bu üç işaret nedir?" diye sordu.

Moreau, “Su, ateş ve hafıza. Ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Üzgünüm, Majesteleri. Ben...” Brocéliande'de olduğu gibi, kesilmiş bir çiçek gibi çökmeye başladığı için başka bir şey söyleyemedi ve muhafızı, şarap lekeli taş zemine bayılıp kafasını kırmaması için onu yakalamak zorunda kaldı.

BÖLÜM

11

LOUIS D'ORLÉANS, Bourges'ten kurtulmak için her şeyi yapardı. Marguerite'in teklifini duyduğunda, yumuşak başlı bir aptal gibi önünde diz çöküp "*Evet, her şeyi. Ne istersen yaparım*" dememek için tüm eğitimi ve iradesini kullanması gerekmişti. Marguerite'in her şeyi bildiğinden şüpheleniyordu. O kadının zihni bir kurt kapanı gibiydi.

Orléans, kaçmak ya da kız kardeşini durdurabilecek olan Charles'a haber ulaştırmak için aklına gelen her şeyi denemişti. Ancak Marguerite, çevresini iyi seçmişti ve onlar Orléans'ın entrikalarına kulak asmadılar. Marguerite, Brittany'li Anne hakkında sorular sormak için kulesine geldiğinde, Orléans, altın yaldızlı ve olaylarla dolu hayatında hiç olmadığı kadar umutsuzluğa yakın bir noktadaydı.

Hikaye saçmalıktı, ancak Orléans şüphelerini gizlemişti. *Tek boynuzlu at avı mı?* Yakalanan bir tek boynuzlu atın yelesinden bir tutam mı? Tek boynuzlu atlar hiç duyulmamış değildi, ancak nadiren görüldüklerinde avlanıp köşeye sıkıştırılıp öldürülürlerdi, düşesin yaptığı iddia edilen şey değil.

Şu anda ondan kim sorumluydu? De Rieux mu? Kuzeni Dunois sarayda söz sahibi olabilir. Ya da Comminges. O yaşlı satyr D'Albret bir zamanlar onunla evlenmek istemişti. Francis kabul etmişti, ama Francis, Louis'in tanıdığı en kolay ikna edilebilen adamdı. D'Albret, olgun yaşlarda

ve itici bir yüze sahipti, sekiz meşru ve dört gayri meşru çocuğu vardı. Anne kendini bir manastıra kapatmakla tehdit etmişti ve babası pes etmişti. Louis bu anıyı hatırlayarak sırıttı.

Düşes şimdi kaç yaşındaydı? Saint-Aubin-du-Cormier'den bu yana yıllar geçmişti. Onun neye benzediğini zar zor hatırlıyordu. O yıllara dair tüm anıları, o dönemin stresiyle çarpıtılmıştı. Tarihçiler buna şimdiden Çılgın Savaş diyorlardı: O ve Francis, Fransa'nın ezici gücü karşısında topraklarını korumaya çalışıyorlardı; o ve konsey, uysal dükü çoktan elinden kaçırmışken Brittany'yi bir arada tutmaya çalışıyorlardı.

Zavallı Francis, bu umudun sönüp gitmesine rağmen özgür bir Brittany hayaline nasıl da sıkı sıkıya sarılmıştı. Romalıların Loire Nehri'nden denize kadar uzanan topraklara verdikleri adla, tüm Armorica'yı siyah ermin sancağının altında birleştirmekten coşkuyla söz etmişti. Ancak Francis, taş kalpli ve kurnaz bir kralın önderliğindeki devasa bir komşunun tehdidi altında savaşa sürüklenmişti; o hayaller kurarken bile, sancağı yenilgiyle ayaklar altına alınıyordu. Artık özgür bir Brittany olmayacaktı.

Orléans'ın kalbinin bir köşesi, Francis ile birlikte uğruna savaştıkları her şeyi ihanet etmek üzere olduğunu fısıldıyordu. Ancak bir adam, dört inatçı duvarın ve belki de asla açılmayacak bir kapının ardında, gün be gün bu ideallerle baş başa kaldığında, idealler soğuk, soyut şeyler haline geliyordu. *Bırakın Fransa ile evlensin. Kraliçe olmaktan daha kötü şeyler de var.*

Nantes'ten iki gün uzaklıkta, Marguerite ajanlarından birinden bir mektup aldı; bu adam, Fransa krallığı için ayak işleri yapmadığı zamanlarda mumcu olarak çalışıyordu. Brittany düklerinin kalesinde sık sık işi vardı ve mektubu

mektubu onu o kadar şaşırttı ki, konuyu Orléans'a taşıdı.

Dük, yakalanmadan önce ne kadar aşırılıklar yapmış olursa olsun, artık bunlardan hiçbir iz yoktu. Bourges yolunda, dük titiz, düzenli ve içine kapanık bir hal almıştı. Marguerite, dükün nereden para bulduğunu ya da ne tür bir kredi kullandığını bilmiyordu, ancak yolculuk ilerledikçe giysileri giderek daha iyi hale gelmişti. O gün, Marguerite dualarını bitirdikten sonra dükü yanına çağırdığında, dük işlenmiş deri giysiler, ipek çoraplar ve lavanta rengi üzüm salkımlarıyla işlenmiş siyah bir ceket giymiş, tam bir prens gibi karşısına çıktı. Dük selam verdi ve beklemeye başladı.

Marguerite, onun keskin dilinden hoşlanmadığı kadar sessizliğinden de şüpheleniyordu. Ama mektubu sekreterine çoktan okutmuştu; mektubu uzattı ve "Bunu oku" dedi.

Louis sayfayı hızlıca gözden geçirdi ve sonra güldü. "Bugün duyacağım en güzel şey, eminim. Muhabirinizi tebrik etmek gerek." Bu mektup, Nantes'tan gelen şaşırtıcı bir söylentiye aktarıyordu: Brocéliande'da, tek boynuzlu at avı sırasında, düşes, Kayıp Topraklar'da kalmış ve bu ilginç yerle ilgili hiçbir anısı kalmamış bir yabancıyla karşılaşmıştı; ancak bu yabancının, adı ve unvanı kimsenin bilmediği korriganed kralının, Brittany düşesiyle evlenmek niyetinde olduğu yönünde tek bir mesajı vardı. Louis, hâlâ içtenlikle gülerek, "Fransa Majesteleri'nin tek boynuzlu at avcınızla rekabeti var," dedi.

Düşes sabırsızlanıyordu. "Evet, evet, çok komik. Ama muhabirim güvenilir biridir. O, bir dedikoduyu uydurmaz."

Louis etkilenmemişti. "Biri, kolay inanan bir kulağa abartılı bir hikâyeye fısıldadı, falan filan." Ona mektubu bir selamla geri uzattı. "Bu güzel kurgularla ne alakan var?"

Mektubu ateşe attı. “Yine de onu nişanlayıp, mümkün olan en kısa sürede Nantes’tan uzaklaştıracam. Tek bir tuhaf durum belki göz ardı edilebilir, ama tuhaf durumlar çoğalıyor ve bundan hoşlanmıyorum.”

“Bu konuda sana hizmet edeceğimi söyledim,” dedi Orléanslı Louis.

“Öyle ol,” diye cevapladı kadın.

Ama Marguerite kendi kendine düşündü: *Çoğalıyor mu?* Tuhaf durumlar, Brittany düşesinin etrafında yapraklar gibi birikiyordu. Tek boynuzlu atlar ve peri kralları. Düşes, düğünden önce Blois veya Amboise’da, Marguerite’in son derece mantıklı sarayının güvenli ortamında yaşasın. Bu ıslak, yeşil, hayaletlerle dolu ülkeye lanet olsun.

Marguerite ve maiyeti Nantes’e yaklaşırken, Marguerite’in ilk gördüğü şey ne şehrin yüksek surları, ne de katedralin göz kamaştırıcı kuleleri, ne de Dük Francis’in inşa ettirdiği yeni kalenin duvarlarına vuran güneş ışığıydı. Hayır, gördüğü şey, dalgalı Loire Nehri’nin yanındaki su çayırına kurulmuş bir dizi ipek çadır ve bunların arasında koşturan kalabalıktı. Tüm bunların ortasında, Truva atı gibi tekerlekli uzun bir canavar duruyordu.

Hayır, at değil, bir arabaya monte edilmiş, büyük, süslü, taht şeklinde bir eyeri olan bir tek boynuzlu attı. Tek boynuzlu atın etrafında, alçıdan yapılmış absürt altın yaldızlı süslemeler ve bir sürü ipek flama vardı.

Louis onun hemen arkasında at sürüyordu; onun kuru bir sesle, “Gözden kaçırdığımız bir bayram mı var?” dediğini duydu.

Biri onları görmüş olmalıydı; çadırlar arasında aniden bir kargaşa çıktı. Bir grup binici çadırların arasından fırladı

, çoğu av kıyafetleri giymiş ve atları da av için donatılmıştı.

"Bu da ne böyle?" dedi Marguerite. Eskortu ona daha da yaklaştı.

Orléans, "Sanırım bir karşılama töreni," dedi. Adamın eğlendiğini mi yoksa dehşete düştüğünü mü anlayamadı. Beyaz bir binicilik atının üzerinde bir kız, tam onlara yetiştiği sırada gülerek diğerlerine, "Onları ilk ben gördüm," diye seslendi. Attan indi, dizginlerini birine uzattı ve abartılı bir reverans yaptı; bu sırada saçlarının bir tutamı dağıldı. Gülümsayarak dikleşti. "Hoş geldin kuzen."

"Onur bana ait," dedi Marguerite otomatik olarak, çünkü bu sadece Brittany'li Anne olabilirdi; saçları dağınık, terli ve modaya uygun giyinmiş; Marguerite'in hayal ettiği katı erdem abidesi gibi değildi. Kocaman, eriyen gözler, narin dudaklar, terzinin sanatına hiçbir şey borçlu olmayan bir vücut. En azından Charles'ın bu evliliğe itirazı olmayacaktı, diye düşündü. Marguerite bu kızın annesi olsaydı, onun evliliğini daha önce, daha geç değil, çoktan ayarlamış olurdu.

"Kutsanmış bir saatte geldin kuzenim," dedi düşes, ciddiyetle başını kaldırarak.

Marguerite dengesini kaybetmişti, peki bu en son ne zaman olmuştu? "Öyle mi?"

"Oh, evet," dedi Anne açıkça. "Bekle, gel benimle ata bin, sana anlatayım." Atına döndü, sonra kaşlarını çattı. "Tekrar binmenin daha zor olduğunu unutmuşum. Henri—gel de bana yardım et."

Kaslı, uzun boylu genç bir adam, ince ipek bir ceket ve devede kuşu şapkası giymişti. Atından atladı ve tek kelime etmeden, ama çok eleştirel bir bakışla düşesi eyerin üzerine oturttu.

“*Bu kardeşi olmalı,*” diye düşündü Marguerite. La Trémoille’in dediğine göre, düşesin danışmanlar kurulu içinde önemli bir yeri olan kişi. Avaugour baronu, Francis’in gayri meşru oğlu. “Dediğim gibi, bugün kutsanmış bir gün,” diye devam etti düşes nefes nefese atına binerken. “Ama... Ah, bu Orléans'ın efendisi!” Louis'e elini öptü ve, “Monseigneur, hoş geldiniz. Sizi hapiste sanıyorduk,” dedi.

Bu bir iğneleme miydi? diye merak etti Marguerite. Yoksa düşes sadece çok saf mıydı?

“Öyleydim,” diye yanıtladı Louis. “Çürümüş, unutulmuş, kara delik, ekmek ve su. Ama şimdi sevgili Fransız kuzenlerimin bağrına geri döndüm.”

Orléans bu cevapla ne demek istedi? Bir uyarı mı? Yoksa sadece ironi miydi?

Düşes hiçbir şey fark etmemişti. Hâlâ masumca konuşmaya devam ediyordu. “Hapishanede *çürümek*, tüm Fransız akrabalarınızın sizi ihanet ettiğiniz için size kin beslemesi korkunç bir şey olmalı.”

“Buradaki arkadaşlar hariç,” dedi Louis, Marguerite’e doğru eğilerek.

“Elbette,” dedi kız, onu yanlış anlayarak, masumca. “Babamı asla ihanet etmedin, bu doğru. O kadar savaş kaybedildikten sonra sana oldukça kızgındı gerçi. Ama artık her şey affedildi. Hadi, yoksa geç kalacağız.”

Düşes onu yanlış mı anlamıştı? Yoksa onu kızdırmaya mı çalışıyordu?

Göründüğü kadar masum muydu?

Marguerite bunu anlayamadı. Kısrağı hareketsiz duruyordu, ama yine de kaçak bir at tarafından sürüklendiğini hissediyordu. “Nereye geç kalacağız, Majesteleri?” Atlarını pavyonlara doğru tırıs attılar.

Geniş gözler bir anda ona döndü ve bu sefer Marguerite, kızın alnındaki fileti fark etti. Onun

Nefesi kesildi. O, sadece beyaz ve gümüş rengi işlemeli, kesme kadifeden yapılmış bir kuşağı. Yine de Marguerite, tek bir kelime söylenmeden bile, o işlemlerin beyaz ipliklerinin bir tek boynuzlu atın yelesinden olduğunu biliyordu. İplik tam olarak parlamıyordu. Sadece ışığı yakalıyor, gözü kendine çekiyor ve onu sabit tutuyordu. Demek ki söylentiler doğruydı: Bu sersem bir tek boynuzlu ata dokunmuştu ve bunun kanıtını üzerinde taşıyordu. Tanrım, ne bir miras ama. Diğer prensler bunu kıskanır mıydı? *Onu* kıskanır mıydı? Bu güzel, aptal yüzle en yüksek erdem kanıtı olan bu şeyi nasıl bağdaştırabilirdi?

Düşes sorusuna cevap veriyordu. “Neden mi?

"Zafer Girişi'ne geç kaldım, elbette."

"Zafer Girişi mi?" dedi Louis. Marguerite, onun gülme isteğini zorla bastırıldığını düşünerek sinirlendi.

"Oh, evet," dedi Anne. Eskortundaki hanımlar Fransız sarayından gelen binicilerle sohbet ederek kaynaşırken, o aralarında duran kısrakını güvenle dürttü. "Tek boynuzlu at yüzünden. General de La Trémoille size tek boynuzlu attan bahsetmedi mi? Bahsedeceğinden emindim. Bu olayı anıyoruz. Nantes'e Zafer Girişi ile. İçeri gireceğiz ve ciddi bir geçit töreniyle katedrale gidip orada ayine katılacağız. O tek boynuzlu atı ben sürüyorum" —arabadaki tahta tek boynuzlu atı geniş bir hareketle işaret etti—“böylece herkes tek boynuzlu atın Brocéliande’de ortaya çıktığı zamanı nasıl olduğunu bilir. Tabii ki o zaman onu sürmemiştim. İlk başta onu sürebilmem için atıma bir boynuz takmayı düşündük, ama Jonquil bunu istemedi. Kız kardeşim de Giriş törenine katılıyor, av kıyafetleri giymiş büyük bir refakatçi grubuyla birlikte. Ah, bu çok ünlü olacak.”

Marguerite öfkeden neredeyse dilini yutmuştu.

Anne neşeyle konuşmaya devam etti. “Ve ne giriş ama—hayvanat bahçesinden filler de çıkardık—babamın savaştan önce bir çift fil satın aldığını biliyor muydun

Zavallı babam. Biraz yaşlılar ama bakıcıları bana çok sağlıklı olduklarını söyledi. Ve arabalar için birkaç öküz. Saray halkının çoğu geçit törenine atlarla katılıyor ve tüm tüccar loncaları da arabalar hazırladı, onlar da geçit törenine katılacaklar. Bayraklarla. Sanırım arabama bir tek boynuzlu at ekliyoruz. Vasim öyle diyor. Ve şövalyelerim de olacak — ah, ne muhteşem bir giriş. Ama—” Artık çadırlara yaklaşmışlardı ve Marguerite, muhtemelen tüm saray halkının, çoğu Onikinci Gece'ye yakışır kostümler giyme sürecindeyken, ortalıkta dolaştığını gördü. Denizkızı kılığına girmiş bazı kızlar, kuyruklarının uymadığını tiz bir sesle haykırıyorlardı ve sakallı bir aşk tanrısı, kaşınmak için togasını yukarı çekmişti. Bu, açıkça bir av partisinin basit bir canlandırmasından çok daha öteye gitmişti.

Marguerite'in atı, denizkızlarına itiraz edencesine kulaklarını dikti.

"O da ne?" diye sordu Louis.

Anne parmağının işaret ettiği yere baktı. “O mu? O, marangozlar loncası tarafından yapılan araba. Keris şehrinin denize batışını simgelemesi gerekiyordu. Hikâyeyi biliyor musun? Şuradaki adam, korrigon kraliçesi Malgven kılığına girmiş. O, arabanın üstüne oturacak. Kral Gralon ve güzel kızı Ahèz de olacak, ayrıca deniz duvarlarını açıp hepsini boğan şeytani bir canavar da—boynuzlu o çocuk. Arabanın altına bir fıçı yerleştirilmiş ve su pompalaması gerekiyor. Böylece alttan fışkırıp masaldaki Keris gibi her yeri su basacak mı?” Daha alçak sesle, “Ama bence işe yaramaz,” diye fısıldadı.

Onlar izlerken, arabadaki model şehir kokuşmuş bir su fışkırttı. Pompalama işini yapan çocuk başını dışarı çıkardı ve bir dizi iğrenç küfür savurduktan sonra tekrar ortadan kayboldu.

Louis hayranlıkla sordu: “Peki o öküzüne ne yapmışlar, acaba?” öküz sorusu koşum takılmıştı

marangozların sahte şehrinin önünde stoik bir şekilde koşuyordu, uzun gümüş bir şapka takmıştı.

Anne sabırsızlanıyordu. “Deniz ejderhası kılığına girmiş, tıpkı uzun zaman önce gemiler gibi kaptanları olan ve Keris’e hazineler getiren ejderhalar gibi. Siz de Giriş Törenine katılmak ister misiniz? Atlarınızı süsleyebiliriz. Av kıyafetiniz var mı? Yoksa benimle birlikte tek boynuzlu ata binmek ister misiniz, Madam? Yer var.”

Marguerite dişlerini gıcırdatıyordu. O sırada kalabalığın tam ortasındaydılar. Kuyrukları üzerlerine uymayan deniz kızları pes etmiş, aralarında bir şarap şişesi dolaştırıyorlardı. Cupid’in pireleri olmalıydı; yine kaşınıyordu ve önlerinde, çiçeklerle süslenmiş, ardına kadar açılmış Nantes kapıları duruyordu. Erdem mi? Bu geçit töreni bir ahlaksızlık yığınıydı. Bütün şehir boynuzlar ve tek boynuzlu atlar hakkında müstehcen şakalar yapacaktı. Yoksa yapmayacak mıydı? Marguerite’in gözü yine o kızı taçlandıran saf beyaz ışığa çekildi.

Marguerite, “Vasisinin bu saçmalığa söyleyecek hiçbir şeyi yok mu?” dedi.

“Oh, ona sorabilirsiniz,” dedi Anne. “Avcılarla birlikte geçit töreninde at sürüyor—işte orada”—eliyle işaret etti, ama beyefendi çoktan atıyla yanlarına gelmişti. “Jean—Fransa’nın zarif hanımı Marguerite’i hatırlıyor musun? Eminim Orléanslı Louis’i de hatırlıyordur. Vasisim, Jean de Rieux.”

Vasi, orta yaşlı, gevşek, nazik ve endişeli yüzlü bir adamdı ve koyu kestane rengi bir ata biniyordu. “Elbette hatırlıyorum,” dedi sert bir sesle. “Hoş geldiniz, Madam, Monsenyör.” Bakışı Orléans’a düştüğünde soğuktu.

Louis, “Hadi ama De Rieux, öyle bakmana gerek yok,” dedi. “Savaş bitti.”

“Dediğiniz gibi,” dedi Jean de Rieux, yüzündeki ifade hiç yumuşamadan.

Marguerite, De Rieux’yu izlerken, *belki de kin tutmaya meyilli olsa da, onun iyi kalpli bir adam* olduğunu düşündü. Ama düşesi dizginleyecek kadar güçlü bir karakteri yoktu. Kız aptal olabilir, ama La Trémoille onu hoş bir kız olarak nitelendirmişti ve *bu* da lanet olası bir aptallıktı. Marguerite kendi evinde birçok kızdan sorumluydu; *inatçı* birini gördüğünde bunu *hemen* anlardı. Bakışları yine Anne’in saçındaki taç bandına kaydı. De Rieux’ya, “Ve siz bunu onayladınız mı – düşesin bugün kendini eğlendireceği bu tavrı?” dedi.

De Rieux sinirlendi; Marguerite, kendisinde de şüpheleri olabilecek şüpheleri olan ama bunları bir yabancıya açığa vurmayacak bir adam gördü. “Nantes halkı, onun zaferine ortak olmayı hak ediyor ve umarım kimse Majestelerinin davranışlarında bir eksiklik olduğunu düşünmez—özellikle de erdeminin kanıtını ve tek boynuzlu atın lütfunu taşıdığı bir zamanda.”

Anne pişmanlık dolu bir ifadeyle baktı. “Affedin beni, Madam, bunu onaylamıyor musunuz? Aziz olanın kız kardeşiniz Jeanne olduğunu sanıyordum, Orléans’ın efendisiyle evlendirilince bir ay boyunca ağladığı söylenen kişi.” Louis’in gözleri kısıldı. Anne hiç aldırmadan devam etti. “Bizimle birlikte tek boynuzlu ata binmek istemez misiniz? Çok sağlam bir yapı. Oldukça güvenli.”

Jean de Rieux'nun ağzı açık kaldı, ama hiçbir şey söylemedi. “Binmem,” dedi Marguerite.

Anne, “Çok yazık, ama elbette yolculuktan yorgunsundur,” dedi. Louis’e kocaman, çekici gözlerini çevirdi. “Elbette bizimle birlikte binmek istersin, değil mi? Vasım, tek boynuzlu ata dokunmanın anılması gereken bir olay olduğunu söylüyor. Öyle değil mi, Jean?”

“Evet,” dedi De Rieux kararlı bir sesle.

Louis boğuk bir sesle, “O zaman onur duyarım,” dedi.

Anne ona bir gülümsemeyle baktı ve bu gülümseme, Louis'in yüzündeki kahkahayı aniden sildi.

Marguerite, "Saçındaki o bant, gerçekten de...?" diye sormadan edemedi.

"Tek boynuzlu at kılı," dedi kız. "Güzel, değil mi? Bütün bunları ödemek için onu rehin verdim." Dikkatsizce kolunu sallayarak toplanmakta olan alayı işaret etti. Sanki tek boynuzlu at kılı saç bandı, tefecinin gözünde sıradan bir teminat, değersiz bir ıvır zıvırmış gibi.

Louis, aynı boğuk sesle Anne'ye şöyle dedi — Marguerite, onun durumu daha da kötüleştirmeye çalıştığından şüphelendi — "Ama durun. Önce söylentilerin doğru olup olmadığını bize söylemelisiniz, Majesteleri."

Anne, yerlerine yerleşen kalabalığı izlerken dalgın görünüyordu, ama onu izleyen Marguerite, omuzlarının bir anlığına gerildiğini gördü. De Rieux da kaskatı kesildi. Bu ilginçti.

Düşes, "Ne dedikoduları?" dedi.

Louis, "Fransa kralının sizin eliniz için bir rakibi olduğu söylentisi," dedi.

Hafif bir tereddüt. Sonra Anne yeni bir sesle, "Ah! Korrigan kralını kastediyorsunuz. O mu?" dedi.

Louis, hiç sarsılmadan, "Evet, o." dedi.

"Şey," dedi, "Brocéliande'de bir adamla tanıştık; korriganed kralının sarayından geldiğini söyledi, ama o saray hakkında hiçbir şey hatırlamıyordu; sadece kralın beni gelini yapmak istediğini biliyordu. Korrigan kralının bana işaretler göndereceğini söyledi."

"Sen kandırıldın," dedi Marguerite sabırsızca. "Umarım bu adamı hapse attın."

"Oh, hayır," dedi Anne. "Vasisim onu Loncaya göndermemiz gerektiğini söyledi—değil mi, Jean?—ve biz de öyle yaptık. O,

, bu adamın Philip the Fair'in sarayında bir kahin olduğunu söyledi. Eh, iddiasından vazgeçmedi ve bu yüzden mesele Loncaya havale edildi.”

"Zavallı adam," dedi Marguerite kayıtsızca. Loncaya sahtekarlar çok kötü karşılanırdı ve kahinler bu adamların deli mi yoksa sadece suçlu mu olduğu umurlarında değildi. Sahtekarlar yavaş ve acı çekerek ölürdü.

Anne, tahta tek boynuzlu atını süslemekle meşguldü. “Evet—daha fazla çiçek, zambaklar!—Sanırım sınava girmek pek hoş bir şey değildi. Ama bu adam geçti, biliyorsun. O bir kahin.” Ciddiyetle ekledi, “Kendi muhafızlarım sizi şerefle kaleye kadar eşlik edecek, Madam. Eminim surların tepesine çıkarsanız Giriş töreninden bir şeyler görebilirsiniz. Elveda, sevgili kuzenim, ve size en içten hoş geldinizlerimi sunarım.”

Brittany düşesi Marguerite'e neşeyle elini öptü, sonra bir kez daha atından indi ve neşeli kalabalığın içinde kayboldu. Saray halkının çoğu onu takip etti.

Louis, Marguerite'e bir bakış attı. “Daha önce hiç bu kadar özgür ruhlu bir erdem örneği görmemiştim. Senin bir kız tarafından alt üst edileceğini de hiç düşünmemiştim. O değişmiş.”

Marguerite, Anne'in gidişini somurtkan bir ifadeyle izliyordu. “O, Charles için güvence altına alınmalı; üstünde giydiği o paha biçilmez şey de öyle, yoksa onu yoldan geçen bir çingeneye ıvır zıvır karşılığında satar. Bununla ilgilen, Orléans.”

Louis, düşesin yaptığından çok daha ciddiyetle selam verdi ve o ve maiyetinin gittiği yöne doğru kayboldu.

BÖLÜM

12

LOUIS DÜŞTÜ ORLÉANS, Brittany'li Anne'nin tahtının yanı sıra babasından en az bir şey daha miras aldığını düşündü. Francis de kendini eğlendirme sanatında ustaydı.

Nantes'te çanlar çalıyordu ve Anne'in Zafer Girişi şekilleniyordu: süslenmiş arabalar ve yürüyen şövalyeler, ışıltılı biniciler, çeşitli loncaların temsilcileri. İnsanlar, bolca payetli ve yaldızlı her türlü av kıyafetiyle atlara biniyorlardı. Sonra Anne, bölmeli bir binici eteği ve saf gümüşten bir korsaj giymiş olarak çadırından çıktı, birinin söylediği bir şeye gülümsedi ve Orléans gülmekten vazgeçti.

Düşesler, prensesler, soylu kızlar öyle görünmemeliydi. Ya alçı azizler kadar masum ve güzel olabilirdi ya da akraba evliliği sonucu çirkin, peruklar ve giysilerindeki dolgu malzemeleriyle desteklenmiş olabilirdi. Ama hüküm süren bir düşesin, parıldayan gözleri, gül goncası gibi dudakları, sivri çenesi ve ışıltılı kahverengi saçları olan, kucak dolusu bir güzellik olması hiç yakışmazdı.

Başka bir çadırdan bir çocuk fırladı, uzun, sıska kolları olan ve coşkulu bir şekilde koşan bir kız. Çocuk onun yanından geçti, durakladı ve arkasını döndü. Onu tanıdı. Ona midilliye binmeyi öğretmişti, o zamanlar yüzünde hâlâ burunlu bir bebeklik vardı. Şimdi

kız sırık gibi, yarı yetişkin bir hal almıştı ve yüzünde saf bir saldırganlık vardı.

"Demoiselle," dedi Brittany'li Isabeau'ya. Ona zarif bir selam verdi.

Yıllar önce bu onu kıkırdatırdı. Ama bugün, haysiyetle, "Düşmanlarımızın tarafına geçtiniz, değil mi? Babamı sevdiğinizi sanıyordum. Ve bizi." dedi.

Böyle konuşan herhangi bir küstah saraylıya sertçe karşılık verirdi, ama cevap vermek için ağzını açtığı anda, sözler boğazında takıldı. Aklını toparlayamadan, Anne birdenbire ortaya çıktı ve kolunu kız kardeşinin omzuna doladı. İkisi neredeyse aynı boydaydı. Francis'in kızları, ama içlerinden biri artık bir kadın olmuştu. Anne azarlayıcı bir sesle, "Isabeau, insanlar seni her şeylerini kaybedecek kadar sevmek zorunda değiller." dedi.

Küçük çenesi sıkıldı. "Severdim! Senin için olsaydı."

"Bunu yapmazsın," dedi Anne hemen. "Sana izin vermem. Orléans da yapmaz, çünkü bu mantıklı değil. Fransız kralı onun kuzeni ve babam öldü. Hadi şimdi gidip tek boynuzlu ata binalım; şehir sarhoş olacak, çiçekler atacak, kutlama yapacak ve hepimiz çok mutlu olacağız. Orléans da Giriş Törenine katılıyor; arabadan ona yüz buruşturabilirsin."

İkisine de baktı. *O nefes nefese konuşmasının içine böyle iğneleyici sözler saklıyor. Artık sadece mantıklı mı davranıyorum? Isabeau'nun benden nefret etmesini suçlayabilir miyim? Ailesi elinden alınmıştı ve şimdi ben de kız kardeşini elinden almaya gelmiştim.*

Sert bir sesle, "Kendi isteğimle geri dönmedim. Babanın yasını tuttum," dedi.

Gözlerini Isabeau'dan ayırmadan, Anne'in dudağını ısırıldığını sandı.

"Neden umursuyorsun?" diye bağırdı Isabeau. "Sen Fransa'nın varisi değil misin?"

O da şöyle cevap verdi: “İstenmeyen bir varis, Charles’ın oğlu doğar doğmaz topun içine konup gözden kaybolacak bir varis. Babanı gerçekten seviyordum. Ama bence kız kardeşin kaçınılmaz olana boyun eğip onurlu bir evlilik yapması daha iyi. Umarım o da benimle aynı fikirde olur.”

Dürüst olmak gerekirse, kendisi de kendisiyle aynı fikirde olmasını umuyordu. Siyasi gereklilik, bunun nesnesi yarı tanıdık, yalnız ve çok genç bir şekilde karşısındayken soğuk bir cevaptı.

“Kız kardeşim...” diye başladı Isabeau, ama Anne sözünü kesti ve şöyle dedi: “*Kız kardeşin*, Fransa hanımının nazik ilgisinden onur duyuyor ve babasının dostu Orléans dükünü gördüğüne seviniyor. Sus, Belle, dilin bombardıman topu gibi. Hadi gel, tek boynuzlu atımıza binalım. Biz olmadan Giriş törenini yapamazlar.” Güneş, Anne’in kahverengi saçlarını altın rengine boyadı ve yüzüne taze bir renk kattı. Kendini, onun samimi ifadesinin Isabeau’nun açık öfkesinden daha karmaşık bir şeyi gizleyip gizlemediğini merak ederken buldu. Bir aptal mı? Bir örnek mi? Çocuğu tanıyordu, ama büyümüş, güzelleşmiş ve tek boynuzlu ata dokunmuş bu düşes hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

“Tamam,” dedi Isabeau. Louis’e somurtkan bir bakış attı.

Anne ona çekici bir gülümseme attı ve kız kardeşini uzaklaştırdı.

Louis onların uzaklaşmasını izliyordu ki, sert bir el omzuna kondu. Hızla arkasını döndü ve Avaugourlu Henri’yi gördü. Neredeyse aynı yaşıydılar. Bir zamanlar arkadaşlıklar. “Hoş geldin, Orléans,” dedi Henri, sesinde şüphe duyulsa da.

"Sen de öyle," dedi Louis aynı tonda. Birbirlerini süzüyorlardı.

"Anne'ye bizimle gelmeyi asla kabul etmeyeceğini söylemiştim," dedi Henri bir süre sonra.

"Asla önemsiz şeylerden çekindiğim söylenmesin," dedi Louis kibar ama biraz tehlikeli bir sesle, "ama bir öküz arabasına binerken öküzün şapka takması beni deliye çevirir."

"Tanrım, biliyorum," dedi Henri hararetle. "Kız kardeşim savaş arabaları istiyordu, ama artık çok geçti. Tanrıya şükür, av kıyafetiyle yeterince mutluydu." Dürüst yüzü aniden sırtıtmaya başladı ve kollarını birbirine doladılar. "Seni görmek güzel," dedi Henri. "Keşke daha iyi bir arkadaş grubuyla gelseydin."

"Başka seçeneğim yoktu," dedi Louis. Bu gerçek üzerlerinde bir gölge gibi dururken, eski dostluklarına geri dönemezdi. Ya bunu söyleyecekti ya da kendini ikiyüzlü ilan edecekti. "Kız kardeşinin de yok."

Henri buna hiçbir şey söylemedi ve yüzündeki sıcaklık biraz kayboldu.

Birisi —muhtemelen Louis'in, neyse ki aklı başında olan silahtarı— geçit töreni için onun binicilik atını savaş atıyla değiştirmişti. Kestrel, homurdanan bir dağ gibi bir aygırdı; korkusuz ve kibirliydi; normalde sadece mızrak dövüşleri ve çok gürültülü diğer etkinlikler için dışarı çıkarılırdı. Kalabalık karşısında paniğe kapılmazdı. Aksine, kendini bir kavganın ortasında bulduğuna karar verip insanlara tekme atardı.

Louis, Henri'ye sordu: "Neden bir Giriş töreni yapıyoruz ki?"

"Ne demek 'neden'? Düşes bir tek boynuzlu atı evcilleştirdi. Böyle bir şey, kimsenin hatırlayabildiği kadarıyla hiç olmamıştı. Bretonlar onun erdemiyle gurur duyuyor. Nantes piskoposu çoktan papaya mektup yazdı. Belki azize ilan edilir. Ya da mucizevi şifacılıkta şansını dener."

"Fransa'nın Marguerite'i, kız kardeşinin evliliğini geciktirecek hiçbir şeye müsamaha göstermeyecektir."

Henri sadece acıyarak baktı. "O asil hanımefendi bile, kız kardeşimin erdemini bu kadar

yüksek.”

Louis içini bir tedirginlik kapladı. “Bence yapabileceğini göreceksin. Bence hoşuna gitmeyecek ikna yöntemleri olduğunu göreceksin.”

Henri cevap vermedi, sadece gülümsedi ve atını beyaz ve yaldızlı tek boynuzlu atın yanına sürükledi.

Anne, Marguerite ile görüşmesinde elbette bir komedi oynuyordu. Genç, hafifmeşre, kolayca yönlendirilebilen, Fransa için hiç de tehdit oluşturmayan bir kız; Marguerite’in görmesini istediği kız buydu. Gerçi, Giriş için tek boynuzlu at kılı saç bandını teminat göstererek borç aldığını söylerken yalan söylememişti. Kendisini açıkça muhalefete sokmadan Marguerite’i oyalayacak başka bir yol bulamamıştı. Giriş, Anne’in biraz kafası karışık, kendi erdemleriyle o kadar gururlu ki hızlı bir evliliğe razı olamayacak bir örnek kişi rolünü oynamayı amaçladığı, ziyafetler, şahin avı ve babasının hayvanat bahçesine ziyaret gibi görkemli bir dizi eğlencenin sadece ilkiydi. Ancak Orléanslı Louis’i gördüğünde kaygısız tavrını sürdürmekte zorlanmıştı.

Eskisine göre daha zayıftı ve ağzının kenarlarında gerginlik ve uykusuzluğun izleri belirmişti. Ama omuzlarına dökülen gevşek siyah saçları ve doğuştan savaş için eğitilmiş vücudunun sert dikliği aynıydı. Onu tanıdığında içgüdüsel bir sarsıntı hissetti, bu da onu o kadar rahatsız etti ki, ona söylediği tüm sözler sivri çıkmış gibi görünüyordu. O, altın bir geçmişin parçası, kızlık hayallerinin nesnesiydi ve hâlâ yakışıklı ve zekiydi; keder ise yüzüne karakter katmıştı.

Daha önce onunla nasıl konuştuğunu hatırladı; o dalgın dalgın onu dinlerken, kendisi durmadan gevezelik ederdi. Onun ilgisini çekmeyi ne kadar çok arzuladığını.

Ama artık değil. Tam tersine. Adam, onun geçmişini, danışmanlarını biliyordu, sarayda kim olduğunu sadece tahmin edebileceği arkadaşları vardı. Avusturya'daki evliliğini sakladığını öğrenmek için en uygun konumda olan oydu. Adamın özgürlüğünün, Fransa'nın Charles'ıyla evlenmesine bağlı olduğundan emindi. Adam tehlikeliydi, ona güvenmenin nasıl bir şey olduğunu hatırladığı için daha da tehlikeliydi.

Nantes'e girerken, balık pazarını ve büyük depoları geçip, tüccarların evlerinin önünden dolanarak katedrale doğru ilerlerken, onun gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti. Bir şeyden şüpheleniyor muydu? Ne düşünüyordu? O geçerken kalabalık onu tanıdı ve heyecanlandı; komşularını dirsekleyip fısıldaşıyorlardı.

Arkalarında farklı loncaların arabaları, yürüyen filler, aşk tanrıları ve deniz kızları, güneşin ısıttığı gülümseyen yüzler geçiyordu.

Calyx, Flanders'daki kahinden yakında, belki de bugün, Maximilien'in gemiye bindiğini, ordusuyla Saint-Malo'ya yelken açacağını, ardından da Rennes'e doğru hızla at sürerek gideceğini öğrenecekti. Tanrı'nın izniyle, tüm bunlar yakında sona erecekti.

İki bina birbirine yapıştığı ve sokak daraldığı için geçit alayı derin bir gölgenin içinden geçti, sonra da doğrudan göz kamaştırıcı güneş ışığına çıktılar. Anne gözlerini kıırttı. Bir an için gölgeler yanlıştır duruyordu. Sanki daha alçak, bulutların daha az engellediği bir güneş tarafından düşürülmüş gibi.

Kalabalığın arasında bir tedirginlik dalgası duydu ve onların bakışlarını takip etti.

Birkaç yer arkalarında, Nantes marangozlar loncası'nın güzel, absürt arabası yuvarlanıyordu; üzerinde

Keris şehrinin bir maketini taşıyan o güzel, absürt arabası geçiyordu. Sakallı kraliçe ve şişman kralın üstünde mutlu bir şekilde oturup kalabalığın içindeki arkadaşlarına el salladığı o araba, oldukça kuru olmalıydı. Su pompası ve fiçisi hiçbir zaman düzgün çalışmamıştı.

Ama arabadan su akıyordu. Anne suyun parıldadığını zar zor görebiliyordu. Su, bir sel gibi dökülerek sokağa sığıyordu. Kraliyet kıyafetleri giymiş iki marangoz, Malgven ve Gralon, aşağıdaki çocuğa pompalamayı kesmesi gerektiğini haykırdılar. Çocuk, küfürler savurarak pompanın bozuk olduğunu, ancak suyun kendiliğinden aktığını söyledi.

İnsanlar oradan uzaklaşmaya çalışmaya başladı ama arkadaki insanlar tarafından engellendi. İtmeye çalıştılar ama arkalarındaki insanlar da onları geri itti. Bir rahip, sanki su bir şeytanmış gibi ona "*vade retro*" diye bağırdı.

Sonra biri, suyun tatlı değil tuzlu olduğunu ve nereden geldiğini sorarak çığlık attı. Kalabalık kıpırdanmaya başladı. Anne'nin muhafızları etrafını sardı ve ileriye doğru akın eden insanları geri itti. "Kimseye zarar vermeyin!" dedi Anne. Av kıyafetleri giymiş saray halkı, arkada at sürerken kargaşa içinde dolaşıyordu.

"Ama neden korkuyorlar?" diye sordu Isabeau, boynunu uzatarak.

Louis ve Henri, kalabalık ile tahta tek boynuzlu atın arasına muhteşem atlarını soktular. Akan suda bir terslik vardı. Işık, suyun üzerine olması gerektiği gibi düşmüyordu; su, sanki dünyadaki tüm güneşi toplayabilirmişçesine şiddetle parıldıyordu.

"Düşesi ve kız kardeşini buradan uzaklaştırmalıyız," dedi Louis, Henri'ye. "Bu insanlar paniğe kapılacak."

Düşesin kaçtığını görürlerse Nantais halkı kesinlikle paniğe kapılacaktı. İnsanlar ezilecek, insanlar ölecekti. Ve o — onun entrikaları — hepsinin orada olmasının sebebiydi.

"Hayır," dedi Anne. Aptalca tavırları artık yıpranmaya başlamıştı, ama elinden bir şey gelmiyordu.

İki adam da birbirleriyle aynı fikirde olmayı bırakıp ona karşı çıkmaya başladılar. Anne, "*Bir öküz arabasından korkmuyorum,*" dedi. Bunu yüksek sesle söyledi, böylece en yakınındaki insanlar duyup arkadaşlarına fısıldayabilsinler diye. "O şeyin üzerine kendim çıkacağım." Akan suyun parıltısı gözlerini acıtıyordu, ama başlamak üzere olan isyan her iki yönde de gidebilirdi. "Henri, Isabeau'yu atına al ve şatoya geri dön."

"Ama sen..."

"Şimdi," dedi sert bir sesle. Kalabalık korku içinde yeniden itişmeye başlamış, arabayı sallayarak öküzleri ürkütmüştü. Avcıların atlarından bazıları neredeyse paniklemişti; Louis ve Henri savaş atlarını sürmekle haklı çıkmışlardı. Su hâlâ gürültüyle akıyordu, insanlar hâlâ tuzlu olduğunu haykırıyordu. Su artık caddeyi kaplamış, ayak bileklerine kadar yükselmişti. "Belle, Henri'yle git," dedi Anne. "Muhafızların yarısını da al. Burası artık senin için uygun bir yer değil."

Bu da Anne'in Louis'in asla bilmesini istemediği bir şeydi; iki kardeşinin de onunla ne zaman tartışmayacaklarını bildikleri. Henri tek kelime etmeden Isabeau'yu yakaladı ve onu eyer kemerinin üzerine oturttu, Isabeau iki elini de onun pelerinine sararken onu tuttu. Kocaman atının iriliğini kullanarak kalabalığın arasından bir yol açmaya başladı.

Fillerden biri ciyakladı ve bakıcısı bağırdı. Hayvan bir an içinde kaçışa geçecekti: bu karmaşanın en son ihtiyacı olan şey buydu. "Orléans," dedi. "Beni marangozların arabasına götürmelisin." Sokak ıslaktı, toz ve pislik çamurla karışmıştı. Aşağı inip yürüyemiyordu.

Louis, doğal olarak, onunla tartışmaya çalıştı. "Tanrı aşkına, neden?"

Onu hâlâ çocuk odasında mı sanıyordu? “Onlara korkacak bir şey olmadığını göstermek için. Bu geçit törenini ben planladım; hepimizin paniğe kapılması yüzünden kimsenin ölmesine izin vermeyeceğim. *Bana yardım et.*” Tartışmaktan yorulan kadın, dengesini kaybederek, tahtadan yapılmış tek boynuzlu atın üstünden ona doğru yuvarlandı. Brittany düşesinin atının nalları altında ezilmesine izin vereceğini sanmıyordu.

Louis küfretti ve savaş atı iri başını havaya kaldırdı, ancak Orléans’ın refleksleri çok hızlıydı ve mızrak dövüşü kolu çelik gibi kaslıydı. Birdenbire kız, atının omuzlarına çapraz bir şekilde binmiş ve eyerin yüksek ön kısmıyla acımasızca dürtülüyordu; o ise dizleriyle atı yönlendiriyordu. Bir eliyle kızı tutarken, diğer elinde kılıcı vardı.

Kız ona, "Kılıcını kaldır; insanları *paniklememeleri* için uğraşıyoruz. Sağduyunu nerede bıraktın? O tarafa bak," dedi.

"*Hayatını* korumaya çalışıyorum," dedi dişlerinin arasından. Kestrel, ceketinin altında kalbinin hızla attığını hissedebiliyordu. Bir savaş atı, insanlar etrafını sardığında arka ayakları üzerinde dikilip tekmelemek üzere eğitilirdi; böylece binicisinin kılıcı için yer açılırdı. Yuvarlanan, beyaz kenarlı gözler, aygırın bunu çok istediğini gösteriyordu. Kalabalığın itişip kakışması giderek kötüleşiyordu. Louis, “Lanet olsun sana, Kestrel, bu bir kargaşa değil,” dedi. Kolu ikisini de kaydırdı ve onu önünde dengede tuttu.

Anne, “Bundan korkmadığımı düşünürlerse paniklemezler. Ben erdemli düşesim.” dedi.

Hala o tuhaf su fişkırıyordu. Kestrel yarıya kadar arka ayakları üzerinde yükseldi ve Anne'nin başı Orléans'ın çenesine çarptı. Yüzündeki saçlarını eliyle itti. O, "Belki de bundan korkmalısın," dedi.

Anne, “Yemin ederim, atlayıp *yürüyeceğim*,” dedi.

Onun sürprizine, Kestrel güldü. “Bana öfkelenin, Majesteleri; gizli dikenleri olan tatlı sözlerden daha iyidir.”

Onu bir kez daha şaşırtarak atını döndürdü. Biri fazla yaklaşıncı, sabrının sınırını aşan Kestrel aniden saldırdı ve adamı arkadaşlarının üzerine devirdi. Anne sendeledi, ama Orléans onu tuttu; dizginler artık boş elindeydi. Anne bir kolunu onun boynuna doladı ve Orléans aşağıya, kızın yüzüne baktı. “Ne yapabileceğini sanıyorsun bilmiyorum.”

"Git," diye cevapladı. İnsanlar bağıırıyordu, ama at hareket eden bir dağ gibiydi. Herkes yolundan çekildi. Arabayı gördüler. Anne, tüm gözlerin üzerine dikildiğini hissedebiliyordu.

Anne, Orléans'ın kollarında hafifçe döndü, bu hareket onu o kadar şaşırttı ki kolunu gevşetti ve Orléans tepki veremedi. Anne, aygırın dev omzundan kaydı. Aniden, gerçek olmayan bir şehir maketinin tepesinde duruyordu. Soğuk tuzlu su ayaklarına, eteğine dökülüyor, terliklerini ıslatıyordu. Dudaklarında tuzun tadını aldı. Öğle vakti güneşin ışığı güçlü olmasına rağmen, su şafak vakti gibi gümüş rengindeydi. Bu tuhaflık başını ağrıtıyordu.

"Bu sadece su," dedi halkına. Kalabalık sessizleşmiş, onu izliyordu.

Suya doğru baktı. Bir an için suyun nereden geldiğini görmüş gibi oldu; şafak vakti, gümüş rengi devasa bir su kütlesi gördü. “Korkmayın,” dedi onlara.

Su, gözlerinin önünde yayılmaya çalışıyor, gelgit kokan büyük, sığ bir denize dönüşüyor gibiydi. Bir an için sanki aynı anda iki yerde duruyormuş gibi hissetti. Kendine hayal kurmamasını söyleyerek, gözlerini kırıp parıltıyı silmeye çalıştı.

Bunu yaptığında, su akmayı kesti.

Şoktan sallandı. Ama kendini toparladı ve duyulacak şekilde sesini yükselterek, “Dediğim gibi, korkacak bir şey yok,” dedi.

Geldiği kadar hızlı bir şekilde, su çekilmeye başladı. Sokak, şaşkınlık dolu tezahüratlarla doldu.

Anne, bu durumdan nasıl zarifçe kurtulabileceğini düşündü. Ne olduğunu merak etti. Terlikleri ve eteği suyla ıslanmıştı. Dizleri onu ayakta tutmak istemiyordu. Bütün şehir ona bakıyor gibiydi.

Orléanslı Louis de şok içinde bir saniye bakakaldı. Sonra beklenmedik bir soğukkanlılıkla attan indi, atının etrafından dolaştı ve Anne'nin arabadan atına binebilmesi için atı yaklaştırdı. Anne bunu yaptı. Atın sırtı yerden *çok* yüksekti. "Atı ben götüreceğim," dedi Louis kısaca. Ne düşündüğünü anlayamadı. "Kaleye kadar ikimiz birden at üstünde gidemeyiz."

Artık kaleye geri çekilemezdi. Tüm bunlar korkutucu ve esrarengizdi; bu olaydaki rolünü dindar bir ışık altında göstermeliydi, aksi takdirde karanlık söylentiler yayılacaktı. Bir tek boynuzlu ata dokunmuş olan düşes, erdemli itibarını riske atamazdı. "Hayır. Katedrale gidiyoruz, orada hemen ayine katılacak ve günahlarımızı Tanrı'ya itiraf edeceğiz."

Adam, ona yukarıdan bakacak kadar saygınlığını unuttu. "Ayakkabılarınız ıslak."

Titremesini görmemesi için iki elini de eyerin kabzasına sıkıca tutmuştu. "Tanrı'nın bunu umursamayacağını ummalıyız."

"Anne?" dedi, çok alçak sesle. "Su nereden geldi? Ve neden durdu? Bu... bu bir numara mıydı? Senin işin miydi?"

"Değildi," dedi, tamamen samimi bir şekilde. "Ne olduğunu bilmiyorum. Beni katedrale götürür müsün?"

De Rieux ve Anne'nin konseyindeki soylular, Giriş töreni sırasında önden gitmişler ve kargaşada birbirlerinden ayrılmışlardı. Onlar katedrale ondan önce vardılar ve

Anne, yüzlerinden, onlara çoktan çarpıtılmış bir söylenti ulaştığını anlayabildi. Hepsi endişeli görünüyordu. De Rieux onu attan indirdi ve Orléans düküne yine soğuk bir nefretle baktı. Savaş sırasında birbirlerini ne kadar da hor görmüşlerdi. De Rieux, “İyi misin, kızım? Diyorlar ki... buna inanamıyorum...” dedi.

Anne, vasisinin ellerini güven verici bir şekilde sıktı. “Sana sonra anlatırım. Her şey yolunda.” Onun samimiyetinden teselli bulunduğu için mutluydu, tedirgin edici Orléans Dükü’ne sırtını dönmekten memnundu.

Tören boyunca Anne, *Moreau’nun korriganed kralının kendisiyle evlenmek istediğini söylediğini* düşündü. *Ve ilk işaretin su olacağını söylemişti. Öyleyse bugün bunun kanıtı mıydı? Korriganed’in bir kralı var mıydı?* Te Deum sırasında Anne bunu hayal etmeye başladı: Fransız ordusuna karşı çıkacak bir peri kocası, mızraklarının hepsi çiçeklere dönüşmüş, tıpkı eski bir masal gibi. Ancak tüm tarih kitapları, korriganed'lerin kötü niyetli ve güvenilmez olduğunu söylüyordu.

Peki ya bu peri kralı Nantes'a gelirse? Ne tür güçlere sahip olurdu? O ne yapardı?

Fransa'nın Marguerite'i bu söylentileri kullanacak, diye fısıldadı kalbi. Tek kelimesine bile inanmasa bile, bu fırsatı daha hızlı bir nişan ve benim Nantes'tan uzaklaştırılmam için baskı yapmak amacıyla kullanacaktır. Kendi güvenliğim için. Korriganed'lerle ilgili hikâyeler uzun bir gölge düşürür; tarihçiler, onların Tanrı'nın lütfundan mahrum oldukları konusunda hemfikirdir.

Piskopos ayini bitirdiğinde, Anne’in kafası ayin başladığı zamankinden daha net değildi. Katedral meydanının ötesindeki sokaklar kalabalıkla doluydu ve onu görünce alkışladılar. De Rieux’yla birlikte, tüm alçakgönüllülüğüyle şehrinden geçerek geri dönmeyi ve yol boyunca onu teselli etmeyi planlamıştı; ama Louis oraya önce varmış ve kolunu uzatmıştı.

Anne, saraydaki entrikacılarla uğraşmaktansa onunla konuşmasının daha iyi olacağını düşündü. Kalabalığa selam vererek yola çıktılar. Louis alçak sesle, “Anne, neler olduğunu bana anlatır mısın?” dedi.

"Sanırım bir ziyafet," dedi Anne. "Kalede." Yanından geçen insanlara gülümsüyordu.

Sesi sertti. “Anne. Sen dokunduğunda su durdu.”

Anne duymamış gibi yaptı.

"Bir peri kralının seni almaya geldiğine dair bu saçma hikâyeyi fısıldaşıyorlar. Anne, tehlikede misin?"

Hâlâ gülümsüyordu. Kalabalığa elini öptü; atılan bir çiçeği yakaladı ve alkışlar eşliğinde dudaklarına götürdü. “Tehlikede olmamı istersin, değil mi? Böylece beni daha çabuk Fransa’ya gönderebilirsin?”

“Hayır,” dedi soğuk bir sesle. “Seni tehlikeden uzak tutmak isterim, çünkü kızına bir şey olursa babanın hayaleti mezarından çıkıp beni cezalandırır.”

Kız geriye baktı. Bir hataydı. Kayıp zamanların ortak anıları adamın gözlerinde gizleniyordu.

Kendine gülümsemesi gerektiğini, Marguerite ve La Trémoille’in sandığı gibi bir kız olması gerektiğini söyledi. Neşeli, şakacı. Ama kendini şöyle derken buldu: “Kızına *bir şey* mi oldu? Mesela en büyük düşmanıyla evlendirilmek gibi?”

"Buna bir çare yok."

Kör edici bir öfke hissetti, ama mantığını korumaya çalıştı. Orléans, Saint-Aubin-du-Cormier'deki savaş alanından sürüklenip götürülmüş ve hapsedilmişti. O da en az onun kadar kapana kısılmıştı ve acı verici tavizler vermek zorunda kalmıştı. Belki de Fransız evliliğine ne kadar kızdığını görseydi, onun da bunu engellemek için harekete geçtiği hiç aklına gelmezdi.

Alçak sesle, “Eğer Fransa Kralı Charles ile evlenmemi sağlarsan sana özgürlüğünü vereceğini mi söyledi?”

"Evet."

Hiçbir şey
söylemedi.

“Üzgünüm, Anne.”

Adı, gözleri üzerinde: ısrarcı, acı veren bir anı. Daha önce de böyle onunla yürümüş olsaydı, kolunu koluna takmış, bakışlarını sık sık yüzüne çevirmiş olsaydı ne kadar mutlu olurdu. Nantes'tan kaleye giden köprü önlerinde belirliyordu. “Hepimiz keşke yapmasaydık dediğimiz şeyleri yaptık,” dedi sonunda. “Ama bir daha adımı kullanmayacaksın.”

Artık avluya yaklaşıyorlardı ve etrafta insanlar, uşaklar ve saraylılar dolaşıyor, öfkeli dedikodular yayılıyordu. Louis, “Beni düşmanınız olarak görmeyin, Majesteleri,” dedi.

Ona en parlak gülümsemesini gösterdi. “Endişelenmeyin, Monseigneur. Sizi hiç düşünmeyeceğim.”

BÖLÜM

13

MARGUERITE, KALEDEKİ ODALARINI BEĞENDİKTEN SONRA

, eşyalarını boşaltma telaşından kaçmak için kahini Volucris ile birlikte siperlere çıktı. Düşünmek ve belki de bu Zafer Girişi'ni biraz izlemek istiyordu.

Ancak surların kasabaya en yakın köşesinde, Roma kulesinin hemen yanında, kızıl saçlı bir yabancıyla karşılaştı. Adam elinde sade bir kadeh tutmuş, içinekinine gözlerini kısarak bakıyordu. Kız yaklaşırken arkasını dönmedi. Muhafızlarından biri ayağıyla adamı dürttü ve, “Serseri, bu Fransa’nın hanımı,” dedi.

Yabancı adam döndü, yüzünde ter vardı, gözleri kehribar rengiydi ve gölgelerle daha da büyümüş görünüyordu. “Affedin beni, Madam,” diye fısıldadı ve eğildi. Fransızcası netti, ancak aksanı ve tonlaması beklenmedikti.

Volucris gerildi. “O bir auspex.” Bir kahin. Genellikle birbirlerini görür görmez tanırlardı.

Ama bu adam cüppe giymiyordu, mesleğinin hiçbir işaretini taşımıyordu. Kadın, “Kimsin sen?” diye sordu.

Derin gözleri hüzünlüydü. Kadehi neredeyse törenle iki eliyle tutuyordu. “Ben bir kahindim.”

O zaman o... "Sen o ormandan çıkan adamsın. Seni kilit altında tuttuklarını sanıyordum."

Yabancı, kızıl kahverengi başını eğdi. “Kehanetçi olduğum zamanlarda adım Miravi’ydi, ama artık o ismi sevmiyorum, çünkü

bana kaybettiğim şeyi hatırlatıyor. Ben Julien Moreau'yum.”
Tekrar eğildi.

Volucris, Miravi'nin ne zaman yaşamış olması gerektiğini biliyordu; inanamama duygusuyla tüyleri diken diken olmuştu. “Sen iki yüz yıl önce doğmadın.”

Moreau hiçbir şey söylemedi.

“Boş verin bunu,” dedi Marguerite. “Düşese, korriganed kralının onun elini istediği gibi saçma sapan bir şey söyleyen siz miydiniz?” Neden bu adamın serbestçe dolaşmasına izin veriyorlardı?

İnce beyaz elleri çaresizce açıldı ve Moreau yorgun görünüyordu. Hatta hasta bile. “Ben söyledim. Ama nedenini bilmiyorum. İnanın bana, yaşayan herhangi bir insandan daha çok cevapları ben istiyorum, sizi temin ederim Ekselansları.”

"O zaman cevaplarını bul," dedi Volucris sabırsızca, "eğer Loncası seni yeteneğinden kurtarmışsa."

Moreau, elindeki bardağı huzursuzca çevirdi. “Kroniklerinizi hatırlamıyor musunuz? Brocéliande’de ya da Korriganed hakkında hiçbir şey kehanet edilemez, yoksa kehanet eden kişi deliye döner.”

“Neden bu duvarın üzerindesiniz?” diye sordu Marguerite.

Elini yüzüne sürdü. “Sizce neden, Madam? Korriganed’den bir işaret beklemek için. Düşese gerçeği söyleyip söylemediğimi ben bile bilmiyorum, çünkü ona söylediklerimi nasıl öğrendiğimi hatırlayamıyorum. Ama çok korkuyorum.” O konuşurken, Nantes’teki bağırışlar o kadar yükseldi ki, Brittany düklerinin kalesinin surlarından bile duyulabilir hale geldi. “Bu bir şenlik mi?” diye fısıldadı yabancı, şehre bakarak. “Yoksa sonunda bir işaret mi aldılar?” Güzel kehribar rengi altın gözlerini kadının yüzüne kaldırdı. Geri döndü. “Düşesi kurtarabilir misiniz? Onun tehlikede olduğundan korkuyorum.”

“Niyetim o,” dedi Marguerite sert bir sesle. “Bu arada, hikayeni dinlemek istiyorum.”

Kahin eğildi. "O halde sizi ziyaret etmenin bir yolunu bulacağım, Madam," dedi.

"Neden korumanız yok acaba?" diye karşılık verdi kadın ve adamın çok hafif gülümsemesi onu tedirgin etti.

Butter'ı mutfak şöminesinin başında uyurken bırakıp filleri görmek için sessizce dışarı çıkan Elesbed, Zafer Girişi'nin kaosa dönüşmesiyle birlikte şatoya doğru koşarak geri döndü.

Avluya daha yeni girmişti ki, devasa toynak sesleri duydu ve Avaugour baronu, Isabeau'yu eyerinin üzerinde taşıyarak içeri at koştu. Onu yere indirdi ve ona Fransızca bir şeyler söyledi, Isabeau da başını salladı. "Hawiz'e git," diye ekledi Henri ve Elesbed bunu anladı. Fransızcası hızla geliyordu. Avaugour atını döndürdü, gürültüyle çekilme köprüsünden geçip Nantes'e doğru geri döndü.

Elesbed, Isabeau'nun yanına koştu.

"Ah, sensin," dedi Isabeau. Elesbed'in kolunu tuttu. "Girişte korrigan kralından bir işaret vardı. Bundan eminim. Bir büyü! Gerçekleşti! Gördün mü?"

Elesbed'in gözü sadece fillerdeydi. "Kardeşin, kız kardeşini koruyacaktır," dedi, onu sakinleştirmeye çalışarak.

Isabeau duymamış gibi görünüyordu. "Moreau ile tekrar konuşmam gerek."

"Ne? Neden?"

"Seni ilgilendirmez. Sadece aklıma bir fikir geldi. Herkes Nantes'teyken şimdi gitmeliyiz."

“Düşesi beklemek istemiyor musun?”

Isabeau hemen başını salladı, tüm vücudu inatçılıkla doluydu.

Elesbed, “Bence bu iyi bir fikir değil,” dedi.

“O zaman Hawiz’e geri dönüp çorap yamayabilirsin.” Isabeau kibirli davranıyordu, bu da tedirgin olduğu anlamına geliyordu.

Elesbed cevap vermedi. Hawiz’e de geri dönmedi.

Geçen sefer Isabeau, o yabancının korunan kapısından ancak şans eseri geçebilmişti; ama bu sefer bir sepet marzipan ve tarif edilemez bir vahşet ifadesiyle donanmıştı. Elesbed bunun işe yaramamasını umuyordu.

Ancak Elesbed ve Isabeau, eski Roma kulesindeki Moreau'nun odasına geldiklerinde, ortada hiç muhafız yoktu.

Kapı hafifçe aralıktı. Sanki yakındaki bir pencereye yağmur damlaları sıçramış gibi, kapıdan soluk gölgeler süzülüyordu, ama yağmur yağmıyordu.

Elesbed, Isabeau'nun kolunu sımsıkı tuttu; ancak çok geç fark etti ki, bu, önemli kişilere yapılmaması gereken bir şeydi. "Bir terslik var," dedi.

Isabeau onu itti ve omuzlarını dikleştirdi. "Tüm tehlikelere cesurca karşı koyarız," dedi, Elesbed'in canını sıkarak. "Hadi." Kapıyı iterek açtı.

Ama odada hiçbir tehlike yoktu. Moreau, şöminenin yanında tek başına sessizce sandalyesinde oturuyordu, başını eline dayamıştı. Diğer elinde bir fincan tutuyordu. Düşünceli görünüyordu ama oldukça iyi durumdaydı.

Onlar içeri girince irkildi. Isabeau durdu, bu yüzden Elesbed sepeti göğsüne sıkıca bastırarak neredeyse ona çarpacaktı.

"Ne oldu?" diye sordu onlara telaşla. "Şehirde büyük bir gürültü duydum ve muhafızlarımın hepsi beni terk etti." Sonra Isabeau'yu tanıdı gibi göründü. Selam verdi. "Demoiselle, berbat tavrımı bağışlayın. Oturur musunuz?"

Isabeau temkinli bir şekilde, “Sana marzipan getirdim,” dedi. Sepeti onun ellerine uzattı.

Adam gülümsedi. “Çok nazıksınız, Demoiselle.” Bir parça yedi. Isabeau, “Kapı neden kilitli değil?” dedi.

“Bilmiyorum. Muhafızlarımın gittiğini duydum. Gittim... Ne olduğunu görmek için dışarı çıktığımı söylemekten utanıyorum. Surların tepesine çıktım. Ama sadece dinlemek ve temiz hava solumak için. Kimse benden şüphelenmesin diye aceleyle odama döndüm. Son günlerde sizin bana karşı güvensizliğinizi hissettim. Aynama sorardım, ama aynam yok.” Bu konuda üzgün gibiydi. “Şaraptaki yansımaları görmeye çalışıyorum, ama neredeyse hiç işe yaramıyor.”

“Ayna mı?” dedi Isabeau. “Kehanet yöntemin bu mu?”

Ellerini alçakgönüllü bir şekilde açtı. “Öyle. Ben bir kapı büyücüsüyüm.”

Isabeau, “Nantes’in sokaklarında tuzlu su akmaya devam eden bir fıçı vardı. Kim ne yaparsa yapsın durmuyordu. İnsanlar korkmuştu. Bu, korrigana kralının işareti miydi?” dedi.

“Belki,” dedi Moreau somurtkan bir şekilde. “Umarım değildir. Tanrım, o mesajda yanılmış olmayı tüm kalbimle diledim. Size ya da asil kız kardeşinize tehlike getirmektense deli olmayı tercih ederim.”

Isabeau fısıldadı, “Hiçbir korrigana kralının kız kardeşimi benden almasına izin vermeyeceğim.”

Moreau eğilerek, “Cesur yürekli hanımefendi, keşke size yardım edebilseydim,” dedi.

Isabeau heyecanla iki adım öne çıktı ve ellerini uzattı. “Belki de yardım edebilirsiniz. Hiçbir şey hatırlamadınız mı? Kayıp Topraklar hakkında?”

Hafızasını zorlar gibi kaşlarını çattı. “Hayır. Ama... Demoiselle... kız kardeşinizi bana bir

vermesini ikna edebilirsiniz? Düzgün bir ayna. O zaman... Sanırım daha fazlasını hatırlayabilir, daha fazlasını yapabilirim. Hatta yardım bile edebilirim. Neden kilit altında tutulduğumu anlıyorum. Durum tersi olsaydı ben de aynısını yapardım. Ama ben sizin düşmanınız değilim ve bir zamanlar büyük bir kahindim.”

Isabeau kaşlarını çatarak, “Evet, çünkü bana yardım etmen *gerekıyor*. Korrigan kralıyla konuşmak istiyorum. Bir fikrim var.”

Konuşmak mı... Isabeau aklını kaçırmıştı. Kapının eşiğinde duran Elesbed, ona dehşetle baktı.

Moreau tepkisini daha iyi gizledi. Bakışları Isabeau’dan Elesbed’e kayd, sonra tereddütle şöyle dedi: “Hiçbir korrigan kralının adını ya da yüzünü hatırlamıyorum. Bir korrigan’ın işlenmiş taştan yapılmış kalelere girebileceğini de bilmiyorum. Bu krala ne söyleyeceksin?”

Isabeau ellerini birleştirmiş, tüm vücudu heyecanla gerginleşmişti. “Onunla evlenmem gereken kişinin *ben* olduğumu, kız kardeşim değil. Ve evlilik bedeli olarak, sihirlerini kullanarak Fransızları sınırlarının ötesine kovmasını ve bir daha bizi rahatsız etmemelerini istiyorum.”

“Oh, hayır,” diye fısıldadı Elesbed.

Moreau, acil bir tavırla, “Demoiselle, böyle şeyleri yüksek sesle söylememelisiniz,” dedi.

“Bunu yüksek sesle söyledim çünkü ciddiyim! Kız kardeşim gitmemeli. Brittany için yapabileceğim tek şey, onun burada kalmasına yardım etmek.”

Elesbed, sanki pençeli elleri olan uzun boylu bir korrigan şömineden çıkıp Isabeau’yu gelini olarak alacaktı da, odadaki sessizliği gergin bir şekilde dinliyordu.

Şöminede hiçbir hareket yoktu. Ama dışarıda bir şey kıpırdadı.

Merdivenlerde tıslayan bir adım sesi duyuldu. Uzun, çok uzun bir iç çekiş.

Çınlayan bir nefes.

Isabeau, sanki aceleci davranışının sonuçlarının tam o anda kapıdan içeri girebileceğini fark etmişçesine soldu. Ama kapı gıcırdayarak açıldığında, içeride bir korrigan yoktu. Hatta bir erkek bile yoktu. Bir kadındı ve ölmüştü.

Elesbed, *gün ışığında burada olmaması gerektiğini* düşündü. Anaonlar geceye aitti.

Üzerinde bir tür cüppe ve onun altında bir iç elbise vardı. Saçlarını örten bir peçe ve boynunda bir ip vardı. İp, gri tenine batmıştı. Gözleri yuvalarından fırlamış gibiydi; dudakları simsiyahdı. Yaz ortası olmasına rağmen, teni soğuk ay ışığıyla aydınlanmış gibiydi. Ağzı açılıp kapanıyordu.

"Kimsin sen?" diye bağırdı Isabeau. "Anaon, sana ne oldu?"

Ama kadın konuşmadı, çünkü boğulmuştu.

Hepsi arasında sadece Moreau kıpırdadı. Bir sandığın üzerinde duran kadehine elini uzattı. İçine baktı, dudakları hareket ediyordu, yüzü bembeyazdı. Aniden kadın ortadan kayboldu. Aynen öyle. "Tanrım," dedi hararetle, sandalyesine geri çökerek.

Bir tane daha, diye düşündü Elesbed. *Üçüncü ölü hanımefendi.* Manastır şapelinde bir tane olduğunu, düşesin odasında bir tane olduğunu söylemişlerdi. Ve şimdi de bu.

"Anlamıyorum," dedi Isabeau. "Monsieur, onu siz mi gönderdiniz?"

Şaşkınlıkla kendi ellerine bakıyordu, sanki nasıl çalıştıklarını yeniden öğreniyormuş gibi başparmaklarını parmak uçlarına değdiriyordu. "O sadece içgüdüydü. Tanrım, insan için bundan daha sefil bir durum olabilir mi? Korriganların işkencesi, şüphesiz bir ‘ ’." Utanarak o ekledi

Isabeau'ya, "Demoiselle, kadehimdeki şarabı zavallı bir ayna olarak kullanıyordum. Bunun onaylanmadığını biliyorum."

Isabeau fısıldadı, "O... o kötü hayaleti kadehteki şarapla kovdun mu?"

"Sanırım... öyle yaptım. Şarap biraz yansıma yapıyor. Uygun bir aynam olsaydı, daha fazlasını yapabilirdim. Belki daha fazlasını hatırlayabilirdim. Tanrı beni cezalandırsın, ama o yerde bir şeyler öğrendiğime *eminim*, her ne kadar hepsini unutmuş olsam da. Belki de ben de büyü öğrendim ve kendi ellerimle sana ve düşese yardım edebilirim. Bilmiyorum. Bunu denemenin bir yolu yok. Ve düşes haklı olarak temkinli davranıyor. Ama lütfen kendini korrigan kralına sunma."

Isabeau sadece, "Sana bir ayna bulursam, bize yardım eder misin?" dedi.

Ellerinin parmak eklemleri kızıl saçlarına beyaz bir şekilde dolandı ve sonra fısıldadı: "Evet. Tüm kalbimle."

"Kutsal İsa adına bize yardım edeceğine yemin et. Ve ölümsüz ruhun üzerine."

"Yemin ederim."

"O zaman sana bir ayna bulacağım."

Cevabı, delici bir minnettarlık bakışıydı. Ama odadan çıkıp dar merdivenlerden aşağı inerken, Elesbed, "Bence düşese söylemeliyiz," dedi.

"Eğer ona söylersek, hayır diyebilir. Korrigan kralının gelini olmayı teklif ettiğimi öğrenip kızabilir. Bence ona söylememeliyiz."

"Kızgın olsa haklı olurdu!"

"Belki," dedi Isabeau. "Ama bak, kız kardeşim yardımımı istemese bile onu kurtarmak zorundayım." Isabeau, duvarın dibindeki gizleyici gölgelerin içinde duran Elesbed'e döndü. Ana şato, avlunun diğer tarafında parıldıyordu. "Ve kimseye söylemeyeceksin. Emrediyorum."

Elesbed, “Ne yaptığının farkında değil misin? Onu *davet ettin*. Tüm hikâyeler, bunun onlara senin üzerinde güç verdiğini söylüyor. O, korrikanedlerin kralı, çok kötü bir yaratık,” dedi.

“Bunu bilemezsin!” diye bağırdı Isabeau. “Ve bunun önemi yok. Eğer o, kız kardeşimi Brittany'de tutabilirse, o anlaşmayı yapacağım. Ben bunun için doğdum, bunu yapmak zorundayım çünkü atlarım, güzel elbiselerim ve bir şatom var. Fedakarlık. Kız kardeşim bana söyledi. Biz fedakarlık için doğduk. Hayatım bana ait değil, onu krallığım için feda edeceğim. Ve Brittany için yapabileceğim en iyi şey, kız kardeşimi burada tutmak.”

“Korrikaned’lerle anlaşma yapamazsın!” Elesbed’e bir ara hizmetçilerin bağarmaması gerektiği söylenmişti, ama o kadar öfkeliydi ki umursamadı. “Sözlerini çarpıtacaklar, seni kandıracaklar. Bunu biliyorsun. Sen de benim kadar çok hikâye biliyorsun.”

Isabeau sadece inatçı bir ifadeyle baktı.

Elesbed, ikna edici bir sesle, “Eğer ortadan kaybolursan düşesin ne kadar üzülür, bir düşün.” dedi.

“O iyi olur,” dedi Isabeau kararlı bir şekilde. “Brittany ona kalır. Ve Henri.” Gözyaşlarının akmaması için gözlerini kocaman açma alışkanlığı vardı. “Ve belki de büyüler,” diye ekledi ve burnunu çekti. “Belki de büyülerle tüm krallığı kurtarabiliriz.”

BÖLÜM

14

Avusturya'lı MAXIMILIEN'in onu Brittany'ye götürecek gemiye bineceği sabah, kral uyanmakta gecikti, ki bu ona hiç yakışmayan bir durumdu. Sonra penceresinin önünde kararsız bir şekilde durdu, ki bu da ona hiç benzemiyordu. Sulandırılmış şarabı elinde çevirerek içti ve bekleyen gemilere inmek yerine danışmanlarını ve günah çıkaran rahibini yanına çağırdı. Tüm bunlar zaman aldı, gemileri demirde sallanırken kaptanları rüzgârın ve gelgitin yönünü not alıp şüpheyile başlarını salladılar.

Meclis üyeleri toplanmıştı ve kralın ruhani danışmanına, “Bir insanın ölümden sonra ortalıkta dolaşması ne anlama gelir?” diye sorduğunu hepsi duydu.

Şaşkın rahip, “Bu, hayatta büyük bir günah işlendiği anlamına gelir” diye cevap verdi.

Maximilien'in ayaklarının dibinde düz kafalı bir av köpeği vardı ve o, alışılmadık bir endişeyle eğilip hayvanın kulaklarını çekti. Köpek dişlerini gösterdi ve oradan uzaklaştırıldı. Maximilien, “Bu kişi hiç günah işlemedi; o en iyi kadınlardan biriydi” dedi.

Polhaim de diğerleriyle birlikte oradaydı. Bu sözleri duyunca, içini ürpertici bir soğukluk kapladı.

İtirafçı nazikçe sordu: “Peki bu hanımefendiyi gördünüz mü?”

"Eşim," dedi Maximilien. "Mary. Son üç gecedir rüyamda sesini duyuyorum ama onu hiç göremiyorum. Dün gece, uyanık olduğumu bilerek yataktan kalktım ve perdeleri açtım; o da her zamanki gibi pencerenin önünde duruyordu. Ona seslendim ama sesimi duymadı."

İtirafçı cesaretini toplayarak, "Belki de bir rüyadır, Majesteleri?" dedi.

Maximilien, onların şüphelerine öfkelenmişti. "Rüya ile uyanıklık arasındaki farkı bilmediğimi mi sanıyorsunuz? Bu gece hepiniz nöbet tutacaksınız ve göreceğiz." Danışmanlar, ipek kumaşların hışırtısı ve makam zincirlerinin ışık parıltısı eşliğinde yer değiştirdiler.

Polhaim konuşması gerektiğini biliyordu. "Majesteleri," dedi. "Gelgit bizi beklemez."

Fayda etmedi. "Bir gün beklemeliyiz. Kaptanlara emri gönderin."

Brittany düşesi o gemilere güveniyordu. "Rüzgâr yön değiştirirse, filo körfezde mahsur kalacak."

"Rüzgâr yön değiştirmeyecek," dedi Maximilien, köpeğin karnına çökmüş bir şekilde titremesine neden olacak kadar ani bir öfkeyle. "Gecikeceğimi haber ver!" dedi kahinine. "Bir gece ya da üç gece fark etmez."

Kahin, kahinlerin eğitildiği gibi yüzünü ifadesiz tutarak, doğru kartları doğru sırayla dizdi ve mesajı gönderdi.

Zafer Girişi'nin kaosunun ardından Anne nihayet kendi odasına döndüğünde, Isabeau'yu alışılmadık bir şekilde gardıropta otururken buldu; konuşmuyordu, sarı çiçeklerle süslenmiş bir kumaş nakışlıyor ve ateşe bakıyordu.

"İyi misin?" Anne'in hâlâ yapması gereken binlerce iş vardı ve onu yeniden giydirmek için bekleyen bir düzine insan vardı, ama önce başı öne eğilmiş kız kardeşinin yanına sert bir şekilde diz çöktü.

"Evet," dedi Isabeau, iğnesiyle meşgul bir şekilde iğnelemeye devam ederek. Tam olarak başını kaldırmadı. "Yakında iğne kullanmada senden daha iyi olacağım. Ve Hawiz, gardıroptaki sandıkları boşaltmama yardım etmeme izin verdi." Orada hâlâ güzel şeyler vardı; Anne gerçek değeri olan neredeyse her şeyi satmıştı, ama elbette elbiselere ihtiyacı vardı. O sandıklardan birinde, Paimpont'ta aldığı avuç içi büyüklüğündeki ayna saklıydı. Anne onu da satmayı düşünmüştü, ama bu, ona veren hanımefendinin güvenini sarsmak gibi gelmişti. O bir anaon olsa bile.

Isabeau pek kendinde değildi. Anne, "Bugün korktun mu?" diye sordu.

"Hayır," dedi Isabeau. "Ben iyiyim."

Anne ona tam olarak inanmamıştı, ama günün akışı onu hâlâ sürükliyordu; bekleyen insanlar, kapısının hemen dışındaki gürültü, Fransa'dan gelen istenmeyen misafirler. "Akşam yemeğinden sonra konuşuruz," dedi, ayağa kalkarken.

Isabeau kabul etti ve Anne, kalbinde bir şüpheyle, kendini yıkatıp, saçlarını yaptırıp, uygun bir elbise giydirdi.

Kollarını bağlarken, Calyx kızarmış yüzüyle geldi. Yaklaşarak Maximilien'in o gün Flanders'tan ayrılmadığını ve ertesi günün de belirsiz göründüğünü fısıldadı.

Anne dudaklarını sakın tutmayı başardı ve gülümsedi. Ama "Hastalandı mı?" diye sordu.

"Majesteleri, bilmiyorum." Calyx'in sesi sıkıntılıydı. "Mesajda gecikme belirtiliyordu, sonra da nedense 'gece' ve 'ölü' yazıyordu. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Renklerle aktarılması zor, karmaşık bir anlamı olmalı."

Anne'nin dudakları uyuşmuştu. O gitmemiş miydi? Ne zaman gidecekti? Marguerite'i daha ne kadar aldatabilirdi? "Bana söylediğin için teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Peki ya Maximilien'den önce Korriganed kralı gelirse?

Buna da bir cevabı yoktu.

“Zafer Girişinde bazı aksilikler yaşandığı söyleniyor,” dedi Marguerite o akşamki ziyafette. Anne hâlâ bir kuş kadar neşeli görünmeye çalışıyordu, ama gerginlik kendini göstermeye başlamıştı. Orléanslı Louis’in gözlerinin üzerinde olduğunu hissediyordu ve yemeğe hiç iştahı yoktu. Kendini zorla yedirip, aslında kıskandığı Marguerite’in elbisesine iltifat etti.

"Evet," dedi Anne gülümseyerek. "Kırık bir topuklu ayakkabı, kalabalığın paniği. Sonu iyi biten her şey iyidir." Danışmanlarının daha iyi rol yapmasını diledi; Fransız heyetiyle hoş sohbet ediyorlardı, ama aralarında tek bir kişi bile onun neşeli diye tanımlayacağı türden değildi. Hepsi endişeli görünüyordu. Dunois, kuzeni Orléanslı Louis ile sert selamlaşmalar yaptıktan sonra, şimdi durmadan içiyordu. Isabeau ziyafete hiç gelmemişti. Yorgun olduğunu söyledi. Isabeau asla yorgun olmazdı.

“Bazıları,” dedi Marguerite, hoş tavrıyla, yarı eğlenmiş gibi, “bunun efsanevi korrigan kralından gelen ilk işaret olduğunu söylüyor.”

Anne, ekmek parçalarını boşuna kırdığını fark etti. Aceleyle masanın altındaki köpeklere bir parça verdi ve “Halkım masallara bayılır,” dedi.

İris çiçeği kadar zarif olan Marguerite şöyle dedi: “Bu yabancı ile senin bu adam hakkında

Brocéliande'den, hakkında çok şey duyduğum adam mı?”

“Evet,” dedi Anne. “Nones’tan sonra onu çağırttım. Çok üzgün, ama hafızası her zamanki gibi zayıf.”

“Kuzenim,” dedi Marguerite. Sesi gerçekten endişeli geliyordu. “Eğer bu bir aldatmaca değilse, o zaman büyük tehlike altındasın.” *İşte başlıyor.* “Kardeşim kral, seni şu anda koruması altına almaya hazır. Tüm şerefiyle.”

Anne, elinden gelen en ciddi bakışla ona baktı. “Ama Madam, burada bana hiçbir zarar gelmez. Hangi korrigan—eğer gerçekten varlarsa—bana dokunabilir ki? Hiçbir erdemli kız korriganlar tarafından kaçırılmamıştır. Sadece kötü olanlar kaçırılır. Ve ben erdemli olduğuma eminim.” Yarım örgülü saçlarının üzerine, tek boynuzlu at fileti ile tutturulmuş, tül gibi ince bir örtü takmıştı.

“Duyduğuma göre, bugün az kalsın başın belaya girecekmiş.”

Anne ellerini birleştirdi ve gözlerinde yaşların parıldamasına izin verdi. “Hayır—hiçbir zaman tehlikeye girmedim. Tanrı beni korudu. Ve söylediklerin üzerine dua etmeliyim. Çünkü Tanrı, erdemim sayesinde

büyük önem vermeseydi.”

Marguerite, onu sabit ve pek etkilenmemiş bir bakışla izledi. “O zaman belki de bir manastıra katılmalısın.”

“Papa’ya tam da bu soruyu sordum,” diye cevapladı Anne heyecanla. “Merak etme, mesaj bir kahin aracılığıyla çoktan gönderildi. Yakında bir cevap bekliyoruz. Biraz daha şarap ister misin? Ya da bak, bu bir yabani güvercin. Ben biraz daha alacağım.”

Yemek ağzında kum gibiydi, ama yine de yedi; Marguerite biraz daha şarap içti, ancak o gece başka bir şey söylemedi. Ama Anne, onun pek ikna olduğunu düşünmüyordu. Fransa hanımının iknayı bırakıp bunun yerine zorlamaya başvurmasının da çok zor olmayacağını düşünüyordu. Zaten Anne’in durumu

iyiliği için. Ve Avusturya'lı Maximilien, Nantes'e gelmek için hala ölen karısının Flanders'daki topraklarını terk etmemiştir.

Yeni taç giymiş bir düşes olarak Anne, babasının konsey odasında onun için hazırladıkları tahttan memnun kalmıştı. Taht, şöminenin yanındaki sıcak bir köşede, bir podyumun üzerinde duruyordu. Sonra, onu o kraliyet köşesine yerleştirerek, konseyin odanın ortasındaki masalarda yapılan tartışmalara katılma, hatta bunları dinleme gücünü ondan tamamen çaldığını fark etmişti. Büyük tahtın kaldırılmasını emretmiş ve masanın başındaki sıradan bir sandalyeye vakur bir şekilde oturmuştu. Mesajı almışlardı.

Kardeşinin eşliğinde konsey salonuna geldiğinde, danışmanları çoktan bekliyordu: De Rieux ve Comminges, Montauban ve Dunois; masalar ve sehpa kurulumu, üzerlerine karlı beyaz bir örtü serilmişti. Sekreterler yoktu. Bu iş için yoktu. Sadece babasını tanıyan, onun doğuşunu gören adamlar vardı. Nedimleri onu takip ederek içeri girdi ve eskiden tahtın bulunduğu boş kürsüde yerlerini aldı.

De Rieux, “Bu ciddi bir mesele, Majesteleri. Bu Moreau, korriganed kralının sizi eş olarak almak istediğini iddia etti ve üç işaret olacağını söyledi. Bugünkü su bunlardan biri değil miydi?” dedi.

Dunois, “Auspex,” dedi — bu, köşede hafifçe sersemlemiş bir halde oturan Calyx’e yönelikti — “bugün Nantes’teki suyun büyü yoluyla taşındığını doğrulayabilir misin?”

Calyx'in önündeki örtünün üzerinde kadehi ve şişesi duruyordu, ama Anne o konuşmadan araya girdi. “O bunu doğrulayamaz.” Bir kahinin doğrulaması resmi bir eylemdi, kehanetin bir ürünüydü

. “Korriganların kehanetçilere oluşturduğu tehlikeleri hepimiz duyduk. O sadece tavsiyede bulunabilir.”

Calyx, kır saçlı başını sallıyordu. “Her halükarda Loncaya danışılmalı; tanıklar çağrılmalı. Bu eşi benzeri görülmemiş bir şey. Dünya büyüü çok uzun zaman önce unuttu. Bunun büyü olduğunu iddia edebiliriz.” Ellerini çaresizce açtı.

“Peki ya,” diye devam etti De Rieux, “Büyülü Çağ’ın tarihçelerinin anlattığı gibi ise, bunun gerçekten de korrigan kralının niyetlerinin bir işareti olduğunu mu düşünmeliyiz? Ne yapmalıyız?”

Masada bir sessizlik çöktü.

Dunois burnunu sildi, sonra kendine ve komşusu Comminges’e şarap doldurdu. “Korriganların hangi güçlere sahip olduğunu bilmiyoruz. Bize yol gösterecek tek şey efsaneler. Bu esrarengiz su damlası sadece bir başlangıç olabilir.”

“Moreau, hafızasını kaybetmemiş olsaydı, bu güçlerin ne olduğunu biliyor olabilirdi,” dedi Montauban.

“Unutkanlık bir zamanlar Korriganed’in güçlerinden biri olarak kabul edilmiyor muydu?” dedi Comminges.

Anne sert bir şekilde sözünü kesti. “Ne tür yaratıklar olurlarsa olsunlar, ne tür güçlere sahip olurlarsa olsunlar, tarih kayıtları bir korriganın dövme demire ya da haçın dokunuşuna dayanamayacağını söylüyor. Elimizde bunlardan bolca var. Korriganlardan korkmuyorum.” Sesi alçaldı. “Niyetim değişmedi. Avusturya’lı Maximilien’in sınırı geçtiğine dair haber alana kadar Fransa ile nişanımla ilgili tüm konuşmaları erteleyeceğiz, sonra da kaleden kaçıp onu karşılamak için hızla yola çıkacağız. Calyx, korriganed meselesini Loncaya danışacak. Yapabileceğimiz başka bir şey var mı? Mareşal?”—bu soru De Rieux’ya yöneliktir. “Surlardaki muhafız sayısını ikiye katlayacak kadar adamınız var mı?”

Başını eğdi. “Var. Yapacağım.”

Anne, “Ve odamda da muhafızlar olsun. Dikkatli olacağız, ama gölgelerden korkmayacağım beyler. Kurtuluşumuz yakındır; gerçek kocam geliyor.”

Ama o konuşurken, oda kapısında gürültülü bir vuruş duyuldu ve şöminedeki ateş alevlenerek kıvılcımlar saçtı.

Herkes döndü.

İlk şaşkınlık anının ardından Madeleine kürsüden kapıya doğru yürüdü, ama Anne kardeşine bir bakış attı. Kardeşi Madeleine’in dirseğine elini koyarak onu durdurdu, sonra kapıyı kendisi açtı.

Adam anında geri çekildi ve masadaki herkes, ya donakalmış ya da çılgılık atarak ayağa fırladı.

Bir kadın odaya sendeleyerek girdi. Derisi alevler içindeydi. Alevler vücudunu sarmış, saçlarında çıtırdıyor, derisini yırtıyordu. Sanki boğazı sessizliğe mahkum edilmiş gibi, ağzı ses çıkarmayan bir çılgılık attı. Kadın kendini odaya attı, alevler yükseliyordu, sonra yere yığıldı ve ortadan kayboldu. Sadece birkaç saniye görünmüştü.

Şapel, oda ve şimdi de burası, diye düşündü Anne, sersemlemiş bir halde. “Anaon.” Montauban’ın hayret dolu nefes alışı, Anne’in düşüncelerini yansıtıyordu.

Annesi doğuştan Breton'du. "Neden burada?"

Kimse konuşmadan, aşağıdan biri “Yangın!” diye bağırdı.

Anında muhafızlar odaya akın etti, nedimeler etrafını sardı. Herkes kapıya koştu, Anne'yi önlerinde iterek. Anne, dolambaçlı merdivene yarı düşer gibi oldu. De Rieux, onun aşağı yuvarlanmasını engelledi.

Neler oluyordu? Kale taştan yapılmıştı ve duvar halıları yünden, yani sadece için için yanabilirdi. Yanan kadın en ufak bir hayalet gibiydi. Ama aşağıdan, daha yüksek sesle, yine bir “*yangın*” çılgılığı geldi. Bir an için Anne’e, Nantes kuşatması sırasında odasına geri dönmüş gibi geldi

. Kale, aynı yapışkan terör atmosferiyle, perdeli ışıklarla ve sallanan gölgelerle dolmuş gibiydi. De Rieux bağıırıyordu, ona dışarı çıkması gerektiğini söylüyordu.

Ancak Anne düşünmeye çalışarak adımlarını yavaşlattı. “Kız kardeşim nerede? Hawiz nerede? Gidip onları bulun. Onları avluya getirin.” Merdivenler barut kokuyordu. Neredeyse kolunun kanadığını sandı. Kanamadığından emin olmak için elini koluna dokunmak zorunda kaldı. “Yangın!” diye bir düzine ses haykırdı. Neler oluyordu? Hiçbir yangın görmemişti. Kimler bağıırıyordu?

Kalbi gırtlığına kadar çıkmış halde, Anne avluya sendeleyerek girdi. Aynı anda Marguerite, muhafızları ve aceleyle kapılarını kapattıkları sandıkları taşıyan endişeli maiyeti tarafından çevrelenmiş olarak, başka bir merdivenden geceye fırladı. Fransa hanımı hâlâ güzel saray elbisesini giyyiyordu. Anne şatoya doğru döndü ve pencerelerinin ateşle yıldızlandığını, güçlü ay ışığında net bir şekilde görerek dehşete kapıldı.

Güçlü ay ışığı mı? O gece ay hilaldi. Zihni korkuyla bulanmıştı.

"Kız kardeşim nerede?"

diye sordu hepsine. “De Rieux?” O çoktan şatonun kapısına doğru koşuyordu, Comminges ise onu durdurmaya çalışıyor, ihtiyatlı olmasını söylüyordu.

Kapıya yeni ulaşmıştı ki, yeni bir grup ortaya çıktı. Anne'nin çılgın düşünceleri, sessiz bir rahatlama çıığına dönüştü; Louis, Isabeau'yu taşıyordu. Arkalarında, sarı kedisini sıkıca tutan ve somurtkan bir ifadeyle koşan çocuk Elesbed vardı.

Şato boşalmıştı ve avluda artık itişip kakışan kalabalık bir insan topluluğı dolaşıyordu. Louis, Isabeau'yu, kalabalığın ortasındaki kargaşadan uzak, Anne'nin yanına güvenli bir yere koyana kadar yere indirmede. Anne, Isabeau ona sarıldığında

Isabeau ona sarıldığında ne tür bir rahatlama hıçkırığı çıkardığını bilmiyordu. Birbirlerine sıkıca sarıldılar. Isabeau fısıldadı, “Özür dilerim.”

"Neden?" dedi Anne, ama tam o anda Henri şatodan çılgınca koşarak çıktı. "Isabeau'yu bulamıyorum. *Yangını* bulamıyoruz," dedi, gözleri korkmuş bir atınki gibi bembeyazdı. "Sadece duman kokusu ve korkunç gölgeler var..." Gözü Isabeau'ya takıldı. "Oh, şükürler olsun." Üç adımda yanlarına geldi; o ve Orléans kalabalığa karşı bir duvar oluşturdu.

Ay ışığı... Ne kadar parlak bir ay ışığıydı. Nereden geliyordu? “Kız kardeşimi dışarı çıkardığınız için teşekkür ederim,” diye Orléans’a söylemeyi başardı.

Orléans sessizce başını eğerek cevap verdi. Üzerinde sadece gömleği ve çorapları vardı, uzun, koyu renkli saçları dağınıktı.

“İyi misin?” dedi.

"Elbette," dedi kız, sesini neşeli tutmaya çalışarak, adamın yüzünden ne okuduğunu merak ediyordu. Gözlerinden ay ışığını silkeledi. Avludan yeni çılgınlıklar yükseldi ve ikisi de etrafa baktı.

Ay ışığı kaybolmuştu. Yukarıdaki şatonun pencerelerindeki ateşler sönmüştü. Şato, eskisi gibi boş ve sessiz duruyordu.

Anne'nin tüm vücudu soğudu. *Gölgelerden korkmayacağımı söylediğimde, korrigon kralının cevabı bu mu? Şimdi bizi görünmeden izliyor mu?*

Louis ve Henri kesinlikle öyle düşünüyorlardı. Şövalyelerin savaşta yaptığı gibi ikili gruplar oluşturmuşlardı, her biri diğerinin zayıf tarafını koruyarak avluda tehlike arıyorlardı. De Rieux, en iyi günlerini çoktan geride bırakmış olsa da kılıcını eline almıştı ve o da yüzü bembeyaz bir şekilde avluyu tarıyordu.

Marguerite, hiç gürültü patırtı yapmadan ona yaklaştı. Ateşlerin söndüğünü görmüş olmalı, diye düşündü Anne umutsuzca. Marguerite, “La Trémoille komutasındaki orduya hemen katılabiliriz

La Tr moille'in komutasındaki orduya hemen katılabiliriz ve onlar bizi sınıra kadar  şlik ederler. Burası ne sizin ne de kız kardeşiniz için güvenli değil. Bu gece ayrılabiliriz." Gerçekten tedirgin görünüyordu.

"Sabah danışabilir miyiz lütfen?" dedi Anne, sesini kısmaya çalışarak. "Nöbetçiler koyacağım —  ok sayıda nöbetçi — ama şu anda çok yorgunum. Kız kardeşim de  yle."

Isabeau titreyerek Anne'e yaslandı. Elesbed'in kedisi çocuğun omzunda tüylerini diken diken etmiş, yaklaşan herkese tıslıyordu.

Anne, Julien Moreau'nun ona hikâyesini anlattığı sırada yüzündeki ifadeyi hatırladı. *İki yüz yıldır kayıptı*, diye düşündü, içini kaplayan bir korkuyla. *Sevdiği herkesten kopmuştu. Ve bunu kanıtlayacak tek bir anısı bile yoktu. Bu, benim anlayabileceğimden öte bir kötülük ve buraya, babamın kalesine gelip benimle evlenmek istedi.*

Sabah namazının karanlık saatlerinde, hiç çıkmayan yangının olduğu o gecede, Fransa'lı Marguerite, yatak odasından gelen gizli hareket sesleri ve yeniden alevlenen bir yangının kokusuyla uyandı. O akşamdan beri huzursuzdu ve sesi duyduğunda, kalbi hızla çarparak yatağının kanatlı kapılarını itti. Dehşet içinde, silüetinde tanıdık olmayan bir baş gördü. Sonra onu tanıdı ve öfkeyle, "Muhafızları çağıracağım," dedi.

Julien Moreau fısıldadı: "Sana görünmeden gelmenin başka yolu yoktu. Özür dilerim. Benimle  zel olarak konuşmak istemiştin, değil mi?" Sandalyesinden kalkmadı.

"Alçak. Buraya nasıl girdin?"

"Ne  nemi var? Sana yardım etmeye geldim. Ne de olsa ben bir Fransızım."

"Bana nasıl yardım edebilirsin?"

"Düşündüğünüzden çok daha fazla şekilde, hanımefendi. Size gelmek için gardiyanlarımdan kaçtım."

Kadın şaşkınlıkla bunu düşündü. "Geldiğinizi biliyorlar mı?"

"Gittiğimi asla bilmeyecekler."

Bunun üzerine kadın çoraplı ayaklarını yere koydu, üzerine bir pelerin sardı ve şöminenin yanına gitti. Adamın yüzünü dikkatle inceledi. "Kendi geçmişinden *gerçekten* ne kadarını hatırlıyorsun?"

Adam tereddüt etti, hafifçe gülümsedi ve sonra en gizli sırrı paylaşır gibi ona cevabını verdi. "Her şeyi."

Elini uzattı ve ateşin ışığında ifadesini görebilmek için adamın yüzünü döndürdü. Adamın cildi serindi. "O halde, Korriganed'in kralı kim?"

Gözlerini ona kaldırdı, bakışları açık, keskin ve ince bir kurnazlıkla doluydu. Elini aniden indirdi. Adam, "Eğer biri varsa, o da benim," dedi.

Ateşin ışığında gözleri sarıydı. O rengi gözlerine Kayıp Topraklar'da geçirdiği zaman mı vermişti? Kız demir ateş aletini yakaladı, ama adam elini uzatıp alete dokundu. Yanmamıştı. "Hayır," dedi. "Ben bir erkeğim, elbette. İstersen 'Babamız' duasını okuyabilirim, ya da kutsal yağa dokunabilirim, ya da istediğin herhangi bir demire. Ben bir korrigan değilim. Ben, Adil Philip'in sarayında bir kahindim."

"O zaman açıkla."

"Aynam çalındı." "Ne?"

Omuz silkti. "Önemli değil. Korriganed'lerin bana öğretecek başka bir şeyi kalmamıştı ve rüya gibi ülkelerinde sıkılmışım. Buraya geldim çünkü bir kez daha insanların konuşmalarını duymak ve gücümü layık bir davaya adanmak istedim. Ve bundan daha iyi bir dava olabilir mi? Ben Fransa'nın sadık bir evladıyım." Kısa bir hüzün. "Bu kadar zaman geçtiğini bilmiyordum."

“Bize yardım etmek mi istiyorsun?” Hâlâ temkinliydi. “Bugün olanlardan sen mi sorumlusun? Nantes’teki varil ve bu geceki talihsizlikten?”

Üç parmağını hafifçe sallayarak soruyu geçiştirdi. “Saçma sapan numaralar, hepsi bu. Aynam olmadan başka bir şey yapamazdım. Ama bu gece aynamı geri aldım ve bu yüzden size geldim, hanımefendi. Kimse burada olduğumu bilmeyecek.” Bir elinde küçük, zarif bir aynayı kaldırdı. Avucunun büyüklüğündeydi. Arkasında bir tür kırmızı çiçek şeklinde mücevherler vardı. Onu şefkatli bir eliyle okşadı.

Çok zarif elleri vardı. Ateşin ışığı soluk tenini altın rengi bir parıltıyla kapladı, onu güzelleştirdi. Yüzündeki ışık oyununu görebilmek için karşısına oturdu. “İki yüz yıl boyunca tam olarak ne öğrendin?”

“İnsanlık için yitirilmiş sanatlar,” diye yanıtladı, aynaya yumuşak bir bakışla. “Fransa’yı tüm dünyanın kraliçesi yapabilecek sanatlar.”

“Brittany düşesini kardeşim Charles’ın karısı yapabilecek sanatlar mı?”

"O da," dedi Julien Moreau. "Eğer isterseniz, çok yakında."

Anne o gece nihayet uyumaya çalıştığında yatağı soğuk ve yabancı gelmişti. Vücudu yorgunluktan ağırlaşmıştı, ama hâlâ uyanıktı. Sinirlenerek sonunda büyük paneli geri itti ve buz gibi zemine kaydđ. Hawiz ateşin yanında oturuyordu; başını kaldırdı. Anne parmağını dudaklarına koydu. “Dua odasına gideceğim.” Merdivenlerin hemen aşağısındaydı. Geceliğinin üzerine damask bir bornoz giydi. “Yalnız gitme,” diye fısıldadı Hawiz.

"Muhafızlar da gelecek."

Üç nedimesi gardıropta uyanıktı, ama Anne onları sakinleştirdi ve kapıdan çıktı. Aşağıda, Anne'in özel şapeli olan dua odası sessizdi. Muhafızları kapıyı doldurmuştu, sırtları ona dönüktü. Tek bir lamba, ibadet mumları ve solmuş sunak çiçekleri vardı. Anne tek başına diz çöktü, başını ellerinin arasına gömdü ve yüksek sesle şöyle dedi: "Baba, azizler ve melekler, ne yapacağımı bilmiyorum. Neyden daha çok korkmam gerektiğini bilmiyorum."

Ama ne sunaktan ne de gökyüzünden ona cevap veren bir ses gelmedi.

Sonra aşağıdan ayak sesleri duyuldu ve Anne'in muhafızlarının mızrakları, dua odasına giden yolu kapatırken birbirine çarptı. Anne başını kaldırdı. Orléanslı Louis, sanki henüz yatmaya zahmet etmemiş gibi, baştan aşağı şık giyinmişti. Anne, bol damask cüppesini ve saçındaki tek çocukça örgüyü fark ederek sırtını düzeltti. Ama o, yangın sırasında kız kardeşini kaleden dışarı taşımıştı. Şimdi onu azarlayıp kovacak mıydı? "Sorun yok," dedi Anne muhafızlara. "Onu içeri alın."

Muhafızlar geri çekildi. O resmi bir şekilde eğildi. "Majesteleri." Bir an tereddüt ettikten sonra, sunak korkuluğunun yanında onun yanına diz çöktü.

Elbette onun dua odasına giden yolu biliyordu. Kaleyi neredeyse onun kadar iyi biliyordu. Anne, "Neden buradasın?" diye sordu.

"Sanırım sizinle aynı sebepten. Uyuyamadım. Bu gece havada bir kötülük hissediliyordu, Majesteleri. Hepimizi korkutmak için yapılmış bir alay."

Kız cevap vermedi.

Louis, "Bu güç gerçek, bizim için bilinmeyen ve kötü niyetli," dedi.

Anne sert bir sesle, "Ne tavsiye edeceğini tahmin edeyim mi? Hemen Nantes'tan ayrılmalı ve Fransa hanımının koruması altına girmeliyim. Bu hem

.” Başını eğdiğinde örgüsü omzunun üzerinden döküldü. Ona bakmıyordu, ama ellerini görebiliyordu. Parmak eklemleri, sunak korkuluğunda bembeyaz görünüyordu.

“Beni çıkarsız bulamayacağını biliyorum,” dedi sonunda sert bir sesle. “Ama umarım senin iyiliğini istediğime inanırsın.”

Kız cevap vermedi. Kilise, yalnız kalabildiği birkaç yerden biriydi ve şimdi, onun buraya girmesine izin veren eski güvenin hayaletinden pişmanlık duyuyordu. Kendisinden bile sakladığı yalnızlığı, artık entrika kurmaktan, yalan söylemekten ve beklemekten yorulduğunu fısıldıyordu; adam, o soğuk odada vücudunun sıcaklığını hissedebileceği kadar yakınında diz çökmüştü.

Omzunu silkti, o duyguyu bastırdı ve şöyle dedi: “Bize hiçbir borcun yok. Bir zamanlar bizim için savaştın, ama o savaş kaybedildi.”

Adam cevap vermedi; dalgın bakışları sunak üzerindeydi, ama kız onun karanlık anıların esiri olduğunu düşündü. Orléans bir zamanlar Brittany için çok şey feda etmişti. Kızının öfkesi birdenbire çocukça ve gereksiz göründü. Daha sessiz bir sesle ekledi, “Hava soğuk. Yukarı gelip gardıropta şarap içer misin? Yakında nöbet zamanı gelecek.”

Onu şaşırtmıştı. Adam döndü. Gözleri kararmıştı. Kız kızardı, kendini beceriksiz hissetti, saç örgüsünün çenesinin altındaki hızlı nabzını gizlemesini umdu. Aceleyle ekledi: “Kardeşim ve nedimelerim nöbet tutmak için bize katılacak. Belki başkaları da.”

Bir süre durakladıktan sonra, “Benim için bir zevk olur,” dedi.

Ayağa kalktı ve sendeledi, diz çökmekten dolayı ağrıyan tarafı sertleşmişti. Louis, korkuluğa yanlamasına çarpmadan onu yakaladı. Vücudu sıcaktı. Ne kadar üşüdüğünü fark etmemişti. Onu hiç zorlanmadan tuttu ve o da kendini tutamadı; bir an için öylece durdu, titrek bir nefes aldı, başını onun omzuna dayadı.

Bu tahmin edilemeyen kırılgnlık kaynağı birdenbire sonsuz gibi göründü. Cildi sarılmak için yalvarıyordu. Eli, aralarında sıkışan uzun örgüyü kurtarmak için sadece bir kez hareket etti. “Anne?”

Kendini ondan kopardı. “Soğuk beni sakar yapıyor,” dedi ve kapıya doğru yöneldi. Geriye bakmaya cesaret edemedi.

Isabeau yukarıya çıkmadı; çocuklar yetişkinler gibi nöbet tutmazdı. Ama nedimeler uyanıktı ve kısa süre sonra Henri, kız kardeşinin odasının kapısından sessizce içeri girdi. Louis'i görünce bakışları keskinleştirdi ve onu kenara çekti.

“Neden buradasın?”

Louis, sırf içindeki karmaşık duyguları dindirmek için olsa bile, o anda Avaugour’la kavgaya tutuşurdu. Anne’in odaları eskiden Francis’e aitti, ancak düşes buraya derin, neredeyse baş döndürücü bir kadınsılık havası katmıştı. Ambergris, mür ve sedir yağı kokusuyla insan sarhoş olabilirdi. Dua odasında Louis, içgüdüsel olarak Anne'yi yakalamıştı ve yorgunluk ile hatırladığı güvenin hangi kombinasyonunun onu orada bir an durup nefes almasına neden olduğunu biraz tahmin edebiliyordu, oysa kendi zihni kargaşa içindeydi. Anne minyon ve kusursuz bir vücuda sahipti ve Louis hâlâ saçlarındaki değerli yağların kokusunu alabiliyordu. "Düşes tehlikede, Avaugour," dedi.

Henri ona ölçüp biçen bir bakış attı. Sonra, “Ben de öyle düşünüyorum,” dedi. Avaugour o gece de yatmamıştı, bu belliydi.

Louis, “En azından kız kardeşlerine kötü bir şey olmasını istemediğime inanmalısın,” dedi.

"Buna inanıyorum," dedi Henri temkinli bir şekilde. "Anne asla korkmuş gibi görünmez, ama o da bizim

."

"O zaman biz de nöbet tutacağız."

Ancak Louis, Anne'e döndüğünde, sadece onun ne kadar güzel olduğunu gördü; ateşin ışığı, örgüsünde altın rengi bir iz bırakıyordu ve kendi korumasının ne kadar değerli olduğunu merak etti. Düşüncelerinin yönünü değiştirmek için şöyle dedi: "Majesteleri, duyduğum kadarıyla büyük bir zafer kazanmışsınız. Kimse bana tek boynuzlu at avınızdan bahsetmedi."

Onun şaşkınlığına, Anne ve kardeşi birbirlerine hızlı ve samimi bir bakış attılar.

Sonra Anne gülümsedi ve bu, yeni bir meşalenin parlaması gibiydi; aniden, Zafer Girişi'ndeki kız haline dönmüştü. Parlak, hızlı konuşan, kaygısız. Belki de ona hiç yaslanmamıştı ya da başını eğip şapelinde tek başına diz çökmemişti. Bu değişim onu şaşırttı ve aklına istemeden şu düşünce geldi: *Ne saklıyorsunuz, Majesteleri?*

"Şey," diye başladı Anne. "Olay şöyle oldu."

Bu nefes nefese konuşma tarzı bir zırh gibiydi, diye düşündü. Ona tek boynuzlu at avının hikâyesini anlatırken —ki o buna tam olarak inanmamıştı— her kelimeyle, her çekici gülümsemeyle savunmasını yeniden güçlendiriyor gibiydi.

Belki de kendisine de en az ona güvendiği kadar güvensizdi. Ama onu suçlayamıyordu.

BÖLÜM

15

ELESBED, ISABEAU'nun yangın olmadığına dair kargaşayı fırsat bilip Moreau'ya Brocéliande'den getirdiği mücevher süslemeli aynayı verdiğinden emindi. Çok tedirgindi. Düşünebilmek için tuhaf mobilyalarla donatılmış odaya çıktı.

“Butter,” diye fısıldadı Elesbed, “ne yapacağız? Ya Moreau görüldüğü kadar iyi biri değilse? Ya korrigan Isabeau'yu almaya gelirse ve düşes bunu bilmezse? Çok üzülür.” Ama Isabeau'nun sırlarını saklayacağına söz vermişti. “Düşese söyleyeyim mi?” diye kedisine fısıldadı. “Ya Ya Moreau yalan söylüyorsa? Ya o da korriganlarla işbirliği içindeyse? Sanırım ona söylemeliyim.”

Tam o anda, Butter alevlerin üzerindeki su kadar yüksek bir sesle tısladı.

Elesbed başını kaldırdı. Moreau kapının eşiğinde duruyordu; arkasındaki sarmal merdivenler, loş meşale ışığıyla altın rengi parıldıyordu. Yüzü yoğun gölgelerle kaplıydı. Tuhaf gölgeler; sanki bir anaonmuş gibi. Hızla ayağa kalkıp geriye doğru çekildi. Kapısını *hiç* kilitlemiyorlar mıydı? Yoksa o... Kilidi bir şekilde atlatıyor muydu?

Kedisi kulaklarını yatırmış, hırıliyordu. Elesbed'in doğasında incelik ve nezaket en ufak bir yer tutmuyordu. Elinden geldiğince yüksek sesle, kalenin yarısının duyabileceği kadar yüksek sesle yardım istedi.

Ama koruyucu sesler ya da dostça ayak sesleri duyulmadı. Moreau merely watched her, looking

sabırsız. Neden kimse uyanmıyordu? Elesbed saklanmak için odanın derinliklerine doğru koşmaya başladı.

Duvara tam hızla çarptı. *Orada olmayan* bir duvara. Geriye düştü, görüşü beyaz bir patlamayla kaplandı. Çılgınca, başını toparlamaya çalışarak, burun kanının tadını alırken, Moreau bir elinde parıldayan aynasını tutsa da yerinden kıpırdamamıştı. Artık kedisini ne görebiliyor ne de duyabiliyordu.

Moreau'nun yüzündeki ışık değişmişti. Artık meşale ışığıyla altın rengi parlıyordu, ancak etraflarındaki dünya yoğun siyah gölgelerle kaplıydı. Artık aynı yerde değillerdi.

Etrafına çılgınca bakan Elesbed, Brittany düklerinin kalesinde olduklarını hiç sanmıyordu.

Ayna, Moreau'nun elinde parıldıyordu. Hızlıca düşünen Elesbed, bir kedi gibi atılarak aynayı kapmaya çalıştı. Ama karanlıkta küçük bir kızdı ve bu yüzden Moreau, onun hamlesini kolayca atlattı ve yanından geçerken kafasına bir yumruk indirdi. Daha önce zayıfsa da, artık değildi. Ya da belki de başından beri yalan söylüyordu.

Yuvarlandı ve sersemlemiş, nefes nefese yatıyordu. İkinci kez, gözündeki bulanıklığı yenmeye çalıştı ve sallanarak dizlerinin üzerine çöktü.

“Keşke Isabeau'nun yaptığı gibi bana güvenseydin, evlat,” dedi yumuşak bir sesle. “Ama bunu düşese söylemene izin veremem. Henüz değil. Lütfen beni affet.”

O nasıl biliyordu? Kız gözyaşlarını tutmaya çalışarak inatla, “Neredeyim ben? Kedim nerede?” dedi.

Adam yavaşça başını salladı. “Önemli değil. Işığın nasıl düştüğünü görmüyor musun? Kayıp Topraklar'dasın. Korriganlar buraya Asla Olmayanlar Kalesi diyorlar.”

Kız fısıldadı: “Nasıl Kayıp Topraklar'da olabilirim?”

Garip bir şiddetle cevap verdi: “Sadece zavallı şövalyeler tek boynuzlu atı takip ederek uzak, garip ülkelere gitmek zorundadır. Gerçek güce sahip adamlar için Kayıp Topraklar sadece bir adım ötededir.”

Belki onu konuşturmayı başarabilirdi. “Sen Korriganed’in kralı mısın? Düşesle evlenmek isteyen sen misin?” “Öyleyim. İnsanların ve Korriganed’in kralıyım. Bu benim kaderim. Affet beni, tatlı çocuk, ama buna karışmana izin vermeyeceğim.”

Bir adım geri attı ve o anda Elesbed, arkasında tanıdık kale merdivenlerini ve ateşle aydınlatılmış tenine uyan bir ışık gördü. O tanıdık ışığa doğru koştu.

Ama adam sadece gülümsedi, bir adım daha geri çekildi ve ortadan kayboldu.

Karanlık onu sardı ve Elesbed yalnız kaldı. Annesi, Hawiz, Cook ve Butter için ağlamak istedi. Ama ağlamadı. Sessizlik, haydutların geldiği gece öğrendiği bir dersti.

O bir korrigan değildi, diye düşündü. İşte bu yüzden ne demir ne de dualar onu ortaya çıkaramamıştı. O sadece bir insandı, ama Kayıp Topraklar’da çok, çok uzun zamandır yaşamış bir insan. Belki de korriganların bildiği her şeyi öğrenmiş ve şimdi dünyanın geri kalanı için korkunç planlarla geri dönmüştü; bu sırada da nazik düşesin onu evine alması için hasta numarası yapıyordu.

Belki de Elesbed iki yüz yıl boyunca burada kalacak ve Butter’ı, Hawiz’i, Isabeau’yu ya da düşesi bir daha asla göremeyecekti. Elesbed panikle mücadele ederek gözlerini sertçe sildi ve nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Bir daire çizerek döndü. Etrafında, sanki açık ağızlar gibi, kapılar vardı. Bir sürü kapı. Her birini tek tek incelemeye çalıştı, ama karanlıkta hepsi aynı görünüyordu. Tereddüt içinde durdu, gözyaşlarıyla boğuşuyordu.

Sonra bir şey bacaklarının arkasına çarptı ve o ılık attı, düştö ve dört ayak üzerinde sürünerek uzaklaştı, ama geriye dönüp baktığında Butter'ı taş zeminde oturmuş, bir patisini yalarken gördü. “Buraya nasıl geldin?” diye fısıldadı Elesbed, kedisini kucaklayarak, nedense daha da şiddetli bir şekilde ağlayarak. "Beni bulmaya mı geldin? O beni Kayıp Topraklara attı. O kötü bir insan. Sen *dünyadaki* en güzel ve en zeki kedisin." Annesi, tüm kedilerin gezgin olduğunu söylemişti.

Butter şiddetle kıvrıldı ve Elesbed onu bıraktı. Kuyruğunu iyice dikmiş halde kedi, kapılardan birine doğru koşarak gitti. Elesbed onu fark etmemişti. Duvardaki bir delikten biraz daha fazlasıydı. “Gerçekten mi?” diye sordu Elesbed tereddütle. “Nereden biliyorsun?”

Butter orada oturup kuyruğunu düzgünce kendine doladı ve ona baktı.

"Tamam," diye fısıldadı Elesbed. "Yolu göster."

BÖLÜM

16

ANNE, Avusturya'lı Maximilien ile evlendiğini ve kocası ona yanlış isimle seslense de çok mutlu olduğunu hayal etti.

"Mary," diye seslendi kocası. "Mary, sevgilim."

"Hayır, ben Anne'im," dedi ona hüzünlü bir sesle. "Ben Anne'im."

Yüzü olmayan adam onu sevdiğini söyledi, sevgili Mary, o ağlarken onu okşadı ve o, bunun kocası mı yoksa onu götürmeye gelen korrigana kralı mı olduğunu bilemedi. Sonra Louis'in onu uzun bir koridordan sürüklediğini fark etti. Bir anlık rahatlama hissetti, ama sonra onun kendisini Fransa'lı Charles'ın gülümseyerek beklediği büyük bir tahtın yanına sürüklediğini fark etti.

Hâlâ ağlayarak uyandı; yeni gün, ufukta sadece bir yumurta akı fırça darbesi gibiydi. Ter içinde yataktan sürünerek kalktı, uyuyan Isabeau'yu bırakıp, dün gecedan kalan ekmeğin bir parçasını suyla seyreltilmiş elma şarabıyla yedi. Bu midesini yatıştırdı, ama korku onu terk etmedi.

Maximilien şu anda ona doğru geliyor muydu? Korriganlar burada mıydı, görünmeden onu izliyor ve alay ediyorlar mıydı? Fransa'ya boyun eğmeli miydi? Sanki yıllar önceki kuşatma hiç bitmemiş gibi, kalede kapana kısılmış hissediyordu. Kendi bedeninde kapana kısılmış hissediyordu.

At binmeye gideceğim. Jonquil'i su çayırılarına götürüp kafamı dinleyeceğim. Bir düşes, gölgelerden ya da gelecekte korktuğu için

odasına saklanmaz, ne gölgelerden ne de gelecekten korkar.

Elbette öylece ahıra doğru yola çıkamazdı. Bir refakatçi grubu toplanmalıydı. De Rieux, hazırlıklarını duyunca, son olayları göz önünde bulundurarak onun evde kalması gerektiğini düşündü. Anne öfkeyle ona, bir muhafızla gideceğini ve ayrıca bir taşın altındaki kurbağa gibi yaşamaya niyetinin olmadığını söyledi. O da silahlı olarak onunla birlikte ata bineceğini söyledi. “Elbette,” dedi. “Öğleden önce yola çıkabilirsek?”

En azından Isabeau hâlâ uyuyordu. Anne, avluda devasa bir kalabalık toplanırken, şatosu anlaşılmasız büyülerle çalkalanmasaydı ve Maximilien çoktan Saint-Malo'ya ayak basmış olsaydı, her şeyin çok daha kolay, çok daha basit olacağını düşündü.

Orléanslı Louis, uyuyamadan, düşünemeden ya da anlamlı bir şey yapamadan, şafak sökünce ata binmeye çıkmıştı. Düşesin grubunun onu takip ederek su çayırına geldiğini, belli bir kabullenmeyle izledi. O gece parçalanmış rüyalarında onu rahatsız ettiği gibi, neden uyanık saatlerinde de onu rahatsız etmiyordu ki?

Ağaçların arasında kaybolma dürtüsünü bastırarak, atını ona doğru sürükledi, eyerden eğilerek biraz kızgın bir şekilde, “Majesteleri, kimse sizi kalede güvende tutmaya çalışmadı mı?” dedi.

Makyajının altındaki yüzü ince çizgilerle kaplıydı. “Elbette denediler. Jean, şahin daldığında tavşan gibi çayırdan kaçırılacağımı düşünüyor. Ama ben ata binmek istedim.”

De Rieux diğer tarafında durmuş, Louis'e sert bakışlar atıyordu. "Bununla dalga mı geçiyorsun, kızım?" dedi.

"Hayır," dedi Anne kısa bir cevapla. "Ama artık buradayız ve korriganed'i uzak tutacak sen varsın." Dudaklarını ısırarak onun dikkatini dağıttı, ikisine de gülümsedi ve konuyu değiştirdi. "Buranın eskiden nasıl olduğunu hatırlıyor musun? Avlanmalar ve piknikler? Babam burayı çok severdi."

"Hepimiz severdik," diye cevapladı Louis. "Zavallı Francis." Francis ve büyük kızı bazı yönlerden birbirlerine benziyorlardı, ama Francis yumuşak huyluydu ve Anne'in yüzünde, tüm inceliğine rağmen, bir tür amansızlık vardı.

Anne gözlerini ondan ayırmamıştı. Nefesinin değiştiğini hissetti.

De Rieux boğazını temizledi. "Orléans, şunu bilmeni isterim ki..."

Anne aniden başka yere baktı ve Louis'e, "Babamın nasıl öldüğünü sana anlattılar mı?" dedi.

"Duydum... attan düşmüş."

Anne'in kısırağı, Louis'in atına sinsice bir ısırık attı; düşes, onu görevine çağırmak için bir an durdu. Benekli gölgelerin arasında at sürüyorlardı, bu yüzden Louis onun yüzündeki ifadeyi okuyamadı. De Rieux sinirli bir ses çıkardı. Anne, "Evet. Saint-Aubin-du-Cormier savaşından sonra babam değişti. Bir şekilde pes etmişti. Coiron'da Isabeau ve bana doğru geliyordu ki atı ürküp kaçtı. Kötü bir şekilde düştü. De Rieux onu yaralı halde kaldırıp bize getirdi." Vasisine sıcak bir bakış attı, ancak aşağı doğru uzanan kirpikleri yanağını gölgeliyordu ve orada renklerin gizleyemediği bir karanlık vardı. "Jean'a bizim vasimiz olmasını söz verdirdi ve bana da" —tereddüt etti—"Brittany'ye bakmamı söz verdirdi."

"Kendisi yapamadığı için mi?" Louis, dört yıllık öfkenin hâlâ sönmemiş ateşini hissedince şaşırdı. Kaç kez

Francis'in zayıf adamlara güvenmesini engellemeye çalışmıştı? Ona göre Jean de Rieux de onlardan biriydi ve Anne, babasının yaptığı gibi ona güveniyordu.

Anne'in sesi soğuk bir tona büründü. “Babam, halkını seven iyi ve cömert bir adamdı.”

“Evet, öyleydi. Ama kötü tavsiyeler dinledi ve sonlara doğru işler daha da kötüye gitti.” Louis dilini ısırды. Onunla anıları yad etmek niyetinde değildi, kavga etmek ise hiç değildi. Fransa Kralı Charles'ın evlilik teklifini desteklemek niyetindeydi. Onu tekrar kucaklamak, çekinmeden onunla konuşmak istediği; babasının beceriksizliğinin onu imkansız bir duruma soktuğu için pişman olduğu—bunların hiçbiri önemli değildi.

Ancak bir süre durakladıktan sonra kendini şu soruyu sorarken buldu: “Isabeau, o öldüğünde orada mıydı?”

Öfke, geldiği kadar çabuk sesinden kayboldu. “Evet. Onu dışarı göndermeliydim. Görmesine izin vermemeliydim. Ama ikimiz de ona sarılıp duruyorduk. Onu uzaklaştırmaya dayanamadım.”

“Üzgünüm.”

“Seni sahadan sürükleyip esir aldıkları için üzgünüm.”

Louis hiçbir şey söylemedi. De Rieux'nun onları izlediğini, öfkeli olduğunu neredeyse hissedebiliyordu. İkisinin de hayatlarının en kötü günleri aralarında ağır bir yük oluşturuyordu. Sanki bir tür kabul gibi, Anne ona gerçeği söyledi. “Isabeau, evlenip onu terk etmem gerektiği için kızgın.”

Öyleyse Anne, yakında evleneceğini kabul etmiş miydi? Louis dikkatli bir şekilde, “Isabeau'yu da yanına alabilirsin,” dedi.

“Onu bir valiz gibi mi paketleyeyim? Hayır. Onu benden başka sevdiği her şeyden . Ayrıca, onun kendi...” Sözüünü yarıda kesti.

“Majesteleri?”

Kafasını salladı, hafifçe gülümsedi. “Sanki ne düşündüğümü umursuyormuş gibi yüzüme bakmayı kes. Az kalsın

Beni neredeyse duygusal sırlarımı açığa vurmaya ikna ediyordun.”

“Ne düşündüğünü kim umursamıyor ki? Sen bir düşesisin.”

Kadın güldü. “Ne yaptığımı ve ne söylediğimi önemsiyorlar. Bu aynı şey değil.” Belki de şaka yapıyordu. Ama sesindeki kederi duydu. Kadının kendisini kucaklamasına izin verişini tekrar düşündü; etrafı insanlarla çevrili olmasına rağmen, kısa bir süre önce kendisinin de yaşadığı, kuledeki tutsağın yalnızlığını anlayabileceğini düşündü.

Aklına gelen ilk cevap işe yaramazdı: *O zaman benimle konuş. Ne düşünüyorsun?* Ama onun şefkatine ihtiyacı yoktu ve ona yaslanmasının ona ne faydası olacaktı? Beklenmedik, uygunsuz arzusu, cesaretinin altındaki kırılmanlık—ikisi de tehlikeliydi.

O, azarlayıcı bir mantıkla şöyle demeyi başardı: “Burada mantıklı olanın ne olduğunu göremiyor musunuz, Majesteleri? Charles’a bir esir gibi boyun eğmeyin ve bir deli kadın gibi Fransızlara karşı gelmeyin. Oğullarınız için pazarlık yapın.”

Gözleri onun yüzüne kaydı ve o dilini ısırarak istedi. Kadın, “Oğlum yok,” dedi.

Kendini zorlayarak devam etti. “Bunu yapmalısınız. Majesteleri, bu Fransız evliliğindeki işbirliğinizi, evlilik sözleşmenize eklenecek bir madde karşılığında takas edebilirsiniz. Bu maddeye göre ilk oğlunuz Fransa kralı, ikincisi ise Brittany dükü olacak ve böylece krallığın bütünlüğü korunacaktır. Elinizde kalan tek koz budur.”

“Bu iyi bir tavsiye,” dedi kadın sakın bir sesle. Adam, kadının kendisine tükürmek istediği izlenimini edindi.

Hayır... Anne. Beni affet. O sözleri içinden yuttu. Kötü niyetli büyüler olsun ya da olmasın, o yine de Charles ile evlenecekti. Fransa kralı onu yatağına alacak ve saray halkı izlerken Brittany'nin fethini onun bedenine yazacaktı. Gerçek bu olduğu için, hatırlanan dostluğa yer kalmamıştı.

Anne çoktan kendini toparlamıştı. Gölümsemesi çok hoştu. “İyi bir kuzen tavsiyesi, bunun için teşekkür ederim.”

"Anne." Adı, farkına varmadan ağzından çıkıverdi. Kız sadece ona baktı; crespine'sindeki beyaz nakış gözüne çarptı ve ona, kızın bazı sırları sakladığını hatırlattı.

"Majesteleri."

Kafasını eğerek selam verdi. “İyi günler, Monseigneur.” Atını sürerek uzaklaştı ve muhafızları da onunla birlikte kaldı. Onu takip etme dürtüsüyle mücadele etti.

De Rieux, konuşmayı duyacak kadar yakın değildi, ama belki de Anne’in yüzünü görmüştü. Atını mahmuzladı ve şöyle dedi: “Fransa’lı Marguerite’in seni Nantes’a sürüklemiş olması umurumda değil, onu mutsuz etmeyeceksin. Bir zamanlar sana güvenmişti; babasını seviyordu. O—”

Ağaçların arasından bir koro haykırınca sesi kesildi. Louis, atını Anne’in sesinin geldiği yöne doğru koşturdu ve günün şahin avı bittikten sonra, yıllar boyunca binlerce pikniğe sahne olmuş tanıdık bir açıklığın kenarında durdu.

Şu anda planlanmış bir piknik yoktu, ancak açıklık bir ziyafet için hazırlanmıştı.

Zaten en iyi zamanını geçmiş, kurtarılamayacak kadar bozulmuş, çoğu yenmiş ve geri kalanı da günün sıcağından dolayı hiç de iyi durumda olmayan bir ziyafet: aşırı ısınmış sürahilerde yağlı şarap, ekmeğın üzerine konan sinekler, peynirin üzerinde yoğun bir şekilde toplanan sinekler.

Sanki görünmez bir güç, onunla Anne’in konuşmalarını duymuş ve kendi kendine sinsi sinsi gülüyordu; onlara şölenin bittiğini, aldıkları huzurun yok olduğunu, seslerin sustuğunu, dostluğun artık imkansız olduğunu hatırlatıyordu. Vücudundaki her tüy diken diken oldu. Neredeyse Francis’in ağaçların arkasından çıkmasını bekliyordu; ya da beş yıl

. Ya da bu canavarlığı yaratan korrigan. "Gitmeliyiz," dedi.

Anne konuşmadı. Parlak beyaz saç bandını taktığı alnına elini çabucak götürdü. Şaşkın gözlerle ormana bakıyordu.

Sessiz kalabalığın içinden biri mırıldandı, "Bu tam da Ekselanslarının masanın hazırlanmasını sevdiği gibi."

"Bu onun en sevdiği şeydi — bu şekerli zencefil. Karıncalar nasıl da üşüşüyor!"

"Gölgeler," diye fısıldadı Anne. "Gölgeler yanlış. Görüyor musun? Güneş o yönden gelmiyor. Bunlar insanların gölgeleri, ama kimse onları oluşturmuyor." Kısrağı yana doğru kayıyor, başını sallıyordu. Anne, eyerin üzerinde şaşkın bir şekilde dönüyordu.

Louis kılıcını çekmişti; muhafızı da aynısını yapmıştı. Tüyleri diken diken olmuş bir halde atını daha yakına sürdü. Masada devrilmiş fincanlardan biri yavaşça yuvarlanıyordu. Anne hâlâ ağaçlara bakıyordu. Louis, çimlerin üzerinde yürüyen bedensiz insan gölgeleri gördüğünü sandı.

"Baba," diye fısıldadı. Ve sonra— "Işığı görüyor musun? Sanki—" Atını bir adım ileri itti, yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Rüyadaki bir kız gibi. "Sanki burada piknik yaptığımız son gün gibi. Işığa bak. Geri dönebilir miyim? Yapabilir miyim—?"

Louis dizginlerini yakaladı. "Majesteleri, gitmeliyiz!"

"Yapmalıyız!" De Rieux, arkasından aciliyetle yankılandı. Louis onu nasıl koruyacağını hiç bilmiyordu. Ne bundan, ne de Fransa'dan. Kız, kısrağını tekrar ileri sürmek üzereyken, Louis dizginleri sıkıca tuttu ve muhafızlar etraflarını sıkıca sarmışken kısrağı aniden başka yöne çevirdi. Hepsi su çayırından çıkana kadar dizginleri bırakmadı.

Kız itiraz etmedi.

Ona bir daha gülümsemedi. Dalgın bir yüzle atını sürdü ve avluda attan indi; hizmetçileri onu çevreledi ve hepsi tek kelime etmeden onu orada bıraktı.

BÖLÜM

17

ANNE, kendi odasına dönerken ayaklarını zar zor görebiliyordu, etrafını saran saraylıların seslerini zar zor duyuyordu. Moreau ne demişti? Üç işaret mi? *Su, ateş, hafıza mı?*

Nantes'teki su olayından sonra, bu korrigana ortaya çıkarsa onunla ittifak kurabileceğini düşünmüştü, ama sadece bir anlığına. Tarih kitapları, uzun zaman önce insanların peri halkıyla ticaret yaptığını ve onlarla anlaştığını söylüyordu.

Artık öyle düşünmüyordu. Gecenin karanlığındaki ateş, su çayırındaki manzara, şüphesiz kötü niyetliydi. O ziyafet, kirlenmiş ve bozulmuş bir anıydı: cansız hayaletler gibi bir dizi nesne, farklı bir gökyüzünün altında dizilmişti.

Hepsi —su, ateş, anı— farklı bir ışık altında var oluyor gibiydi. Bu doğaüstü ışığı daha erken fark edip uyarıda bulunabilir miydi? Yürürken merdivenlerde uyumsuz gölgeler ararken buldu kendini, başı ağrımaya başladı.

, korrigana-king , hatta , şimdi , sarayında, görünmez miydi?

Göremediği bir ışığın içinde mi duruyordu?

Isabeau, gardırop kapısının eşiğinde onunla karşılaştı ve sesindeki çılgınca tizlik, Anne'yi düşüncelerinin girdabından çıkardı. Elesbed o gün hiç görülmemişti. Isabeau, “Anne—o *kayboldu!*

Kayıp Topraklar yaklaştığında, bazı şeyler ortaya çıkar ve bazı şeyler sonsuza dek kaybolur. Belki de o şeylerden biri de Elesbed'dir!" Isabeau'nun küçük elleri Anne'nin bileklerini sıktı, gözleri Anne'den *bir şeyler yapması* için yalvarıyordu. Henri odadaydı, Isabeau'nun yanında duruyordu. Yüzü asıktı.

"Sonsuza dek kaybolmak" sözleri, Hawiz'in peri masallarına dair anılarıyla birlikte soğuk yılanlar gibi Anne'nin kalbine düştü: *Korriganed tarafından kaçırılanlar genellikle çocuklardır*. Isabeau çaresizce kolunu salladı, gözleri güvenle onun yüzüne sabitlenmişti. Anne gardıroba adım attı ve zihnini çalıştırdı. "Isabeau, belki de önce onu iyice aramalıyız? Kaybolmuş olabilir. Bir yerde uykuya dalmış olabilir. Calyx'e soralım," diye ekledi, kız kardeşinin yüzündeki dehşeti gidermek için.

Isabeau'nun yüzü aydınlandı. "Evet, hemen ona sormalıyız!"

Calyx çağrısına hemen geldi ve sorunu duyunca kendine bir fincan doldurup hemen içti. Elesbed Nantes yakınlarındaysa, Calyx onu bulmakta pek zorlanmayacaktı.

Odanın diğer tarafından izleyen Hawiz'in yüzünde endişeli bir ifade vardı.

Calyx boş bardağını pencere pervazına götürdü ve gün ışığına doğru eğdi. Dışarıya baktı, kaşlarını çattı. Tekrar baktı, giderek solgunlaşıyordu. Elini başına koydu. Alnında soğuk ter damlaları belirdi. Anne, onun tiz nefes sesini duyunca endişelendi. Bardağı yere düştü. Tüm nedimeler korkuyla ayağa fırladılar.

"Ne oldu?" diye bağırdı Isabeau, o da ayağa kalkarak. "Calyx, neyin var?" dedi Anne.

Konuşmaya çalıştığında sesi titriyordu. "Güneş ışığı. İtüzümü. Denizin üzerinde bir kule. Denizin içinde ve etrafında her yer gümüş renginde. Ben... Bu bir kehanet değil, Majesteleri. Bu bir çılgınlık. Bu, korriganedlerin laneti."

Titrek elini terli yüzüne götürdü. Gözleri geriye devrildi. "Buradalar," diye fısıldadı.

"Bir doktor çağırın!" diye bağırdı Anne, tam da Calyx yere yığılırken. Anne etrafında bir tur attı, ama ne doğaüstü ışıklar, ne hayaletler, ne de yerde kaybolmuş eşyaların kalıntıları görebildi. Korrigan kralı da yoktu. İki adımda odayı geçti ve Isabeau'ya sarıldı, kardeşinin iri gözlerine baktı.

Calyx dışarı taşındı. Isabeau'nun dudakları bembeyazdı. "Elesbed," diye fısıldadı Isabeau, titreyerek. "Korriganed tarafından kaçırılmış olmalı. Ona yardım etmeliyim, yapmalıyım..." Kapıya doğru koştu. Henri, onun itirazlarını görmezden gelerek elbisesinin eteğini yakaladı ve onu geri çekti. "Hayır, Belle. Bu sefer tek başına maceralara atılmayacaksın. Tehlike varken olmaz," dedi.

Isabeau nefes nefeseydi. "En azından... en azından Julien Moreau'yu çağır. *Lütfen*... onunla konuşmamız lazım. O biliyor... yardım edebilir. Eminim edebilir."

Anne, kardeşinden kız kardeşinin çılgınca ağlayarak gözyaşlarına boğulmuş yüzüne baktı. Yavaşça, "Yardım edebileceğini nereden biliyorsun, Isabeau? O, Kayıp Topraklar'da geçirdiği zamanla ilgili hiçbir anısı olmadığını hep ısrarla söylemiştir. Ne yapabilir ki?" dedi.

Isabeau bir an utançla baktı. Anne aniden uyanık bir şekilde donakaldı, hâlâ yarı içgüdüsel olarak etraflarındaki ışıktaki bir kusur bulmaya çalışıyordu. Hiçbir şey yoktu. Saçındaki filete dokundu. Isabeau'nun yüzüne o bakışı ne vermişti? Hawiz sertçe, "Isabeau, ne yaptın?" dedi.

Isabeau aceleyle, "Zafer Girişinden hemen sonra onu görmeye gittim. Elesbed de benimle geldi." dedi. Artık odadaki herkes ona bakıyordu.

"Muhafızlar sizi içeri mi aldı?" dedi Henri. "Hepsinin derisini yüzeceğim, göreceksiniz. Kesin emirler almıştı."

Isabeau ona tuhaf bir bakış attı. “Muhafız yoktu. Kapı kilitli değildi. O da bunun nedenini benim kadar merak ediyordu. Ona marchpane getirdim ve dedim ki... Korriganed kralıyla konuşmak istediğimi söyledim.”

Anne üşüyordu. Uzuvarları çok soğuktu. “Sürgüsü açık mıydı?” diye sordu Henri’ye.

"Benim bildiğim kadarıyla hayır," diye cevapladı Henri.

Anne nazikçe, “Korriganed kralı mı? Neden, Isabeau?” dedi.

Isabeau, “Korrigan kralının bize yardım etmesini sağlayabileceğimi düşündüm. Eğer benimle evlenirse. Senin Maximilien’i bize yardım etmesi için ikna ettiğin gibi.” Sesi fısıltıya dönüştü. “Onunla evlendiğinde. Bunun değeceğini düşündüm. Senin evliliğinin değdiği gibi.”

Anne bir an için dilini yuttu. *Maximilien’le sadece sen ve benim tek işe yaradığımız şeyin kendimizi feda etmek olduğunu öğrenmen için evlenmedim.*

Isabeau şöyle dedi: “Teklif ettiğimde korrigan kralının geleceğini sanmıştım, ama gelmedi. Ama başka biri geldi. O odaya. Bir... bir anaon. Merdivenleri tırmanıyordu. Bir kadındı... boğulmuştu... boynunda bir ip vardı.” Isabeau titriyordu. “Çok korkunçtu. Korkmuştum. Ama Moreau—” Isabeau’nun yüzü, hatırladığı o mucizeyle aydınlandı. “Onun kehaneti aynalarda, hatırladın mı? Aynası yoktu, ama bir kadeh şaraptaki yansıması vardı. Onu—bir şekilde—anaonu uzaklaştırmak için kullandı. Başardı! Nasıl yaptığını hatırlamadığını söyledi, ama başardı! Eğer bunu hatırladıysa, nasıl hatırladığını *bilmesen* bile, Elesbed’i geri getirmenin yolunu da hatırlayabilir. Bunu Kayıp Topraklar’da öğrenmiş olmalı. Ve artık kullanabileceği düzgün bir aynası var. Bana söz verdi, bize yardım edeceğine dair söz verdi.”

Anne, Isabeau'ya hiç bu kadar kızmamıştı. İlk sorusunu içinden yuttu: *Neden bana söylemedin?* Bunun yerine, “Aynayı nereden buldu?” dedi.

Kız kardeşine daha önce hiç bu tonda konuşmamıştı. Isabeau korkuyla titredi. “Ben... ona Brocéliande'den getirdiğin küçük olanı verdim. Zaten Kayıp Topraklar'dan geldiği için kehanetleri için daha iyi olur diye düşündüm. Yemin ederim ki o iyi bir adam. Daha fazla büyü yapmayı hatırlarsa, Fransızları kovmamıza yardım edeceğine söz verdi.”

Anne sesini tekrar sakinleştirdi, ama Isabeau'nun elleri hâlâ birbirine dolanmıştı. “Julien Moreau'nun tamamen dürüst davranmamış olması mümkün,” dedi. “Kesinlikle bana eski kehanet yeteneklerinin ötesinde başka güçlerden bahsetmedi, ne de ona aynayı senin getirdiğinden söz etti. Onu koruma altında buraya getirin. Hemen şimdi. Onunla tekrar konuşmak istiyorum.”

“Lanet olsun sana, seni küçük aptal,” dedi Henri, Isabeau'ya, her zamanki neşeli sesinde öfkeyle. “Umalım da bunun bedelini zavallı Elesbed'in ödemesi gerekmesin.”

Julien Moreau, Marguerite de France'ın odasına, hizmetçilerinden biri su çayırında yaşanan tuhaf bir olayı kafa karıştırıcı bir şekilde anlatırken girdi. Herkes onu hemen fark etti; sülünler gibi irkildiler. İçlerinden biri, “Buraya nasıl girdin? Alçak, kırbaçlanacaksın,” diye sordu.

“Onu ben çağırdım,” dedi Marguerite, onları sakinleştirmek için, gözleri Moreau'nun yüzünde. “Bizi yalnız bırakın.”

Hizmetçileri iyi eğitilmişti. Şüpheli bakışlarını sakladılar ve oda boşaldı. Marguerite gündüz kıyafetiyle göz kamaştırıcıydı, saçlarının üzerine bulut gibi bir peçe

. Onu yanına çağırdı. “Yine kaçtın mı? Su çayırında ne oldu?”

“Madam, bunun önemi var mı?” Gözlerinde bir gülümseme belirdi. “Düşesin danışmanlarının hepsi artık korkuyor. Bu Fransız evliliğini gerçekleştireceğimi söylememiş miydim? Yakında, en isteksiz danışmanları bile, saf korkudan dolayı yardımınızı isteyecekler. Brittany, Fransa tahtına eklendiğinde beni ödüllendirecek misiniz?”

Birbirlerine çok yakın duruyorlardı. Kız, titreme dürtüsüne karşı koymak için neredeyse kaskatı kesilmişti. Sanki, diye düşündü, ateş siperliğinin altındaki alevlerin titremesi, adamın yüzündeki hareketli gölgelerle uyuşmuyordu. Yavaşça, “Yardım hak edilir. Güven de öyle. Senin hakkında, düşünmesi bile neredeyse imkansız olan şeyler dışında hiçbir şey bilmiyorum. Şakaların bana acımasız geliyor. Düşesin düşmanım olmasını istemiyorum.” Yine de, Marguerite içinden kendi kendine ekleyebilirdi ki, düşese gerçeği de söylemek istemiyordu. Moreau hakkında değil. Bretonların korkuları Fransız evliliğini hızlandıracaktı ve o bunu biliyordu.

“Düşman değil mi? O zaman sadece bir vasal,” dedi Moreau. “Ona ya da kimseye zarar vermedim. Sence öğrendiğinde bizden nefret eder mi? Bence buna alışacaktır.”

Marguerite, Zafer Girişi’nden önce Anne’in güneş ışığıyla aydınlanan yüzünü hatırladı. “Onun nefret etmeye yatkın bir mizacı olduğunu sanmıyorum,” dedi. “Ama Fransa’nın çıkarlarını önemseydiğine nasıl güvenebilirim? Seni Brocéliande’den sağ salim buraya getiren düşese yalan söyledin. Şimdi de bana mı yalan söylüyorsun?”

Moreau, gözlerinin içine bakarak ani bir coşkuyla cevap verdi: “Kendi krallığım olan Fransa’yı onunkinden üstün tutmam doğal değil mi? Sana güvenmeni sağlamak için ne yapabilirim? Gel bakalım... Sana büyüünün doğasını anlatsam mı?” Ellerini kendi ellerine aldı; kızın kendi de şaşkınlığına, buna izin verdi.

Ciddiyetle —ve oldukça dürüstçe, diye düşündü kız— fısıldadı: “Bu bilgi sahip olduğum en değerli şey ve bana ait tek şey. Ama şimdi bunu seninle paylaşacağım. Beni dinleyecek misin? Kayıp Topraklar’da öğrendiklerimi sana anlatayım mı? O zaman bana güvenecek misin?”

Kız düşündü. “Anlat,” dedi. “Ve diğer soruna cevap vermek gerekirse, Breton evliliğini gerçekleştirir ve bu sihir sırlarını Fransa’ya götürürsen, seni insanlar arasında büyük yapacağım.”

“İnsanlar arasında,” dedi adam, tuhaf bir gülümsemeyle. “Bunca yıldır tek istediğim şey buydu.”

“Kaçabildin mi?” diye sordu Marguerite, merakını gizleyemeyerek. “Korriganedler acımasız mı?”

“Onlar, peynir ile tebeşir kadar insanlardan farklıdır,” dedi Moreau. “Sırlarımı dinleyecek misin? Onları inciler gibi ayaklarının dibine sereceğim.” Gözleri çılgınca parlıyordu.

Bu bilgi ona neye mal olmuştu? Marguerite arkasını döndü ve oturdu. Kalbi hızla atıyordu. “Dinleyeceğim.”

Parmaklarını birleştirip, sözlü sınavdaki bir akademisyen kadar ciddiydi. “Günümüzde insanlar tek bir büyücülük sanatını biliyorlar. O da kehanet. Ama mantık bize, bir zamanlar başka sanatlar da olduğunu söylüyor. Kutsal Ekmek Ayini’ndeki transubstansiyasyon ritüeli, kayıp bir gücün kalıntısı değilse nedir?”

Marguerite, dikkatle dinliyordu, cevap vermedi.

“Kayıp Topraklar’da aslında üç büyücülük sanatı vardır.” Heyecanından dolayı sesi pek de sağlam değildi; kurşun bir domuzla uğraşan bir simyacı gibiydi. “İlki kehanettir. Bu, duyuların algılayamadıklarını işaretlerden öğrenme sanatıdır. En basit olanıdır.”

Koltuğunda kıpırdadı, gözlerini onun yüzünden ayıramıyordu.

“İkincisi büyüleme. Bu, başkalarının duyularını etkileme yeteneğidir — çoğunlukla, ama her zaman değil, görme duyusunu — insanlara başka türlü göremeyecekleri şeyleri gösterme yeteneğidir.

“Üçüncüsü ve en büyük sanat ise büyücülük. Bu sanat sadece duyuları etkilemekle kalmaz, dünyada yeni şeyler ortaya çıkarır. Bu son iki sanat, insanlığın şimdiye kadar kaybettiği her şeyi barındıran, izi sürülemez genişlikteki Kayıp Topraklar’dan alınır. Zeki bir büyücü, Kayıp Topraklar’a uzanıp istediği her şeyi oradan çıkarabilir. Görüntüler, sesler, dokular, nesneler, insanlar, hayvanlar. Korrikaned kraliçesinin bir zamanlar Kayıp Topraklar’da boş bir şehir bulduğu ve onu kızına bir hediye olarak yaşayan dünyaya yerleştirdiği söylenir.”

Marguerite’in kafası olasılıklarla dolup taşıyordu. “Bu —bu muhteşem,” dedi sonunda. “Bunu kanıtlayabilir misiniz?”

Moreau gülümsedi. “İzleyin, Madam.”

Ateşin ışığı, elindeki aynanın karanlık derinliklerinde parıldıyordu. Gözleri, aniden gelen bir zevkle yumuşadı; sanki en gerçek ve en saf kalbi, tüm hayatını ustalaşmak için adadığı bu beceriye adanmış gibiydi. “Bakın,” diye fısıldadı.

Marguerite onun bakışını takip etti ve boğazı düğümlendi.

Odanın uzak köşesi boş kalmıştı. Ama şimdi orada bir kız diz çökmüş, ağlıyordu. Kız hamileydi. Kıyafetleri zengin ve eski modaydı — Marguerite’in büyükannesinin giyebileceği türden bir cüppe ve başlık. Kıyafetleri, saç ve başlığı sıırılsıklamdı. Kollarını kendine doladı ve hıçkırarak ağladı.

Marguerite, Moreau’ya şaşkın şaşkın baktı.

"O gerçek değil." Sesi eğlenceli geliyordu. "O bir büyüdür. Ona bir anı da diyebilirsin. Bretonlar onlara anaon der. Bazen Kayıp Topraklar'dan dışarı çıkarlar. Ama bir büyücü onları çağırabilir."

Marguerite, kalbinin çılgınca atışını durdurmaya çalıştı. "Bir kalabalık çağırabilir misin?"

"Bir ordu, Madam, düşmanlarınızı aldatmak için," dedi Moreau. "Ya da denizde bir filo."

Marguerite'in gözlerinin önünde güç hayalleri canlandı. Bir zamanlar Fransa'nın naibi olan, ama artık sadece soylu bir hanımefendi, bir eş ve bir kadın olan o.

Kız sessizce çığlık attı.

"Eğer... Eğer Kayıp Topraklar, dediğiniz gibi sonsuzluğu barındırıyorsa, çağırmak istediğiniz şeyi nasıl bulursunuz?"

Moreau'nun gözlerinde tuhaf bir parıltı belirdi. "Kişi bağlantılar bulur. Bazıları hafızada, duygularda, uyumda yatar. Korriganed'lerin dediğine göre, bir bireyin neyi çağırabileceği, zihnin Kayıp Topraklar'la nasıl etkileşime gireceği herkes için farklıdır." Sesinde bir öfke parıltısı vardı, sanki bu durum onu memnun etmemiş gibi. Çağırdığı kız yere yığılmış, karnını kucaklayarak kıvrılmıştı. Anne ile aynı yaşta görünüyordu. Anne de bir gün, Amboise'daki ıssız bir odada böyle ağlayacak mıydı? *Sanki ona acıyacaktım gibi. O, Fransa kraliçesi olacaktı.*

Moreau'nun parmakları kızın koluna dokundu ve Marguerite ancak o zaman ağlayan kıza doğru adım attığını fark etti. Kalbi sakinleşmek bilmiyordu.

"Ona dokunamazsın," dedi Julien sertçe. "Ya da dokunabilirsin, ama o bunu bilmeyecek. O gölgelerin içinde, farklı bir ışığın altında, görmüyor musun?" Ve şimdi Marguerite, kızın saçlarındaki parlaklığın nedenini anladı. Sanki bir güneş ışığı huzmesinin içinde diz çökmüş gibiydi. Ama dışarıdaki gökyüzü yoğun bir beyazlıktaydı.

"Büyücü, sihirbazdan daha ileri gidebilir," diye fısıldadı Julien kulağına. Ağzını orada hissettiğine yemin edebilirdi, kulağının kenarına değiyordu, ama

gözlerini hayaletten ayıramıyordu. “*Görünüştten varlığa geçebilir.*”

Onu bırakıp odanın karşısına, ağlayan kızın yanındaki köşede duran bir sandığa doğru yürüdü. Orada olmayan bir sandık.

Moreau uzun parmaklarıyla sandığı açtı ve içinden, elmaslarla işlenmiş, birbirine geçmiş iki harfin üzerinde kırmızı bir çiçek figürü bulunan, narin emaye, gelincik kırmızısı bir broş çıkardı. Broşu eline aldı, odanın karşısına geçti, yalvaran biri gibi kızın önünde diz çöktü ve titreyen eline broşu koydu. Broş serin, ağır ve gerçektir.

Moreau, kızın titreyen parmaklarını broşun etrafında birleştirdi ve onları orada tutarak kızın yüzüne baktı. Sanki odada olmayan bir ateşe bakıyormuş gibiydi; yüzü altın renginde ve tuhaftır.

O sırada hepine sırtını dönmüş olan kız başını kaldırıp döndü. Bir an için yüzü mavi, ağzı siyah, gözleri ölü, yüzünden sular akıyor gibi göründü. Sonra o ve sandık şafak vakti çiy gibi yok oldular ve Marguerite kendine bunun ışığın bir oyunu olduğunu söyledi.

Marguerite, Moreau'ya baktı. Moreau ayağa kalktı ve elini uzatıp kızın yanağını avuçladı; kız da buna izin verdi. Moreau'nun başparmağı kızın nabzına bastırdı ve kız bu gücü istedi. Moreau çok yakışıklıydı.

Uzanmış eli, Marguerite'in köprücük kemiğini okşadı, sonra sıkıca tutan parmaklarını açtı ve gözleri mücevherli nesne üzerinde buluştu. Moreau, "Duvarın üstünde konuşmanı duyduğumda, sesin iki yüz yıldır bana evimi hatırlatan ilk şeydi. Tavsiyeme kulak verirsen, senin ve Fransa'nın olacağım," dedi.

Marguerite kıpırdamadı. Babası, kanla elde edilmiş geniş toprak parçalarını bir araya getirmiş, sonra da bunları yollar ve akıllı yönetimlerle sağlam bir şekilde birbirine bağlamıştı. Fransa krallığının sınırlarını iki katına çıkarmış, ya da neredeyse çıkarmıştı. Peki ya şimdi? Kızı daha büyük ne başarabilirdi ki? Eğer erkeklerin çoktan unuttuğu bu sanatları müttefiki olarak kullanabilseydi?

Aralarındaki mücevherli broşun gözlerini ayıramıyordu. "Bu yok olacak mı?"

"Belki," dedi adam, yüzüne bakarak. "Ne zaman olacağı belli değil. Kayıp Topraklardan çıkarılan şeyler her zaman orada kalmaz. Ama daha fazlasını çıkarabilirim."

Aynası aniden avucunda belirdi ve kaşlarını çatarak kızın elini bıraktı. Kendi kendine bir kelime mırıldandı ve aynaya baktı. "Ah," dedi. "Gitmeliyim. Madam, bana yardım eder misiniz?"

"Nasıl yardım edeyim?"

"Bu saatte avluya inmenizi rica ediyorum." "Neden?" dedi kadın.

Gülümsemesi yaramazlıkla doluydu. "Son işareti görmek için, hanımefendi, ve Bretonlar şüpheye düşerse bana destek olmak için." Elini öptü ve sonra bileğinin hassas kısmını çok nazikçe ısırdı. İkisi de kadının nefesini kesildiğini duydu ve parmaklarının kıvrıldığını gördü. Onu bıraktı.

"Moreau," dedi kadın.

O nazikçe geri döndü, ama kadın artık parmaklarının aceleyle gitmek için uyluğuna vurduğunu görebiliyordu. "Nasıl görünmeden gelip gidiyorsun?" dedi kadın.

Adam yine gülümsemedi, ama gözleri çocuksu bir şekilde parladı. "Sihirbazlık gibi, ama tam tersi. Yöntemini bilersen, kendini görünmez hale getirebilirsin. Kayıp Topraklara adım atarsın, sonra geri adım atarsın ve insan dünyasında farklı bir yerde bulursun kendini. Bu," diye ekledi nazikçe, "olağanüstü kullanışlıdır."

Sanki sözlerini kanıtlamak istercesine, bir gölgenin içine adım attı ve bir anda... ortadan kayboldu.

Sarsılmış bir halde Marguerite, elindeki mücevherli nesneye tekrar baktı. Zihni muhteşem hayallerle doldu, ama bedeni, o aynayı tutan, yüzüne dokunan ellerine takılmıştı.

Anne, saray halkı ve danışmanları olan Isabeau ve Henri'yi takip ederek, döner merdivenlerden aşağı inip dışarı çıktı.

“Gidebilirsin,” dedi De Rieux, yürürken ona seslendi. “Bugün gidebilirsin. Her ne kadar kaynağı ne olursa olsun, bu... bu lanet seni takip etmez herhalde. Suçun kimde olduğu belli değil.”

"Nereye gidebilirim ki, Jean?" Anne'nin gözleri, hemen önünde yürüyen Henri ve Isabeau'ya takılmıştı.

De Rieux tereddüt etti. “Anne, Fransa’nın seni koruyacağını biliyorsun. Seni çok değer vereceklerdir; onlar Avrupa’nın en güçlü ulusudur. Bizi rahatsız eden bu şey... esrarengiz, şeytani...”

Anne durup ona baktı. “Fransa beni karşılıksız korumaz,” dedi sonunda. “Beni Charles’a verirler. Ben zaten evliyim. Yemin ettim. *Babama söz verdim.*” Sesi titredi.

“Fransa bile bu karanlık büyülerden daha iyi değil mi?” diye karşılık verdi De Rieux, yüzü onun için duyduğu korkuyla gerginleşmişti.

Anne, “Henüz bu korrigandan hiçbir iz görmedik.

Sadece çocukları korkutmak için yapılan şakalar. Pes

etmeyeceğim!” “Kızım,” dedi. “Anne, lütfen—” Sözünü yarıda kesti.

geçmiş avluyu avluyu ve gidip içeri yaz yaz bahçesine, ve Fransa’lı Marguerite de onları takip etmişti,

Annesinin maşinesi. Anne yüzünü çevirip onu selamlamak zorunda kaldı ve içinden bu hanımefendinin ne kadar kötü bir zamanlama yaptığını haykırdı.

Marguerite de ona karşılık verdi ve bir an düşünceli bir şekilde durdu. Sonra, abartısız bir şekilde şöyle dedi: “Birbirimizi anlayalım, kuzenim. Eğer kardeşimle evlenmek istemiyorsan, evlenmek zorunda değilsin. Eğer Breton tahtı üzerindeki haklarından vazgeçersen, büyük bir emekli maaşı ve istediğin kocayı seçme hakkına sahip olabilirsin. İstedğin her yerde, istediğin kadar parayla yaşayabilirsin.” Sonra ekledi: “Tabii Nantes veya Rennes’de ikamet etmediğin sürece.”

Anne elinden geldiğince nazikçe dinledi. Boyalı göz kapakları gözlerini gizliyordu. “Sen harika ve cömert bir hanımsın.”

Marguerite nazikçe şöyle dedi: “Bir zamanlar naip oldum, bakmam gereken bir krallığım ve asi bir sarayım vardı. Bu bir yük. Ama senin taşımana gerek yok. Gerçekten.”

Anne, Marguerite’i dinliyordu, ama gözleri sarsılmış saray halkına takılmıştı. Herkes alçak sesle konuşarak gruplar halinde toplanmıştı. Her yerde muhafızlar vardı. Marguerite sözlerine devam etti: “Eğer tahttan çekilmeyecekseniz, o zaman bugün güçlü bir birliğin koruması altında Amboise’a doğru yola çıkacağız. Güvende ve onurlu olacaksınız. Artık şaka ya da peri kralının işi olsun, tuhaf olaylar yaşanmayacak. Yeni kıyafetlerin ve mücevherlerin olacak. Fransa kraliçesi olarak taç giyeceksin.”

Anne düşünmeden şöyle dedi: “Zamanımı geçirmek için ıvır zıvır mı? Çok nazıksınız.”

“Güvenli bir evlilik yapmalısınız, Majesteleri; başka çareniz olmadığını siz de görüyorsunuz!”

Anne cevap vermedi.

Marguerite, ikna edici bir sesle ekledi: “Birçok gelin korkar. Bu doğaldır.”

korkuyorlardı. Neredeyse herkesin bildiği evlilik. Hayati ama tehlikeli hamilelikler. “Ama Charles iyi kalpli bir adam.”

“Oh, evet, tüm krallar gibi,” dedi Anne, sesindeki keskinliği gizleyemeden. “Geyik avını sevdiğini duydum.”

“Tanıdığım herkesten daha çok. Ve çok yetenekli.” “Eminim dişi geyikler de, dünyadan kaçarken .”

“Bana melodram oynama, Majesteleri. Cevabın ne?”

Anne hiçbir şey söylemedi.

“Anlıyorum,” dedi Marguerite yavaşça. “İtaatsizlikle kendinize sadece acı getireceksiniz.”

Anne cevap vermekten kurtuldu, çünkü tam o anda Julien Moreau zincirlenmiş halde Roma kulesinden aşağı indirildi.

Anne acımasız olmak istemiyordu, ama riske de girmiyordu. Moreau'nun yüzünde, prangalar ağır olmasına rağmen sakin bir haysiyet ifadesi vardı. Marguerite onu ilk gördüğünde şaşkınlıkla elini ağzına götürmüştü, ama kendini toparlayıp sadece sıkılmış gibi görünmeye başladı. Moreau, Anne'in onu karşılamak için gittiği yere doğru çimlerin üzerinden sürüklendi ve yanına geldiğinde diz çökmesi emredildi.

"Tanrı aşkına, bırakın ayağa kalsın," dedi Anne. "Zulüm oyununa girmeyeceğim." Isabeau'nun izlediğini ve Henri'nin Orléanslı Louis'in yanında durduğunu görebiliyordu.

Moreau ayağa kaldırıldı. Anne, “Kız kardeşim, bir hayaleti kovduğunu söyledi,” dedi.

Moreau utanmış görünüyordu. Zincirlenmiş elleri gevşek ve solgundu. "Evet. Yanlış mı yaptım? Onu korkutuyordu."

"Bunu nasıl yaptın?"

Gözlerini indirdi. Anne, onun titrediğini gördü. “Bir kadeh şarabın yansmasıyla,” diye cevapladı. “Lonca’ya sorarsanız, Majesteleri, size kehanetlerimin aynalarda olduğunu söyleyeceklerdir. Öğrendiğim kadarıyla—sanırım—bu kehanetler diğer büyücülük sanatlarıyla ilgilidir.”

"Bir hayaleti kovmak kehanet değildir."

Moreau zincirlenmiş ellerini açmaya çalıştı, sonra onları gürültüyle yere bıraktı. Bütün muhafızlar sallanarak yaklaştı. De Rieux, başını Marguerite’in yanına yaklaştırmıştı. Orléans elini kılıcının üzerine koymuştu. Anne, dükün koruyucu tavırlarından etkilenmemesi gerektiğini kendine söyledi; onun tek amacı onu kontrol etmektir. Anne, “Kız kardeşim size bir ayna vermişti. Lütfen, nerede?” dedi.

"Kolumun içinde," dedi, "Ben... ben bunun onaylanmış bir hediye olduğunu sanmıştım. Gerçekten. Lütfen, Majesteleri."

Bahçe sessizliğe bürünmüştü. Anne, Marguerite'in başını kaldırıp izlediğini görebiliyordu. De Rieux, sert bir ifadeyle Anne'nin muhafızına emirler fısıldıyordu.

“Ben sadece korriganed’in zavallı bir aracıyım,” dedi Moreau, neredeyse ağlayacak gibi. “Sizin ve sarayınızın bu sıkıntıya uğramasına üzüldüm. Elimden gelirse size yardım edeceğim.” Bileğini hafifçe salladı ve zincirlere rağmen mücevherli ayna avucuna düştü. Anne, Isabeau’nun huzursuz bir hareket yaptığını gördü, ancak Henri onu engelledi.

Anne onun yüzüne baktı. Nefesi kesildi. Üzerindeki ışık o günkü ışık değildi. Aslında, gözleri sanki görünmez ışıklar ve gölgeler bakışlarından geçiyormuş gibi titriyor gibiydi. "*Bana neyi söylemiyorsun?*" diye hırladı, tam o sırada Henri bir çığlık atarak geri adım attı ve saray halkı çığlıklara boğuldu.

Bahçenin ortasında uzun boylu bir adam duruyordu.

Hayır, bir adam değildi. Bir korriganed'di. Yarı çıplaktı ve genç görünüyordu, ancak saçları deniz köpüğü gibi beyazdı. Onları fark etmemiş gibiydi. Su akıyordu

Vücudunu aşağı doğru süzölüyordu; ayakları çıplaktı, gözleri uzak bir ufka dalmıştı. Parmakları uzun ve inceydi, kulakları ise marangozlukta kullanılan köşebentler gibi açılıydı. Bahçenin dört bir yanında mızraklar doğrultulmuş, kılıçlar çekilmişti. Isabeau bir şey bağırdı; korrigan aniden hepsinin farkına varmış gibi göründü. Onlara dişlerini göstererek çılgınca güldü, tek bir adım attı ve su damlaları etrafa sıçrayarak yeniden ortadan kayboldu. Sadece bir anlık bir görüntüyü yakalamışlardı.

Ama ılık hâlâ tuhaftı; deniz kıyısının ışığıydı. Parlak: gümüş gibi parlak.

"Oydu!" diye bağırdı Moreau. "Lütfen, o, sizin canavarınız, o korriganların kralı!"

Garip ılık giderek güçleniyordu. "Geri çekilin!" diye bağırdı Anne. "Herkes geri çekilsin! Kaleye girin!"

Muhafızları tarafından çekip götürülen Moreau, ona şaşkın ve dar bir bakış attı. Henri, Isabeau'yu tutmuştu ve neredeyse arka kapıya varmıştı. Louis ona doğru koşuyordu; muhafızlar tehlikeyi aramak için daireler çiziyor, Marguerite'i uzaklaştırıyorlardı, ancak kimse tam olarak neyin yanlış olduğunu bilmiyordu.

Sonra, sıcak gümüş ışığın içinden, tam Anne'nin önüne bir canavar çıktı. Güneşte gümüş-siyah parıldayan pullarından su fışkırıyordu ve sanki tüm dünyayı geriye iterek ilerleyebiliyormuş gibi yerde kıvranıyordu. Başının hemen arkasında, bir yakanın fırıfırı gibi büyük bir yaka vardı. Etrafına bir ağ sarılmıştı, sanki insan eliyle bükülmüş gibi görünüyordu. Yeşilimsi lambalar gibi gözleri başından dışarı çıkıntı yapıyordu.

Moreau'nun çığlığını duydu. Saray halkı bağırışlarla çalkalandı.

Canavar, ona ve nedimelerinin bulunduğu gruba doğru hızla sürünerek yaklaştı. Deniz ejderhası ağzını açtı ve tısladı.

Fırlatılan bir mızrak Anne'nin başının yanından geçip açık ağzına saplandı. Canavar geri çekildi ve ardından Louis kılıcını çekmiş olarak yanına geldi. Birinin mızrağını kapıp fırlatmıştı. Muhafızlar etrafına toplandı, ama muhafızlar bile bu canavarı onu ikiye bölmeden öldürebilir miydi?

Zaman yavaşladı. Deniz ejderhaları hakkındaki hikâyeleri hatırladı; uzun zaman önce, onların insanlara nasıl itaat ettiklerini.

Panik içgüdüsüyle, ona Bretonca bağırdı.

Ve yılan ağzını kapattı. Başı düştü; kıvrılarak ilerleyişi durdu.

Louis kılıcını şişkin gözlerden birine saplamak için harekete geçti, ama Anne, kendisinin bile tanımadığı bir sesle "Kıpırdama!" diye bağırdı.

Dünya tamamen donmuş gibiydi. Yaralı canavar başını yere yatırdı. Dilini çıkardı ve... onu tattı, diye düşündü. Muhafızlar arasında panik bir kıpırdanma oldu. Louis yine kılıcını saplamak için hamle yaptı. Korkmuş ama aynı zamanda keskin bir şaşkınlıkla dolu bir şekilde onun kolunu yakaladı. "Herkes geri çekilsin!"

Onun önüne geçti ve Louis, belki de bu hareketi fark edemeyecek kadar şok olduğu için onu bıraktı. Nefesi düzensizdi.

Dışler yüzüne kapanabilirdi. Ağız kurumuştı. Ona, "Evinden çok uzaktasın," dedi.

Yılan dilini tekrar çıkardı ve yüzüne, alnında taktığı tek boynuzlu at kılı saç bandına dokundu. "Bu bana verildi," dedi Anne yılanın kulağına yumuşak bir sesle.

Dil titredi. Louis

küfretti.

Anne, yüzünde derisinden gelen buğuyu hissederken, yine Bretonca fısıldadı, "Buraya nasıl geldin?"

Onun insanlardaki gibi konuşma yeteneği yoktu. Soğuk gözler onu izliyordu ve o, o gözlerde bir zeka gördü. Tıpkı tek boynuzlu at gibi.

Belki de tek boynuzlu at gibi, ölümlülerin dünyası ile Kayıp Topraklar arasında rüya gibi kayıp gitmişti.

Bir adım öne çıktı, mızrağı tuttu ve deniz ejderhasının ağzından çıkardı. O kadar derine girmiş değildi. Kan, deniz kokan soğuk gümüş bir dalga halinde aniden akmaya başladı. Ichor avucunu, ipek kolunu kapladı. Yüzüne sıçradı. Tadına baktı, kirpiklerinde parıldadığını hissetti. Mızrağı düşürdü.

Yılan dilini yine ona doğru çıkardı ve gözlerini odakladığında, gölgeler korkunç bir karmaşaya dönüşmüştü. Sanki derisindeki kan, zihninin kavrayamadığı bir gerçeğe duyularını açmış gibiydi: şafak, gündüz, alacakaranlık ve gece hepsi birbirine karışmıştı. Dünyada katmanlar vardı.

“Eve gidebilir misin?” diye fısıldadı.

Canavar geldiğinde ışık nasıldı? Gündüz denizi gibi gümüş rengi ve parlak. O ışık hâlâ oradaydı, diğer ışıklarla karışmış, aniden açılan gözlerine net bir şekilde görünüyordu.

Deniz ejderhası parıldıyordu. Anne tuz kokusu aldı. Etrafı tamamen denizin gümüş rengiyle kaplıydı, bambaşka bir gün ışığı. Sanki bir adım atarsa geri kalan her şeyin gerçek olacağını hissediyordu: soğuk su ve rüzgâr; başka bir yerde olacaktı. Kalbi deli gibi atıyordu. Kafasından bir ağrı dalgası geçti.

"Git," diye fısıldadı Anne, kanıyla kaplı deniz ejderhasına.

Deniz ejderhası döndü ve kendi gününün ışığına daldı. Üzerine bir su fışkırması kanla karıştı ve dalga dindiğinde deniz ejderhası gitmişti.

Anne'nin dizleri çöktü, elbisesi gümüş rengi kanla sıırılsıklam oldu ve bulanık görüşünde dünya su gibi dalgalanıyordu, bir vahşi karışımı gün ışığı ve yıldız ışığı ve kış

gölgeler, sanki dünyanın tüm günleri ve geceleri aynı anda yaşanıyormuş ve ona bunları görebilecek gözler verilmiş gibi.

Julien Moreau'nun şaşkın bakışlarını yakaladı, sonra düştüğünü fark etti. Moreau başarısız bir hareket yaptı, muhafızına bir şeyler söyledi, ama Louis onu yakaladı. Yine. "Ben iyiyim," dedi, hızlı nefes alıp verirken, gözlerini sıkıca kapatmış, tekrar ayağa kalkmaya çalışıyordu, ama başaramıyordu. Saray halkının etrafında toplanmaya başladığını hissedebiliyordu, Isabeau'nun sesini ve kardeşinin haykırıışlarını duyabiliyordu. Ayağa kalkmalıydı, düşünmeliydi. Keşke dünya dönmeyi bıraksa. Louis hâlâ onu tutuyordu; *ona* deniz ejderhasının kanını bulaştırıyordu.

Boğuk bir sesle, "Dünya sandığım gibi değilmiş," dedi. Her yaratılış, ışık ve gölgenin kıvrılan bir düğümüydü. Bunu görmemek için yüzünü onun omzuna bastırdı, elinin başını okşadığını hissetti. Kulağına gelen sesi. "Anne?"

Ejderhanın kanında bir tür delilik gücü mü vardı? Düşüncelerini toparlamak için çabaladı, dilinin kendisinden bağımsız olarak "Kayıp şehirde, dünyanın tüm okyanuslarını deniz ejderhalarıyla aşıyorlardı" diye fısıldadığını fark etti.

Ve sonra, belki de merhametli bir şekilde, bayıldı.

Fransa'lı Marguerite çok tedirgindi. Bu Moreau'nun işi miydi? Canavar birden ortaya çıkmış ve parlak bir yıkım yumağı gibi kıvrılarak düşese doğru uçmuştu. Ama Anne onunla konuştu ve canavar durdu. Düşes mızrağı ağzından çıkardı, tekrar konuştu ve canavar kaybolup gitti.

Başka bir şey söyleyemeden bayılmıştı.

Moreau, açıkça şok olmuş bir ifadeyle kıza bakıyordu, surrounded by guards who didn't know

onun bir tehdit olup olmadığını bilmiyorlardı.

Deniz ejderhası, ormanda çürümüş bir piknik düzenlemekten çok daha büyük bir olaydı. Anne'nin ölmesini mi istemişti? Yoksa Marguerite'e ihanet mi etmişti? Düşes ölmek bir yana, onu gören herkesi hayrete düşürmüştü. Sadece sesiyle bir ejderhayı kovmuş olan kız hakkında baladlar yazılacaktı. Moreau bunun olmasını mı istemişti? Düşesin konumunu güçlendirmek için mi?

Hayır, Marguerite onun bunu istemediğini düşünüyordu. Bir erkeğin böyle bir şaşkınlığı taklit edebileceğini sanmıyordu. Öyleyse ne olmuştu?

Bir deniz ejderhası karada ortaya çıkmış ve Brittany düşesinin emirlerine uymuştu. Düşes bir tek boynuzlu ata dokunmuştu. Marguerite'in anlayamadığı şekillerde tehlikeliydi.

Ancak Anne artık baygındı ve kaybedecek zaman yoktu. Marguerite, Jean de Rieux'nun bakışlarıyla buluştu. De Rieux, Orléans'ın kollarında hareketsiz duran düşesin başında duruyordu. De Rieux, Marguerite'in bakışlarına karşılık verdi. Yüzü tamamen solgundu.

Bu yeterliydi.

Kehanetçisi Volucris'e parmağını kırdı. "Benimle gel," dedi. "Bu gece yapacak çok işimiz var."

Düşes, gümüşle kaplı, baygın bir halde onun kollarında yatıyordu. Yanında nedimleri, birkaç danışmanı ve "Majesteleri, konuşun benimle" diye haykıran De Rieux vardı.

Anne'nin göz kapakları titredi ama uyanmadı. İki elini de Louis'in ceketine sıkıca tutmuştu, giysilerine gümüş bulaştırıyordu. "Bir sedye!" diye bağırdı De Rieux, panik içinde. "Bir rahip!"

"Ya da onu yukarı taşıyabilirim," dedi Louis, sesini zorla sabırlı bir tonda tutmaya çalışarak. "Yatakların, doktorların ve rahiplerin bol olduğu yere."

"Onu *taşımak* mı?" dedi De Rieux, sanki düşesi tecavüz etmek için kaçırmayı önermiş gibi. O velet Isabeau, arkasında Avaugour'la birlikte fırladı. "O iyi mi?"

Anne'in gözleri açıldı, sanki kız kardeşinin sesi, onların sesi ona ulaşamadığında ona ulaşmış gibi. "Ben iyiyim, Belle," dedi.

Herkes ona bakarak büyülenmişti. "Beni yere indir," dedi Anne, Louis'e. O tereddüt etti, sonra onu ayakları üzerine indirdi, sallandığında dengeledi. Anne dudağını ısırды ve sırtını dikleştirdi. Louis kolunu indirdi, sonra neredeyse düşecekken onu yakaladı.

Anne üzgün bir şekilde elbisesine, ellerindeki gümüşe baktı. Başörtüsü yırtılmıştı, ama acımasızca tutturulmuş örgüler yerinden kıpırdamamıştı. Yüzünün ne kadar beyaz olduğunu, göz bebeklerinin ne kadar büyüdüğünü görmek için yanına yaklaşmak gerekiyordu.

Nedimleri, deniz ejderhasının kanından oluşan gümüş rengi izleri silmek için mendiller uzattılar, ama Anne onlara başını sallayarak reddetti.

Isabeau, "Oydu o—o, korrigan kralıydı," dedi.

Louis, Anne'in titrediğini hissedebiliyordu.

De Rieux, "Anne, o canavara ne dedin?" diye sordu.

"Durmasını söyledim. Keris'te bir zamanlar deniz ejderhalarını evcilleştirmişlerdi. Ama beni dinleyeceğini sanmıyordum," diye fısıldadı. "Neden dinledi acaba?"

Herkes bakıyor, haykırıyordu, iki doktor etrafında dolaşıyordu; Hawiz, ona bir pelerin getirmişti. Anne onları görmüyor gibiydi ve ejderha kanıyla sıçramış ve parıldayan ona, ondan başka kimse dokunmaya cesaret edemiyor gibiydi. Göz bebekleri gözlerini yutmuştu. O doğaüstü, sarhoş gibi bakışını ona veren sadece şok muydu?

Ona o doğauüstü, sarhoş gibi görünen bakışı veren şey miydi? Sanki dünyadan şaşkınmış gibi etrafına bakmaya devam ediyordu. Kaç kadın onun gibi görünürdü ki, kirlenmiş ve acınası değil, üzerine sıçrayan gümüşle yüce bir şekilde? Kafasını sallayarak zihnini boşaltmaya çalıştı. Kan derisine bulaşmıştı; belki de onu da etkiliyordu. Neden hâlâ burada konuşarak zaman kaybediyorlardı?

Anne fısıldadı, “Deniz yılanının nereden geldiğini gördüm. Öğlen vaktiydi, su tamamen gümüştü.”

“Majesteleri... Anne... iyi misiniz?” De Rieux’nun yüzü dehşetle doldu. “Anne... delirdiniz mi?”

“Anne?” diye tekrarladı Isabeau.

Louis, hiç yardımcı olmayan De Rieux’ya iğneleyici bir şey söylemek için ağzını açtı, ama Anne araya girdi: “Ben... Aklım başımda. Sadece şaşkınım.” Sanki iradesiyle sesindeki bulanıklığı ortadan kaldırıyor gibiydi. “Ben iyiyim.” Hâlâ kendi ağırlığını taşıyamıyordu.

“Ayakta zor dururken herkesi sakinleştirmeye çalışmayı bırak. Tanrı aşkına, bırak da seni yukarı çıkarayım,” diye mırıldandı.

Anne cevap vermedi. Ama gözlerini tekrar kapattı. Louis, onun sıcak, kokulu, gümüş çizgili ağırlığını kucakladı ve hem Henri’yi hem de De Rieux’yu görmezden gelerek kapıya doğru yöneldi.

Ev halkı gardırobunda endişeyle bekliyordu; tanıdığı insanlar, sakinleştirmesi gereken insanlar. Anne denedi, ama başardığını sanmıyordu. Gölgeler durmak bilmiyordu. Gözünün köşelerinde yakalanıyorlardı: yanlış yön, yanlış renk, yanlış uzunluk. Nerede olduğunu anlamak zordu. Ateşi olan bir çocuk olduğunu düşündü,

annesinin yüzü onun yüzünün üzerinde asılı duruyordu. Hayır. Manastırdaki yaşlı kadındı. Hayır. Kış gün ışığı, yaz fırtına ışığı, hepsi birden çeken gözlerinin önünde bir araya geldi.

Gölgeler başını ağrıtıyordu.

Moreau, Brocéliande'den aldığı aynayı tutuyordu. Muhafızları onu geri almış mıydı? De Rieux, Fransa'lı Marguerite ile konuşuyordu. Maximilien, Flanders'tan yürüyüşe geçmiş miydi? Bahçedeki deniz ejderhası, Moreau'nun şok olmuş ifadesi. Elesbed'e ne olmuştu? Kalesinde işleyen bu kötülük neydi?

Sadece bir an gördükleri bu korrigan kralı onları izliyor muydu? Ama onun tuhaf yüzünde sadece eğlence ve tam bir kayıtsızlık vardı.

Moreau'nun hüznü, altın rengi gözleri. *Daha fazlasını hatırlamıyorum.*

Yalan mı söylemişti?

Bir kedi miyavlıyordu. Anne dinlenmek, sisin kendisini içine çekmesine izin vermek istiyordu, ama kedi durmuyordu. Gözlerini açtı. Çok az zaman geçmiş olmalıydı, çünkü etrafında insanlar toplanmıştı ve herkes konuşuyordu. Doktor oradaydı, göz kapaklarının altını incelemeye çalışıyordu. Isabeau elini tutuyordu. Orléans ortadan kaybolmuştu.

Kedi ateşin yanında dik oturuyordu. Ona bakıyordu.

Ateşin ışığı kedinin tüylerine değmiyordu.

Yine miyavladı. Tanıdık bir kedi. "Butter," dedi.

Konuşan, tartışan, endişeli insanlar, o konuşunca geri çekildiler. "Anne?" dedi Isabeau nazikçe. "Anne, ne oldu?" Yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı; sanki kıracaktı gibi Anne'nin kolunu tutuyordu.

"Kedi orada," dedi Anne. "O, Elesbed'in kedisi." Kedi yine miyavladı. Oda ona doğru döndü.

"Evet," dedi Isabeau endişeyle. "Evet, doğru. O, Elesbed'in kedisi. Mutfaktaydı."

Anne cevap vermedi. Kedinin üzerinde garip bir karanlık vardı. Onu çevreleyen dünyanın katmanını – daha iyi bir kelime bulamadığı için – görebiliyordu. Anne, şöminenin yanındaki sandalyesinde sersemlemiş bir halde oturarak bu karanlığa daldı. Başı zonkluyordu. O karanlıkta pek bir şey seçemiyordu. Tozlu bir zemin, belki. İşlenmiş taş duvarlar. Başka bir yer. Kayıp Topraklar'da bir yer mi?

Ve bir gölge. Küçük, dağınık bir insan gölgesi. Kediye doğru sürünüyordu. “Butter?” diye fısıldadı.

Butter yine şiddetle miyavladı, gözlerini Anne'den hiç ayırmadı.

"Elesbed," dedi Anne. Sersemlemiş haliyle, karanlığa seslenip cevap alması imkansız gelmiyordu. İnce bir cevap ılgığı duydu. Elesbed karanlığın içindeydi.

"Elesbed, buraya gel." Anne gümüş rengi lekelerle kaplı elini uzattı.

Butter, mırılayarak sıcak ateşin ışığına doğru adım attı ve yüzünü yalamaya başladı, tam o sırada iki küçük kirli el geriye uzanıp Anne'nin elini yakaladı ve o da Elesbed'i odaya doğru çekerek yuvarladı.

Anne onu çekerken kafasında bir başka acı dalgası geçti ve şokun etkisiyle sandalyesinde kıvrandı, nefes nefese kaldı. Bir an için çocuk, yapışan karanlıkla griye büründü, sonra ateş yeniden kendini gösterdi ve hepsini sıcak altın rengiyle aydınlattı.

Oda yine bağırışlarla doldu ve gürültü içinden geçip gitti. Az önce ne yapmıştı? Ev halkı onun ne yaptığını sanıyordu? Bayılmamalıydı; *bayılmamalıydı*.

Hawiz'in ellerini omuzlarında belirsiz bir şekilde hissetti, Henri'nin "Hadi Madeleine, bu

; bu insanlar ona hiçbir fayda sağlamıyor."

Gürültü biraz azaldı. Anne, gölgelerin başını incitmesinden korktuğu için gözlerini açmaya cesaret edemedi.

"Ne oldu?" Isabeau diyordu diyordu
Elesbed Elesbed'e
"Ben benbaşka başka kale Bir peri
kalesi, içinde " "Kayıp Topraklar'da," dedi
Elesbed. "Moreau beni oraya gönderdi."

"Ne yaptı?" Henri'nin sesi tehlikeli geliyordu.

Hawiz uzaklaşmıştı; Anne, bunun çocuğa bir şeyler atıştırmak için olduğunu umdu. Öyle de oldu; artık Elesbed konuşurken çiğneme sesini duyabiliyordu. "Nasıl yaptığını *bilmiyorum*. O bir insan, korrigana değil. Ama Kayıp Topraklarda yaşadı ve korkunç şeyler öğrendi. Gölgelerin içinden geçmeyi, istediği zaman Kayıp Topraklara gitmeyi biliyor. Beni oraya gönderdi çünkü aynayı düşese anlatacaktım. Üzgünüm," diye ekledi Isabeau'ya. "Yeminimi bozmak niyetindeydim."

"Keşke daha önce bozsaydın," diye mırıldandı Henri. "Belle'in tüm Belle'in saçma sapan fikirlerinden biri."

"*Moreau*," diye düşündü Anne. Aradan o kadar uzun yıllar geçtiği için, bazı güçlerin kehanetin ötesine geçtiğini ve bir zamanlar hem insanların hem de korriganlara dönüşmüşlerin bu güçlere sahip olduğunu unutmuşlardı. Belki de bahçedeki korriganı, kendi yerine günah keçisi olarak ortaya çıkarmıştı. Yalanları ne kadar derine iniyordu? Fransa ile ittifak mı kurmuştu? O bir Fransız olarak doğmuştu.

"Onu tutuklayın!" dedi Henri.

Isabeau dehşet içinde fısıldadı: "Eğer ona aynasını getirirsem bize yardım edeceğini söyledi. *Söz verdi*."

"Tutuklanmasın," dedi Anne. Gözlerini açmadı. "Muhafızları gönderip onu öldürsünler. Çünkü bence o, sandığımızdan daha tehlikeli."

Bir sessizlik çöktü. Anne gözlerini zorla açtı. Gözleri emirlerine uymamıştı. Orléans geri dönmüş ve kapının eşiğinde duruyordu. Gözlerine bakarak şöyle dedi: “Jean de Rieux taraf değiştirdi. Muhafızları kapıyı açıyor. Dışarıda bir Fransız birliği var. Korrigan kralının gücünden korktuğu için, Fransa’lı Marguerite’in seni zorla götürmesine izin vermeyi kabul etti.”

De Rieux ve Marguerite bahçede kısa bir konuşma yaptılar. De Rieux çok yaşlı, zayıf ve bitkin görünüyordu. Sonunda şöyle dedi: “Evet. Yapacağım. Ama bir... bir başka sorun daha var.”

“Anlatın.”

“Düşes zaten evli,” dedi Jean de Rieux.

Tüm o yarım yamalak komplolar arasında Marguerite bunu tahmin etmemişti. “Kiminle evli?” diye sordu, ölümcül bir sakinlikle.

“Tek boynuzlu at avından önce Brocéliande’de, vekaleten Avusturya’lı Maximilien ile evlendi.”

Marguerite’in bu ifşanın önemini kavraması bir an sürdü.

Avrupa’nın tüm kahinleri bunu nasıl fark edemedi? Ama... tabii ki. O tek boynuzlu at avı; ayrıntıları Moreau’nun görkemli görünüşünün ve o parlak, ışıltılı tek boynuzlu at kıllarının gölgesinde kalmıştı. Anne, kahinlerin göremeyeceği tek yerde evlenmek için bu fırsatı değerlendirmişti.

Anne’in ışıltılı gözlerle yaptığı tüm o gevezelikler, Zafer Girişi, tek boynuzlu at kıllarından yapılmış saç bandı, hepsi dikkatleri başka yöne çekmek içindi. Düşes, kocası yardımına koşarken zaman kazanmaya çalışıyordu.

Anne yeterince zaman kazanmış mıydı? Belki de kazanırdı, kontrolünün ötesinde: Moreau’nun

büyüsü ve De Rieux'nun ihaneti. Marguerite ölçülü bir sesle, “Kapıyı açtırın. O güvenli bir yere getirilir getirilmez yola çıkmaya hazır olacağız.”

“Bence o hasta.”

“Ona bakılacak. Git!”

De Rieux, yaşlı bir adamınki gibi titrek adımlarla uzaklaşınca, Marguerite kendi odasına koştu ve yürürken kahinine mesajlar yağdırdı. Ama odaya girdiğinde, endişeli hizmetkarlarının gözetiminde Moreau onu bekliyordu. Bahçedeki demirler ellerinden çıkmıştı, korumasızdı ve gülüyordu.

“Bu senin planın mıydı?” diye sordu ona, lafı dolandırmadan. “Bahçedeki o canavar mı? Peki, bununla düşesin itibarını daha da yükselttin, peki ne için? Muhafızları şimdi seni mi arıyor?”

Gülmesini zorla bastırdı, ama gözlerinde hâlâ bir parıltı vardı. Kız, onun gülen dudaklarını ısırarak istedi. “Ne önemi var ki? Hayır,” diye kabul etti. “Sadece bir anaon çağırdım. Uzun beyaz saçlı, iki ayaklı o canavar. Annesi bir mari-morgan olduğu için mirasından çoktan vazgeçtiğini söylüyorlar; ruhu denize ait. Düşesin onu görünmez talipli sanmasını istedim; bu, şüphelerini benden uzaklaştırırdı. Sanırım deniz ejderhasını çağıran oydu, kininden dolayı. Anlamalıydım. Beni affet.”

“Ancak bu gece düşesi sessizce ve basitçe güvence altına almama yardım ederseniz.”

“Oh,” dedi ve gülümsedi. “Bunda hiçbir zorluk yok, Madam.”

BÖLÜM

18

ISABEAU, ŞOK geçirdikten sonra bir süre durakladıktan sonra, “Ama... Jean bizi *ele* veremez. O bizim vasimiz. Babam onu vasimiz olarak atadı.”

"Bence bu onun için bir ihanet değil," dedi Anne olabildiğince nazikçe, kendisi de şokun etkisiyle boşlukta, hâlâ baş dönmesi ve baş ağrısıyla, dünyanın imkansız karmaşasıyla mücadele ediyordu. "Beni korrigan'dan kurtarmak için beni Fransızlara teslim edecek."

Dışarıda gürültü giderek artıyordu. Louis'ye şöyle dedi: “Beni sessizce razı etmeye mi geldin? Kendi iyiliğim için mi? Marguerite'in muhafızlarının beni zorla götürmek zorunda kalmaması için kapıyı açık tutmak için mi?”

Henri, “Orléans, seni öldüreceğim,” dedi. Bu, bir gerçeğin ifadesiydi.

Louis ne konuştu ne de kıpırdadı.

“Ne yapacağız?” diye fısıldadı Isabeau. Anne gözlerini Louis'den ayırmamıştı.

O, “Marguerite benim bilmediğim bir sırrı öğrendi ve bu onu çok endişelendirdi. Hızla harekete geçti; bildiğin gibi askerleri hazırda bekliyordu,” dedi.

Anne, başı hala dönüyordu, “Sanırım De Rieux ona sırrımı söylemiştir.”

Louis sadece bekledi.

Anne, boğazı kuruymuş gibi, "Birkaç hafta önce, Avusturya'lı Maximilien ile evlilik anlaşması yaptım," dedi.

Yüzünün rengi değişti. “Anlıyorum.”

Anne sessizce, “Bize haberini getirdin. Artık gitsen iyi olur,” dedi.

Kapı muhafızlarının neredeyse tamamı De Rieux’nun adamlarıydı. Sayıca, onun Bretonlu kişisel muhafızlarından çok üstündüler. Dışarıda, merdivenleri savunmak için toplanmaya başladıklarını duyabiliyordu.

“Git,” dedi Louis’e sert bir sesle. “Mesajını ilettin. Sanırım beni uyarmakla görevlendirilmemiştin, bunun için sana teşekkür ederim. Şimdi bizi yalnız bırak.”

Ama Louis hâlâ kıpırdamıyordu.

Orléanslı Louis, gençliğinin dürtüsel tutkularını geride bıraktığını sanmıştı. Bu tutkular ona acıdan başka bir şey kazandırmamış, onu esir düşürmüş, hapse atmış, yenilgiye uğratmıştı. Bourges’da geçirdiği o uzun, çetin günlerde, her saatin sivri çivili bir tekerleğin üzerindeki taş kadar ağır olduğu o günlerde, kendine yemin etmişti ki, eğer bir gün özgürlüğüne kavuşursa, hayatını asla düşüncesiz kalbi değil, akli yönetecekti.

O evliydi.

Evli ve ihanete uğramış. Kendi vasisi ona ihanet etmişti. İşte Zafer Girişi’nin, ziyafetin, onun görünüşteki aptallığının sebebi buydu. O, Avusturya’lı Maximilien’in gelip onu kurtaracağına güvenerek zaman kazanmaya çalışıyordu. Ama o zamanında gelmemişti. Ve son günlerin sürprizlerinin acımasız baskısı altında hangi hafiflik görünüşünü koruyabilirdi ki?

Marguerite, düşesi yanına alacak —kız kardeşinin itaat etmesini sağlamak için Isabeau’yu da— ve bu iki kadının eşliğinde, bir atın sınırına kadar koşabileceği en hızlı şekilde Fransız ordusuna doğru at sürerek gidecek.

Avusturya'lı Maximilien'e verdiği vekaleten yeminler, Fransa'lı Charles ile gerçekleşen bir birleşmeden sonra geçerliliğini yitirecektir. Roma'da, Avusturya evliliğini feshetmek için Fransız altınlarını almaya hazır bir papa varken bu mümkün değildir. Anne kabul etmezse Marguerite, Isabeau'yu tehdit edecektir ve o zaman Anne, Charles'ın ilk çocuğuna hamile olarak Amboise'da olduğunda, artık çok geç olacaktır. Başka bir erkek onu önce sahiplenirse Maximilien onu geri almayacaktır.

Anne kız kardeşine sıkıca sarılmıştı, bakışları içe dönmüştü, belli ki hızlıca düşünüyor, bir çıkış yolu arıyordu. Göz bebekleri hâlâ genişlemişti, gümüş rengi bir sisle kaplıydı.

Lanet olsun sana, dedi Orléanslı Louis kendi kendine, öfkeyle. *Lanet olsun sana, romantik, hayalperest aptal.* Garderobun kapısına gitti ve dinledi. Marguerite'in onun kendisini aldatacağını düşünmesi için hiçbir neden yoktu. Bu, kendi çıkarlarına çok aykırıydı. Anne ona hiçbir şey veremezken, Marguerite ona en çok istediği şeyi verebilirdi.

Ateşin ışığı, Anne'nin yanağında yumuşak vitray renkleriyle dans ediyordu ve kalbi, sonunda ve sonsuza dek aklını bastırarak zaferle attığında, Louis sarsıldı.

"Rennes'e gitmelisin," dedi. "Burada kalamazsın. Seni götüreceğim."

Yanağında gümüş rengi bir leke kalmıştı. "Yapamazsın. Marguerite'in sana ne yapacağını biliyorsun—eğer onu şimdi ihanet edersen ve o yine de kazanırsa."

"Kişisel meselelerimi bana bırakırsan sevinirim. Hâlâ bu kaleden çıkmamız gerekiyor."

Henri konuşmak üzereydi, ama Anne'nin nedimelerinden biri elini koluna koydu ve o da çenesini kapattı. Dışarıdan bir gürültü geldi, bir kişneme ve büyük bir bağırış korusu.

Isabeau pencereye gitti. “Biri tüm atları dışarı salmış. Avlu onlarla dolu. Askerler hareket edemiyor, küfrediyorlar.”

“Kimse düşesin Fransız olmasını istemiyor,” dedi Elesbed zaferle, arkasına sıkışarak.

Hepsi çok güzel, diye düşündü Louis, ama kaleden nasıl çıkacaktı?

Henri kadınların elinden kurtulmuştu; alçak sesle ve öfkeyle, “Neden bunu yapıyorsun? Orléans, şerefın üzerine, neden? Bu bir tuzak mı?” dedi.

"Bir delilik anı," dedi Louis. "Onurum üzerine."

Henri'nin yüzü biraz gevşedi.

Sonra Anne'nin kahini dışarıdaki muhafızı geçip, yüzü tebeşir gibi solgun bir halde sendeleyerek içeri girdi. Geveleyerek, "Majesteleri, Majesteleri, kapıda askerler var," dedi. Elinde boş bir kadeh tutuyordu. Ne kadar berbat durumda olursa olsun, içkisini çoktan içmiş olmalıydı. "Nereye gideceğinizi söyleyeceğim."

“Calyx, şu anda kehanet yapamazsın,” dedi Anne sertçe. “Bu tehlikeli; daha önce kehanetin Kayıp Topraklar’a dokunduğunda kendine zarar vermiştin. Bana yardım edemezsin. Sorun değil. Yatağına geri dönmelisin.”

“Yapabilirim,” dedi. Gözleri kıpkırmızı ve bulanıktı. Fincanı ateşin ışığına doğru eğdi.

"Yapma!" diye bağırdı Anne.

Çok geçti. Gözleri geriye devrildi, fincanı ellerinde titreyerek sımsıkı tuttu. Fısıldadı, “Hizmetçilerin arka kapısı, Nantes'ten dışarı, nehri geçin. Henüz korumasız.” Calyx'in sesi titredi, sonra toparlandı. Fincanına her zamankinden daha yoğun bir şekilde baktı. “Görüyorum... denizde bir şehir var. Kurtuluşunuz orada, Majesteleri. Denizde bir şehir.”

Kahinler kehanette bulunamazlardı. Dünyayı olduğu gibi bilirdilerdi. Ancak ölüm anında zihninin sınırları sarsılır ve bir kahin biraz daha fazlasını görebilirdi. Anne'in sesi gözyaşlarıyla boğulmuştu. "Calyx, hayır."

Calyx bir sandalyeye yığıldı ve kadeh düşerek taşların üzerine çarptı. Hepsi bu ani gelişme karşısında şok olmuştu. Yüzü solgun ve hareketsizdi.

Dışarıda ise muhafızların bağırışları, atların çığlıkları, avluda çarpışan silahlar ve hizmetçilerin koşan ayak sesleri duyuluyordu.

Louis ve Henri yaşlı kahinin uzuvlarını düzeltip üzerine bir pelerin örttüler.

Anne gözlerindeki yaşları sildi. "Onun yanında kalın," dedi üç nedimesine. "Burası daha güvenli; onlar sadece Isabeau'yu ve beni arıyor. Vasim zalim biri değil; bunu sevgi ve korkudan yapıyor. Sizi koruyacaktır."

Hepsi başlarını salladılar, ancak Louis onların ağladığını gördü. "Madeleine?" dedi Anne.

"Elbette seninle geliyorum," dedi uzun boylu, sarışın kız. "Châteaubriant'ta mola vermek zorunda kalacaksın. Seninle birlikte olmazsam babam beni tam bir korkak olarak görecektir."

"Asla," dedi Anne üzüntüyle.

Dışarıdan gürültü yine yükseldi: gümürtü ve bağırışlar, parçalanan ahşabın çığlığı. "Elesbed, bizimle gelmelisin," dedi Anne. "Moreau sana kötülük istiyor. Kedinin Hawiz'e bırak."

Elesbed ağlamaya başladı. Ama başını salladı, çenesi kırışmış ve titriyordu. Şişman sarı kedisini Hawiz'in kollarına bıraktı. Kedi sinirli bir ses çıkardı, ama kendini bırakmaya razı oldu. Elesbed, "Seni seviyorum, Butter. Hazırım, Majesteleri," dedi.

Kaleye doğru bağırışlar artıyordu. Anne dudağını kanayana kadar ısırmıştı. Gözleri yine hareketsiz

Calyx'e takıldı.

“Gitmeliyiz,” dedi Louis ve kolunu uzattı.

Anne gözlerini kırptığında, kirpiklerinin ıslak ve yapışık olduğunu hissetti. “Evet.” Hawiz'i öptü. Isabeau ve Elesbed birbirlerine sıkıca sarılmışlardı. “Şimdi.”

Grup hızlı ve sessizce ilerledi; Anne ve Louis önde, Henri ve Madeleine Isabeau ile birlikte arkada, bir düzine muhafız da onların peşinden geliyordu. Anne ve Isabeau pelerinlerini ve daha sağlam ayakkabılarını kapmışlardı. Henri ve Louis ise saray kıyafetleri giymişti. En ufak bir gecikmeyle, sıkışıp kalacaklardı. De Rieux'yu düşünmeyecekti.

“Bana yardım et,” dedi Louis'e merdivenlerde. Merdivenlerde pek beceriksizdi. Bir kolunu onun boynuna doladı; Louis, kalkan tuttuğu koluyla kızın ağırlığını üstlendi ve birlikte aşağı koştular. Hâlâ onun orada olduğuna inanamıyordu.

"Emin misin?" diye fısıldadı koşarken.

Louis, kızın yüzüne baktı. “Hayır,” dedi. “Ama başka türlü yapamazdım.”

Kız bir daha sormadı. Kalenin dışında artık çılgın bir kargaşa sesleri yükseliyordu; kapıda adamlar, surlarda savaşılan adamlar, toparlanan Bretonlar, mızrak ve satırlarla öfkeli hizmetçiler.

Sonra, hizmetkarların kapısına varmadan önce geçmeleri gereken tek bir oda kalmışken, Anne gölgelerin içinde bir terslik fark etti.

Birden durdu, diğerleri de onu takip etti. Yerde kaynağı belli olmayan soluk bir ateş ışığı vardı. Nereden gelmişti? Gözlerini kısarak, başından bir başka acı dalgası geçerken dişlerini sıktı. Gördü—bu olabilir miydi? Ateş ışığı tam da o

, Marguerite ve Moreau'nun, etraflarında temkinli bir şekilde toplanmış muhafızlarla birlikte durduklarını gördü.

Anne geriye sendeledi. Moreau ile Fransa'nın hanımı birlikte çalışıyorlardı. Bu bir tuzaktı. Bundan emindi. Deniz ejderhasının kanıyla yarı çılgına dönmüş Anne, Elesbed'i dünyaların katmanları arasına çekebiliyorsa, Moreau da onu bu ışıktan öteki tarafa sürükleyebilirdi. Ve o zaman esir düşecekti.

Öfkeyle, o ateşle aydınlanan dünya katmanını itti, karanlık, sessiz ve sıradan bir gece olmasını emretti. Sürpriz bir şekilde, yerdeki doğaüstü ışık kayboldu.

Tuzağın etkisi geçmişti mi? Tereddütle bir adım attı. Hiçbir şey olmadı.

"Hadi," dedi Anne.

Yola devam ettiler. Her adımda başı zonkluyordu.

Kapıdan dışarı, güzel yıldız ışığına, arka kapıdan geçip, Nantes'e bakan köprüyü geçerek şehre girdiler, başları eğik, aceleyle. Kaleden at almaya zamanları olmamıştı; nehrin karşısındaki bir konaklama yerinde atlar vardı. Keşke oraya ulaşabilselerdi.

Katedral meydanına çıktılar ve nefes nefese durdular.

Meydan insanlarla doluydu.

Ama kalabalığın içindeki hiç kimse başını çevirmedi. Yavaş ve hüzünlü bir şekilde yürüyorlardı, yüzleri yok olan güneşin ışığıyla aydınlanıyordu, onun göremediği bir sonuca doğru ilerliyorlardı.

"Onlar kim?" diye fısıldadı Isabeau.

Henri, "Anaon," dedi; Elesbed ise, "Büyüler," dedi. "Bizi yavaşlatmak için buradalar," dedi Louis gerçekçi bir tavırla.

Anne'nin baş ağrısı kırmızı bir sis haline geliyordu. Dünyanın doğru katmanını bulup onu ayırmaya ve bu insanları da beraberinde götürmeye tekrar çalıştı. Onlar ortadan kayboldular, ama o

. Bu çabanın acısı neredeyse nefes almasını durdurmuştu.

"Tanrı aşkına ne oluyor?" diye mırıldandı Louis. "Anne?"

"Ne oluyor Tanrı aşkına?" diye mırıldandı Louis. "Anne?"

Kaleden bir kargaşa yayılıyordu; Anne ve Isabeau'nun kaçtığını fark etmişlerdi. Ama şimdi bağırان vatandaşların sesleri, koşan askerlerin ayak sesleriyle karışuyordu. Nantais halkı bağımsızlıklarıyla gurur duyuyordu ve Anne'yi seviyorlardı. Kaleden gelen karışık haberler yayılırken sokaklara akın ediyorlardı. Bir anda bağırışlar yükseldi, at nalları gürültüyle çınladı. Henri onları bir yan sokağa çekti. Tahıl ambarının önünden geçiyorlardı, artık daha hızlı ilerliyorlardı, Louis onun ağırlığının çoğunu üstlenmişti. Nehir yakındaydı.

Bir başka uyumsuz ışık lekesi; Anne bunu gördü ve bir yaban domuzu, kendileriyle su arasındaki gölgelerden çıkmadan hemen önce uyarıcı bir çığlık attı.

Anne, canavarın dünyadaki katmanını görmeye çalıştı, ama o bir anaon değildi. Gerçekten oradaydı ve zihnini doğru ışığa odaklayamıyordu. Üzerlerine hücum edecekti ve kime hücum ederse o kişi ölecekti. Hücum eden bir yaban domuzundan daha tehlikeli bir şey yoktur. Nantes'te yağmur yağmamasına rağmen sırtında yağmur damlaları vardı. Narin ayağıyla yeri kazıyordu. Böyle bir canavara karşı kılıçlar işe yaramazdı.

Ancak Louis kılıcını yeniden sıkıca kavradı. "Ben onun gücünü çekip alacağım," dedi Henri'ye. "Düşesi suya götür."

Henri onu Orléans'tan uzaklaştırdı; kadın acıdan tartışacak durumda değildi. Acı içinde gözyaşları akarken, bir kitabın sayfalarını çevirir gibi dünyanın katmanlarını çılgınca delip geçti.

İşte oradaydı. Gri, soğuk bir gün, şiddetli bir yağmur. O yaz gecesine ürkütücü bir sonbahar ışığı patladığında çığlık attı ve yaban domuzu hiçliğe doğru hücum etti.

Anne düştü, başındaki acıdan hâlâ çığlık atıyordu. Şehir fenerlerle aydınlanmıştı, kavga ve bağırışlar vardı. Bretonları evlerinden çıkıp sokakları dolduruyorlardı. Ona yardım ediyorlardı. Ama bu, gücü olmayan soyut bir düşünceydi. Bu konuda ne yapacağını düşünemiyordu. Hayır. Onları hayal kırıklığına uğratmamalıydı. Uyanık olmalı, ata binmeliydi. "Anne," dedi Louis, saçlarına doğru. "Anne!"

"Gitmeliyiz," diye nefes nefese söyledi. "Beni atına almalısın."

Etrafında imkansız ışıklar, garip gölgeler titriyordu. Belki de bunlar, kahinleri çılgına çeviren Kayıp Toprakların gölgeleriydi. O sadece gölgelerin onu esirgemesini umuyordu. Emin değildi. Görüşü sürekli kararmaya çalışıyordu.

BÖLÜM

19

ANNE O YOLCULUK SIRASINDA BİLİNCİNİ KAYBETMEMİŞTİ, ama sonrasında anıları canlı parçalar halinde geliyordu ve bazıları belki de sadece rüyaydı. Soğuk yarım ay ışığını hatırlıyordu; onu denizin ve kayaların üzerinde, bir kez de büyük beyaz bir kulenin üzerinde görmüştü, sonra gözlerini kırıp gerçek ışık ve gölgelerin olduğu canlı geceye geri dönmüştü.

Sonra yine dalıp gitti.

Yüzünde yağmur damlalarını hissetti, serin bir sis yükseliyordu. Louis'in eyer kemerinin üzerindeydi, bir pelerine sarılmıştı; başı onun ipek ceketine çarpıyordu, altında köprücük kemiği sertçe hissediliyordu.

Bir keresinde Louis'in ona baktığını gördü. Üşüyordu. Hayatı, sanki yaptığı şey ne olursa olsun, içinden bir parçayı açmış gibi, durmaksızın akıp gidiyordu. Ciğerleri nefes almayı unuttu; kalp atışları düzensizleşti. "Kimsenin Isabeau'ya zarar vermesine izin verme," dedi. Atın nalları kemiklerini sarsıyordu.

"İzin vermem," dedi adam. "Ama sen orada olacaksın."

Kafasını salladı, başka bir şey söylemeye çalıştı, ama gözleri yine kapanmıştı. Sadece onun sesi vardı, ince bir iplik gibi, hiçbir şeyden bahsetmeden: avlar, mızrak dövüşleri ve savaşlar, tüm o asil, yaldızlı aşırılıklar. Ama zihnine tutunacak bir şey verdi, zihni uzun bir karanlığa düşmek istese de. O ejderha kanı hem bir armağan hem de zehir olmuştu, diye düşündü.

Bir sonraki uyanışında, bağırışlar ve dehşet dolu çığlıklarla yankılanan, tanıdık gelmeyen bir avludaydılar. Hareket, ateş ve bir yatak gibi belirsiz izlenimler vardı zihninde, ama umursamaya gücü yetmiyordu. Hawiz'i özlüyordu. Madeleine'in sesi yükselip alçalıyordu; kızların korosu flüt gibi yanıtlar veriyor, tek bir derin, ağır ses ise şaşkın ve sert çıkıyordu. Isabeau'yu, Henri'yi ya da Louis'yi duyamıyordu. Tutunacak hiçbir şeyi yoktu ve bilinci kaymaya başladı. Bir doktor kolunu kestiğinde irkildi, kanın aktığını hissetti, ama bunun bir faydası olmadı. Kalp atışları daha da düzensizleşti ve her atışında kendinden daha da uzaklaşıyor gibi hissediyordu.

"Ölmek istemiyorum," diye fısıldadı, rüyada. Ve sonra, şaşkınlıkla, gözlerinin açık olduğunu ve yalnız olduğunu fark etti. Kim ölmek üzere olan bir düşesi yalnız bırakırdı ki? Neredeyse öfkelenmişti. Yatağının başında kalabalık bir grup olmalıydı, herkes gürültü yapmalı, rahipler büyük yaylar çizerek tütsü sallamalıydı. Babası böyle ölmüştü.

Hayır, yalnız değildi. Yatağının yanında bir hanımefendi oturuyordu.

O, manastır başrahibesiydi. Paimpont'un gerçek başrahibesi değil, o çekingen yaratık. Hayır, sahte olanıydı, yüzü kırışık ve rahatsız edici berrak gözleri olan küçük hanımefendi. Gri gölgelerin yarısı altında sessizce oturuyordu, geçen yüzyıldan kalma bir hanımefendinin boynuzlu başlığı ve uzun cüppesini giymişti. Ya da ondan önceki yüzyıldan. Anne hatırlayamıyordu. Ağır ipek, hanımefendinin düzenli nefes alıp verişiyile dalgalanıyordu.

Hanımefendi soğukkanlılıkla, "Buradan çıkamazsan burada öleceksin. Tek boynuzlu at, insanların evlerine giremez," dedi.

"Ne?" diye fısıldadı Anne.

"Tek boynuzlu at, kızım. Sence neden Brocéliande'da sana geldi? Seni tekrar bulabilmek için sana kendinden bir parça verdi? Senin güzel ölümlü erdemlerin için mi? Hayır. Tek boynuzlu atlar sınırı korurlar ve erdemden yana değildirler,

onlar kendilerine yardım edebilecek insanları severler. O seni gördü ve tanıdı, ve bence seni bu ejderha kanının çılgınlığından kurtarabilir. Tabii *dışarı çıkarsan*.”

Anne’in zihni bunu kavrayamıyordu. “Kimsin sen?” Oturmak istedi, dirseğine yaslanmaya çalıştı, ama uzuvlarının kurşun gibi ağır ve kalın olduğunu fark etti.

Kadın, heninini örten tülü dalgalandıran bir esinti dışında kıpırdamadı. *Ne esintisi*, diye merak etti Anne. *Duvarların arkasında değil miyiz?* Kadın gerçekten çok küçüktü, gözleri iri ve çukurdu ve gülümsediğinde dişleri çok keskin görünüyordu. Yüzündeki ışık, soluk gün ışığı gibiydi. “Ben mi? Artık kimse değilim. Kızım öldü, torunum da büyük bir deliliğe kapıldı. Soyum sona erdi ve ben yaşlı ve güçsüzüm, tahttan indirilmiş ve unutulmuşum.” Ağzındaki kurnaz kıvrım kaybolmadı. “Gerçekten de unutulmak çok hoş. İnsanların kaybettiği tüm kitapları okurum ve dünyadaki tüm çiçekleri yetiştiririm. Yaşlı olmak güzel bir şey. Ama—” Sesinde yeni bir yankı belirdi. “Bazen, şu anda bile, parmağımı tekerleğe koyarım. Tek boynuzlu atın yanına git, Brittany’li Anne. Ve şunu bil ki, büyücülük yeteneğine sahip olanlara ejderhaların kanından uzak durmaları söylenir, çünkü bu onlara yeteneklerinin ötesinde bir güç verir, ama sonra da bir bedel ödetir.”

“Siz , , , aslında burada değilsiniz, , siz misiniz, Madam?”
Anne

fısıldadı. “Ve siz Korrigan mısınız?”

“Evet.”

“Siz kraliçe misiniz?”

Cevap vermedi.

Anne oturmaya çalıştı. “Kızınız ölümlü kral Gralon Meur ile evlendi mi? Bir zamanlar denizin derinliklerinden bir şehir mi inşa ettiniz? Bu şehir şimdi nerede?”

"Ölmek üzereyken sorduğun soru bu mu?" Kadının yüzü sertleşmişti, ama öfkeden değil. "Kızım sevdi,

ve bu onu öldürdü. Şehre gelince... evet. Uzun zaman önce. O zamanlar dünya farklıydı.”

“Keris gerçekten battı mı?”

“*Ne sorular ama.* Hayır. Ama kayboldu. Şimdi *dışarı çık.* Ve korkma. Cesaretine ihtiyacın olacak.” Bir an durdu. “Ve şunu unutma: Kayıp Topraklar, kendi ruhunun bir haritasıdır.”

Anne tekrar konuşmadan, korrigan kraliçesi ayağa kalktı; yüzündeki çizgilere rağmen bir geyik kadar zarıftı. Sonra geri adım attı, başka bir günün ışığına doğru geri döndü ve ortadan kayboldu.

Sonra Anne gözlerini kırttı ve yatağının başucunda bir kalabalık *gördü*: Henri, Louis, Isabeau, bir günah çıkarma rahibi ve tütsü kokusu. Elinde kanlı bir neşter tutan doktor. Elesbed’in gölgelerin arasında gizlendiğinden şüpheleniyordu. Sieur de Châteaubriant —Madeleine’in babası— diğerleriyle birlikte oradaydı; salonunda hükümdarı ölmek üzere olan bir adamın hafif paniklemiş ifadesini takınmıştı. Kıvır kıvır konuşan kızlar grubu, şüphesiz Madeleine’in beş kız kardeşi; hepsi o gecenin olaylarını heyecanla bekliyorlardı.

Anne'nin dünyası sallandı ve parçalandı, defalarca gümüş alevlere kapılmış gibi görünüyordu. Her nefesin son nefesmiş gibi geliyordu. Rüyasının doğruyu söylemiş olup olmadığını merak etti. Ejderhanın kanı, onun zehri hakkında. Tek boynuzlu at. "Dışarı çıkmam gerek," dedi.

"İyileşmediniz, Majesteleri," dedi rahip. "Günahlarınızı itiraf etmeli ve Tanrı'nın gözüne girmelisiniz."

"Hayır," dedi Anne, dirseğiyle kendini kaldırarak. Bu tüm gücünü gerektiriyordu ve canını yakıyordu. "Şey, evet... ama önce dışarı çıkmalıyım."

Dik durmaya çalıştı ama başındaki ağrı onu ikiye bölecek gibiydi ve nefes nefese geriye düştü. "Orléans," dedi. "Louis."

Louis, onun ölmek üzere olduğunu biliyordu. Savaşta adamları tutmuş, hayatın onlardan akıp gittiğini hissetmişti ve onun da hayatının tükenmekte olduğunu biliyordu. Ama sonra kız, onun koluna tutundu; kardeşinin değil, odadaki başka birinin değil, onun koluna. Gözleri açıktı, yüzünde karanlık bir ifadeyle. "Lütfen," dedi. "Beni dışarı çıkar."

Isabeau yatağa sürünerek çıkmış ve kız kardeşine sıkıca sarılmıştı, ama ağlamıyordu. Yüzü sertleşmişti. Yaşından çok daha büyük görünüyordu. Kimse kıpırdamayınca, "Öyleyse onu dışarı çıkarın!" diye bağırdı. Bir terrier köpeği kadar hırçın bir tavırla ayağa kalktı. "Düşesin istediği bu. Onu dışarı çıkarın!"

Louis, Châteaubriant'ın hanımının emir vermek için çoktan döndüğünü görebiliyordu — belki de bir sedye — düşese yakışır, rahat bir şey. Ama Anne'nin gözlerine baktı ve küçük bir umut ışığı gördü. Gözleri, ölmek üzere olanları gibi dolaşmıyordu. Kararlı bir şekilde onun yüzüne kilitlenmişti. Bir sedye

Bu zaman alacaktı. "Şimdi," dedi. "Orléans—lütfen—şimdi."

O bitmek bilmeyen günün üçüncü kez, Louis eğildi ve — itiraz ve endişe dolu çığlıkları görmezden gelerek — Brittany düşesini kucağına aldı. "Seni oradan oraya taşıırken, kendimi senin Jonquil'in gibi hissetmeye başlıyorum," dedi.

Bunu kulağına fısıldadı ve onun gülümsediğini hissetti, sonra da onu dar merdivenlerden aşağı ve Châteaubriant'ın kabul salonlarından geçirirken zor nefes alışını hissetti.

Birlikte berrak ay ışığının altına çıktılar. Yeni gün, karanlık ufukta sadece bir değişiklikti. Endişeli bir kalabalık onları takip ediyordu. Anne'nin başı geriye düştü ve Louis onu kendine daha da yaklaştırdı, büyük bir üvez ağacının altına taşıdı, durdu ve orada diz çöktü.

Isabeau onun yanına diz çöktü, diğerleri ise biraz uzakta şaşkın bir şekilde beklediler.

Hiçbir şey olmadı. Umutla hızla atan kalbi bir kez daha çöktü. Belki de sadece ay ışığını ve Brittany'nin toprağını hissetmek istemişti ve kollarında ölecekti. "Anne," dedi. "Gitme."

Ama o anda Isabeau, "Bak!" diye bağırdı.

Louis elbette tek boynuzlu atların resimlerini görmüştü. Geyik başlı, keçi ayaklı, aslan kuyruklu, kıvrımlı yeleli. Ama bir çizim bunu yakalayamazdı. Bir duvar halısı bunu yansıtamazdı.

Hayret çılgınlıklarından daha gürültülü bir sessizlik grubun üzerine çöktü.

Tek boynuzlu at, sanki bir yaz günündeymişçesine yürüyordu; boynuzundan ışık fışkırıyordu, oysa ortalıkta sadece ay ışığı vardı. Her ne kadar karanlık olsa da, tüylerinin beyazı soluk renkler, pembe, lavanta ve yeşil tonları taşıyor gibiydi. Ortada olmayan bir güneş, derisinde parıldıyordu.

Gözünün ucuyla, Madeleine'in babası olan vahşi Sieur de Châteaubriant'ın adamlarından birinden yay almaya uzandığını gördü. Ama Henri, kırbaç şakırtısı gibi bir sesle "Hayır" dedi ve Châteaubriant tereddüt ederek ona baktı.

Tek boynuzlu at başını kaldırdı, ışık boynuzunda dalgalandı ve herkes nefesini tuttu. "Anne," dedi Louis, ağzını onun kokulu, ağır saçlarına dayayarak. "Anne, yukarı bak."

Anne yukarı baktı. Gülümsedi.

Tek boynuzlu at sessizce iki adım öne çıktı ve boynuzunu düşese dokunmak için indirdi. Louis tüm kaslarının kaskatı kesildiğini hissetti; boynuz kılıç kadar keskindi, Anne'in boğazına, göğsüne ve kendi gözüne yakın bir yerde duruyordu. Ama dokunuş hafifti ve Anne elini uzatıp boynuzu kavradı.

Sonra kollarında bir kez sarsıldı, nefes nefese kaldı ve tek boynuzlu at geri çekildi. Gümüş rengi parıldayan karanlık bir göz, onun gözlerine baktı. Nefes alamıyordu. Canavar dönüp dörtnala koştu, kusursuz bir adım, sonra bir adım daha, öyle ki her kalp bu hareketle şarkı söylüyordu, ve sonra imkansız bir güneş ışığına doğru koşarak tamamen ortadan kayboldu.

Anne kollarında kıpırdadı.

"Anne?" dedi Isabeau.

"Ben iyiyim," dedi Anne, sesi duygu dolu bir tonda. "Ama bir daha asla böyle hissetmek istemem." Dikkatlice ayağa kalktı. Beyaz geceliğiyle çok genç görünüyordu. Ama Sieur de Châteaubriant'a gülümsedi ve gözlerinden ölüm kayboldu. Oradaki neredeyse herkes ağlıyordu. Ağızları açık kalmıştı. "Lordum, bu kadar dağınık bir halde karşınıza çıktığım için sizi rahatsız ettiğimden korkuyorum. Rennes'e gitmeliyim."

Kimse cevap vermedi. Châteaubriant dahil herkes diz çöktü ve Louis, onun sırtını dikleştirerek bu saygı gösterisini bir dokunuş gibi kabul ettiğini gördü. Sanki hepsini dünyevi meselelere geri döndürmeye çalışır gibi, pratik bir şekilde ekledi: "Fransızlar peşimde ve zaman kalmadı." İtirafçı elini ağzına götürdü.

"Şu anda, Majesteleri," dedi Châteaubriant sonunda.

İtirafçı, "Ama ayine katılmalısınız. Tanrı sizi kurtardı," dedi.

"Rennes'e vardığımda dualarımı edersem, umarım Tanrı beni affeder." Anne hepsine gülümsedi ve Louis'in kalbinde, o aptal romantik kalbinde bir gün doğdu, çünkü bu, bir daha asla göremeyeceğini sandığı, gamzeli, yaramaz bir gülümsemeydi.

BÖLÜM

20

CHÂTEAUBRIANT'IN ARDINDAN, atlarını sertçe sürdüler; Anne ve Isabeau, yüzlerine esen, yağmur sayılmayacak ama hiç bitmeyen sisi savuşturmak için başlıklarını taktılar. Ana yoldan uzak durdular ve atların gidebildiği kadar hızlı gittiler. Elesbed, Châteaubriant'ın onlarla birlikte gönderdiği eskortlardan birinin arkasına binmişti; un çuvalı gibi sallanıyor, kemerine sıkıca tutunuyor ve dörtnala koşan ata keskin bir şüpheyile bakıyordu. At binmeyi bilmiyordu.

Anne gözlerini kapattığında, boğazının derisine değen, kılıç gibi parlayan ve sivri uçlu boynuzu hâlâ görebiliyordu. Büyü ve o deniz ejderhasının kanının dokunuşuyla yırtılan iç yarasının nasıl tekrar kapandığını yeniden hissetti. Artık her nefes bir mucize gibi geliyordu.

Ama yine de kendine çok kızgındı. De Rieux'nun kendi çıkarlarını kendisi kadar önemseydiğine güvenmişti. Ne Moreau'nun bu kadar güçlü olduğunu ne de Fransızlarla ittifak kurmak için bu kadar çabuk harekete geçeceğini tahmin etmemişti. Hata üstüne hata yapmıştı ve şimdi kaçıyor; seçenekleri daralıyordu, genç kız kardeşi de yanında kaçıyor.

Ödünç aldığı atı sessizce yol boyunca sürüyordu.

Atların nefes alması için konvoy yürüyüşe geçmişti ki, Louis'in atı onun atının yanına geldi; ona bir göz attı,

derin başlığının kıvrımının arkasından ona bir göz attı. Onu dışarıya taşımıştı, tek boynuzlu atın boynuzuna karşı hiç çekinmemişti.

Geleceğini onun ellerine teslim etmişti.

Louis onun gözlerine baktı ve gülümsemesi çarpıktı. Onu izlemediğini iddia etmenin hiçbir anlamı yoktu. Anne cesaretini topladı, atını dürterek, atlarının üzengileri birbirine değene kadar yaklaştı. Ciddi bir sesle, “Benden ne istiyorsun?” dedi.

Sesindeki resmiyetten dolayı onun irkildiğini görmedi, ama atının kulaklarının duruşunda dengesinin bozulduğunu fark etti. Bildiği kadarıyla mantıklı bir şekilde devam etti: “Şimdi, burada bir borcum var ve geri ödeme imkânım yok. Büyük bir risk alarak tahtımı ve hayatımı kurtardın. Sen olmasaydın Nantes’ten kaçamazdık.”

Kısağı bir avuç yaprak yemeye çalıştı; o, atın eyerinin arkasına tekme attı ve sakın bir sesle, “Önce bana şunu söyle: Şimdi ne yapacaksın?” dedi.

“Rennes’e gidip, toplayabildiğim kadar adam toplayacağım. Kuşatmaya hazırlanıp kocamı bekleyeceğim.” Aralarında konuşulmayan şey, Nantes kuşatmasının anısı, korku, zorluklar ve geceleri atılan toplardı. Gözlerine bakamadı; dümdüz önüne baktı.

Louis, “Ama kocan sana gelecek mi? Fransa şehri önce ele geçirebilir. Bu büyücüyle ittifak kurdular, değil mi? Ne yapabileceğini kim bilir? Ve hızlı hareket edeceklerdir.” dedi.

Onun soruları, kadının zihninde yankılanan sorularla aynıydı. “Onu engellemenin bir yolunu bulacağız. Belki Rennes’deki Loncası bana yardım edebilir. Ve Maximilien geldiğinde, kocamın kahinleri de bize yardım edecek. Bir şehri kuşatmak ve ele geçirmek birkaç günlük bir iş değildir.”

Maximilien gelirse ne olacağını söylemeyecekti. Gelirse ne olacağını düşünmeyecekti.

Artık deniz ejderhasının kanının etkisinde olmasa da, konsantre olduğunda dünyayı oluşturan ışık ve gölge katmanlarını hâlâ görebiliyordu. Kimseye söylememiştir.

“Ah,” dedi Louis.

Kız, çok çabuk bir şekilde ekledi: "Her şey yoluna girecek. Maximilien'i kabul edeceğim ve onun karısı olacağım, o da ailemi ve krallığı koruyacak, ve bu benim hayatımdan bile daha önemli, anlıyor musun?" Bu kadarını söylemek istememiştir. "Tekrar soruyorum, benden ne istiyorsun?" diye bitirdi.

Adam dümdüz önüne bakıyordu. Sonra aynı sertlikle, “Bilmiyorum,” dedi.

"Bunu yapmamalıydın." Onun hatırı için hayatını mahvetmemeliydin, demek istedi. *Neden yaptın?* Sormaya cesaret edemedi.

Adam sabırsızca elini salladı. “Olan oldu.”

Kadın aceleyle devam etti. “Düzeltilmek için elimden geleni yapacağım. Gitmek ister misin? Sınırıma kadar bir refakatçi ve para alabilirsin...” Gerçi parayı nereden bulacağını hiç bilmiyordu.

Adamın dişlerini gıcırdattığını duydu. “Peki—karşılığında, bana iyilik yapabileceğin bir tebaa gibi davranmamamı rica edeceğim. Şimdi buradan ayrılıp bir serseri gibi yaşamaya niyetim yok.”

Yüzünün kızardığını hissetti. Bir süre sessizce sürdüler. “Üzgünüm.”

“Affedilecek bir şey yok. Sonuçta kendimi tuzağa düşürdüm,” dedi kısa bir şekilde.

Belki daha fazlasını söyleyecekti, ama Isabeau midillisini sürerek yürüyen atlarının arasına girdi. Anne'ye mutlu bir sesle sordu, “Fransızları ne zaman kovacaksınız?”

Anne gözlerini kırptı. “Sanırım kocam bir orduyla geldiğinde.”

“Hayır,” dedi Isabeau neşeyle. “Büyüyle. Emrys gibi.” O ismi Elesbed’den öğrenmişti. “Bizim Merlin dediğimiz kişi.”

"Şey... korkarım ki asla." Henri tam arkalarında yoldaydı ve Anne, onun ve Louis'in dinlediğinden emindi.

“Ama biz Nantes’tan büyülerle kaçtık,” dedi Isabeau. “Çok da farklı olamaz.”

"Nantes'ten kaçarken neredeyse ölüyordum," diye karşılık verdi Anne. "Ve o sadece ejderha kanıydı. Artık yok. Kocam bunu duymaktan hoşlanmaz." Arkalarında duran Henri ses çıkarmadı, ama sessizliğinin kendine özgü bir anlamı vardı. Kulaklarını dikmiş olan Henri ve Louis'i lanetlesin. "Büyüler" kelimesi aralarında havada süzülüyor gibiydi.

Isabeau itiraz etti: “Ama bu konuda ne söyleyebilir ki? Maximilien henüz gelmedi, bize yardım etmedi.”

Anne, “Böyle bir şeyi tekrar denemek için hayatımı tehlikeye atamam. Bana ihtiyacın var. Krallığın bana ihtiyacı var.” dedi.

“Ama sen—”

Anne’in başı yine ağrımaya başlamıştı. “Isabeau...” Neyse ki, cümlesini bitirmesine gerek kalmadı. Atlı konvoy bir pınarın yanında durdu ve Henri, biraz incelikle Isabeau’yu yanına çağırdı.

Onlar ve atlar doya doya su içtikten sonra, Louis onu, yıpranmış taş tapınağıyla küçük, mükemmel kaynağın uzak tarafına çekti. Ağaçlar etraflarını sardı. Louis, Anne’ye şöyle dedi: “Majesteleri, sanırım sizi burada bırakacağım. Rennes’in duvarları arkasında tıklıp kalmak istemiyorum; orada hiçbir işe yaramam. Ama gidip Maximilien’i kışkırtabilirim.”

Anne sessiz kaldı, şüphe içindeydi. Gerçekten kocasına gitmeyi mi düşünüyordu? Belki de sadece güneye gidip Orléans yolunu tutacaktı. Öyle yaparsa onu suçlayamazdı. Isabeau'ya, insanların seni hayatlarını mahvedecek kadar sevmek zorunda olmadıklarını söylemişti ve bunu içtenlikle söylemişti.

Sert bir sesle, "Teşekkür ederim. Ve... yolun seni nereye götürürse götürsün, benim kutsamamla git. Sanırım sana olan borcumuzun farkındasın. Benim sana olan borcumun. Elimden geldiğince ödeyeceğim."

Rowan ağacının altında, tek boynuzlu at gelmeden önce, kollarında can çekişirken, gitmemesini söyleyen, kumaş gibi yıpranmış, zarif sesini hatırladı. Şimdi ise sadece alaycı, duygusuz bir ifadeyle bakıyordu; bir saray adamının yüzüydü. "Tanrım, Anne! Tekrar mı söyleyeyim? Geçici deliliğimi sözlerle, mücevherlerle ya da topraklarla telafi edemezsin." Gözlerini kısarak baktı. "Beni yalancı mı sanıyorsun, Gent'e gitmeyecek miyim?"

"Öyle demedim."

"Öyle düşündün." Nasıl düşünmesin ki? Kendi iradesi dışında tüm bunları yapan, kendi eylemlerine şaşkın bir adamın yüzü vardı. Daha sert bir sesle ekledi, "O kadar ciddi bakma, benim deliliğim seni ilgilendirmez. Gent'e gidiyorum."

"Elbette bu benim meselem, çünkü benim için değerli olan her şeyi kurtardı," dedi Anne. Bir an düşündü, sonra kolundan mendili çıkardı. Brocéliande'de Polhaim'e verdiği Maximilien için yaptığı eldiven, beyaz keçi derisinden yapılmış, zarif ve hoş bir hediyeydi. Bu mendil ise, iğne işini ve akşamları dedikodu yapmayı sevdiği için yaptığı, nakış konusunda yaptığı en saçma denemelerden biriydi. Üzerinde yeşil kirpi ve kanarya rengi narların iç içe geçmiş desenleri vardı. O verdi onu ona. O

pahalı ya da... Ama bir hanımefendinin ilgisi bir anlam ifade ediyordu. Bunu isteyebilir miydi? Gözlerine baktı ve tereddüt etti.

O koydu mendili mendili yüzüne dudaklarına dudaklarına Ve sohbet eder gibi, “Sanırım sonuçta bir iyilik isteyeceğim.”

Kadındikleşti. Bu bu daha kolaydı, bu bu kibar bir meseleydi. “Ne derseniz deyin, Monseigneur.”

"Sizi öpebilir miyim?"

Kız hareketsiz kaldı, yüzü kızardı. Adamın yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Sizi kırdım mı?”

Kızın yüzü kıpkırmızı olmuştu. Sert bir tavırla, “Hayır. Hayır... Ben... anlamıyorum,” dedi.

"Hayır mı? Ama sen kendini benim gördüğüm gibi görmedin, ejderhanın kanıyla gümüş renginde, elin tek boynuzlu atın boynuzunda."

Her siniri gergin bir halde, ona doğruyu söyledi. “Her zaman düşündüm ki... birini istemek... her şeyi daha da kötü hale getirir.” Dilini ısırıldı. Krallığın ihtiyacı için bir madeni para olmak daha zordu, demek istedi, çünkü arzulayabilen ve yaralanabilen bir bedeni olduğunu hatırladı. Evlilik yemini etmişti. Onu neredeyse hiç tanımıyordu.

“Ah,” dedi. “Peki.” Yüzüne hafif bir kızarıklık geldi. Ama arkasını döndü.

Bir anlık bir dürtüyle onun kolunu yakaladı, onu kendine doğru çekti; sonra adamın eli yüzüne uzandı ve aniden onu öptü. Kilisede olduğu kadar sıcaktı; parmakları kızın çenesini kavradı. Yüzünü kendine doğru çevirdi ve aralarındaki mesafeyi kapattı, eldivenli parmak eklemlerini pelerinin altından omurgasına doğru kaydırıldı, nefes nefese kalan kızın nefesini yakaladı ve onu tekrar öptü. *Ne yapıyorsun?* diye sordu kendi kendine, ellerini onun ceketine dolayarak ona karşılık verdi. *Ağaçların hemen ötesinde kız kardeşin ve saray halkı var, her an biri gelebilir.*

Bu düşünce, onu kaskatı kesip geri çekilmesine, gururunun parçalarını toplamaya yetti. Elleri sanki ona tekrar uzanacakmış gibi gerildi, ama uzanmadı. "Anne..."

Parmaklarını kendi dudaklarına koydu. Aşk hayalleri her zaman soyut olmuştu, bedeninden uzak, ona ait olmadan önce Brittany'ye ait olan bedeninden uzak.

Belki de adam onun kafa karışıklığını fark etti ve nedenini tahmin etti. "Her şeyi daha da kötüleştirdim mi?" dedi.

Kız başını salladı.

"Özür dilemeli miyim?"

"Asla."

Adam karanlık bir kahkaha attı, elini tutup öptü, sonra elini çevirip binicilik eldiveninin bittiği yerden bileğini öptü; kız hafif bir ses çıkardı ve bu ses adamın yüzünü kızarttı. Sonra adam onu terk etti.

Hâlâ sersemlemiş bir halde ayakta dururken, onun Henri ile konuştuğunu gördü. Ve konvoy Rennes'e giden kuzey yoluna saptığında, o yarım düzine muhafızla birlikte doğuya saptı, hızlıca atını sürerek arkasına bakmadı.

BÖLÜM

III

BÖLÜM

21

BRETANYA DÜKLERİNİN KALESİNDEKİ GECE, sonsuz bir bulanıklık içinde uzayıp gidiyordu; duvarlar öfkeli sesler, bot sesleri, alarmlar ve ara sıra bir çığlık ya da çeliklerin çarpışmasıyla yankılanıyordu. Ama tüm bunlara rağmen Moreau, sanki Yaratılış'ın tüm sırları aynanın derinliklerinde bulunabilirmişçesine, sadece aynaya bakakaldı.

Fransa'lı Marguerite kolay kolay güvenen bir kadın değildi, ancak Moreau ona neler yapabileceğini gösterdiğinde hayran kalmıştı; dükâze kurmayı planladığı tuzağı anlattığında da ona inandı. Böylece, Moreau'nun öngördüğü gibi, Brittany'li Anne'nin isteği dışında gölgelerden çıkıp bekleyen muhafızların eline düşmesini bekledi.

Anne bunu yapmadı. Düşesin konseyindeki adamlar, Nantes'teki evlerinde sessizce pusuya düşürülmüş, gözaltına alınmış ve Charles'ın Brittany dükü olduğunda Fransa'ya yemin etmeleri gerektiği, aksi takdirde yoksullaşacakları söylenmişti. Marguerite'in anladığı kadarıyla Dunois özellikle öfkeliydi. Ama yemin etmişlerdi. Yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

Ancak düşesi ele geçirememişlerdi.

Şafak sökmek üzereydi; sabah duası için çanlar çalmıştı. Avluda ölü adamlar yatıyordu.

Moreau aynasını aniden koluna soktu. Ayağa kalktı ve bir elini şöminenin başlığına dayadı, sanki sıcak bir günde geyik avına çıkmış gibi yüzü kızarmıştı. Gözleri rahatsız edici bir şekilde güneş ışığıyla, sonra ay ışığıyla, sonra da ateşin ışıklarıyla doldu.

Marguerite soğuk bir sesle ona, "Peki, düşes nerede?" diye sordu.

Moreau cevap veremeden, De Rieux dağınık ve tedirgin bir halde içeri daldı. Marguerite ondan bıkmaya başlamıştı. O da aynı soruyu tekrarladı: "Düşes nerede? Vasisim nerede?"

"O öldü," dedi Moreau ikisine de. Sesi ciddiye, hatta özür diler gibiydi, ama yüzündeki ifade tuhaf bir şekilde dalgın, hatta memnun gibiydi. Başını sallıyordu. "Deniz ejderhalarının kanının doğasını unutmuşum, ayrıca bilmiyordum ki..." Sözünü yarıda kesti. "Neyse. Bakalım hayatta kalabilecek mi?"

De Rieux, endişesini gizleyemeyen keskin bir sesle, "Ne diyorsun sen? Neyi atlatacak? Sen küstah bir alçaksın," dedi.

Değişken ışık aniden Moreau'nun gözlerinde sabitlendi, parlak ve hareketsiz, aynanın üzerinde duran elinde tehlikeli bir şey vardı. "Öyle miyim?" dedi yumuşak bir sesle.

De Rieux duymamıştı; çoktan Marguerite'e bağırmaya başlamıştı. "Adamlarıma, özellikle düşesin korunmasını sağlamak için askerlerinizi bu kaleye almalarını emrettim, değil ki..."

"Onu kaçırmak için mi?" diye sordu Marguerite, sabrı taşmış bir halde. "Evet, onu yakalamak niyetindeydik; başaramamamız sadece şanssızlıktı." Ve Orléanslı Louis'in müdahalesi. Neredeyse otuz yaşında bir adamın, o iri gözlü, cılız bir kız için her şeyi mahvetmesini lanetledi. Eh, bu, hayatının son hatası olacaktı; hayatının geri kalanını o kulede, her kapıda bir muhafızla geçirecekti.

“Yazık,” diye ekledi Moreau ciddiyetle. Marguerite’e göz kırptı, Marguerite ise ona sert bir bakış attı. “Ve şimdi o, sadık koruyucusundan uzakta, ortada yok. Şüphesiz şimdi bu kötü korrigan kralı saldıracaktır.”

De Rieux mırıldandı, “Ah, o inatçı, inatçı... Bu canavarca varlığın tekrar deneyeceğini mi söylüyorsunuz?”

“Kuşkusuz,” dedi Moreau. Gülümsayarak avucunu açtı, boşluğa uzandı ve oradan bir gül çıkardı. Sonra bir tane daha. Bir buket oluşturduğunda, Marguerite’in ayaklarının dibine diz çöktü ve gülleri onun ellerine verdi. “Korriganed’in kralı, her zaman istediğini elde eden kurnaz bir yaratıktır.” Ona gülümsedi. Marguerite gülümsemedi, ama istemese de gözlerinin biraz ısındığını biliyordu.

Tam bir sessizlik.

De Rieux’nun alt çenesi gevşedi ve titremeye başladı. Marguerite, yaşlı, endişeli, kendini beğenmiş, saygın bir adamın korkunç bir hata yaptığını fark etmesini izlemek gibi tuhaf ve pek de hoş olmayan bir deneyim yaşadı. “Sen miydin?” diye fısıldadı Moreau’ya. “Sadece sen, değil mi? Korrigan kralı falan yok. Bu... bir hileydi. Bir yalandı.”

Moreau’nun bakışları yana doğru aynaya kaydı ve gözlerini tekrar kaldırdığında, yüzü orada olmayan güneş ışığıyla parlıyordu. Tanrı’nın tahtındaki bir melek gibi görünüyordu. Hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı. Marguerite ellerini o ışığın içine sokmak istedi. De Rieux geriye sendeledi, nefes nefeseydi.

“Kabul ediyorum,” dedi Moreau, “bazı yalanlar söyledim. Ama bu kadar üzgün görünmeyin. Herkes bu tuzağa düşebilirdi. Artık sevgili Fransa’nın bağrına kavuştum. Vatanseverliğinize başvuruyorum; siz de aynısını yapmaz mıydınız?”

De Rieux’nun ağzı ses çıkarmadan “*Anne*” dedi. Kale sonunda sessizleşti. Öyle bir ölüm sessizliği hakimdi ki

ateşin fısıltısını duyabiliyorlardı.

O, ölçülü bir ses tonuyla, “Sanırım bu gece hiçbirimiz daha fazla bir şey yapamayız,” dedi.

Moreau üzüntüyle omuz silkti. “Korkarım ki hayır.”

De Rieux hiçbir şey söylemedi. Artık kalenin sözde kontrolü onda olabilir, ama o, hatalarını düzeltmek yerine yıkılan türden biriydi. Gözlerinde meydan okuma yoktu, sadece şaşkın bir keder vardı.

"Lütfen beni yalnız bırakın."

Moreau, çok ince bir şekilde, ona kaşlarını kaldırdı; kadın yanıt olarak çenesini kaldırdı ve Moreau'nun dudaklarına kedimsi bir gülümseme kondu. Hareket etmedi.

Ancak De Rieux omuzları çökmüş, yıkılmış bir adamın adımlarıyla yavaşça uzaklaştı. Şafak vakti, askerleri onu gece duvarın tepesinden atladıktan sonra düştüğü yerde bulacaktı.

"Ee, hanımefendi?" dedi Moreau, o gittikten sonra. Yavaşça yanına yaklaştı.

Kadın, “Beni hayal kırıklığına uğrattınız. Tüm bu tuzak saçmalıkları. Şimdi de düşes kaçtı, Orléans bana ihanet etti ve her şeyi zor yoldan halletmek zorundayız,” dedi. Bir avuç gülü yere attı.

Moreau daha da yaklaştı, gülleri topladı ve onları nazikçe bir sandığın üzerine koydu. Pişmanlıkla mırıldandı: “Doğru. Korkarım strateji konusunda size denk değilim, Madam. Acaba... Belki yeteneklerimizin devamıza nasıl hizmet edebileceğini birlikte öğrenebiliriz?”

“Belki,” dedi Marguerite, yumuşamadan.

“Sizinle Rennes’e gideyim mi? Yoksa beni bu geniş dünyaya mı atacaksınız? Kafam kesilecek mi?” Adam ciddi bir ifadeyle baktı.

Kadın ona uzun uzun baktı. Ağzının köşelerinde bastırılmaz bir gülümseme belirdi.

Anne ve Isabeau, Châteaubriant'tan ayrıldıktan sonraki akşam, inci gibi parıldayan öğleden sonranın nemli bir akşama dönüştüğü sırada Rennes'e vardılar. Şehir garnizonu surların tepesinden onun sancağını gördü ve kafilesi yaklaşırken batı kapısının asma köprüsü kaldırıldı. Meraklı yüzler aşağıya doğru bakıyordu.

Isabeau, gözleri kızarmış olsa da, bir korsan kadar vahşi bir şekilde eyerinde dik oturuyordu. Vatandaşların gürültüsü altında, "Orléans sizi seviyor," dedi.

"O babamı severdi," dedi Anne sinirli bir şekilde. Güçlü akşam güneşi baş ağrısını yeniden alevlendirmişti. Duvarın üstündeki kalabalığa elini kaldırdı ve onlar alkışladı.

Isabeau vazgeçmeye niyetli değildi. "Orléans bizi senin için kurtardı." Şimdi indirilmiş asma köprüyü geçiyorlardı; burjuvalar ve şehir büyükleri onları karşılamak için sıralanmıştı.

"Çünkü bunu babama borçlu olduğunu düşündü," dedi Anne.

Kızarmamaya

Kızarmamaya çalışıyordu.

"Sanmıyorum," dedi Isabeau. "Orléans, babam öldükten sonra neden onun için anlamsız bir şey yapsın ki? Bunu senin için yaptı."

Anne buna cevap veremezdi. Fedakarlık, her zaman *onun* üstlenmek zorunda olduğu bir şeydi; bunun yerine dükün bunu yapmış olması, onu şaşkın bir sıcaklıkla doldurdu. İçeri girişlerinin yarattığı gürültü, daha fazla konuşmayı bastırdığı için memnundu. Dükün ikametgahı olan Guardhouse, onun dönüşü için hazır tutulmuştu; evin çarşafı havalandırılmıştı ve kurşunlu cam pencereler meşale ışığında pasmanter gibi parıldıyordu. Anne anında krallığın işlerine daldı ve bundan da memnundu. Bu, onun hatırlamasını engelliyordu.

Çocukluğunu Nantes'tan Rennes'e ve aradaki saraylara dolaşarak geçirmişti; çoğu saray geziciydi. Ama Rennes, yargıçların çalıştığı, hesap odasının raporlarını yazdığı ve hükümdarın, krallığın işlerini görüşmek üzere, yalnızca kendi isteğiyle toplanan bir organ olan Breton meclisini toplayabileceği yerdı. Bu organ, arkadaşları tarafından seçilen ve ona danışmanlık yapmakla görevli lordlar, piskoposlar ve burjuvalardan oluşuyordu. Anne kapısından çıkar çıkmaz bir sekreter buldu ve sekreter, Meclis'i Muhafız Evi'nin büyük salonuna çağırarak üzere bir çağrı yazısı hazırladı.

Çağrısının ulaştığı herkes ertesi gün, saatinde, tek tek ya da ikişer ikişer gelerek, Anne'nin Nantes'tan kaçışıyla ilgili kim bilir ne tür söylentiler yaydı. Anne misafirlerini bizzat karşıladı ve onlar onu dinlemek için Muhafız Evi'nin büyük salonunu doldurdu.

Henri'nin yanında duran Anne, kendi elleriyle şarap doldurdu ve çoğunu isimleriyle selamladı; nezaket sözleri bittikten sonra, neden geldiğini açık bir dille anlattı.

Sonunda şöyle dedi: "Sizin rızanız olmadan şehri bu şiddetli kuşatmaya maruz bırakmayacağım, ancak alternatifimiz, Fransa Kralı Charles'a hemen teslim olmak ve onun vasalları olmaktır."

Sessizliğe büründü. Henri ona hızlıca güven verici bir bakış attı ve baş nedime rolünü üstlenen Madeleine, ona taze bir fincan şarap doldurdu.

Soylular aralarında fısıldaştılar. Anne, gözlerinin defalarca Nantes'tan beraberinde getirdiği ve şimdi peçeli saçlarını tutan beyaz işlemeli saç bandına döndüğünü gördü. Sonunda, burjuvaların en yaşlısı beklenmedik bir şekilde ona seslendi. "Nantes'tan sizi takip eden garip bir hikaye

duyduk, Majesteleri, ama buna inanabilir miyiz bilmiyoruz.”

“Bu hikâye de ne?” dedi Anne. Kalbinin sıkışmaya başladığını hissetti. Nantes’taki son günlerinin kaosundan onlara ne tür çarpık bir anlatım ulaşmış olabilirdi? Bunun sonucunda onun hakkında ne düşüneceklerdi?

“Şey... nasıl olduğunu tam olarak anlamıyoruz ama Nantes’teki kalenin bahçesinde bir deniz ejderhası ortaya çıktı ve sen onu evcilleştirdin.” Yüzünde şüpheli bir ifade vardı ama bakışları sürekli Anne’in saçlarına kayıyordu.

Anne, şaşkınlıkla, “Çocukluğumdan beri, insanların sözünü dinleyen Keris deniz ejderhalarının hikâyeleriyle büyüdüm. Bu yüzden bu yaratığa kendi dilimizde konuştum ve o da beni dinledi.”

“ , , , trueborn , sovereign,” dedi , , a , low , voice. Odadaki herkes onaylayarak mırıldandı.

Rennesliler, Romalılar batıya doğru ilerlemeden önce sayısız yıllardır soğuk ve yeşil ülkelerinin yollarında ve nehirlerinde dolaşıyorlardı. Hafızaları çok güçlüydü. Düşesin onlardan ne istediğini ve bunun bedelinin ne olabileceğini biliyorlardı. Rennes, son veraset savaşı sırasında kuşatılmış, şehir surlarının altını kazarak ilerleyen istihkamcılar tarafından neredeyse ele geçirilmişti. Sadece şans eseri büyükbabaları tünel kazma seslerini duymuş, karşı tünel açarak davetsiz misafirleri öldürmüştü. Rennes surlarının altında bir savaşın ne anlama geleceğini çok iyi anlıyorlardı.

Anne bekledi.

Sonunda biri, “Majesteleri, evliliğiniz gerçekleşirse, Kutsal Roma İmparatorluğu’nun vasalları olmayacak mıyız?” dedi.

Anne şöyle dedi: “Avusturya’lı Maximilien, ölümünden sonra Brittany üzerindeki tüm haklarından feragat etti ve unvanını devralan kişinin Brittany dükü olmayacağına dair söz verdi. İlk evliliğinden bir oğlu olduğu için, umarım ki benim

“İlk oğlum burada büyütülecek ve kendi hakkı olarak dükalığı miras alacak.”

Avuç içlerinin ne kadar terlediğini, bu aceleci gelişinden ne kadar pişman olduğunu, kocası olmadan, batı kapısının yanındaki otlaklarda kamp kurmuş Avusturya ordusu olmadan, uzak geleceğe yönelik planlarına somut bir dayanak bulamadığını bilmediklerine sevindi. Ama saçlarında tek boynuzlu atın yelesi vardı ve bir de deniz ejderhası hikâyesi. Her ikisinin de onları derinden etkilediğini görebiliyordu. Onların sadece soyu ya da görevleri nedeniyle değil, kendi eylemleri yüzünden onu takip edebilecek olmaları kalbini hafifletmişti. Bir başkası, “Avusturya’lı Maximilien’in yardımımıza geleceği kesin mi, Majesteleri?” dedi.

Cevabı ölçülüydü. “O ve ben yasal olarak evliyiz ve bize koruma borcu var. Sözleşmeler incelenmeniz için size sunulacak. Ve”—ağzı kurudu, ama sakın bir sesle konuştu—“babamın dostu olarak hatırladığınız Orléans’ın efendisi, kocamın gelişini hızlandırmak için yola çıktı. Elimden geleni yaptım. Ama Avusturya’nın efendisi şövalye ruhlu bir prens ve sözünü tutacağına inanıyorum.”

“Orléans’ın Fransa’nın maaşlı adamı olduğunu duymuştuk,” dedi en yaşlısı. “Ona güvenilebilir mi?”

Odadaki bakışlar yine birbirine yöneldi. Orléanslı Louis, Anne’in babasının zamanında Brittany’de büyük bir iz bırakmıştı, ama hepsi onun yakalanma ve hapsedilme koşullarını biliyorlardı ve muhtemelen serbest bırakılma koşullarını da tahmin edebiliyorlardı; ve onun bu koşulları ihlal ettiğini de.

“Ona güvenilebilir,” dedi Anne. Onlara ayrıntıları anlatmak istemiyordu. Yüzü aniden ısındı.

Tartışmalar uzadıkça uzadı, ancak rüzgâr gülü kadar hassas olan Anne, odadaki havanın kendi lehine döndüğünü hissedebiliyordu. Onlar onu taç giydirmişlerdi ve şimdi gelip seçtikleri hükümdara sahip olamayacaklarını söylemek gururlarına aykırıydı.

seçtikleri hükümdara sahip olamayacaklarını söylemek gururlarına aykırıydı.

"Peki," dedi en yaşlısı sonunda. "Kuşatmaya ve Avusturya'lı Maximilien'in gelişine hazırlanacağız. Tanrı bizimle ve onunla olsun. Ve sizinle de, Majesteleri."

Anne gülümsediğinde, odada sevinç çılgınlıkları yükseldi.

Daha sonra hepsini bir ziyafete davet etti, taze şarap ikram ettirdi, eğlenmek için zaman ayırdı. Gülerek onlara tek boynuzlu at avını ve Fransa'daki kargaşayı anlattı. Sonunda ayrıldıklarında akşam duası vakti çoktan geçmişti ve yorgunluğuna rağmen hala gülümseyen Anne, o an için onların güvenini kazandığını biliyordu.

Ama onlar gittikten sonra Nöbetçi Evi'nin salonu boşalmış gibi geliyordu. Hizmetçiler masalardan örtüleri kaldırıyorlardı. Misafirlerinin sesleri taş döşeme üzerinde yankılanıyor gibiydi. Anne bir kadeh fazla şarap içmişti; bu yüzden Henri ile birlikte üst kattaki süitine çıkarken ayakları titriyordu. Henri, surları adamlarla doldurup savunmak için planlarla doluydu. Anne gülümsedi, dinledi ve dünyaya bakış açısının eski bir örümcek ağı kadar kırılgan hale geldiğini hissetmemeye çalıştı. Başını çok hızlı çevirdiğinde hâlâ başıboş gölgelere şaşırıyordu ve bazen gümüş rengi kanın sıçradığı yerlerde cildinin yandığını hissediyordu. Moreau, Fransız ordusuyla birlikte at sürüyordu; bu, nasıl karşı koyacağını bilmediği bir tehlikeydi.

Büyük salonun üzerinde, yaz ışığını içeri alacak şekilde tasarlanmış bir oturma odası vardı ve yatak odaları da buraya bitişikti. Oda neredeyse boştu, çünkü normalde mobilyaları yoktu ve Anne de ev eşyalarını getirememişti. Ama biri büyük bir koyun postu halı bulmuştu ve Elesbed ile Isabeau ateşin önünde diz dize oturuyorlardı. Kırılmaz bir dostluğun filizlenmesi için tek eksik olan şey, dadı, öğretmen ve katı rutinlerin yokluğuydu.

Anne içeri girdiğinde, Isabeau hayranlık dolu bir ses tonuyla, “Peki, Kayıp Topraklar’daki bu kale *nasıldı?*” diye soruyordu.

“Bilmiyorum. Çok karanlıktı,” dedi Elesbed, parmağını ısırarak. “Moreau, oranın Never-Was Kalesi olarak adlandırıldığını söyledi. Nedenini bilmiyorum. Sanırım kaleyi korriganedler inşa etti. Hiç mantıklı gelmiyordu. Bir ölümlünün aklına böyle bir şey inşa etmek hiç gelmezdi. Çok güzel odaları vardı, ama Butter hiçbirine girmeme izin vermedi. Butter bunun yerine beni o karanlık yerlerden geçirdi ve onu dinleyene kadar pençesiyle beni tırmaladı. Aniden bir ateş gördüm, sonra da düşesi gördüm. Annem hep kedilerin sandığımızdan daha fazlasını bildiğini söylerdi.”

Elesbed o anda Anne'yi gördü. Kızarak ayağa fırladı.

Anne ikisine de gülümsedi. “Çok cesurdun, Elesbed. Ama bence herkes yatmaya gitmeli.” Şaraptan başı dönüyordu; sessizce uzanıp düşünmek istiyordu.

“Kayıp Topraklar’da bir kale görmek isterim,” dedi Isabeau, o da ayağa kalkarak. Coşkuyla parıltıyordu. Hayali bir kılıçla havada dönüyordu. “Ve ölümsüz çöllerde her şeye göğüs germek.”

Anne alaycı bir şekilde, “Önce öncelikli işler, Belle. Kuşatma altındaki Fransızlar sorununu çözmeliyiz,” dedi.

Ama Isabeau uykuya daldığında, uyumaya can atan Anne, yapışkan sıcağa karşı yatağın tüm kapılarını ardına kadar açmış, kendini sert bir şekilde tutarak uyanık kaldı ve şöyle düşündü: *Lanet olsun sana, Orléans, her şeyi daha da zorlaştırdın.* Cildi sıcaktı; vücudu sakinleşmiyordu. Zihni umut, korku ve sonsuz planlarla doluydu.

Ay ışığı odaya doluyordu.

Sonunda sessizce yataktan kaydı, boynunu serinletmek için saçlarını kaldırdı ve kapıdan geçerek güneş odasına girdi; derin pencere girintisinin serinliğinde sessizce oturacağını düşündü. Geceliğiyle ter içinde yatmaktan daha iyiydi.

Ancak ilk adımını attığında, uykudan sersemlemiş beyni, "*Bu ışık da ne, henüz dolunay bile değil*" diye düşündü. Aniden durdu ve pencereden karanlık bir silüet ortaya çıkıp ayağa kalktı.

Boğazı ve karnı soğudu.

"Lütfen benden korkmayın," dedi Julien Moreau. "Majesteleri, yalvarırım." Arkasında parlayan ay ışığı, yüzünün tamamını gölgeye bürüdü.

Anne çılgılık atmak üzere ağzını açtı. Sonra tekrar kapattı. Adam ayağa kalkmıştı ama yaklaşmamıştı. Ay ışığı çok fazlaydı. Onları bir duvar gibi sarmış, adamın gözlerine parlıyordu. Dışarıdaki oda neredeyse gerçek dışı görünüyordu. Ne olmuştu? Bağırса onu duyarlar mıydı?

Geceliğiyle çıplak hissediyordu, saçları gevşek bir şekilde örülmüştü. "İçeri nasıl girdin?"

"Gölgelerle seyahat ederim," dedi. "Sizi incitmek istemedim, Majesteleri. Deniz ejderhası benim hatamdı, ama benim yaptığım bir şey değildi." Gözleri anlayış bekliyordu.

Kız kıpırdamadı. "Yalan söyledin. Sana yardım ettik ve sen yalan söyledin." "O zamanlar Fransa'ya sadıktım ve hükümdarımın soyundan gelen bir Fransız hanımefendi Nantes'e geldi, hükümdarımın soyundan gelen biriydi. Sadakati anlarsınız."

"Elesbed'i kaçırdın."

"Başka seçeneğim var mıydı? Sadakatim vardı ve o her şeyi mahvedecekti. Şimdi pişmanım. Söyleyebileceğimden çok daha fazla."

"Öyleyse sadık mısın?" dedi kız. "O zaman neden buradasın?" Onu öldürmek için mi? Fransa bunu istemezdi. Onu kaçırmak için mi? Belki. Adam kaşlarını çatarak tereddüt etti. Kız, onun ulaşamayacağı bir mesafede duruyordu.

Çılgılık atmalı mıydı? Ama onun neden gizlice geldiğini bilmek istiyordu. Kaçırmaya niyetliyse neden bu konuşmayı yapıyordu? Onu ihtiyatla izledi.

Adam dönüp ay ışığına baktı. Yüz hatları, gözlerine hoş bir eğim veriyordu. “Ben bir aptaldım.”

Kız hiçbir şey söylemedi.

“Seni Nantes’tan kaçırın deniz ejderhasının kanıydı, değil mi?”

Hâlâ cevap vermedi.

Adam iç geçirdi. "Nadiren bu kadar pişmanlık duymuşumdur. Başından beri *sana* yemin etmeliydim. O zaman şimdi yalvararak gelmek zorunda kalmazdım."

“Bana sadakat yemini etmeye mi geldin?” dedi Anne, inanamayan bir tavırla. “Neden?”

Adam bir adım daha yaklaştı. Anne, adamın bakışlarında bir anlık şehvet, yutan bir şey yakaladı. Bu onunla ilgili değildi. Adam, onun kendisi için yapabileceği bir şey istiyordu. Anne'nin güvensizliği derinleşti. "Daha fazla yaklaşma," dedi.

Adam yumuşak bir sesle, “En çok ne istediğinizi biliyorum, Majesteleri. Kendi toprağınızda kalıp onu yönetmek istiyorsunuz,” dedi. Anne cevap vermedi. Adam devam etti. “Bu artık imkansız. Brittany çok zayıf. Peki ya güçlü olsaydı?”

O kadar şaşırmıştı ki cevap veremedi. “Peki sence onu ne güçlendirecek? Sen mi? Daha önce benim hizmetime girmeye pek hevesli değildin.”

"Hayır," dedi adam. "Ben değil. Keris." Adı saygıyla telaffuz etti.

Bu hiç beklenmedik bir şeydi. “Kayıp şehir mi? Ne diyorsun sen?” “Evet, kayıp. Kayıp Topraklar’da bulunuyor.” Öyle coşkuluydu ki, sözleri dilinden , o kadar coşkuluydu ki. “Uzun zaman önce, göldeki hanımdan bir kehanet almıştım. Bana, elini uzattığım bir kadının bu kayıp Keris şehrini bulacağını

ve onu karanlıktan kurtaracağını söyledi. Yıllar boyunca kehanetimdeki bu eşi aradım. Birçok kadınla karşılaştım, ama hiçbirisi bu yeteneğe sahip değildi. Yüzündeki gümüş rengi kanı gördüğüm anda anladım. Beklediğim kişi sendin. Bir düşün, Majesteleri. Gölgeleeri görebiliyorsun, değil mi? Sen, Brittany topraklarının kutsanmış hükümdarisin. O sensin. Keris'e giden yol senin için açılacaktır." Gözlerinde vahşi bir parıltı vardı, açıkça görülen bir saplantı. "Keris. Koyunda ejderhalar ve deniz duvarlarında altınlar bulunan Keris. Keris'in efendisi, tüm Hıristiyan aleminin efendisi olacaktır. Benimle Keris'e gel, seni kurtarabilirim. Tüm krallığını kurtarabilirim. Avusturya'lı Maximilien bunu yapamaz. Ama ben yapabilirim."

Oda, dumanlı ve gerçek dışı bir havaya bürünüyordu. Anne etkilenmemişti. "Söylediklerinin kanıtı nedir?"

"Yeteneklerin hakkında mı? Deniz ejderhasının kanından sağ kurtulmadın mı? Nantes'ten kaçmak için gölgeleri kullanmadın mı? Yoksa Keris'in varlığının kanıtını mı istiyorsun? Nantes'teki bahçede, insanlar tarafından bükülmüş bir koşum takımı giyen deniz ejderhasını gördün mü? Deniz ejderhaları, tek boynuzlu atlar gibi, gölgelerle seyahat edebilir ve Kayıp Topraklara kaçabilirler. Bu yüzden ölümsüz gibi görünürler. Yoksa kanıtını istediğin ben miyim, sözüm ve bağlılığım mı? Niyetimin bir göstergesi ister misin? Ya tüm Fransız atları gece ortadan kaybolursa? Ya bir hafta boyunca yağmur yağarsa? Bana sadece elini ve yardımını söz ver, hepsine sahip olacaksın." Ellerini uzattı, yalvarırcasına.

Bunu planladı, diye düşündü kız, zihni berrak, kalbi soğuktu. Korriganed kralının elimi istediğini söylediği andan itibaren. Beni korkutup yardımını kabul ettirmek, kendisini müttefikim yapmak, isteklerine boyun eğdirmek niyetindeydi. Fransızların geliş planlarını hızlandırdı. Ama o bunu başından beri planlamıştı.

“Söz mü? Senin sözüne nasıl güvenebilirim? Nantes’ta bana yalan söyledin. Fransa’ya sadakat yemini ettiysen, şu anda yeminini bozuyorsun.”

Uzatılmış elleri birbirine sıkıca kenetlendi; aralarında parıldayan bir şey vardı. “Boş ver bunu.” Kız bir adım geriye çekildi, daha da temkinli bir tavırla. “Ben zaten güce sahibim. Tek istediğim antik şehre giden yol. Ben bir halk adamı olarak doğdum, ama Armorica’nın kralı olarak taç giydiğimde bunun bir önemi kalmayacak. Yalvarırım, bana yardım et ve kendini kurtar. Marguerite’in zincirlenmiş halde sana getirilmesini istemez misin?”

Bunu istemezdi.

“Ben evliyim, seninle evlenemem. Yeminini bozan birine de güvenemem. O ıvır zıvırlarını al ve git başımdan.”

Gözleri elindeki mücevherlere takıldı; parmakları yavaşça sıkıştı. “Sana dürüstçe geldim, kalbimi açtım. Ama sana yardım etmeni sağlayabilirim, Majesteleri,” dedi nazikçe. “Bunu yapmak istemiyorum.”

“Beni nasıl zorlayacaksın?”

“Buna gelince,” dedi, “bu bir sürpriz olsun. Tekrar geldiğimde bana farklı bir cevap vereceğinizi düşünüyorum.”

Tek kelime etmeden, ay ışığını da beraberinde götürerek gölgelerin içine doğru yürüdü. Sanki bir rüyadan uyanmış gibiydi. Anne artık odayı net bir şekilde görebiliyordu. Elesbed ateşin yanındaki yatağında kıpırdanıyordu ve Madeleine de karyolasında kafasını şaşkınlıkla kaldırıyor. “Geri uyuyun,” dedi onlara, sarsılmış bir halde. “Güneş doğana kadar hâlâ zaman var.” Muhafızları yumuşak bir sesle çağırdı ve onlara dikkatli olmalarını söyledi, şafak sökünce kardeşini çağırma. Ama ne muhafızların ne de Henri’nin, gölgeler ve ay ışığından oluşan görünmez bir yolda yürüyebilen bir adama karşı bir işe yarayacağına dair içinden bir his vardı.

BÖLÜM

22

LOUIS VE KORUMA EKİBİ, onları güneye, Orléans'a götürecek yola geldiklerinde, adamlarından birkaçı, dükün Brittany'den kurtulup kendi topraklarına dönmek niyetinde olduğunu gerçekten düşündü.

“Yapmaz,” diye mırıldandı bir adam arkadaşına. “Bilmiyor musun? Ev onun için bir sığınak değil. Henüz çocukluktan çıkmışken Marguerite'in aziz gibi sakar kız kardeşiyle evlendirilmişti. Bunu yapan yaşlı kral, o yaşlı örümcekti; kızının çocuk doğuramayacağını biliyordu. Ailenin o kolunu tamamen ortadan kaldırmak içindi. Oraya geri dönmez.”

Ve gerçekten de, kavşağı geçtiklerinde, Orléans güneye giden yola neredeyse hiç bakmadı. Ancak aniden, gülerek, adamlarından birinin elinden deri bir şişeyi kaptı ve içindeki şarabı son damlasına kadar içti.

Sonunda Gent'teki Gravensteen Kalesi'nin avlusunda dizginleri çektiklerinde, Louis'i sarı saçlı, tabard giymiş ve endişeli bir ifadeyle duran çok güzel bir saraylı karşıladı.

“Ben Baron von Polhaim,” dedi sarı saçlı adam. “Breton düğününde efendimin vekiliydim. Ondan mı geliyorsunuz?” Hafif bir yağmur yağıyordu; Louis attan indiğinde atı kulaklarındaki yağmuru silkeledi.

Avludaki çamurda karşı karşıya geldiler. Louis, o samimi gözlü güzel genç adamı süzdü.

Belki de Polhaim'in tahmin ettiğinden daha fazlasını görmüştü. Dikkatlice, “Nadir bir kadın, Brittany düşesi,” dedi. Erkekler atları almak için etrafını sarmıştı; Louis dizginleri uzattı ve Polhaim'in kendisini kaleye doğru yönlendirmesine izin verdi.

Polhaim, bir anlık düşüncesizce, “Efendime söylediğim gibi. Ve ona -tüm danışmanları ona ilettiği gibi- karısının durumunun ne kadar tehlikeli olduğunu aktardım. Anlamış gibi görünüyordu, gemiye binip karısına gitmeye hazırdı.” Polhaim, hatırladığı dehşetle ince kırmızı dudaklarını ısırды. Gravensteen kalesi, başlarının üzerinde gri bir gölge gibi yükseliyordu. Sonra içeri girdiler ve boş bir antreye geldiler.

Louis sordu: “Peki neden bunu yapmadı?” Polhaim'in efendisini korumak için içgüdüünün, bu durumun Anne için barındırdığı riskler hakkındaki bilgisiyle çatıştığını hissetti.

Polhaim üzgün olabilir, ama tüm ihtiyatını kaybetmemişti. Doğrudan cevap vermedi, ama şöyle dedi: “Fransız krallığının esiri olduğunuzu duymuştuk.”

"Gördüğünüz gibi artık değil," dedi Louis, sesinde bir keskinlik vardı.

“Yine de, bir esir olmuşken, Fransızların çıkarlarına aykırı davranarak düşesin lehine çalışmanız olağanüstü bir durum.”

Buna verecek mantıklı bir açıklama yoktu. Louis, Polhaim'in ihtiyatının arttığını hissedebiliyordu. Belki de, diye düşündü Louis acı bir gülümsemeyle, bu adam mantıksız bir açıklamayı kabul ederdi. Polhaim de Anne ile tanışmıştı. “Düşes çok cesur bir kadın,” dedi.

Polhaim bir anlığına donakaldı. Aralarında bir anlayış oluşmuştu. “Ona yardım etmek istedim. Bunu yapmaya çalıştım.” Hayal kırıklığı, sarayda aldığı eğitimi bir kenara itti. “Ama bir hayalet efendimi Gent'te tutuyor. Her gece

onu görüyor ve her gün ‘*Sadece bir gün daha*’ diyor ve denize açılmayı reddediyor.”

Louis şaşkına dönmüştü. “Hasta değil mi? Aklı başından mı gitti?” “Göründüğü kadarıyla hayır.”

"Gördüğü şey nedir?" Louis bunu söylerken, cevabın ne olacağına dair bir önseziyle bir ürperti duydu. Ama elbette öyle olamazdı.

Polhaim'in yüzü asıldı. “Şey... efendim, eskiden olduğu gibi sarayda dolaşan ölen karısını görüyor. Efendim, karısı tekrar gelirse onu kaçırmamak için ayrılmak istemiyor.”

Louis'in zihni aniden, Nantes'ta, onun göremediği bir şeye bakan hayali insanlarla dolu bir caddeyle doldu. Düşündü: “*Bu bağlantılı. Bu bir tesadüf değil. Maximilien burada tutuluyor.*”

"Anlıyorum," dedi yüksek sesle. "Belki efendinizle görüşmeme izin verilir. Onu, ölen karısına olan hayallerini bir kenara bırakıp, ona çok ihtiyacı olan yaşayan karısını kucaklamaya ikna etmek için." Sesi, içindeki duyguları gizlemek için kuruydu.

"Evet," dedi Polhaim minnetle. "Bunu ayarlayacağım. Ve lütfen Tanrı'ya dua edin ki, bizlerin başaramadığını siz başarabilesiniz."

Ancak Louis, Maximilien'den davet gelmeden önce sarayın atlı dövüş sahasında bir düzine mızrak kırmıştı. Selam vermeye gittiğinde, kralı kadife ve parfüm kokan, hafifçe nefes nefese kalan av köpekleriyle dolu bir odada buldu. Mızrak dövüşünün hassasiyeti ve tehlikesi, sıcağı ve fiziksel eforu, Louis'in öfkeli sabırsızlığının keskinliğini köreltmmişti ve o, makul bir sakinlikle selam verip şapkasını çıkararak, “Eşinizden geldim, Majesteleri,” diyebilirdi.

Maximilien'in koyu renkli, düz kaşları yukarı kalktı. "Fransa'da tutsak olduğunuzu duymuştuk, kuzen."

"Serbest bırakıldım," dedi Louis kısa bir cevapla.

"Ve hizmetlerini hanımım, Brittany Düşesi'ne sunmaya mı gittin?" dedi Maximilien, ince bir şüpheyle.

"Babası benim dostumdu. Ve o cesur bir hanımefendi." Bir adım yaklaştı ve sesini alçaltarak devam etti. "Fransa'lı Marguerite evliliğinizi keşfetti, Majesteleri, ve düşesin vasisini ihanete ikna etti. Onu zorla Fransa'lı Charles'a götürmeyi planladılar, ancak o uyarıldı ve zamanında kaçtı."

Maximilien şüpheyle baktı. "Zahmetine gerek yoktu, senin de; o benimle yasal olarak evli ve Fransa buna karşı ne yapabilir ki?" Gözleri yorgunluktan ağırlaşmıştı.

"Fransa'nın Marguerite'i, sizin hukuki yollardan bu meseleyi çözenizi *beklemeyecektir*. İlk fırsatta düşesi Fransa'ya göndermeyi ve papaya evliliğinizi feshetmesi için Roma'ya yüklü bir rüşvet göndermeyi planlıyor. Düşes, Charles ile evlendirilecek ve herkesin görebileceği şekilde hamile kalana kadar sarayda tutulacaktır. Affedin beni, Majesteleri, ama gerçek bu."

Maximilien ikna olmamış bir şekilde kaşlarını çatmıştı. "Böylesine alenen bir kötülük pek olası değil. Bu dünyada benim hiçbir önemi olmadığını mı sanıyorlar? Ben Brittany düşesiyle evlendim. Tanrı'nın birleştirdiğini insan ayırmasın. Onu görmeden önce bir gün ya da iki gün geçmesi bu gerçeği değiştirmez. Ve bu arada, beni Gent'te tutan işlerim var."

Anne adına yalvarmak Louis'in ruhuna çok aykırıydı. Özellikle de Maximilien'in, tek boynuzlu at kılıyla nakış işleyen ve deniz yılanlarına bağırarak bu kızı sevemeyeceğinden kuvvetle şüpheleniyordu. O sadece kendi kayıp hanımını, diğer düşesi kovalıyordu.

sakinliğini koruyarak, “Düşes, acele etmenizi rica etmemi istedi. Fransızlar yakında Rennes’i kuşatacak.”

Maximilien, “Kendini telaşlandırmamalısın. Sadece birkaç gün sonra gideceğim. Bu gece benimle birlikte nöbet tutar mısın? O zaman neden oyalanıyorum anlayacaksın.” Elleri birbirine dolandı, sanki sessizce anlayış dileniyorlardı.

Louis dişlerinin arasından şöyle dedi: “Bir gece, Majesteleri. Sonra, size güvenen düşese cevabınızı iletmek üzere Rennes’e geri dönmeliyim.”

“Evet, evet, elbette,” dedi Maximilien. “Ve umarım yakında düşesi babamın sarayına geri getirebilirim ve her şey yoluna girer.”

“Tanrı, her şeyin bu kadar basit bir şekilde sonuçlanmasını nasip etsin.”

Git ve onu kurtar, demedi. Onu gerçekten karın yap, diyemedi. Majesteleri, dünyanın yeşil mücevheri olan Brittany’yi ve dükesini elde edebileceğinizi düşünmek delilik, ama bunun yerine burada, gitmiş olan karınızı özleyen bir bakire gibi oturuyorsunuz.

Sonra Nantes'tan kaçışlarını hatırladı, orada olmayan insanlarla dolu sokakları. Düşündü ki, *"Bu karanlık bir gücün işidir ve tamamen efendimin suçu değildir."*

Tanrı hepimizi korusun.

BÖLÜM

23

FRANSIZLAR, askerlerin yürüyüşe geçebilecekleri en hızlı şekilde Rennes şehrine yaklaştılar ve onlarla birlikte Fransa'nın büyük hanımı Marguerite de at sürüyordu. Ayrıca, kurnaz ve hüzünlü gözleri sık sık yere dönük, her zaman derin düşüncelere dalmış olan Julien Moreau adında bir yabancı da vardı.

Acele ediyorlardı çünkü Fransa, Avusturya'lı Maximilien'in Saint-Malo'ya doğru rüzgârın yardımıyla onlardan önce Rennes'e ulaşacağından korkuyordu.

"Maximilien şu anda nerede?" diye sordu Marguerite, kahini Volucris'e. Sorusu biraz mantıksızdı, çünkü hiçbir kahin söz konusu mesafeler arasında, Gent şehri ile Saint-Malo limanı arasındaki kara veya deniz yolunda kesin bir tahminde bulunamazdı. Ancak o bilgi açlığı çekiyordu ve Volucris en azından Maximilien'in denize açılıp açılmadığını veya hâlâ karada mı kaldığını söyleyebilirdi.

"Bilmiyorum, hanımefendi!" diye haykırdı Volucris, hiç olmadığı kadar duygusal bir ses tonuyla. O günkü yürüyüşlerini uzun bir öğleden sonra sona erdirmişlerdi ve o, geceyi geçirecekleri manastırın güneşli sebze bahçesinde kum tepsisini kurmuş, böceklerini sıcak kumun üzerinde koşturmaya başlamıştı. Çünkü böceklerin izlerinden gerçekleri okumak, onun kehanet yöntemi idi. Solgundu, terliyordu, hastalıklı bir yeşil renkteydi. Marguerite acımasızdı. Maximilien neredeydi? O bekliyordu ve

Bir tuzak olduğundan korkuyordu. Casuslarının getirdiği tek şey söylentilerdi ve hiçbiri mantıklı gelmiyordu.

Volucris böceklerine gözlerini kısarak baktı, nefesinde hırıltı vardı. "Böcekler sadece *karanlık*, *soğuk* ve *kaybolmuş* diyor. Karanlık, soğuk ve yalnız. Tamamen yalnız!" Sesi tiz bir tona çıktı, bahçedeki herkesin başını ona çevirdi. Moreau sebze bahçesine doğru yürüyüşe çıktı ve konuşmayı duydu. Kaşları kalktı.

"Kırmızı duvarlar," diye mırıldandı Volucris. "Dikenler..." Soluk yüzünden ter damlıyordu.

"Hayır," dedi Julien, tuhaf bir sesle, "yapamazsın..." Tam o sırada Marguerite, "Böceklerin nesi var?" dedi. Böcekler çılgınca daireler çizerek koşmaya başlamışlardı.

"Dikenler yüzünden," dedi Volucris, sesi aniden boğuldu, dili morarmış bir şekilde ağzından sarkıyordu. "Dikenler, dikenler, dikenler..."

Moreau o kadar ani bir hareketle öne çıktı ki, muhafızların elleri silahlarına uzanmak için seğirdi, ve Volucris'in böceklerini yakaladı. Onları ellerinde bir-iki-üç diye ezdi, sonra pençeli parmaklarıyla kumdaki izleri silip süpürdü. Sonunda Volucris'i itti. "İnsanlar *korriganed'i tahmin edemez*," dedi soğukkanlılıkla, Volucris nefes nefese geriye düşerken, ter yüzünden iğrenç bir şekilde akıyordu. "Denersen delirsin. Ya da ölürsün." Volucris çimlere düşmüştü, yüzüne korkunç, donuk mavi bir kızarıklık yayılıyordu.

"*Korriganed mi?*" dedi Marguerite. "Ben sanıyordum ki..." Onların kendi topraklarında kaldıklarını. Moreau'nun kendi amaçları için onların *görüntüsünü* kullandığını ve onların varlığının güvenle unutulabileceğini.

Moreau, eldivenlerinden böcek kabuklarını silerken rahat bir tavırla konuştu. Ama kız, onun tedirgin olduğunu düşündü. "Örneğin, biri korrigan kraliçesiyle ilgili herhangi bir şeyi kehanet etmeye çalıştığında, kehanetçi sadece dikenler görür. Bunun, kraliçenin uzun zaman önce kendi üzerine koyduğu bir büyü olduğu söylenir. Eğer

Volucris dikenleri kehanet ettiyse, bu kraliçenin şu anda Gent'teki kral üzerinde etkisi olduğu anlamına gelir. Nedenini ancak Tanrı bilir.”

“Bu... bu hanımefendi... bu korrigana... düşese yardım mı ediyor?” diye sordu Marguerite, sırtından soğuk bir korku dalgası geçerek.

Moreau’nun hareketi küçümseyiciydi ama yüzü gergindi. “Neden öyle yapsın ki? Erkekler, korrigana için kuş gibidir; uçup giderler ve yok olurlar. O, ağaçlar kadar yaşlıdır; çok uzun zaman önce büyücü Merlin’i baştan çıkaran oydu. Birçok ismi ve birçok hayatı oldu.” Sesine şüphe karıştı. “Ama ben... onun artık dünyayı umursamadığını sanıyordum.”

Volucris uzaklaştırılıyordu. Gözleri odaklanmamıştı. Moreau ekledi, “Kahinin gidip şarap içip uyumalı. Akli hâlâ dikenlerde. Bu onu sonunda delirtecek. Git ve onu sarhoş et.”

Marguerite hizmetçilere başını salladı ve onlar, kahinini yarı taşıyarak ortadan kayboldular.

Gecenin çökmesiyle serinleyen, titrek yaz havasının bir köşesinde, çanlar rahibeleri akşam duası için çağırıyordu. Manastır, Brittany’deki pek çok şey gibi yumuşak bir gri tonuyla bahçenin üzerinde yükseliyordu. Marguerite gergin bir sesle, “Neden bu... bu yaratıklardan biri... bir korrigana... neden bu işe karışsın ki?” dedi.

Adam başını salladı. “Hiçbir fikrim yok. Heyecan verici değil mi?”

"Anlamadığım güçlerden hoşlanmam."

İfadeli gözleri genişçe açıldı. Anlık tedirginliğini bir kenara bıraktığı belliydi. “O zaman benden hoşlanmıyor musunuz, hanımefendi?”

Kendine rağmen, bakışları birbirine kilitlendi. Gözleri sıcaktı, sorgulayıcıydı. Marguerite yutkundu ve şöyle dedi: “Ya bu —kraliçe—düşese yardım *ediyorsa*?”

"Yardım etmiyor," dedi Julien, sesi aniden sertleşti. "O, kendi akrabalarını hor gören acımasız, yaşlı bir cadaloğ, üstelik çok da yaşlı. Ve eğer karışırda, onu alt ederim."

"Öyle mi? Nantes'ta düşesi yendiğin gibi mi? Madem bu kadar ustasın, bana Avusturya'lı Maximilien'i bul!" Başka herhangi bir erkek, sesinin kırbaç gibi çınlamasından irkilirdi. Hizmetçilerinin ona yan gözle baktığını hissedebiliyordu, ama onları hiç umursamıyordu.

Yumuşak bir sesle, "Beni korkutmaya mı çalışıyorsun? Senin sarayından daha acımasız saraylarda daha acımasız dersler aldım. Görünmeyen şeyleri tahmin ederek beni de delirtmek mi istiyorsun?" dedi.

Nefes aldı, sonra tekrar nefes aldı. Öfkesi yakışksızdı. "Öyle bir niyetim yok," dedi.

"Kızma," diye mırıldandı adam, şimdi yatıştırıcı bir sesle, sözlerini tüy kadar hafif bir şekilde kulağına fısıldayacak kadar yaklaşarak. "Müttefik olmalıyız. Düşesi yakalayamadığım için bana henüz güvenmiyorsun. Güvenini nasıl kazanabilirim? Elbette beni tamamen bir şarlata olarak görmüyorsun."

Kadın çileden çıkmıştı. Sağduyusu on yıllık naip dönemini hiç sarsılmadan atlatmıştı, ama şimdi adam hem zihnindeki mantığı hem de dünyasının düzenini altüst etmiş gibiydi. Adamın yakınlığıyla tüm vücudu tüyler ürpertmişti. "Güvenimi nasıl kazanabilirsin? Düşesi bana getir, Charles'la evlendirin. Sadece bu, bu saçmalığa son verebilir."

"Bunun yapılacağını *söyledim*." Yumuşak sesinde artık alevlenen bir öfke vardı, ama kız onu azarlayıp gitmesini isteyemedi.

Dişlerini gıcırdatarak, "Öyle mi olacak? Nasıl?" diye sordu.

"Dileyebileceğin en görkemli şekilde. Seni şaşırtmak istiyorum, güzel kraliçem."

"Beni bir kez şaşırtmanı bekledim, ama başaramadın."

Başını eğdi. “Bu doğru. Pekala, işte yapacağım şey şu: Brittany şövalyelerini bir turnuvaya davet edeceğim ve aynı gün Rennes şehri düşecek.”

“Oyun oynayacak vaktimiz yok.”

Hâlâ oradan ayrılmamıştı; ceketinin içinden vücudunun hayvan gibi sıcaklığı hissediliyordu. “Yemin ederim ki bunun için vaktiniz olacak. Eğer bana izin verirseniz, size sadakatimi yemin ederim, hanımefendi—Fransa’ya değil, size. Sadece size. Bu bir şey ifade etmez mi?”

Kadın hareketsiz durdu, gecenin karanlığında yanan ateşi, havadan koparılan canlı gülleri hatırladı. Hayır, o bir şarlatan değildi. O, dünyanın unuttuğu bir güçtü; keşke kadın bu gücü kullanmayı öğrenebilseydi. “Bir turnuva mı?” dedi kadın.

“Bir turnuva.”

Bir gün sonra, Marguerite’in kardeşi Fransa kralı, Guillaume de La Trémoille ile birlikte renkli zırhları içinde, arkalarında terleyip zıplayan görkemli bir eskortla birlikte yolda onlarla buluştu. Kral, kraliyet kız kardeşini en iyi ruh haliyle selamlamak için attan indi; soluk güneş ışığı, şapkasının kıvrılmış kenarının altındaki elmas düğmeleri aydınlatıyordu. Arkasında, mücevherlerle süslenmiş, kadife tüyleri dövüş köpeklerinin yakaları gibi diken diken olmuş, havalı bir şövalye ordusu zıplıyordu.

"Görüyorum ki evlenmeye hazır gelmişsin," dedi Marguerite, küçük kardeşine gülümseyerek.

"Düğünden önce tek boynuzlu at avlamaya hazır olarak geldim," diye cevapladı Charles coşkuyla. "La Trémoille, Brittany düşesinin Brocéliande'ye tekrar getirilirse mutlaka bir tek boynuzlu at çağıracağını söyledi. Ve biz onu yakalayacağımızdan ve boynuzunu salonuma asacağımızdan eminiz."

Marguerite, bazen babaları öldükten sonra küçük kardeşine fazla serbestlik tanıdığını merak ediyordu. “Efendim, düşes Rennes’deki surlarla çevrili kalenin içinde,” dedi.

“Peki. Oradan getirilmesi gerekiyor.”

Marguerite, Anne’in yasadışı evliliğini anlattı.

"Ama onun bekaretini almadı, değil mi?" diye sordu Charles endişeyle.

"Onunla hiç tanışmadı, Majesteleri," diye cevapladı Marguerite dişlerini sıkarak. "Ama dikkatli olmazsak bu durum yakında değişebilir."

"Sorun değil," dedi Charles, sevgiyle koluna dokunarak. "Gerisini her zamanki gibi sen halledersin, sevgili kardeşim. Ben de tek boynuzlu atımın boynuzunu alacağım."

Akşam yemeğinde, kardeşi kendisiyle baş başa kaldığında, “Bu, sandığınız kadar basit olmayabilir, Majesteleri,” dedi. Yalnız başlarına yemek yiyorlardı; av köpekleri ve avcılar, şükürler olsun ki, hepsi çekip gitmişti ve Charles, haşlanmış tavşanı mutlu bir şekilde çiğneyerek ona yarım kulak veriyordu. “Düşes, itibarı ne olursa olsun, uysal bir kız değil. Tam tersine. Ve eğer... Rennes’i ele geçirdiğimizde, tek boynuzlu at avlamak için zaman kalmayacak, çünkü düşes derhal evlendirilmeli. Beklediğimiz her saat, Avusturya’lı Maximilien’in ya da öngöremediğimiz kötü bir şansın onu elimizden alacağı bir saat demektir.”

“Ama ben kralım,” dedi Charles sabırla. “Ve bir tek boynuzlu atın boynuzunu elde etmek niyetindeyim. Bunun için ona ihtiyacım var.”

"Evet, ama tek boynuzlu atın boynuzu tüm Brittany'den daha değerli değildir, Majesteleri."

Şaşkın bir ifadeyle baktı. "Hayır, hayır, elbette değil. Ama ikisini de alacağız."

Naibi olarak ona karşı çıkabilirdi, ama bu yetki artık elinden alınmıştı. Artık sadece onun kız kardeşi idi ve mecburen boyun eğmek zorundaydı.

Öfkesi ve içini kemiren güçsüzlük hissi, Moreau'ya da bulaşmış olmalıydı. “Bana güvenmeyecek misin?” diye sordu Moreau o gece çadırında, kulağına fısıldayarak. “Bu turnuvayı düzenle. Kardeşin gösterişli şeyleri sever; kabul edecektir. Hepsini sahte bir güvenlik hissiyle uyuştur.”

"Ve dediğini yapabilecek misin? Yemin eder misin?"

Ağızına doğru gülümsedi. “Margot’um. Yemin ederim.”

BÖLÜM

24

Kahinler Loncası'nın başkanı Haruspex, Rennes'deki Karakol'a çağrıldı ve Elesbed'in, bir köşede yarı gizlenmiş halde Isabeau'nun odasında kalmasına izin verildi. Isabeau bir mendile küçük sarı bir kedi işliyordu; Elesbed ise becerisi pek de iyi olmasa da kararlılıkla çorap yamıyordu. "Bunu sana hediye edeceğim," demişti Isabeau, Elesbed'e mendili sallayarak. "Kedini hatırlaman için." Butter, Hawiz'le birlikte Nantes'ta güvende bırakılmıştı. Elesbed kedisini özliyordu ve hayatında hiç hediye almamıştı; mendili sabırsızlıkla bekliyordu.

Düşes, ateşin yanında haruspex ile birlikteydi ve ona büyü'nün doğası hakkında birçok soru soruyordu.

Düşesin ilgisinden gurur duyan haruspex, durmadan konuşuyordu.

Elesbed sabırsızlığı giderek artarak dinliyordu. Haruspex, düşese nazıkçe, asil hanımefendinin sorularının masal dünyasına ait olduğunu söyledi. Örneğin, tüm kedilerin büyü'lü işleri görebildiğini ve ev halkını uyardığını. Korriganların demirden ve haçlardan korktuğunu. Uzun zaman önce, Büyücü Merlin'in dünyadaki herhangi bir gölgeye girip başka bir gölgeden çıkabildiğini.

"Ama nasıl?" diye sordu Anne acil bir şekilde. "Bir gölgeye girip başka bir gölgeden çıkmak nasıl yapılır?"

Haruspex hoşnutsuz görünüyordu. “Tabii ki, çocukken bu bilgilerin pasajlarını ezberlemiştım. Ama gerçekten anlamıyorum...”

“Hangi efsane bölümleri? Onları dinleyeceğim,” dedi Anne ve merakla geriye yaslandı.

Isabeau ile birlikte ateşin başında dinleyen Elesbed, bir erkeğin düşese “Ekselansları” diye hitap etmesine rağmen, düşes ona bir emir verdiğinde hoşnutsuz görünmesini tuhaf buldu. Haruspex şaşkınlıkla ellerini açtı, ama somurtkan bir duraksamadan sonra, anlatmaya başladı:

“Kayıp Topraklar’ın dokunmadığı tek yer neresidir ki? Onu görebilenler için bu tuhaf ülke, sadece bir nefes uzaklıktadır. Ve bir büyücü Kayıp Topraklar’a giden yolu gördüğü anda, oraya doğru yola çıkmak isteyecektir; bunu yaptığında ise, belki de bu dünyaya bambaşka bir yerden geri dönebilir. Bu yeteneğe hakim olduğunda, cahillerin ‘gölgelerle seyahat etmek’ dedikleri şey budur.

“Özlem, keder, anılar, arzular ve hatta uyum bile büyücüye bir yol açabilir, çünkü Kayıp Topraklar sadece gezginin ruhunun bir haritasıdır. Ama dikkatli olun. Çünkü korriganedler kötüdür ve insanların ruhlarında onların bile bilmediği akımlar vardır ve Kayıp Topraklar Tanrı’nın hiçbir kanununa uymaz.

“Birçoğu geri dönmedi.”

Sessizliğe büründü. Düşes uzun bir süre hareketsiz oturdu. Sonra ayağa kalktı, gülümsedi, haruspex'e teşekkür etti ve vedalaştı. Ama Elesbed, arkasını döndüğünde yüzünü gördü; gözleri, enerjik bir şekilde dikiş diken Isabeau'ya bakıyordu ve korkmuş görünüyordu.

Elesbed, bir daha asla uyumayacağına karar verdi. Kimsenin düşese ya da Isabeau'ya zarar vermesine izin vermeyecekti.

Fransızlar Rennes şehrini kuşattıkları gün, Anne, ateşkes bayrağı altında Fransa Kralı Charles'tan bir mektup aldı. Surların dışında, Fransız ordusu topları yerleştirmeye, siperler kazmaya ve subaylar için çadırlar kurmaya başladı. Anne, Maximilien'den de Louis'den de hâlâ haber almamıştı; surlarında çok az asker vardı ve zamanı neredeyse tükenmişti.

Ancak Charles'tan gelen mektup yaz sonu bir öğleden sonra geldi ve Anne'yi büyük ölçüde şaşırttı. "Bu bir teslim olma talebi değil," dedi, yorgun bir şekilde oturup Madeleine'in saçlarını taramasına izin verirken. Günü konseyde geçirmiş, ikna etmeye, emir vermeye ve güven vermeye çalışmıştı. Sesi boğuk bir fısıltı gibiydi. "Bu bir silahlı düelloya davet. Şehir surlarının dışında, Champs de Lys'de, Fransa kralının güvenli geçiş garantisi altında yapılacak bir turnuva."

"Kabul edecek misin?" diye sordu Madeleine.

"Neden böyle bir teklifte bulundular? Fransa, Maximilien'in geldiğini duysaydı, oyun oynamak için zaman harcamaz, savunmamızı hemen sınırdı." Tarak, saçındaki bir düğüme takıldı ve Anne yüzünü buruşturdu.

"Belki de bu, güvenlerinin bir göstergesidir," dedi Madeleine somurtkan bir şekilde, düğümü çözmeye çalışırken.

Ama Anne, Fransa'nın Marguerite'inin böyle bir güven göstergesine önem verdiğini düşünmüyordu. Planları neydi? Maximilien'in yokluğunu, içindeki derin bir panik boşluğu olarak hissediyordu.

Anne, Madeleine'e cevap vermedi, ama kapıdan yeni bir ses geldi. "Korkarım ki kendilerine olan güvenleri haklı. Maximilien yürüyüşe geçmiyor. En azından yakın zamanda değil. Mektubunu aldım."

Anne başını kaldırdı ve nefesi kesildi.

Saçları dağınıktı, yüzü tozluydu, göz kapakları yorgunluktan ve içten içe yanan öfkeden ağırlaşmıştı. Henri onun arkasında durmuş, onu gardırop kapısından içeri geçiriyordu ve kendinden memnun görünüyordu. “Hendeğin içinden ne çıkardım bakın!” diye övündü. “Akşam yemeği var mı acaba?”

“Orléans,” dedi Anne, nefesini derin bir nefes almaya çalışarak Louis’e. Gözleri, Anne’in gevşemiş saçlarının çizgisini takip etti. Ne diyeceğini bilemiyordu. O geri dönmüştü. Umudun, sağduyunun ve tüm beklentilerin aksine. Geri dönmüştü. “Tabii ki akşam yemeği isteyen *sensin*, obur,” dedi kardeşine, şaşkınlığını gizlemeye çalışarak. “Buraya yüzlerce fersah yol kat eden adam değil.”

"Belki ona da yemek vermeliyiz," dedi Henri cömertçe, Louis'in sırtına vurarak. "Orléans Fransız hatlarını yürüyerek aştı ve biz de onu duvarın üzerinden geçirdik. Sanki bir mızrak yakalamış gibi."

"Harika. Bu olayı anmak için sancağına bir mızrak ekleyelim," dedi Anne, sonunda dilini bulmuş gibi. "Onu kirpi figürlerinin yanına, dörtlü bir armanın içine koyalım. Bence güzel görünür."

“Nasıl istersen,” dedi Louis, sesini uzatarak. Gözlerinde bir şey parladı. “Ama tüm sancağı değiştirecek param yok, sana temin ederim. Jeanne, talihsiz evliliğimizin ilk günlerinde birçok manastıra bağışta bulunmuştu. Son zamanlarda günlerimi, Tanrı’nın yarattığı dünyayı at sürerek dolaşarak, büyüünün etkisi altındaki bir adamı harekete geçirmeye çalışarak geçiriyorum.”

Bunun üzerine odadaki herkesin gözleri ona çevrildi. Ama o sadece Anne'ye bakıyordu. “Büyü mü?” dedi kadın.

“Önce akşam yemeği, lütfen; Flanders’tan buraya kadar yol çok uzundu. Ve,” diye ekledi kasvetli bir sesle, “bu, nasıl anlatacağımı bile bilmediğim bir hikaye.”

Anne hâlâ ne diyeceğini arıyordu. Isabeau ciddiyetle, “Pelerinizi çıkarmalısınız, çok

. Sonra da oraya oturun, Monseigneur.” *Kız kardeşim büyümiş,* diye düşündü Anne.

"Demoiselle," diye cevapladı adam kibarca ve oturdu. Anne sürahiye gitti, kendi kadehine şarap doldurdu ve ona getirdi.

Isabeau, hâlâ ciddi bir tavırla, “Kayınbiraderimi gördün mü?” diye sordu. “Gördüm,” dedi Louis, dirseklerini dizlerine dayayarak

ve bu ciddiyet Anne'nin kalbini sıkıştırdı. "Akşam yemeği gelmeden mektubunu okumak ister misiniz, Majesteleri?" Mektubu çıkardı, üzerinde Roma kartalları mühürlenmişti, ve Anne'ye uzattı. Anne mektubu tuttu, kağıdın yumuşak dokusunu, kırılğan mühür kağıdını hissetti. Ama mührü kırmadı. "Akşam yemeğinden sonra, sanırım," dedi. Artık onun ne kadar yorgun olduğunu görebiliyordu.

"Teşekkür ederim, Majesteleri," dedi. "Şafaktan beri bir şey yemedim."

Yemek yediler, sonra biraz daha şarap içtiler. Louis ikinci kadehini daha yavaş içti. Arkasına yaslandı, güneşten yanmış yüzünde yeni bir renk belirmiş, artık daha insan gibi görünüyordu. “Avusturya Lordum Gent’te,” diye başladı. “Oradan ayrılmayacak, çünkü sarayın koridorlarında ölen ve çok sevdiği karısının hayaleti görüyor.”

Anne aniden ayağa kalktı ve pencereye gitti. Yokluğunun sebebi bu muydu? Ölen karısının hayaleti yerine onu mu tercih etmişti? Ailesinin onu izlediğini hissedebiliyordu. Gözlerindeki acıma duygusunu hayal etti. Maximilien'in Burgundy'li Mary'yi sevdiğini biliyordu, ama Anne hayattaydı, Mary ise değildi.

Louis hâlâ sessizce konuşuyordu.

“Evet—bir gece, Maximilien’in ısrarı üzerine onunla birlikte nöbet tuttum. Kendi odasında, ateşin sönmek üzere olduğu bir ortamda bekliyor ve bazen hanımı önünden geçiyor. Onu gördüğümde, o”—hafif bir tereddüt—“yatak kıyafetleri içindeydi ve gülümsüyordu. Bir erkeğin yüzünde hiç bu kadar özlem görmemiştim.

Diğer zamanlarda geldiğinde saray kıyafetleri giyiyor. Bu ölü hanım konuşmuyor, oyalanmıyor ve Maximilien ona dokunmaya çalıştığında ortadan kayboluyor. O, kaybolmuş bir adam gibi. Fikrini değiştirmeye çalıştım, ama sonunda sinirlendi ve beni kabul etmedi. Kendini, Majesteleri, sizin onu bekleyeceğinize, zorluklarınızın o kadar da büyük olmadığına ikna etti.”

Anne kendini kötü hissetti. Onca planlamadan sonra işler bu hale gelmişti.

Louis devam etti, “Atımı Rennes yakınlarında bıraktım ve keşif erlerinden kaçınmak için geri kalan yolu yürüyerek geldim. Avaugour ve ben ihtiyaç halinde kullanmak üzere bir işaret kararlaştırmıştık ve surdaki adamlar bunu biliyorlardı ve beni yukarı çektiler.”

“Bunu Moreau mu yaptı?” diye sordu Isabeau. “Ölü kadını ortaya çıkaran o mu? Bunu yapabilir mi? Daha önce bir deniz ejderhası ortaya çıkarmıştı.”

Kalbi buz kesen Anne, “Bu ölü kadının ortaya çıkmasının bir tesadüf olabileceğini sanmıyorum,” diye cevap verdi.

Kimse konuşmadı. Büyülenmiş bir kral, masallarda geçen bir şeydi, Tanrı aşkına, modern devlet yönetiminin bir parçası değildi.

Sonunda Anne, kocasının mektubunun mührünü kırdı ve mektubu okudu.

Henri huzursuzca kıpırdadı. “Ne yazıyor?”

Anne, renksiz bir sesle, “Avusturya lordum benden sabırlı olmamı rica ediyor,” dedi.

“Sabırlı!” diye mırıldandı Henri.

Vespers için çanlar çaldı ve saatin bu kadar geç olması hepsini şaşırttı. "Isabeau, yatmaya git," dedi Anne kesin bir sesle, mektubu bir kenara koyarak. "Bu gece yapılacak başka bir şey yok."

Oda yavaş yavaş boşaldı. Henri, Madeleine'in ardından ayağa kalktı, ama gözleri bir anlığına hâlâ ateşe bakan Orléans'a kaydı. Sonra o da odadan çıktı.

Anne, Louis'e resmi, hatta sert bir tavırla şöyle dedi: "Eğer bu bir tuzaksa, senin bu tuzağa düşmene gerek yok. Bir dostun benim için yapabileceği her şeyi yaptın. Eğer bu gece gidersen, bir çıkış yolu bulunabilir; kuşatma çok sıkı değil." *Henüz değil*, diye eklemedi.

Gözleri onun gözlerine kaydı. "Hiçbir neden yok mu?" "Mantıklı bir neden yok," diye düzeltti Anne.

"Hayır," diye onayladı Louis yumuşak bir sesle. "Mantıklı bir neden yok." Anne, Louis'in sandalyesinin arkasında duruyordu, elleri oyulmuş ve dumandan kararmış ahşapta. Louis düşünceli bir şekilde, "Saint-Aubin'deki savaştan sonra mantığı ilkem yapacağıma kendime söz vermiştim," dedi.

"Ben evliyim." Neden söylediğini bilmiyordu. Adam dönmedi.

"Ben de. Karım beni hiç yatağına almadı, sen de kocanla hiç tanışmadın. Ve o hâlâ bir hayalete aşık."

Anne sandalyenin etrafından dikkatlice dolaştı ve onun önünde durdu. Adam başını geriye eğdi. Anne, Isabeau'nun sevdiği gibi, kül lekeleriyle kaplı, sıcak ve kalın halının üzerine kendini bıraktı, sonra başını adamın koltuğunun koluna yasladı.

Elinin hareket ettiğini hissetti, tereddüt ettiğini hissetti. Sonra parmakları saçlarının arasından hafifçe kayarken gözlerini kapattı. Madeleine taramayı bitirdikten sonra saçlarını tekrar ördürmemiştir. Ateş kendi kendine hafifçe çıtırdayıp patlıyordu.

Anne elini çekip dizlerinin üzerine çöktü ve ona döndü. Neredeyse dizlerinin arasındaydı, gözleri aynı hizadaydı.

Adamın yüzü değişti. Anne, nasıl görüldüğünü hayal ederek kızardı. Saçları her yere yayılmış gibiydi: adamın kucağına,

yüzüne yapışmış, elbisesinin korsajına ve kollarına dökülmüştü. Parfümlü yağın kokusu, aralarındaki daralan boşluğa süzülüyordu.

"Saçında ne var?" diye sordu adam alçak sesle. "Mür."

Adam öne eğildi, saçlarından bir tutam kaldırdı ve omzundan geriye itti. Parmakları kızın köprücük kemiğine değdi. "Anne—"

Kız, dudaklarını onun dudaklarına değdirdi.

Yatakta uyanırken, bazen sessiz anlarda, Rennes'te yürürken ya da uzun, sıkıcı konseylerde bunun nasıl olacağını hayal etmişti. Birine bu kadar yakın olmanın ne kadar sıcak olduğunu, dokunmanın ne kadar yakıcı olduğunu. Onun bilgili gözleri ve bilgili elleri, dizgin ve kılıç kabzasının neden olduğu nasırlar. Nasıl da bu fedakarlığı üstlendiğini, onun asla hayal edemediği için asla istemediği bir hediye.

Ama şimdi gergindi, ellerinin altında nefes almakta zorlanıyordu. O çekti çekildi bir bir dişlerini dudak dudaklarını utangaç.

Aceleyle ayağa kalktı. "Özür dilerim. Ben— Yorgun olmalısın, sana bir oda bulabiliriz, ben—"

O da onunla birlikte ayağa kalktı; şimdi sanki yüzünü okumaya çalışır gibi ona bakıyordu. Sonra inanamıyormuş gibi yarı gülerek, "Seni istemediğimi mi sanıyorsun? Anne?"

"İstiyor musun?" Kız, şöminenin yanındaki duvar halısına yaslanmıştı ve *şimdi* adamın nefesini kontrol etmek için gösterdiği çabayı duyabiliyordu. Adamın gözleri kızın yüzündeydi, elleri ne yapacağını bilemiyormuş gibi açık duruyordu.

"Evet."

"O zaman neden...?"

"Şaşırdım." "Gitmek mi istiyorsun?" "Hayır."

Ancak o anda, dayanılmaz derecede aptalca davrandığını hatırladı. “O zaman... Ama... Ben... Yapamam... Hâlâ bakire olmalıyım.” Bu, değerinin bir parçasıydı, evlilik sözleşmesinde önemli bir faktör olacaktı. Ona dokunmak, akılsız bir dürtünün sonucu olmuştu. Yine utanmıştı.

“Biliyorum. Ben—” Sözüünü kesip ona baktı. Belki de kadındaki özlemin ihtiyatla nasıl iç içe geçtiğini, hayatın ona pek çok şey öğrettiğini ama bunu öğretmediğini fark etmişti. “Biliyorum,” dedi yine, daha nazik bir sesle. “Ama sorun değil. Bana güvenir misin?”

Aralarında, hayatları boyunca bir daha asla böyle baş başa kalamayacakları gerçeği, sözsüz bir şekilde ortada duruyordu. Yine de, şu anda, burada, şaraba karıştırılmış şeker gibi parıldayan bu an *vardı*.

Anne neredeyse gülecekti, bu da kendisini şaşırttı. “Bir tek boynuzlu at boynuzuyla size doğru gelirken, sizi kucaklayacak biri yoksa güven neye yarar?”

O anıyı hatırlayarak gülümsedi, ama kıpırdamadı. Anne temkinli bir adım attı, sonra bir adım daha. “Fedakarlıktan başka nerede güven doğar ki?” diye fısıldadı. Alnını onun omzuna dayadı, ona yaslandı, kendini ona sıkıca bastırdı. “Sana güvенеceğim.”

Ne bekleyeceğini bilmiyordu ve adam onu kucaklayıp şöminenin önündeki büyük koltuğa tekrar oturup onu çapraz tutunca şaşkınlıkla küçük bir ses çıkardı. Adamın gözleri onu içti, saçları ikisinin üzerine yayılıp parlıyordu. Adam durup yüzünü saçlara bastırdı. Anne endişeyle sordu, “At sürmekten yorulmadın mı?”

"Hayır," dedi kısa bir cevapla.

"Sen..." Adam dikkatli parmaklarıyla çenesinin kenarını, köprücük kemiğini, kokulu yer arkasındaki kulağını okşayınca sözünü yarıda kesti, o kadar hafifçe ki buldu

Onun eline kendini bastırđı, daha iyi hissedebilmek için. Keşif halinde olan parmaklar elbisesinin yakasının altına daldı ve içinden bir ateş ok gibi geçti. Gözlerini kapattı, sonra yeni bir düşünceyle tekrar açtı. “Biri gelecek.”

Kahkahası, kızın saçlarına boğuldu. “Bana güveneceğini söylemiştin, aptal. Hayır, gelmeyecekler. Madeleine neler olduğunu çok iyi biliyor. Henri de. Sence neden o kadar somurtuyorlardı?”

“Ah,” diye mırıldandı kız, yüzü kızararak. Adam, elbisesini tutan spiral şeklinde bağlanmış tek danteli parmağıyla okşadı, korsesini gevşetebilmek için onu çözdü. Sonra, aynı yavaşlıkla, altındaki geceliğın boynundaki bağcıkları çözdü ve artık kız nefes almakta zorlanıyordu.

Orléans ekledi, “İkisi de görevlerin tek başına acı bir kadeh olduğunu biliyor. Artık daha da fazla, çünkü ikisi de birbirlerine aşık oldular. Ve seni seviyorlar.”

“Onların evlendiğini nasıl göreceğim, hiç bilmiyorum; Sieur de Châteaubriant...”

“Sus. Şu anda Châteaubriant’ın duyguları umurumda bile değil.”

Korsesini ve geceliğini omuzlarından itti, onu tekrar kendine çekti, dudaklarını onun dudaklarına değdirdi. Dikkatli davranıyor, tepkilerini sınıyordu.

Kız kucağında huzursuzca kıpırdadı ve adamın dudağını ısırdı, adamın elinin saçlarını sıkıca kavradığını hissetti. Geceliği yarıya kadar düşmüştü, şimdi adam sanki ağırlığını öğrenmek istercesine eliyle bir göğsünü avuçladı, parmakları keten kumaş ve tertemiz ten üzerinde koyu bir leke gibi duruyordu. Kız kendini adama bastırđı.

"Aşırı cesur," dedi adam ve keten kumaşı aşağı itti, böylece kadının göğsü ateşin ışığında çıplak ve pembe bir şekilde ortaya çıktı. Adam, kadının altında dayanılmaz bir gerginlik içindeydi.

Kızararak, nefes nefese, aklını topladı. “Öyle miyim?
“Her birimizin kendi kaderine ağlamaktan daha iyidir. Bu hoş bir düşünce.”

“Öyle umarım. Sen büyük trajediler için yaratılmamışsın.” Gözleri kadının yüzündeydi ve başparmağını hareket ettirdiğinde hafifçe gülümsedi; kadın ise boğazına doğru nefesini tuttu. “Mutlu olmanın yollarını bulacaksın.”

Bu belki de doğruydu. Ama sırtını saran kolu sahipleniciydi ve başını eğip göğsünü ağzına aldığında, o da sahipleniciydi. “Oh,” dedi.

Adam durakladı. “Sadece ‘Oh’ mu? Hiç susmayan sen...”

Ama kız göğsünü ona sunar gibi kaldırdı ve adam cümlesini tamamlayamadı. Gözlerinin karanlığı geri kalan her şeyi yutmuştu; elleri ve ağzı yeniden kızın tenine döndü, onu artık acımasızca, deliliğin eşiğine kadar sürükledi. Kadın hâlâ kollarında çapraz duruyordu. Adam biraz geri çekildi, alnını kadının alnına dayadı, ikisi de nefes nefeseydi. Onu öptü ve kollarının kıvrımına yeniden yerleştirdi, boş eliyle kadının ayağını kavradı, eteğinin altından ayak bileğini sardı. Kadın, arzuyla dolup taşmış, ancak olanları yarısı kadar anlayan bir halde kaskatı kesildi. Adam bekledi.

"Ben..." diye başladı, sonra durdu.

"Bana güvenir misin, Anne?" dedi ve sesinde ilk kez yalvarma tonu vardı.

"Tamam," diye fısıldadı. Vücudundaki gerginlik biraz azaldı ve parmaklarının dizine, çoraplarının bağlarına, daha da yukarıya, iç uyluklarını okşamaya ve daha da nazikçe, aralarındaki çukura kaymasına izin verdi; o da avucunu göğsüne yaptığı gibi oraya koydu ve ikisi de birbirlerine şiddetle odaklanmış bir şekilde baktılar.

Dokunuşu neredeyse hissedilmeyecek kadar hafifti, parmakları oradaki hassas cilde takılıyordu, nefes alışını artık derin ve yavaştı, boynuna değiyordu. "Ne istediğini bilmiyorum," diye itiraf etti.

"Öyle mi?" diye fısıldadı adam. "O zaman senden bunu alacağım; bu benim açgözlülüğüm mü, aşkım?"

Kız düşünemiyordu. Ama adam ona dokunurken, onunla konuştu, sesi eli kadar ısrarcıydı. "Bu iyi mi... peki ya bu? Orası mı? Öyleyse orası. Hadi, bacaklarını benim için açar mısın? Daha fazla. Orası..." Onun sesinin tınısı, tıpkı nefesinin tınısı gibi, bozuluyordu; adam onun merkezini buldu ve parmaklarını daldırdı, aşağı kaydırıp tekrar yukarı çıkardı, sanki özlem ve korkunun düğümlerini bir araya getirip çözebilecekmiş gibi. Bedeninde bir şey tırmanıyordu, isimsiz, büyük bir şey, gittikçe yaklaşıyordu, sonra üzerine çöktü ve gerilim bozulduğunda çığlık attı, ona sarıldı, ıslak ipek eline değdi.

Bir an için dalıp gitti; kendine geldiğinde, adam elbisesinin yakasından yukarısı hâlâ çıplak olan göğüsleriyle oynuyordu. O da istem dışı olarak sırtını geriye doğru büküp adamın ellerine doğru eğildi ve bir hata mı yaptığını merak etti. Çünkü adam içindeki ateşi yakmış ve aynı zamanda söndürmüştü, ama o yine arzulayacaktı. Artık vücudunun kendisine ait olmadığını, sadece krallığının ihtiyaçları için takas ettiğini nasıl iddia edebileceğini bilmiyordu. Gözlerini kapattı ve adamın dokunuşunun tadını çıkardı, sonra adamın ağzını tekrar kendininkine çekti.

Sonunda elini çekti, ama onu izlemeye devam etti: göğüslerini, boynunu, dudaklarını ve gözlerini. Sesini kısarak, "Bunu bir damga gibi taşıyacağım. Sanırım bunu biliyordun," dedi.

Adam, "Korkarım ki kan dökülmeyen fedakarlık bize göre değil. Beni hatırlayacaksın. Gözlerine bakıp hatırladığını göreceğim. Ben de hatırlayacağım." dedi.

"Evet."

Nefesi kesilmiş ve pişmanlık dolu bir sesle, "Pişman mısın?" diye sordu. "Hayır," dedi Anne. "Ama ben... ben... seni nasıl memnun edeceğimi seni memnun etmeyi bilmiyorum. Senin beni memnun ettiğin gibi." Bunu kararlı bir sakinlikle söyledi, ama onun kızardığını görebildiğini biliyordu.

“Tanrıya şükür,” dedi Louis kuru bir sesle. “Zaten beni deliliğin eşiğine kadar getirdin, ejderha terbiyecim, tek boynuzlu at avcım.”

Onu ayakları üzerine indirip dengelemeden önce son bir kez öptü. Vücudundaki gerginlik hala geçmemişti, ama sesi yeniden sakinleşmişti, bu da gerekli olan küçük bir mesafeyi yaratıyordu. “Senin için mızrak dövüşüne katılacaksam bir ata ihtiyacım var,” dedi. “Kestrel’im hala Nantes’ta.”

Kız başını kaldırdı. “Elbette. İstersen benim iznimle binebilirsin, ama bu Fransa’nın seni affetme olasılığını artırmaz.”

“Onlardan af dilemiyorum. Brittany, Fransa değildir. Orléans da değildi, Burgundy de. Yaşlı kral ve kızı Marguerite, ellerinden geldiği için bu toprakları ele geçirdiler. Dünya sadece gücü anlar, baban ve ben yeterince güçlü değildik. Ve şimdi sana veremediğim gücü başka yerden satın almaya çalışmalısın, bunun bedeli ise bedeninin ve mirasın. Kızgın olmama şaşıyor musun?” Özenle koruduğu sakinliği bozulmuştu. Ağzı neredeyse onun ağzına değecek kadar yakındı, aralarındaki boşluğa kendi gerçeğini fısıldayabilecek kadar yakındı.

“Ben de kızgınım,” dedi kız. “Tüm yollarımın beni oraya, sevgisiz bir yatağa ve evimden uzak bir hayata götürdüğü için kızgın olarak düşünüm gideceğim. Ama yapılacak bir şey yok. Ne olursa olsun mutlu olmaya çalışacağım.”

Adam sessiz kaldı. Sonra, büyük bir çaba sarf ederek onu bıraktı ve oradan ayrıldı.

BÖLÜM

25

ANNE, yarı uyanık halde sürüklenmeden düzgün bir şekilde uyuyalı günler olmuştu. Ama o gece, sıcak anıların kucağında uyudu. Ve o gece, evin tüm dikkatli önlemlerine rağmen —muhafızlar, kilitler ve uykusuz hizmetçiler— Isabeau ortadan kayboldu.

Anne, şafak vakti çok uzak olmadığını haber veren havadaki hafif çiğ taneleriyle uyandı ve büyük yatağın boş olduğunu fark etti.

Perdeleri açtı ve ayağa kalktı. "Isabeau?" dedi, karanlıkta gözlerini kısarak.

Ön odada nöbetçi Anne'in sesini duydu ve yatak etrafındaki büyük mum sütunlarını aydınlatmak için ateşten mumlar getirilirken bir kıpırdanma oldu. Biri yarı sönmüş ateşe gitti ve ocak demiriyle kömürleri kırdı. Işık önce kırmızı, sonra altın rengi parladı. Elesbed şöminenin yanındaki yatağında oturmuş gözlerini kırıştıırıyordu.

Isabeau yatak odasında değildi. Güneş odasında da yoktu. "Isabeau?" dedi Anne tekrar. Elesbed ayağa kalkmıştı.

Anne, odadaki herkese kan donduran bir ses tonuyla, "Kız kardeşim nerede? Sizin yanınızdan geçti mi? Yalnız mı?" dedi.

Hizmetçiler şaşkınlıkla ellerini ovuşturuyorlardı; muhafızlar da öyle yapmak ister gibi görünüyorlardı. "Hayır, Hanımefendi. O buradan hiç geçmedi."

“Onu bulun,” dedi Anne, hepsini şok eden bir sesle. Ev aniden hareketlenirken, o giyinmek için odasına geri döndü. Dehşet, Anne’in tüm duyularını boğdu; nasıl *uyuyabilmişti* ki?

Ve tüm bunları düşünürken, Julien Moreau'nun tehdit ettiği gibi onu ikna etmenin bir yolunu bulduğunu biliyordu.

Evde kargaşa yayıldı, kaotik bir arama başladı, ama Anne yeniden yanan şöminenin önünde donakalmış, düşünmeye çalışıyordu.

Yeni falcısı, Rennes yakınlarında bulma yeteneğine sahip, zarlarla falcılık yapan bir aleomancıydı. İçeri telaşla girdi ve ona iyi çalışılmış bir nezaket gösterdi, ama Anne Calyx'i şiddetle özlüyordu.

Neredeyse, *"Kız kardeşimin yerini bulmaya çalışırken kendini tehlikeye atacağını düşünüyorum,"* diyecekti, ama demedi. Aleomancer, gerekli tüm aciliyetle zarlarını attı. Oda, zarlarını okuyabilmesi için aynı anda yakılan mumların alevleriyle havasız kalmıştı.

Aleomancer sonunda boğuk bir şaşkınlıkla fısıldadı: "Zarlar diyor ki... hanımefendi denizin derinliklerinde bir gemide. Ve Leviathan'ın sırtında." Yüzündeki renk giderek soluyordu; ter damlaları belirginleşti ve boğulurcasına öksürerek dizlerinin üzerine çöktü.

Anne, ses tonunu yumuşatmadan şöyle dedi: “Onu götürün ve ona bakın.”

Vücudu kanı çekilmiş gibiydi, kalbi göğsündeki korku dolu boşluğa çarparak titriyordu. Isabeau neredeydi? Anne, o kara gölgenin içinde sıkışıp kalan Elesbed'i ve Butter'ın o gölgeden nasıl çıktığını, bir kedinin kaygısızlığıyla Anne'e nereye bakması gerektiğini gösterdiğini düşündü.

Deniz ejderhasının kanıyla kendisine gelen o garip görüntüyü hatırladı. Bu onu neredeyse öldürmüştü. Ama

tekrar bakmaktan başka ne seçeneği vardı ki?

Yüzünü, karanlık ve ışığın karıştığı, mum ve ateş ışığının en uzak noktasına çevirdi. Dünyadaki katmanları bulmaya çalıştı. Üzerinde ejderhanın kanı varken bu kolay olmuştu. Şimdi değildi.

Ama *mümkündü*. Bunun mümkün olduğundan emindi. Gidip tek boynuzlu at filetosunu aldı ve onu gevşemiş saçlarını bağlamak için kullandı. Brocéliande'deki av gününde, tek boynuzlu atla birlikte ölümlülerin toprakları ile Kayıp Topraklar arasında ne kadar kolay geçiş yaptıklarını hatırladı. *O gün gölgelerin arasında seyahat etmiştim.*

Anne kararlılıkla aradı.

Yavaşça—çok yavaşça—dünya ona derinliğini gösterdi: gün ışığı ve karanlığın katmanları. Baş ağrımaya başladı. Anne gözlerini zorladı, alıştırılmamış zihnini zorladı, ta ki baş ağrısı doruğa ulaşana ve dünyanın gerçekliğinin dağıldığını hissedene kadar. Karşılık gelen ışığı olmayan gölgeler yüzünde sürünerek ilerledi, gözlerini kararttı, zemine siyah bir tabaka yaydı.

Orada.

Aynı karanlık yer oradaydı. Anne daha fazlasını görmek için çabaladı, Isabeau'nun örgülü saçlarını bir anlığına gördüğünü sandı. Elesbed'in ellerini yakaladığı gibi, gölgeleri geçebileceği bir eşik haline getirmek için mücadele etti.

"Isabeau!" diye seslendi. Ama kız kardeşi dönmedi.

Anne dişlerini sıktı ve tekrar denedi.

Neredeyse... evet. Karanlık ayaklarına kadar uzanıyordu. Dehşete kapılmıştı. Henri'nin odaya girdiğini duydu, adını seslendiğini duydu. Dönmedi.

İleri doğru sendeledi ve gölgeler onu yuttu.

Ve kendini, loş ışıklı, etrafı kapılarla çevrili büyük bir odada buldu. Şoktan sendeledi, ama düşmedi.

Odanın ortasında, Isabeau Moreau'nun önünde duruyordu. Moreau ellerini onun omuzlarına koymuştu. Isabeau, Anne içeri girdiğinde ona bakıyordu, ama kız kardeşi kucağına atlamadan önce Moreau'nun tutuşu sıkılaştı. Isabeau ona karşı koydu, gözleri öfke ve panikle karışık bir kafa karışıklığıyla çılgına dönmüştü. “Anne! İsteyerek yapmadım! Ne oldu bilmiyorum!”

"Ona dokunmayacaksın," dedi Anne öfkeyle. Şakakları baş ağrısıyla zonkluyordu, ama geçen seferki kadar kötü değildi. Kendi sınırlarını aşmasına neden olacak ejderha kanı derisinde yoktu ve tek boynuzlu atın dokunuşu onu güçlendirmişti. Hareket edebiliyordu, düşünebiliyordu.

Adamın gözleri parlıyordu. “Beni takip mi ettin? Hem de hiç eğitim almamışken? Ama bu aptalca bir şeydi; nasıl yapılacağını öğrenmedin ki. Kendini öldüreceksin, delireceksin ya da umutsuzca kaybolacaksın. Ve şimdi kendini benim gücümün altına soktun. Tek istediğim de buydu.” Sesi ikna ediciydi. “Her şey yolunda gitti. Sadece benimle kal, ben de çocuğu evine göndereyim.”

“Anne, hayır!”

Isabeau'yu saçından yakaladı; kız acı ve öfkeyle çığlık attı. Moreau yumuşak bir sesle, "Majesteleri, yeteneğinizi benim hizmetime sunun; hangi zaferleri kazanamayız ki?" dedi.

Anne nefes aldı, hızlıca düşündü. “Isabeau, gözlerini kapat.”

Moreau, “Görse de fark etmez...” dedi.

Anne, dünyanın katmanlarını karıştırdı. İşte. Güneş ışığıyla parıldayan bir parlaklık. Bir an için, uzun beyaz saçlı bir adamın, dar gözlerle ona baktığını gördüğünü sandı, sonra geriye sadece ışık kaldı. Tüm dünya bükülüyormuş gibi görünürken, acıdan nefes nefese kalarak onu dışarı çekti.

Beyaz bir parlaklık odayı doldurdu.

Moreau bağırdı ve sendeledi, ellerini yüzüne bastırdı.

Isabeau kendini öne attı ve Anne'in kollarına yığıldı.

Anne, ışık ve gölgenin kargaşası içinde kendi odasındaki hareket eden mum alevlerini aradı. Zamana ihtiyacı vardı. Isabeau'yu en yakın kapıya doğru çekti. Eğer kapının diğer tarafına geçip, belki de kapıyı kilitleyip, kendilerine biraz zaman kazanabilirlerse...

Anne ayakları üzerinde pek çevik değildi. Daha önce bu hiç sorun olmamıştı. Ama Moreau, tam kapıyı itip açarken onları yakaladı, ikisinin üzerine atladı ve hepsi birlikte yere düştü. Anne nefesini kesmiş, yerde hırıltıyla yatarken, Isabeau ona kalkması için yalvarıyordu.

Isabeau bağırarak kenara itildi ve Moreau, Anne'i ayağa kaldırdı. Anne hâlâ nefes almaya çalışıyordu. Moreau tedirgin bir şekilde duvarlara baktı. "Tabii ki, burada," diye mırıldandı. "Dikkat etmezsem her zaman buradalar. Eh, lanet olsun onlara."

Anne'in bileklerinden birini demir gibi sıkı bir kavrayışla tutuyordu; Anne henüz nerede olduğunu anlayamamıştı, gözlerini onun yüzünden ayırmaya cesaret edemiyordu. "Sana zarar vermek istemedim," dedi adam, aralarındaki boşluğa nazıkçe seslenerek. "Lütfen. Majesteleri, düşman değil dost olalım. Benimle Kayıp Topraklar'a gel. Sana büyüçülük ve sihirbazlık öğreteceğim, gölgelerin içinde doğru düzgün seyahat etmeyi de. Keris'in antik salonunda evlendiğimizde, oğullarımı sana vereceğim, böylece onlar korriganed kızlarıyla evlenip Keris'i sonsuza dek elinde tutabilecekler. Ve o zaman, yıllar önce Kayıp Topraklara ilk kez girdiğim o gün, her şeye değmiş olacak. Lütfen." Sesi çatladı. Gözlerinde delilik, ruhunu yiyip bitiren bir özlem vardı. "Bu şans için tüm hayatımı feda ettim. Lütfen."

Isabeau neredeydi? Sessizliğe bürünmüştü. Onu incitmiş miydi? Sözler... Anne onu sözlerle durdurmalıydı. "Ne

ne tür bir koca olursun? Ne tür bir kral? Ben ayrılmak istediğimde beni Nantes'ta bile tutamadın. Bu mu güç?"

Adam karşılık verdi, "Seni yönetemeyeceğimi mi sanıyorsun? Bu gece seni Fransa'ya vereceğim ve büyük hizmetlerimin karşılığında Isabeau'yu kraliyet eşim olarak isteyeceğim. Gördün mü? Seni yönetmek için tek ihtiyacım olan şey bu tehdit." Tutuşu bileklerini morartıyordu.

O, geri çekilme isteğiyle mücadele etti, onun yüzünü okumaya çalıştı. "Keris'in gelecekteki kralının, sadece öküz arabalarında çeşmeler ve ormanda berbat piknikler yapabileceğine mi inanmam gerekiyor?"

Kavrayışı gevşedi. "Ne istersen yapabilirim."

"Bir beyefendi gibi davranmak hariç." Tanrı aşkına, onu nasıl bırakmasını sağlayacaktı? Sonra kaşlarını çattı. Arkasında, yarı tanıdık gelen birkaç kişi duruyordu.

Kadınlar. Dört ölü kadın. Biri boğulmuş, biri boğulmuş, biri yanmış, birinin de boğazında kan damlayan büyük bir yara vardı. Boğazı kesilmiş kız, ona aynayı veren kişiydi. Gözleri Anne'nin gözleriyle buluştu: kanlı yüzünde hüznün vardı. Ve sonunda Anne, bir anda her şeyi anladı; nerede olduklarını fark etti. Paimpont'taki o kırmızı duvarlı şapelde duruyorlardı; zemine yerleştirilmiş mezarlarla birlikte.

"Bu kadınlar kim?" diye fısıldadı. "Neden Brocéliande'den beri peşimizi bırakmıyorlar? Seni mi takip ediyorlar? Ne yaptın sen?"

Moreau dönmedi. Dudakları inceldi. "Beni hayal kırıklığına uğrattılar," dedi. "Ama sen onlardan daha iyisin, Düşes." Elini yüzüne koydu. Omzunun üzerinden Anne sonunda Isabeau'yu gördü. Ölü kadınlar onu saklamıştı. Kız kardeşi, iki eliyle sıkıca tuttuğu büyük mavi bir kılıcı tutuyordu; boğazı kesilmiş kadının sürüklediği kılıçtı bu. Anne, Moreau'yu sakinleştirmek için elini kaldırıp onun elini kapattı. Moreau hafifçe gülümsedi

gölümsedi, ama sonra gözlerinde bir değişiklik fark etmiş olmalıydı.

Moreau tam dönünce, Isabeau elinden gelen en şiddetli darbeyi indirdi. Çok etkili olmadı. Ama Isabeau, Moreau'yu dizlerinden vuracak kadar akıllıydı; kılıç, botlarının derisine derin bir iz bıraktı ve Moreau, nefes nefese ve küfrederek geriye düştü.

Isabeau kılıcı düşürdü ve Anne titreyerek onu yakaladı.

Geri dönmeleri gerekiyordu. Şimdi, şimdi. Gölgeler nasıl duruyordu, mum ışığı yatak odasını nasıl dolduruyordu? Bu kırmızı duvarlı şapelde bir sunak vardı. Neredeyse tıpkı... Muhafızhanedeki özel ibadet odasındaki kendi sunakında mum ışığının sallanışını hatırladı.

Uyum, demişti haruspex.

Bunu düşünürken, anı oradan buraya uzanan bir yol haline geldi; aniden bu sunak, o sunak *oldu*.

Moreau kendine gelmiş, sendeleyerek ayağa kalkmıştı. Tam onlara uzanmak üzereyken Anne, Isabeau'yu öne doğru çekerek başka bir mum ışığının altına adım attı.

Yine baş başa kaldılar ve Rennes'deki Muhafız Evi'nin ibadet odasında yere düştüler. Anne nefes almakta zorlanıyordu. Nefes nefese kalmış bir halde kız kardeşine sarıldı. "Isabeau, iyi misin?"

"Bizi takip edebilir mi?" diye bağırdı Isabeau. "O... Henri!" diye bağırdı, tüm gücüyle, ve bir an sonra yukarıdan merdivenleri ikişer ikişer çıkarak gelen ayak sesleri duyuldu. Bir anda Henri, Louis ve Anne'in muhafızları oradaydı ve sorular soruyorlardı. Moreau gelsin; kafasını keseceklerdi. Anne sonunda bir anlığına gözlerini kapatabildi. Titremesini durduramıyordu, Isabeau da öyle.

Anne'in odasına çekildiler. Anne korkudan terlemişti ve Moreau'nun onu tuttuğu yerlerde bileğinde morluklar oluşmaya başladığını hissedebiliyordu. Louis kırmızı izleri gördü ve gözleri aniden Anne'in yüzüne çevrildi. Konuşmadı ama Anne, onun soğukkanlılığını korumakta zorlandığını görebiliyordu; omuzları gergindi.

Isabeau olanları ciddiyetle anlattı. "Başka bir yerde uyandım..."

Anne baş ağrısıyla mücadele ediyor, titrememeye çalışıyordu. "Dört anaon mu?" Henri şaşkın bir sesle sordu.

Anne kendini biraz toparladı. "Sanırım bu kadınlarla evlendi ve onları öldürdü. Masaldaki kral gibi. Keris'in kralı olmak için bir eş arıyordu ve onlar bunu başaramadı."

"Belki de masalın sebebi odur," dedi Isabeau. Anne hiçbir şey söylemedi. Louis onu, hiç kıpırdamadan izledi.

"Tıpkı o hikâye gibi," diye ekledi Isabeau. "Comorre kralının dört karısı vardı; biri boğuldu, biri boğuldu, biri yakıldı, biri de kılıçla öldürüldü."

Elesbed, onların üzgün yüzlerini görünce ayağa kalktı, uzaklaştı ve geri döndüğünde, zar zor kaldırabildiği bir tavşan kürkü halısını elinde tutuyordu. Halıyı kararlı bir şekilde Anne'in omuzlarına örttü. Anne, halının ağırlığı altında büyük şöminenin yanındaki alıştığı sandalyeye çöktü ve teşekkür etmek için gülümsedi. Isabeau gelip ayaklarının dibindeki kurt derisi halının üzerine oturdu ve Anne, tavşan kürkünü etrafına sardı. "Elesbed, gel sen de ısın," dedi Isabeau.

Omuz omuza oturdular. Louis ve Henri, nöbetçi köpekler gibi uyanık bir şekilde ayakta duruyorlardı. Madeleine diğer sandalyeye oturmuş, ellerini birbirine kenetlemişti.

Anne, sanki her birinde bir gözcü, bir illüzyon, soğuk bir el gizliymişçesine gölgelere gözlerini dikti. Maximilien gelmiyordu ve tüm Rennes

Fransız turnuvası öncesinde heyecanla doluydu; bunun savaş olmayacağı anlamına geldiğini düşünüyordu. Anne her yönden tehlike hissediyordu ve ne yapacağını bilmiyordu. O gece tek çaresi, pek anlamadığı ve zar zor kullanabildiği bir güçtü. Kız kardeşinin saçlarını okşadı ve kendine titremekten vazgeçmesini söyledi.

Isabeau, “Moreau, Kayıp Topraklarda çok mu uzun süre kaldı? Sence delirdi mi? Ya da durumu daha mı kötüye gidiyor? Eskiden daha mantıklı görünüyordu. Bugün ise gözleri çılgınca bakıyordu. Ona, mecbur kalırsam onunla evleneceğimi söyledim. Ama önce Brittany’yi Fransa’dan kurtarması gerektiğini, böylece senin burada kalabileceğini söyledim. Cevap vermedi. Sonra sen ortaya çıktın.” Isabeau’nun kocaman gözlerinden tek bir gözyaşı süzüldü, ama o öfkeyle onu silip attı.

“Isabeau,” dedi Anne çok sessizce. “Kimse onunla evlenmeyecek. Tanrı aşkına, ilk dört karısının hayaletleri peşimizi bırakmıyor. O idam edilmeye layık, başka bir şeye değil.”

Isabeau dudağını ısırarak, “Ama şimdi ne yapacağız? Ya geri gelirse?” dedi.

Anne bilmiyordu. O yılın ilkbaharında planlarını özenle yapmıştı. Bir evlilik, bir zafer. Ama bu, dünyada büyücülük ve sihirin var olduğunu ve her ikisini de kullanan bir delinin olduğunu öğrenmeden önceydi. Kendisine Korriganed’in kralı diyen bir deli, onu isteyen, onu elde etmek için tekrar deneyecek bir deli. Peki şimdi? Şakaklarında hâlâ hafif bir ağrı hissediyordu. Gözlerini kapattı. Louis sandalyesinin hemen arkasında duruyordu ve o, onun konuşmasını diledi.

Henri, “Ama kardeşim, onu nasıl bulduğunu hâlâ anlamıyorum,” dedi.

Anne, “Haruspex bana bunu anlattı, sanki bir mucizevi masalmış gibi. O the eski büyücüler travel by

gölgeler. Ben de öyle yaptım.” Tanrı sonuçlarının ne olacağını biliyordu.

Sonra düşündü: *Bu odadan ayrıldık ve dua odasına geri döndük. Yaşayan dünyada seyahat ettik, ama hiçbir mesafe kat etmedik.*

Aklını çılgın bir fikir doldurdu.

“Anne?” dedi Henri.

“Sorun yok,” dedi Anne, kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. “Hadi Isabeau, bakalım biraz daha uyuyabilecek misin.”

Elesbed ve Isabeau uyudu, Anne ise Henri ve Madeleine'i onları gözetmeleri için bıraktı. Kardeşi ve baş nedimesi artık sevgilerini gizlemeye çalışmıyorlardı. Başını onun omzuna yasladı.

Louis, yorgun gözlerle dışarıda onu bekliyordu.

“O, bileğini incitti mi?” diye sordu Louis, Anne bir şey söyleyemeden. Gözleri sertleşmişti.

"Ne... Oh." Kızardı. "Evet. Ama önemli değil." "Anne..."

“Şimdi değil. Ne olduğunu anladın mı? Bir odadan çıkıp, Kayıp Topraklar’dan geçerek başka bir odaya döndüm.”

Yüzünü ovuşturdu. “Anne, henüz şafak sökmedi. Ne düşünüyorsun? Açıkça söyle.”

“Tekrar deneyeceğim.”

Yüzünde nihayet dehşet dolu bir uyanıklık belirdi. “Yaptığın şeyi tekrar mı deneyeceksin? Öylece ortadan kaybolmayı mı? Neden? Ya bir daha geri dönmezsen? Kız kardeşine ne olacak?”

“Onu korumak zorunda kalacaksın. Eğer düşes olmak istemezse, Marguerite onun tahttan çekilmesine izin verecektir, bundan eminim. Özel bir hanımefendi olabilir. Ama ben geri döneceğim.”

Kız, adamın ellerini tuttu. Adam, birbirine kenetlenmiş parmaklarından kızın yüzüne baktı.

“Anne, anlamıyorum.”

“Gidip Avusturya’lı Maximilien ile konuşacağım.” Gölgelemin sınırında bir yerde, tek boynuzlu atın onu izlediğini, uzak, soğuk bir yıldız gibi parladığını hissetti. Onaylamıyor, diye düşündü Anne, ama nedenini bilmiyordu. “*O canavarın, seni insanlar arasında yüce kılmak için sana yelesinden bir tutam verdiğini sanmıyorum,*” demişti Hawiz. Anne bu anıyı kafasından silkeledi. “Maximilien’i kendim ikna etmeliyim. Eğer gelmezse, ben mahvolurum.”

“Ama onunla nasıl konuşabilirsin ki? Anne...” Louis, onu zincirleyip zincirlemeyeceğini ya da bir doktor çağırıp çağırmayacağını bilemiyor gibiydi.

"Bana güvenir misin?" diye fısıldadı, onun yalvarışını ona geri yankılayarak.

Louis sessiz kaldı.

“Beni bekle. Isabeau’ya göz kulak ol.”

İsteksizce ellerini bıraktı. Yüzünde korkunç bir korku vardı. “Seninle gelmeyecek miyim?”

Kız başını salladı. “Bu benimle... kocam arasında bir mesele.”

Bunun üzerine yüzü sertleşti; başını salladı ve geri çekildi.

Anne, Kayıp Topraklar'da kendisini Maximilien'e bağlayan ne gibi bir bağlantı bulabilirdi ki? Hiçbir anısı yoktu; onunla hiç tanışmamıştı.

Ama ikisi de birini kaybetmişti ve aynı şekilde. Babası bir düşme sonucu ölmüştü, karısı da öyle.

Anne, dünyanın kayıp eşyalarının karmaşası arasında gözlerini kısarak, hatırladığı ışığın belirli bir özelliğini aradı. Babasının ölmek üzere yattığı, tütsü kokusuyla dolu odanın o kendine özgü gri sisini.

Louis öksürdü. Anne, tütsü kokusunu gerçekten alabildiğini fark etti; oda keskin bir buharla ve o ölümcül gri ışıkla doluyordu. Anne'nin kalbi o kadar hızlı atıyordu ki nefes almakta zorlanıyordu. "Anne?" diye fısıldadı Louis.

Maximilien de aynı ışıpta ölmekte olan karısını beklemiş miydi? Anne, onun bunu unutmuş olabileceğini düşünmüyordu. Bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu. Ama yenilgisinde zafere ulaşmak için başka bir yol düşünemiyordu.

Cesaretini kaybetmeden önce, Anne o sisin içine adım attı. Kendi odası kayboldu ve o, gevşek bir şekilde yatan ölü babasının yanında durdu; o tütsü kokulu ılık, yüzünde boya gibi kabuk bağlamıştı. Sanki onun büyük yatağı, Kayıp Topraklar'da batmış bir enkaz parçası gibi, ormanda tek başına duruyordu. Elini babasının yüzüne bastırdı. "Baba," diye fısıldadı anısına. Sonra aynı solgunlukla, aynı ışıpta yatan güzel bir kadın, ölü bir kraliçe hayal etti. Gözlerini kırptı ve yataktaki figür bir kadına dönüştü. Yüzü ölümlle çökmüş olsa da güzelliği hâlâ oradaydı.

Yatağın uzak köşesinde biri kıpırdadı. Anne, kadının yüzünden başını kaldırıp Maximilien'i gördü; adam ona sabit bir bakışla bakıyordu. Anne onu portresinden tanıyordu; o ince burun ve dudaklar hiç şüphesiz onundu. Ama burada mı? Kayıp Topraklar'da mı? Sanki bir masaldaki adam gibi, özlemle yaşayan dünyadan sürülmüş. Rüya gördüğünü mü sanıyordu?

Etrafında, tütsü dumanını kesen özel bir mum ışığı parlıyordu. Ağaç kadar uzun mumlar, alev sütunları. Kayıp Topraklar'ın gri ışığı Maximilien'in yüzündeydi ama o diğer ılık... o diğer ılık...

Anne, nefes nefese, başındaki artan ağrıya karşı gözlerini kapatarak, kocasına doğru değil, onu saran ve sabitleyen mum ışığına,

kocasının ölümler için nöbet tuttuğu Gent'te geceyi aydınlatan ölümlü dünyanın mum ışığına doğru.

Polhaim, tüm bunların nasıl sona ereceğini kasvetle merak etti. Maximilien neredeyse hiç uyumuyordu ve Mary'yi gördüğü o geçici anlar, takıntısını daha da artırmıştı. Açıkça deliye dönmemişti, dikkatli saray halkının gözünde bariz bir şekilde dalgın da değildi. Ancak uykusuzluğun ince izleri, ağzının çevresinde ve aşırı parlak gözlerinin altında yoğun bir şekilde belirmeye başlamıştı.

O gece oymalı sandalyesine oturmuş, gergin bir şekilde bekliyordu. Yakın çevresinden oluşan küçük bir grup, görevleri gereği onun yanında oturmuş, onlar da bekliyordu. Polhaim, şu anda uzakta kuşatma altında olan Brittany'li Anne'yi düşündü ve utandı. Maximilien söz vermişti ve sözünü tutmamıştı.

Sonra Polhaim, huzursuz zihninin Brittany'li Anne'yi çılgın bir hayalde canlandırıldığını düşündü, çünkü Anne az önce gölgelerden çıkıp odanın mum ışığına adım atmıştı.

Hayır, bu olamazdı. Bu, o lanet olası, baş belası Burgundy'li Mary'nin hayaleti miydi?

Ama Mary uzun boylu ve sarışındı. Bu hayalet ise kısaydı ve saçları kahverengiydi.

Bu Anne'di. Yüzünü karıştırması imkansızdı. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Ölmüş olmalıydı ve bu da kocasını suçlamaya gelen acınası hayaleti olmalıydı. Ama sonra onun sabit bakan gözleri, Anne'nin gözleriyle buluştu. O kadar gece boyunca, Mary bir kez bile onlara *bakmamıştı*. Mary, görünmez ateşlerle aydınlatılmış, görünmez şeylere bakarak, gülümser ve sessizce yanlarından geçip gitmişti. Tam bir hayalet.

Anne'nin bakışları ondan Maximilien'e kaydı. "Sen kimsin?" dedi Avusturyalı Maximilien, sanki bir rüyadan uyanmış gibi.

Kızın yüzü sırayla kızardı ve soldu; gözleri ateşin ışığını yakaladı ve çok güzeldi. Nasıl burada olabilirdi? *Nasıl?*

"Bu Brittany'li Anne," diye mırıldandı Polhaim.

Bu oda, Anne'in Nantes'teki şatosundaki herhangi bir odadan daha güzeldi; nadir ahşap mobilyalarla doluydu, av sahneleri tasvir eden duvar halıları asılıydı ve balmumu mumlarla aydınlatılıyordu.

Kocasıyla göz göze geldi.

Kocasının yüzü zayıf ve hüzünlüydü, şakaklarında gri saçlar belirmeye başlamıştı. Kocasının kederine acımalıydı ve sanırım acıyordu da. Ama aynı zamanda kızgındı da.

Onun kendisini bir hayalet sanmasına izin versin.

Kocasının bakışlarını karşıladı. Latince, "Neden buradasınız, Majesteleri?" dedi.

Kocası yorgun ve yalnız görünüyordu. Aniden, görevinin kişisel olmayan gerçekliği —*onun bana yardım etmesini sağlamalıyım*— bu kederli adamın görüntüsüyle çarpıştı. Kocası onu zalimlikten dolayı terk etmemişti. Belki de bu, onun kederini kullanarak elini kazanmak için yaptığı bir hataydı.

"Sen Mary değilsin," dedi. O hiçbir şey söylemedi.

"Mary nerede?" dedi. "Mary de benimle konuşabilir mi? Neden konuşmadı?"

Acımaya zaman yoktu. Anne, sesinin onu bıçak gibi kesmesini sağladı. "Sen yeminini bozduğun için konuşmadı. Brittany'li Anne ile evlendin, sonra ona hiçbir koruma sağlamadın."

Bir an için balmumu mumlardan oluşan orman aslında asırlık ağaçlarmış gibi göründü ve onunla Maximilien arasında, baharda karın hatırası gibi, tek boynuzlu at duruyordu. Tek boynuzlu atın gözleri onu kendi dünyasından tamamen geri çağırıyor gibiydi. *Bu oyunları bırak.*

Ben bunun için doğdum. Anne olduğu yerde kaldı. Bir toynak görünmeyen toprağı kazıdı; canavar döndü ve kayboldu —aslında hiç orada olmamıştı— ve ağaçlar sadece sütun mumlardı.

Anne, sarsılmış bir halde, konsantre olmaya çalıştı. “Majesteleri, yaşayan eşinize yardım edin. Ölüler için ise, Diriliş’i beklemelisiniz.”

Maximilien'in yüzü ifadesizdi; kaybolmuş gibiydi.

Kaybolmuş mu? Anne, karısının yatağının başında onu gördüğü anı hatırladı. Şimdi, gölgelerin yüzünde yanlışı durduğunu fark etti; hâlâ, Mary'nin ölüm odasındaki tütsü dumanının yarattığı sisin içinde duruyordu. *Hikayede, Kral Gralon Meur, ölen karısını aramak için Kayıp Topraklara gitmişti. Kaç kişi, özlemle itilerek bu şekilde dünyadan uzaklaşıyor?*

Anne daha nazik bir sesle ekledi, “Korkarım kederden hastalandınız. Hanımınız sizi iyileştirmemi isterdi.”

“Beni iyileştirmek mi?”

Anne elini uzattı. Bu korkunç bir hata olabilirdi. Hizmetçileri korku dolu bakışlar atıyorlardı. Ya elini tutarsa ve o onu bırakmazsa?

Maximilien dudaklarını sıkılaştırdı ve odanın karşısına geçti. Tereddüt etti ve uzattığı eline uzandı. “Sen güzel bir hayalet gibisin,” diye fısıldadı.

Konuşmaya cesaret edemedi. Ama onu, etrafını saran gri, tütsü kokulu sisin içinden çekip, kendi salonunun gerçek mum ışığına doğru yönlendirdi.

Aniden gözleri açıldı ve orduları komuta etmiş olan adamın sert, şahin gibi yüzünü gördü. Kaşlarını çattı. Eli sıkılaştı ve tekrar sıkılaştı, böylece kız elini çekemedi. Panik içini kapladı. Bir an sonra onun bir hayalet olmadığını anlayacak ve ne yaptığını, oraya nasıl geldiğini soracaktı.

Polhaim'in sesi odayı yırttı. "Majesteleri!" diye keskin bir sesle seslendi. Maximilien irkildi; eli açıldı. Anne aceleyle geriye, sonra tekrar geriye adım attı, gözlerini sütun mumlara dikti, Rennes'deki kendi yatak odasında titreyen mumları görmeye çalıştı. Korkmuş nefesinin ıslığını gizlemeye çalıştı. Gözleri Polhaim'inkilerle buluştu. Onlarda sessiz bir şaşkınlık, pişmanlık ve veda gördü.

Onu tanıyordu.

Anne fısıldadı, "Sadece anılarda yaşamak yakışık almaz, Majesteleri."

Maximilien'in gözleri ateşi yansıtıyordu ve Anne, gözlerinin ıslak olduğunu fark etti. "Ama onu ölümden öte seviyorum, güzel elçi."

"O biliyor," dedi Anne.

"Ona *ne* yapmasına izin verdin?" diye sordu Henri, Louis'e.

Tam o anda Anne gölgelerin arasından geri çıktı, ter içinde sendeleyerek bir sandalyeye doğru yürüdü ve üzerine yığıldı. Baş ağrısından neredeyse felç olmuştu.

Hepsi etrafını sardı. Louis o anda mesafesini koruyamayacak kadar gergindi; onun önüne diz çöktü, karışık saçlarını geriye itti ve yüzüne baktı. "Ne oldu?" diye sordu. "Anne, ne oldu?"

"Onu buldum," diye fısıldadı. "Tanrım, başım."

“Ne çılgın fikir ama,” dedi Louis. Kız gözlerini açmadı. Madeleine serin bir bez getirmişti; tereddüt etti, sonra onu Orléans’a uzattı ve Orléans onu kızın ağrıyan yüzüne bastırdı. Anne, “Bunu yapmak zorundaydım. Kocam büyülenmişti. Bu benim görevimdi. Sanırım şimdi geliyor. Gelip gelmeyeceğini bilmiyorum gelip . Ama o deneyecek deneyecek. Biz bunu soracağız kehanetçiye yarın yarın

Louis’in onu kucaklamasını, güvenli bir yere, yatağa götürmesini çok istiyordu.

Hareketsizce oturdu, gözleri kapalıydı. “Ama ben hâlâ Moreau’dan korkuyorum, çünkü bence o, Büyü Çağı’ndan beri hiç kimsenin bilmediği kadar çok büyü biliyor. Ve arzuları onu tamamen aklın ötesine sürüklemiş durumda.”

BÖLÜM

26

JULIEN MOREAU, Marguerite'in koruma birliğinin çadırlarının ortasına kurulmuş çadırına geldi; kral ve maiyeti çok da uzakta değil, horlayarak uyuyordu; etrafta ise tüm Fransız ordusu rüya görüyor, homurdanıyor ve fısıldaşıyordu. At bakıcıları atları beslemek için çoktan uyanmıştı; uzaktan bir zırh ustasının tezgahından gelen çınlama sesi duyuluyordu; şafak sökmeden önceki o gri karanlıkta altın rengi kıvılcımlar yağmur gibi yağıyordu.

Ancak tüm bunlara rağmen, kimse Moreau'nun at sıralarının arasından geçip, iğle kaplı çimlerin üzerinden, kralın kız kardeşi Madam'ın çadırına doğru ilerlediğini görmedi. Her zamanki gibi, Marguerite de onun gelişinden habersizdi. Yatağından başını kaldırıp, dışarıda horlayan hizmetçisine baktığında, onu gölgelerin arasından kendisini izlerken gördü. Tek ışık kaynağı, gecenin soğuğunu uzak tutan mangaldı.

Şaşkın ve biraz da hoşnutsuz bir şekilde, "Neden buradasın?" dedi.

Onda bir şeyler değişmişti. Gözleri vahşi bir hal almıştı ve tüm hatları, sıradan dünyanın ışığına karşı tuhaf bir şekilde öne çıkıyordu. Sessizce yatağına doğru bir adım attı ve Marguerite onun topalladığını fark etti.

"Bu gece Kayıp Topraklarda seyahat ettim," dedi.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Beni neden uyandırdın?"

Gülümsedi ve vücudunun silueti aniden odaya daha uyumlu görünmeye başladı. Ama gözleri hâlâ parlak ve karanlık bir şekilde titriyordu. Sadece, “Yardıma ihtiyacım var,” dedi.

"Ne tür bir yardım?"

Cevap vermedi. Yaklaştı ve kız, onun vahşi gözlerinde kontrol edilemez bir heyecan gördü. Öfke mi? Korku mu? Sevinç mi? Bilmiyordu. Ona şefkatle gülümsüyordu. Ama sanki bir şey... *başka* bir şey

—ki bunu ustaca gizlemiş olsa da, yine de gözlerinden ve dış aralarından dışarı sızıyordu. Ona doğru yürüdüğünde, sanki orada olmayan ağaçların altına adım atıyormuşçasına yüzündeki gölgeler kıvrılıp duruyordu. Kız içgüdüsel olarak ayağa fırladı. Adam elini ona uzattı ve gölgeleri onun vücuduna da süzüldü. Sonra, sırtında dolaşan elinin dışında tüm dünya kaybolup yok oluyor gibiydi.

Aniden artık onun pavyonunda durmuyorlardı. Bunun yerine, yıpranmış taş zemini, kan kırmızısı duvarları ve zeminde bir sıra mezar bulunan bir şapeldeydiler.

İsteyerek de olsa titremeye başlamıştı. Bir daire çizerek döndü. "Bu ne? Neredeyiz?"

Adam fısıldadı, “Beni yönetebileceklerini sanıyorlar, ama onlar sadece hayaletler. Ben korriganedlerin kralıyım.”

"Burası neresi?" diye sordu Marguerite. Şapel korkunç derecede soğuktu.

"Önemli değil," dedi adam. "Bana yardım edeceksin, değil mi? Benim korkmadığımı bilmeleri lazım." Onu kendine çekti ve öptü. "Korkmuyorum. İstersem buraya gelirim ve ne istersem onu yaparım, onlar ne yapabilir ki? Onlar sadece hayaletler. Siz sadece hayaletlersiniz!" diye bağırdı.

Kız başını geri çekti. Nefesi kesik kesikti. “Ne yapıyorsun? Buraya nasıl geldik?”

O sabırsızca omzunu silkti. “Gölgeler, elbette. Ama soru sorma. Bu gece değil.” Yanağına dokundu, parmaklarını çenesinin altına soktu, nefes almasını engelledi. “Bu gece dayanamıyorum.” Karanlık çökmeden hemen önce onu bıraktı.

Aklını kullan, evlat, dedi babasının net sesi, hafızasının derinliklerinde bir yerlerden. Dudakları, adamın dişlerine çarparak yarılmıştı. Onu mantıklı davranmaya ikna etmeye çalışarak, “Bir planımız var. Turnuva. Bana zafer sözü vermiştin,” dedi. Adam kulağını ısırды ve kız geriye doğru sıçradı.

“Ama sana ihtiyacım var,” dedi. “Keşke tek boynuzlu atın lütfu ve büyücülüğün gücü o küçük Bretonlu kızın değil de sende olsaydı.” Ağzıyla kızın omzunu okşuyordu. “Turnuvayı mutlaka düzenlemeliyiz,” dedi. “O zaman o da anlayacaktır.”

“Neyi bilecek?”

“Yenildiğini. Hepsi bilecek. O zaman o da teslim olacak.”

“Julien,” dedi sonunda. “Julien, üşüyorum.”

O geri çekildi. Marguerite panik içindeki nefesini yavaşlatamıyordu. Gözleri altın rengindeydi ve neredeyse insan gözü gibi değildi. “Seni sıcak tutacağım,” dedi ve gözyaşlarını yaladı.

BÖLÜM

27

WOLFGANG VON POLHAIM, ateşkes bayrağı altında Rennes'e geldi; güvenli geçiş belgesini yanına alarak Fransız kuşatmasını atlattı ve şehrin önündeki yeşil çayırılar olan Champs de Lys'te kurulan mızrak dövüşü arenalarının önünden geçti. Turnuva ertesi gün düzenlenecekti.

Arka kapı onun için açıldı ve onu Brittany düşesinin konutuna götürecek bir rehber bulundu; orada büyük bir tören yapılmadan içeri alındı. Anne gülümseyerek onu karşılamaya geldi.

"Efendim gemide, rüzgâr da elverişli," dedi Polhaim. "Size haber vermek için bizzat geldim."

"Bunu duyduğuma sevindim, sizi gördüğüme de," dedi.

Danışma toplantısı yaptılar: Polhaim, Anne, Louis, Henri, Madeleine ve tüm Fransız ordusuna meydan okuyarak ona doğru at süren Dunois. Isabeau da oradaydı. Anne, bu toplantıda son derece ciddiyetle oturup, Polhaim'e Nantes'taki günleri, Rennes'e kaçışları ve Moreau'nun Brocéliande'den çıkardığı karanlık güçler hakkında anlatılanları dinleyen kız kardeşiyle gurur duyuyordu. Anne'nin öğrenmeye başladığı şeyden bahsetmediler, ancak Polhaim bunu unutmuş olamazdı. Ona baktığında yüzünde endişe vardı.

"Moreau ölmeli," dedi Anne sonunda. "Benim ve kız kardeşimin iyiliği için. Ama bunu denemek tehlikeli."

Sanki bu Louis ya da Henri'yi durduracakmış gibi. Polhaim bile sadece, "Artık siz de benim efendimsiniz, Majesteleri, ve bu adam sizin için bir tehlike," dedi.

Planları hazırlandı ve son halini aldı; iş bittiğinde Anne onlara teşekkür etti ve sırayla ellerini tuttular. Henri, bir kardeşin hakkını kullanarak şöyle dedi: "Tanrı aşkına, Anne, yat artık; tabii Fransızların senin bitkin yüzünü görüp korkup kaçmasını istemiyorsan."

"Bunun yeterli olacağını düşünseydim, pazar gününden pazar gününe kadar uyanık kalırdım," dedi Anne. Polhaim'e gülümsedi. "Ve sonra kocamdan af dilerim."

Üç adam ayrıldı.

Ama Madeleine, şafak sökmeden karanlıkta onu uyandırdı. "Seni görmek istiyor," dedi.

Anne, yarı uykulu halde, irkildi ve antreye gitti, yatak odasının kapısını arkasından yavaşça kapattıktan sonra durdu. "Gelmişsin," dedi Louis'e.

"Sanki daha önce daha iyi korunan evlere gizlice girmediymişim gibi. Örneğin kumaşçılar... Kızlarını şeytan gibi korurlar." Sadece bir şeyler söylemek için konuşuyordu. Saçları dağınık bir şekilde cüppesinin nakışlarına değip fısıldıyordu. Gözleri onu içti, sessiz bir soru sordu.

O da sessizce ona doğru yürüdü, kollarını sıkıca ona doladı ve yüzünü uzun saçlarının arasına gömdü. Polhaim oradayken, planlarını yaparken, dünyanın onu saf ve güçlü görmesi gerektiği zamanlarda yapamadığı gibi, omzuna yaslandı.

Adam parmaklarıyla kadının omurgasına desenler çizdi ve konuşmadı.

Ön oda, yavaşça yanan ateş ve pencerenin dışındaki şafak vakti ışıkları dışında neredeyse tamamen karanlıktı. Kızın korkusu, erimiş ve rahatsız edici bir şekilde, arzuya dönüşmeye çalışıyordu. Belki de erkeğin korkusu da aynı şeyi yapıyordu, çünkü

nefes alışşı değişmişti. Ama Polhaim, Maximilien'den doğrudan Rennes'e gelmişti. Hiç kıpırdayamıyorlardı ve aslında ikisi de kıpırdamadı, sadece adamın eli kadının sırtında dolaşıyordu.

“Bu işin sonu nereye varacak, Anne,” diye kulağına fısıldadı, “eğer büyü yapmayı ğrendiysen?”

Bu, beklediği bir soru değildi. Ama Isabeau'nun ortadan kaybolduğu geceden beri her karanlık gecede kendine sorduğu soruydu. "Bilmiyorum. Bununla ne yapacağımı pek bilmiyorum ve soracak kimsem yok. Çok korkuyorum..." Yutkundu. Korkularını itiraf etmek ne garip bir şeydi; en son ne zaman yaptığını hatırlayamıyordu.

Elini saçlarının altından ensesine koydu. “Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim,” dedi.

Bu, tutabileceğinden emin olamayacağı bir söz d. Aralarındaki şey şairlerin tarif ettiği aşk olsa bile, orduları, zamanı, kaderi ya da Tanrı'nın kaprisli iradesini durduramazdı. Yine de o, bu sözün kendisini teselli etmesine izin verdi.

Sonra cazibe çok büyük hale geldi; dudaklarını onun dudaklarına değdirdi ve elini saçlarına sıkıca doladı, başını eğerek onu pibilsin diye. Uzun bir kalp atışı boyunca dünya kayboldu ve kucaklanmak için çığlık atan teni, mantığını bastırdı. Ona sarıldı, ellerini çılgınca aradı, boğazından gelen düşük sesli yanıtı duydu.

Sonra kocasının elçisini hatırladı. Louis de aynısını yapmış olmalıydı ki, geri çekildi. Aynı düşünceyle birbirlerine baktılar. Louis alçak sesle küfretti.

Anne, “Sağduyu acımasız bir efendidir,” dedi. Bu, Louis'i özel olarak göreceği neredeyse kesin olarak son seferdi.

Louis karanlık bir kahkaha attı. Ama oldukça sakin bir şekilde, “Henri ve ben bugün turnuvada seni ve Isabeau'yu koruyacağız

. O yakışıklı baron da aynısını yapacak. O gerçek bir şövalye. Bu iş yakında bitecek."

"Dikkatli ol," diye fısıldadı.

"Bu engerek yılanları denizinde kendimi idare edemeyeceğimi mi sanıyorsun?"

Sen ve ben aynı şekilde yetiştirildik."

Bu doğruydı. Ama— "Öldürölme ya da tekrar hapse atılma."

"Kutsal Roma İmparatoriçesi, dünyanın kraliçesi olduğunda, beni hemen serbest bırakabilirsin."

Gölümsemeyi başardı.

Sonra onu öptü, sonra yine öptü; üç nefes boyunca gerçekten de tüm mantıklarını bir kenara bıraktılar. Dili ağzındaydı, vücudu ona sıkıca yapışmıştı, elleri ise onun saçlarına dolanmıştı.

Ama kadının sağduyusu hâlâ oradaydı, her zamanki gibi rahatsız edici bir şekilde. Kadın onu bıraktı ve bir adım geri attı. Onu her zaman böyle hatırlayacağını düşündü; saçları dağınık, elmacık kemikleri kızarmış ve gözleri kadına dikilmiş halde. Adam eğildi, sonra dudaklarını kadının avucuna bastırdı. "Leydim," dedi. Sonra kapıdan çıkıp uzaklaştı.

BÖLÜM

28

O GÜN ŞAFAK VAKTİNDE, Rennes'in kapıları önünde, yalnız bir şövalye at sürerek geldi.

Bu şövalye, Foix'lu Piç olarak bilinen Gaston adında bir Fransızdı. Aziz George kılığına girmişti; uzun kırmızı mızrağının ucunda gümüş ejderhaların resmedildiği bir flama dalgalanıyor, savaş atının yeşil zırhına ise azizlerin isimleri işlenmişti. Trompet sesleri eşliğinde Rennes kapılarına doğru dörtnala koştu ve kapıda, şafak vakti baykuşlar gibi başlarını uzatan meraklı kalabalığın önünde, atını bir tekmeyle geriye doğru savurdu. Demir nallı toynaklar yumuşak sabah havasını yırtarken, cesurca haykırdı: "Cesur şövalyeler, hanımların şerefine, şimdi dışarı çıkıp benimle mızrak dövüşüne girin!"

Duyulabilecek mesafedeki herkesten onaylayan bir haykırış yükseldi. Anne ve Isabeau, hizmetkarlar tarafından çevrelenmiş olarak surlardan izliyorlardı; Foix'lu Bastard sözünü bitirdiğinde, Anne asma köprünün açılmasını emretti. Henri, zambaklar ve deniz ejderhalarıyla süslenmiş ermin kalkanını taşıyarak dışarı at koştu; atı terden kararmıştı bile. İki adam, tüyleri uçuşurken selam verdiler, atlarını döndürdüler ve birbirlerine doğru sahte bir atak yaptılar, son anda mızraklarını geri çekip tekrar selam verdiler. "Bütün erkekler dışarı çıksın," diye bağırdı Henri. "Düşesin ve Brittany hanımlarının şerefine."

Breton şövalyeleri şehirden akın akın çıktılar; kusursuz zırhları, güneş ışığını herkesin gözlerini kamaştıracak şekilde yansıtıyordu. Bayrakları, esen serin rüzgarda çırpınıyordu.

Böylece turnuva günü başladı.

Rennes, bir dizi savunmaya elverişli hendekle çevriliydi ve bunların arasında, Champs de Lys olarak adlandırılan, çiçeklerle süslenmiş geniş ve düz bir çim alan uzanıyordu. Bu alan, zamanında at sırtında ya da yaya olarak yapılan, ölümcül ya da neşeli pek çok beceri yarışmasına sahne olmuştu.

Bu büyük alanın her iki yanına, zenginler ve soylu kişiler için oturma yerleri inşa edilmişti. Bu oturma yerleri, Fransa'nın paralı asker şirketlerinin mühendisleri tarafından bir araya getirilmiş, boyanmış, yaldızlanmış ve herhangi bir asil salon kadar zarif bir şekilde süslenmişti; ancak Anne'nin erminleri, can sıkıcı bir şekilde, Charles'ın zambaklarının yanında defalarca sergileniyordu.

Tribünlerin arkasında ve arenanın her iki yanına doğru uzanan, şövalyeler için küçük ipek çadırlar vardı; bunlar, sert, terli, silahşörler, nalbantlar, zırhçılar ve hizmetçilerden oluşan kalabalığın ortasında, çimlerin üzerinde mücevherler gibi parıldıyordu. Her yerde muhteşem atlar otluyor, duruyor ya da arka ayakları üzerinde dikiliyorlardı. Yukarıda, bir bayrak ormanı dalgalanıyor, altın ve gümüş ipliklerle erkeklerin gözlerini kamaştırıyordu.

Şövalyelerin ardından, Rennes'in hanımları, kralın bizzat verdiği güvenli geçiş belgesi eşliğinde atlarına binip yola çıktılar; başlarında, çok güzel bir kestane rengi binicilik atının üzerinde, kırmızı bir elbise giymiş Anne vardı. Kendi atı Jonquil Nantes'taydı ve bu at, Rennes halkı tarafından kendisine hediye edilmişti. Gülümsüyordu.

O gülümsemenin ona neye mal olduğunu sadece birkaç kişi biliyordu.

Isabeau siyah bir midilliye biniyordu ve kendini düzgün tutmayı başarmıştı. Bir zamanlar, açık bir sevinçle haykırırdı: at the color and movement, the smell of rare

parfüm, baharatlı şarap ve kızartılan el yapımı turtaların kokusu. Ama şimdi bunu sessizce içine çekiyordu.

Kral ve kraliyet kız kardeşi Marguerite onları karşılamak için bekliyorlardı. Anne, Julien Moreau'yu göremiyordu. Henri ve Louis onu arıyor olacaktı ve Elesbed, onu aramak için Rennes halkı arasında tamamen kimliği gizli bir şekilde dışarı çıkmıştı. "Benim için daha kolay," demişti neşeyle. "Kimse bana iki kez bakmayacak."

Anne, Isabeau'nun yüzünde bir anlık kıskançlık yakalamıştı; kız kardeşi hayatında bir kez bile olsa o özgürlüğü asla tatmayacaktı. Ama Isabeau bundan bahsetmedi. Anne, Isabeau'nun büyümesini izlemenin kendisine bu kadar acı vereceğini düşünmemişti.

Rennes surlarının dışında, Anne ilk kez, bazıları tarafından "Cana Yakın" olarak anılan Fransa Kralı Charles ile tanıştı. O, ondan pek de büyük değildi ve zarif giyinmiş, iyi huylu yüzü ve uzun çeneli ve düğme gibi bir burnu gülümsediğinde gülümsediğinde bir kesici dişi eksik, dişlerinde kahverengi lekeler vardı. Çiçek bozuğu izleri, kızarmış yüzünde daha koyu renkli çukurlar oluşturuyordu. Bakışları kadının saçındaki filede takıldı. "Bu tılsımı duydum, Madam, ve onu görmeyi çok arzuluyordum. Onu kendi elinizle işlediğiniz doğru mu?"

"Kendi ellerinizle, tek boynuzlu atın yelesinden mi?"

Anne, "Doğru, Majesteleri," dedi.

"Öyleyse," dedi Charles mutlu bir şekilde, "yakında işin için daha fazla kılın olacak. Belki de şapkamı onlarla işlersin, böylece herkes bize hayran kalır."

Yanlış anlamış gibi davranamazdı, ama nazikçe şöyle dedi: "Kıllar bana gönderilirse ve sizi memnun etmek için yapabileceğim bir şey varsa, akrabam, krallıklarımız arasındaki dostluğun bir göstergesi olarak yapacağım."

Başka bir adam, onun nazik sözlerine keskin bir cevap verebilirdi; ama o sadece elini sallayarak

ve şövalyelerine mızrak dövüşünde şans diledi. Neşeli, kaygısız ve hoşgörülüydü. Aslında, cana yakındı.

İki grup ayrıldı ve gölgeliklerle donatılmış, kalın minderli yükseltilmiş koltuklarına eşlik edildi; Fransızlar arenanın bir tarafında, Bretonlar diğer tarafında, sırtları şehir surlarına dönük olarak. Rennes'in kapıları artık açıktı ve sıradan halkın kesintisiz bir akını dışarıya dökülüyordu; hepsi el börekleriyle yüzleri parlak ve yağlı, bardaklarını soğuk hipokras dolu büyük fiçılara daldırıyor, herkes sohbet ediyordu. Bu turnuvayı kabul etmek, ona ve Maximilien'e zaman kazandırmış, sevinçten kendinden geçmiş Rennes halkının hoşgörüsünü kazanmasını sağlamıştı. O, ihanet ve büyücülük belirtileri aramak için toplayabildiği her gözü tetikte tutuyordu. Ve eğer bir ihanet varsa, surlardaki adamları öfkeleriyle daha da şiddetli savaşıyordu.

Ama yine de bunu kabul ederek doğru bir seçim yapıp yapmadığını merak ediyordu. Bir büyücünün neler yapabileceğini tam olarak bilmiyordu.

Ve Julien Moreau'yu hâlâ göremiyordu.

Fransa Kralı Charles, bu planı duyduğu andan itibaren bu savaş alanında bir şövalye turnuvasına başkanlık etme fikrinden çok memnun kalmıştı. Yerlerini aldıklarında Marguerite, Charles'ın düşese de hayran olduğunu fark etti: onun koyu renkli gözlerine, büyüleyici dudaklarına ve tek boynuzlu atın ay beyazı yelesine. Büyük koltuğuna oturan Charles, ev halkındaki genç erkeklerin hevesli baş sallamalarına karşılık, “Tek boynuzlu atın ondan hoşlanmasına şaşmamalı. Sanırım evlendiğimizde ben de ondan hoşlanacağım. Ne göğüsler ama!” dedi.

"Sizin dediğiniz gibi," dedi Marguerite. "Onunla bir an önce evlenmemiz için bir neden daha."

"Hemen," dedi Charles.

Marguerite memnun oldu ve bunu söylemek için ağzını açtı.

"Tek boynuzlu atın boynuzunu eve getirir getirmez," diye ekledi Charles ve Marguerite dişlerini gıcırdatmaya başladı. Brittany'den çıkıp eve gitmek, kocasını ve küçük kızını görmek için can atıyordu. Şu anda bile, gözlerini kapattığında, o kırmızı duvarlı şapelin ve Moreau'nun gözlerinin hayali gözünün önüne geliyordu; gözleri onu zar zor görüyor, onun yerine ona saldırıyor, çaresiz bir meydan okuma ile doluydu, kim olduğunu tamamen unutmuştu. Vücudu çürüklerle doluydu, gururu incinmişti, kalbi korkuyordu. Onu sürükleyip öldürttürmeliydi.

Ama yapmamıştı. O, bu hayati plan için vazgeçilmezdi ve eğer onu öldürmeye çalışıp başarısız olsaydı, onun gizlice tekrar yanına gelip, onu dünyanın vahşi, görünmez yerlerine sürükleyerek tüm akrabalarından koparmasını ne engelleyebilirdi?

Güç hayal etmişti, Charles taç giydiğinde kaybettiği ihtişamı. Ama gözü kamaşmış, bu gücün aslında kendisine ait olmadığını unutmuştu.

Kroniklerin, Kayıp Toprakların insanları deliye çevirdiğini söylediğini unutmuştu.

Kalabalık, her yöne doğru uzanarak, kuşları bile susturacak kadar gürültü çıkarıyordu. Fransız piyadeleri, çamaşırcı kadınlar ve ordunun peşinden gelenler, Rennes'in sokak süpürgecileri ve börek satıcılarıyla, zengin tüccarlarla, burjuvalarla, kehanetçilerle ve tribünlerde terleyen piskoposlarla karışmıştı. Aşağıdaki çimleri çamur haline getirip arkadaşlarına sesleniyorlardı.

Marguerite, neden eğlenmesinler ki diye düşündü. Kral ve düşesin gerçek savaşın yerine bu gösteriyi koymaya karar verdiklerini ve kuşatmanın sona ereceğini sanıyorlardı.

Zavallı aptallar.

Orléans dükünün altın kirpilerini taşıyan bayraklar, Anne'nin kar beyazı erminlerinin yanında sıcak güneşin altında sarkıyordu. Kardeşi Avaugour, siyah erminlerini ve deniz yılanlarını giymişti; mızrağından bir hanımefendinin eşarbı sarkıyordu ve kurbağa başlı miğferinin tepesinde boyanmış tüylerden oluşan muhteşem bir patlama vardı. Bretonlar onu alkışladı. Marguerite bu manzaraya kayıtsız gözlerle baktı ve bunun sıradan bir mızrak dövüşü olmasını, ardından her zamanki terli, böbürlenmeli ziyafetin gelmesini anlık bir an için diledi.

Tüm bu gürültünün ortasında, mızrak dövüşçülerini birbirinden ayıran, parlak kurdelelerle süslenmiş hafif ahşaptan yapılmış büyük bariyer duruyordu. Şövalyeler geçit töreni yaptılar, hükümdarlarına selam verdiler ve ardından ilk yarışmacılar dövüş alanındaki yerlerini aldılar.

Henri, Foix'lı Bastard'a mızrağını kırdı ve Orléans'lı Louis, tüm izleyicilerin çığlıkları arasında akrabası Amboise'lı Edmond'u attan düşürdü. Halk, kendilerini yöneten adamların eğlencesi için tozun içinde yuvarlanmasını izlemekten büyük keyif alıyordu. Louis uzaklaşırken Anne'ye selam verdi ve Anne, kendine sadece güneşten kızardığını söyleyerek, onurlu bir şekilde başını salladı. Bu turnuvada hiçbir felaket yaşanmayacağını düşünmeye başladı.

Sonra Breton tarafındaki bir şövalye, turnuva alanındaki yerini aldı.

Tanımadığı bir adamdı.

Ve bu sefer haberci sessiz kaldı, çünkü bu adamın ne sancağı ne de amblemi vardı. Savaş atı muhteşemdi. Dolu kasların altında iri, sert kemikler; derin göğüs, kısa sırt, kendi zırhını hafifleten düz bacaklar. Kahramanca bir manzara.

Ancak bu şövalye farklı bir gün ışığında at sürüyordu.

Gökyüzü kuru bulutlarla kaplıydı, ama göğüs zırhının oyulmuş yüzeyinde yağmur damlaları birikmiş ve zırhın metal yüzeyinden, miğferden, boyunluklardan atının zırhına kadar gözyaşı gibi akıyordu. Kalabalık fısıldamaya başladı.

Herald konuşmadı.

Şövalyenin miğferinin vizörü kapalıydı. Savaş atı bir kez yere vurdu ve herkes yağmur damlalarının uçuşunu gördü. Zırhında, sanki görünmeyen bir şimşek yansıyormuş gibi bir parıltı oldu.

Anaon... Bretonlar aralarında fısıldaşmaya başlamışlardı. *Anaon.* Yüzlerinde korku vardı. Bu varlığın amacı neydi? Onun tarafında mıydı? Moreau'nun oyunu neydi? Halkını kendi şövalyelerinden korkutmak mı?

Eh, bunun bir çaresi vardı.

"Sanırım bizim için mızrak dövüşüne geldin, güzel hayalet," dedi Anne, kendi korkusunu gizleyerek yabancıya. "Ve bizi düşmanlardan kurtarmak için."

Şövalye sessizce eğildi.

Anne'in umduğu gibi, önce çekingen, sonra daha güçlü bir tezahürat Breton tarafında yükseldi. *Bizim topraklarımız her zaman hayaletlerin uğrak yeri olmuştur,* diye fısıldaştılar Bretonlar. *Anaon neden ihtiyaç anında gelmesin ki?*

Mücadele alanının diğer ucundaki Fransız şövalye tereddüt etti. Ama sonunda atına mahmuz vurdu, yabancı da aynısını yaptı ve zırhlarına sıkıca tutturulmuş mızraklarıyla, atları dörtnala koşarken birbirlerine doğru koştular.

Tam arpışmak üzereyken ışık değişti ve yabancı şövalyenin atı boşluğa doğru koştu ve ortadan kayboldu.

Fransız atı geriye sıçradı, başını çevirdi, binicisini yere düşürdü ve at kaçarken yuvarlandı. Kalabalık ayağa kalktı, Bretonlar tezahürat yaparken Fransızlar hile diye bağırdı.

Silahşrler sersemlemiş Fransız şövalyeyi sahadan taşıdılar. Güneşin zerine bir gölge düştü. Anne'nin kollarında bir ürperti hissetti. Aniden tüm dünya, ikiye bölünmüş ve yanlış bir şekilde dikilmiş gibi geldi.

Hayalet şövalye yeniden ortaya ıktı. Turnuva alanındaki yerine geri döndü ve ikinci bir rakibi beklemeye başladı. Ama kimse ortaya çıkmadı. Karanlık hızla çöküyordu. Dünya alacakaranlığa gömüldü. Bu, Kayıp Topraklar'daki bir gece miydi, yaşayan dünyaya sürüklenmiş miydi? Anne, dünyanın katmanları arasında sıradan gün ışığını bulmaya, onu geri getirmeye çalıştı. Ama dünya çok büyüktü, çok garipti, bilgisi ise çok azdı. Moreau artık ona hazırdı ve o yapamadı. Gün giderek karardı. "Isabeau, nöbeti devral, surların içine geri dön," dedi.

"Sen olmadan olmaz," diye fısıldadı kız kardeşi. El ele tutuşuyorlardı.

Kalabalığın mırıldanmaları korku dolu çığlıklara dönüştü. Başka bir Fransız atlı, hayalet gibi görünen yabancıyla karşı karşıya geldi. İki at da arenada koşmaya başladı, iki mızrak da havaya kalktı. Fransız atının nalları altından toz bulutları, meydan okuyan atın nalları altından ise kalın çamur topakları yükseldi ve tüm dünya griye büründü. Hızla yükselen gölgelerin içinde, Fransız atı ayağını kaydırdı ve takla attı; artan karanlıkta bir ölüm parabolü çizdi.

"Hainlik!" diye bağırdı bir düzine ses.

"Bir yargı!" diye bağırdı biri Fransızca. "Tanrı'nın yargısı!"

DüŖen Fransız Ŗövalye, kıvranan atına doğru sürünerek ilerledi.

Artık birkaç yıldız görünüyordu. DehŖet, soğuk, her yeri kaplayan sis gibi yayıldı. İnsanlar ayağa kalkıp bağırmaya başladı; rahipler Ŗeytana karŖı haç iŖareti yaptılar. Bazıları kaçıyordu.

Bu kargaŖanın amacı neydi? O *neredeydi*?

Gece kuŖları Ŗarkı söylemeye baŖlamıŖtı. Mücadele alanının diğer tarafında, Charles bir Ŗeyler bağırdı.

Anne, günü görmek, karanlığı geri püskürtmek için tekrar denedi. Neredeyse baŖarmıŖtı . Ama aniden, alevler gördü

Fransız tribünleri alev almıŖtı. Fransız tarafında biri, “Saldırı! Saldırı!” diye bağırdı.

Konsantrasyonu dağıldı.

AteŖ tribünlere tırmanıyor, insanları panik içinde kaçıŖmaya zorluyordu. Birkaç Ŗövalye, kırılmak üzere yapılmıŖ mızraklarını düşürdü ve keskin kılıçlarını çekti. İki adam kavga ediyordu, sonra dört, ve sonra genel bir kavga çıktı; zırhların üzerinde kılıçların çıkardığı gürültü ve çığlıklar.

Ne yapabilirdi ki?

Hareketsizce oturdu, dümdüz önüne bakarak, dünyanın katmanlarını delip geçmeye çalıştı. “Anne?” dedi Isabeau. “Ne oldu? Gözlerindeki ıŖık deęiŖiyor.”

Anne ona kulak asamadı. Yağmur... hayalet Ŗövalye yağmurun içindeydi. O günün soluk ve ıslak ıŖıęını aradı. Gözlerini yarı kapalı tutarak, yağmurun düŖtüęü o kayıp günden ne olursa olsun, yağmuru kendine çekti.

Yağmur geldi.

Hiçbir uyarı olmadan, büyük bir sağanak yağdı; hepsini bir anda sıırıslıklam etti, ateŖi söndürdü, tüm alanı gümüş perdelerle kapladı. İnsanlar hâlâ çığlık atıyordu ve dünya tamamen altüst olmuŖtu: karanlık çok ağır, hava çok soğuktu. Fransız ve Breton Ŗövalyeleri artık ciddiyetle savaŖıyorlardı; daha hafif zırhlarında kılıçla

kendi muhafızları, onu ve Isabeau'yu sıkıca sarmıştı. Fransa kralı, yağmurun ardında gizlenmiş, ortalıkta görünmüyordu.

Tanıdık bir çığlık duyuldu. Elesbed muhafızların arasından sıyrılmıştı. Yüzünde büyük bir kırmızı iz ve yarılmış bir dudağı vardı. "Onu gördüm! Fransa hanımının yanına gitti," diye bağırdı.

Mızrak dövüşü alanı bir savaş alanına dönmüştü. Breton okçuları Rennes surlarını doldurmuştu, ancak vatandaşlar Fransızlara ihanet diye bağırarak panik içinde kaçışırken ateş etmeye yanaşmıyorlardı.

Rennes'in içinden koşan ayak sesleri ve çeliklerin çarpıştığı sesler geliyordu. Kim savaşıyordu? Şehrin girişleri korunuyordu, diğer kapıları kapalıydı. Anne'nin muhafızları onu ve Isabeau'yu oradan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Isabeau, Elesbed'in elini sıkıca tutuyordu.

Biri koşarak geldi ve Fransızların surların içinde olduğunu haykırdı.

"İmkânsız!" diye bağırdı Dunois.

"Hayır, surların altındaki eski tüneli açtılar, geçen savaştan kalma olanı."

"Ama o tünel çoktan çökmüştü! Nerede olduğunu kim hatırlıyor ki?"

Tünel kaybolmuştu, yok olmuştu. Ama *bir zamanlar* vardı ve hiçbir şey sonsuza dek kaybolmazdı. Artık değil. Anne dehşet içinde, *planın başından beri bu olduğunu* düşündü. *Rennes'i istila etmek*. Isabeau'nun eli onunkinden koparıldı, ama muhafızlardan biri onu yakaladı. Öyle olması daha iyiydi. Moreau bu planın mimarıydı ve durdurulması gerekiyordu.

Anne, kuşatma sırasında Nantes dışındaki savaş alanlarına nasıl bir ışık düştüğünü hatırladı. Alçak, eşsiz savaş ışığı. Düşünmesine izin vermeden

o ışığa doğru adım attı ve kendini muhafızından ayrı, turnuva alanının dönüştüğü savaş alanında buldu.

Bir kılıç inmek üzereyken bir beden onun önüne atıldı. Yükselen bir atın üzerinde, topuzlu devasa bir adam yanındaydı ve küfrediyordu. Bir kafa yuvarlanarak geçti, her yer kargaşa ve dehşet içindeydi, sonra devasa adam attan indi, kalkan tutan kolu kanlıydı ve o, onun kardeşi olduğunu fark etti; omzunda da Orléanslı Louis vardı.

Peki ya Polhaim? Polhaim ayaklarının dibindeydi, kafatası yarılmıştı. Saldıran bir şövalyenin kılıcının aşağıya doğru vuruşuna maruz kalmıştı. "Hayır," diye fısıldadı.

Henri onu oradan uzaklaştırdı. Louis, "Avaugour, onu buradan çıkar!" diyordu.

Kardeşi, "Ezileceksin, lanet olsun, buraya nasıl geldin?" dedi.

"Benimle gel," diye fısıldadı ve zırhlı elini sıkıca kavradı. O savaş alanında, onunla Fransa'nın hanımı arasındaki yankıdan daha büyük bir yankı olabilir miydi? Eğer amansız düşmanlar olmasalardı, paylaştıkları koşullar onları akrabalarından daha yakın yapardı.

O ve Henri gölgelerin arasından çıkıp kalabalığın içine daldılar. Fransa'lı Marguerite, muhafızları tarafından çevrelenmiş halde kaostan gelişmesini izliyordu. Yanında, Julien Moreau kollarını iki yana açmış, elinde aynasıyla gülüyor, parmağıyla işaret ediyor ve bir adamın tek başına bir şehri ele geçirip bir krallığı fethedebileceğini tüm dünyaya gösteriyordu. Anne'in gözleri Marguerite'inkilerle buluştu.

Henri tereddüt etmedi. Bir adım, iki eliyle kılıcı savurdu.

Moreau, kılıcın kafasını vücudundan ayırmasından bir saniye önce dönerek, gözlerini aynadan adama çevirdi. Henri'nin kılıcı, bir çocuğun tahta kılıcına dönüştü; Henri'nin büyük, zırhlı elinde absürt bir şeydi. Ani ağırlık değişimi onu tamamen dengesinden çıkardı, çünkü

İkinci bir adım attı, sendeledi. Üçüncü adımı attığını kimse görmedi. Çünkü o artık orada değildi.

Anne o kadar şok olmuştu ki sesini bile çıkaramadı.

Julien, göğsü inip kalkarken, ona şöyle dedi: “Bu senin son şansın. Teklifimi kabul et, irademe boyun eğ, ben de şehrin ve krallığını kurtarayım. Aksi takdirde...”

Ve sonra durdu. Ağzı açık, gözleri fal taşı gibi açılmış halde durdu ve Anne'nin baktığı yöne döndü. Fransa'lı Marguerite, ellerinde ve bir yanağında kan izleri ile duruyordu. Elinde bir hançer vardı. Moreau'yu bıçaklamıştı.

Moreau'nun ağzı açıldı. *"Onu yakalayın,"* diye bağırdı Marguerite dehşete kapılmış muhafızlarına, ama bir an geç kalmıştı. Moreau aynasını düşürmemişti; yan tarafı kanla kaplıydı, ama tek bir adım attı ve imkansız bir ışığın içinde kayboldu.

Anne de ortadan kaybolmalıydı. Kendini öne attı. Çok geçti.

Soğuk, zırhlı eller omuzlarını ve bileklerini kavradı ve onu bırakmadı. Marguerite'in sesi şöyle diyordu: "Düşesi yakaladık ve ordu şehirde. Hadi gidelim. Avusturya'lı Maximilien gelmeden önce yapılacak çok iş var."

BÖLÜM

29

Düşesin ortadan kaybolmasıyla muhafızları paniğe kapılınca ISABEAU onlardan ayrılmıştı ve birdenbire Elesbed, sallantılı tribünlerin yükseklerinde, korkmuş Isabeau'nun elini sıkıca tutmuş halde, dehşete kapılmış kalabalığın içinde buldu kendini. Isabeau cesur bir kızdı, ama ailesinin gözetiminden ve korumasından hiç uzaklaşmamıştı. Elesbed gibi fark edilmeden kaçamazdı. Bir prenses gibi görünüyordu ve bir prenses gibi giyinmişti. Üzerindeki kat kat ipek giysilerle koşması neredeyse imkansızdı. Elesbed, Isabeau'ya körü körüne gelen vahşi yumruğu gördü, onu kendisi üstlenmek için harekete geçti ve gözünün şişip kapanmaya başladığını hissetti. Ona vuran kişi, onların orada olduklarını bile bilmiyordu.

Ne olduğunu bilmiyordu. Neresinin güvenli olduğunu bilmiyordu. Saklanıp sonra ne olacağını görmeleri gerekiyordu. Tribünün bu kısmından aşağı atlamak için oldukça yüksek bir mesafe vardı, ama hendeğin onları yakalayacağı bir yer vardı. "Hendeği geçebiliriz," dedi Elesbed. "Duvarın gölgesinde saklanalım. Burada kalamayız."

Isabeau nefes nefese, "Yüzemem, batarım," dedi. Elbisesi çoktan yırtılmıştı.

"Batmak için çok sığ," dedi Elesbed. "Gözden kaybolmazsak biri seni yakalamaya çalışacak." Bu doğaüstü karanlık yağmurun devam edeceğine güvenmiyordu ve bu, onları yarı yarıya gizleyen tek şeydi.

Isabeau çenesini sıkarak kendini cesaretlendirmeye çalıştı, ama tereddüt ettiği sırada karanlık yatak perdeleri gibi ikiye ayrıldı ve Elesbed, kalıcı gölgelerin arasından gözlerini kısarak onları fark eden birini gördü. “Atla!” diye bağırdı ve Isabeau atladı, Elesbed de hemen ardından.

Isabeau neredeyse boğuluyordu, çünkü etekleri suda Elesbed’in hayal edebileceğinden çok daha ağırlaşmıştı. Elesbed, kollarını ve üst eteğini çözüp onları iterek duvarın gölgesindeki kıyıya tırmanabilmelerini sağlayana kadar çılgınca debeleniyordu. İkisi de sıırıslıklamdı ve titremeye başlamışlardı bile. Karanlık, günün tüm ısısını emip götürmüştü. Isabeau'nun saçları yüzüne yapışmıştı, ama o kendi başına crespine'ini çıkarmış ve özenle örülmüş saç örgülerini bozmuştu. Elesbed çoktan elbisesinin bağcıklarını çözüyordu. "Benimkini al, sadece bir gecelikle dolaşamazsın," dedi.

"Peki ya sen?" diye sordu Isabeau.

Elesbed, "Kimse ne giydiğimi umursamıyor," dedi.

Isabeau tek kelime etmeden Elesbed’in ona elbise giydirmesine ve saçının üzerine çamurla kaplı bir başörtüsü bağlamasına izin verdi; başörtüsü o kadar kirliydi ki, kimse onun kalitesini ya da altındaki Isabeau’nun örgülerinin karmaşıklığını göremezdi.

Saklanmayı bilen Elesbed, ikisini de asma köprünün altındaki en derin gölgeye çekti ve ne yapacağını bilemedi.

"Şehre geri dönmeliyiz!" dedi Isabeau. "Kız kardeşimi bulmalıyız!"

"Şu anda gidemiyoruz," dedi Elesbed, kulaklarını dört açarak. Sesler, haydutların çiftliğe geldiği zamanki gibi geliyordu; bağırışlar ve çarpışmalar. "Biri bizi ezip geçecek, yakalayacak ya da bize korkunç şeyler yapacak. Geceleyin belki. Daha iyi saklanabileceğimiz zaman. Yoksa biri seni arıyor olabilir."

Isabeau dudağını ısırđı, yükselen gürültüyü tedirginlikle dinledi. “Peki. Bekleyelim o zaman.”

Elesbed, birbirlerine sarılıp ne kadar süre orada oturduklarını bilmiyordu. Sonra Isabeau, Elesbed’in kolunu sıkıca kavradı. “Ne?” diye fısıldadı Elesbed.

“Bak,” dedi Isabeau. “Orada at süren kişi Orléans Dükü. Ve—” Sesi titredi. “Ve onun yanındaki de Fransa Kralı. Kapılara doğru at sürüyorlar—” Isabeau parmak eklemlerini ısırıyordu. “Neler oluyor? Sence Orléans bir hain mi?”

Elesbed bunun ne fark edeceğini bilmiyordu. Orléans onlara zarar vermezdi, ama o ılık ılıa bağıran şehirde bunu yapacak pek çok insan vardı. “Ona gitmeliyiz! Seni kız kardeşine güvenle götürebilir.”

Isabeau başını şiddetle salladı. “Hayır, o Fransa kralıyla birlikte. Onun esiri olacağım ve kız kardeşimi istediklerini yapmaya zorlamak için beni tutacaklar.”

Elesbed, “Eğer *şehir*i ele geçirdilerse, kız kardeşini çoktan ele geçirmiş olmazlar mı? Başka çare yok, sokaklarda koşarak kaçamayız, gidecek hiçbir yer yok.” dedi.

“Hayır!” dedi Isabeau. “Fidye için rehin alınmayacağım, almayacağım.” “Isabeau,” diye fısıldadı Elesbed, arkadaşını tutarak

“Dükün yüzüne bak. Her şey ters gitti. Rennes’i ele geçirdilerse neden fidye olarak seni istesinler ki? Hadi. Burada kalamayız.”

BÖLÜM

30

ANNE, KIBAR AMA kararlı bir şekilde, Muhafız Karakoluna götürüldü ve odasına kilitletti; yanında sadece Fransızlar vardı, kendi hizmetçilerinden hiçbiri yoktu. Yüzü ifadesiz, temizlemediği kanın tırnaklarına bulaşmış olan Fransa'lı Marguerite'e, küçük kız kardeşini bulması için yalvarmıştı.

Polhaim ölmüştü.

Peki Henri... Henri neredeydi? Kayıp Topraklar'da tutsak mıydı? Anne onu aramak için neredeyse gölgelere adım atacaktı. Ama bunu yaparsa, Marguerite onun yeteneklerinden haberdar olacaktı. Dikkatle izleniyordu. Anne o zaman başına ne geleceğini bilmiyordu. Hareketsiz kaldı.

Hiçbir haber gelmedi, ama sonra, alacakaranlık çökerken, Orléanslı Louis, Isabeau ve Elesbed'in önünde koşarken, odasına açıkça girerek onu şaşırttı. Bir an için Anne, dışarıda çelik kanatlarını çırpın fethi unuttu; kız kardeşine koştu ve onu kollarına sıkıca sarıldı.

Sonra dikleşti ve gözlerini sildi. "Ne oldu?" diye sordu Louis'e. "Tutsak mı oldun?"

Louis diğerleri kadar yorgun görünüyordu. "Henüz değil," dedi. "Ama kalamam. Marguerite bana ulaşmadan Charles'ın yanına gittim ve kendimi onun merhametine teslim ettim. Kral beni büyük bir nezaketle affetti ve birlikte şehre girdik. Isabeau, hizmetçisiyle birlikte şehir surlarının gölgesinde saklanıyordu.

Charles onları yanına aldı. O her zaman nazik olmuştur.” Biraz acı bir tonla ekledi, “Yine de Fransa’nın hanımının istediği gibi giderse, yarın bir tutsak olmayacağımı kim bilebilir? Ne oldu?”

Anne ona anlattı. O konuşurken yüzü giderek daha da sertleşti. Anne konuşmasını bitirmeden Isabeau araya girdi. “Bizi sattın mı?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Anne, gözlerini Orléans’tan ayırmadan. “Çünkü Fransa kralının yanında kalmanın, tek başına kilitli bir kuleye götürülmekten daha iyi olduğunu biliyor.”

Louis cevap vermedi. “O halde Moreau öldü mü?”

“Bilmiyorum. Kesinlikle gitti.”

Çok alçak sesle ekledi, “Büyük bir kaçış mı planlıyorsun?”

“Hayır,” dedi Anne, onu anladı. “Şu anda Rennes’ten ayrılırsam, tahttan feragat etmiş olurum ve bunu yapmayacağım. Gözetim altındayım, Henri’yi aramaya bile cesaret edemiyorum.”

“Ona ne oldu?”

“O ölmedi,” dedi Anne, alçak ve sert bir sesle. “Ölmedi. Kayboldu. Kayıp Topraklar’da.” Bunun doğru olduğundan neredeyse emindi. Bunun doğru olmasını istiyordu. Ağlamak istiyordu, ama içi hâlâ buz gibiydi.

“İyi misin?” diye sordu.

O, mizahsız bir şekilde gülümsedi. “Şimdilik. Charles’ın gözünde iyiyim. O çocukluğundan beri bana karşı bir zaafı var, ben de onun cesur amcasıydım. Marguerite kızgın, ama Charles tembel insanların tüm inatçılığına sahip.” Louis omuz silkti. “Charles’a ulaşabilseydim, Bourges’tan daha erken çıkmış olurdum.”

“Onun talebini desteklemek için benimle konuşacağını söyledin, değil mi?” dedi Anne. “Bu yüzden seni benimle görüşmeye aldılar.”

Tereddüt etti, sonra başını salladı. “Dediğim gibi, kalamam.”

Anne ona bakamıyordu. Her şeyin ne kadar çabuk değiştiğini zar zor kavrayabiliyordu. Maximilien geliyordu. Ama Rennes ele geçirilmiş ve Anne esir alınmışken ordusu ne yapabilirdi ki? Hiçbir şey. Belki de sadece geri dönüp evine yelken açacaktır.

“Sen elinden geleni yapacaksın, ben de öyle,” dedi Anne sonunda Louis’e.

Ciddi bir şekilde başını salladı. “Ama benden bir söz vermeni istiyorum.”

Kız dikleşti. “Nedir o?”

“Gölgelerin arasında Henri’yi aramaya gittiğinde, beni de yanına alacaksın.”

“Ben...” Bu bir yalandı. “Söz veriyorum,” dedi. Adam bir kez başını salladı ve onu orada bırakıp gitti.

Marguerite, Moreau'yu öldürüp öldürmediğini merak etti. ldrdğn düşünüyordu. Moreau bulunamamıştı. Bıçağı derine saplanmıştı. Belki de gücü sayesinde açılan vahşi yollara sonsuza dek girmiş ve orada ölmüştü. Ama onun yokluğu, Marguerite’in zihninin derinliklerinde diken diken eden bir korku yaratıyordu ve o, sürekli arkasına bakıp gölgelerde onu aramaktan kendini alamıyordu. Kehanetiler, onun için kehanet yaptıklarında, başarısız olunca hastalanıyorlardı.

Ve yine de Marguerite Brittany'den ayrılamıyordu, eve gidemiyordu. Dkalık elinin altındaydı; tek yapması gereken parmaklarını yeterince hızlı kapatmaktı. Maximilien geliyordu. Kaybedecek zaman yoktu. Ve *yine de* Charles, tek boynuzlu at avlamak istediği için o zavallı kızı yatağa almıyordu! La Trmoille ona bu konuda yardım ediyordu ve Marguerite, niyetine hiç güvenmediği Orlanslı Louis'in de öyle olduğunu düşünüyordu.

Çileden çıkmış bir halde, turnuvadan sonraki günün erken saatlerinde Anne'ye gitti ve hiç önsöz yapmadan şöyle dedi: "Charles'ın kafasından bu tek boynuzlu at avı saçmalığını çıkar."

Anne'nin gülümsemesi biraz tuhaftı. "Nasıl yapabilirim ki? Onun gibi sporu seven birine?"

"Onu ikna et, yoksa yemin ederim ki pişman olacaksın."

Anne, kilitli odada yapacak başka bir şey olmadığı için nakış işliyordu. Şimdi ipliklerini bir kenara koydu ve nazıkçe şöyle dedi: "Pişman olduğum pek çok şey var, kuzenim. Kral üzerinde hiçbir etkim olmaması da dahil."

"Onu ikna et, yoksa ona bekaretinden şüphe duyulduğunu söyleyeceğim."

İşte, lanet olsun bu kıza, sonunda. Göz kapakları hafifçe titredi. Ama Anne, "Yok," dedi.

"Ona, kalçandaki deformitenin ciddiyetini gizlediğini söyleyeceğim. Bunun çocuk doğurmanı engelleyebileceğini."

Anne'in yüzündeki canlı renk biraz solmuştu, ama nakışını tekrar eline alarak şöyle dedi: "O zaman bir doktora sor. Kendi doktorlarından birini gönder. Dört tane gönder."

Marguerite yaklaştı. "Doktorlar rüşvetle satın alınabilir. Başkalarının doğurduğu bebekler kendi bebeğimiş gibi gösterilebilir. Saray kendi gözleriyle görmek isteyecektir." Anne'in anladığını gördü. Bir kez yutkundüğünü gördü. O anda kendinden nefret etti, ama çaresizdi. *Bırak kız pes etsin. Bırak bu iş bitsin.*

"Seni yanlış anladığımı iddia etmeyeceğim," dedi Anne. Yüzünde artık hiç renk kalmamıştı, ama sesi sağlamdı. "Ama korkarım ki, kralın tek boynuzlu at avlamak olan zevkine engel olamayacağım."

"Ya da senin zevkini... ki o da, dayak yedikten sonra bile oyalanmaktır."

Anne hiçbir şey söylemedi.

"Bundan pişman olacağından korkuyorum," dedi Marguerite. Bu bir tehdit değil, bir gerçektir.

Anne hiçbir şey söylemedi.

Marguerite, "Peki," dedi ve doğruca kardeşinin yanına gitti.

Charles, Anne'in kraliçeliğe uygunluğunun kamuoyu önünde değerdendirilmesi yönündeki Marguerite'in önerisini dostça kabul etti, çünkü elbette hiçbir şüphe olmamalıydı. Bu konuyu bir an önce halletmek en iyisiydi, sonra hep birlikte zafer ziyafetini yiyeceklerdi. Ardından av Brocéliande'ye doğru devam edecekti. Bir günlük av, bir tek boynuzlu atın yakalanması ve o ile düşesin evlenmesi. Her şey yolunda gidecekti.

Marguerite her şeyin yoluna gireceğinden emin değildi. Ama düşesin iradesini kırmanın başka bir yolunu bulamıyordu.

Hatta Louis'in gidip düşese onu nelerin beklediğini anlatmasına izin verdi; böylece Anne, onu düşüncesiz bir şey yapmaya teşvik etmek için bolca mahremiyete sahip olacaktı. Ya da belki de o düşüncesiz şeyi kendi başına yapacaktı. Belki de en iyisi bu olurdu. Louis ile Charles'ın arasına bir çomak sokmayı çok istiyordu.

Isabeau yatmaya gittikten sonra Louis geç saatte Anne'nin yanına geldi. "Rennes'ten ayrılmalısın," dedi. "Bir zamanlar Maximilien'e gitmiştin; şimdi ona geri dön."

Anne kıpırdamadı. "Marguerite sana anlattı herhalde. Bu sadece Charles'ın kafasından tek boynuzlu at avı fikrini silmem için bana baskı yapmak amacıyla yapılan bir tehdit. Ama ben bunu yapmayacağım. Sorun yok."

Oda boyunca yürüdü ve ayaklarının dibine diz çöktü. "Seni küçük düşürmek istiyor. Seni herkesin önünde rezil etmek istiyor. Sence saraydaki herkes gerçek sebebi bilmiyor mu? Bu çocuk doğurmakla ilgili değil. Bu, onlara karşı geldiğin için."

"Biliyorum."

Adam kadının iki elini de tuttu. "Buna katlanmak zorunda değilsin. Katlanmak zorunda olmadığını biliyorsun."

“Gidecek hiçbir yerim yok,” dedi kararlı bir sesle. “Eğer Şimdi Rennes’ten ayrılırsam, anında tahttan indirilirim. Gidemem. Onun bunu senin için de yaptığını biliyorsun, seni Charles’a kızdırmak, onu senden ayırmak için.”

Louis sessiz kaldı.

Anne sert bir sesle, “Kralın yanından uzaklaştırılırsan ne benim için ne de kendin için bir Şey yapamazsın. Yarın orada durup izleyeceksin, *hepsi bu kadar*,” dedi.

Gözlerinde daha önce hiç görmediği soğuk bir ateş vardı. “Majesteleri bunu kabul etti çünkü zihni başka birinin duygularını hayal edecek kadar ileri gitmiyor. Ve sarayın geri kalanı, Şey...”

“Bundan zevk alacaklar,” dedi Louis, ona anlatmaya çalışarak. “Zararsız bir gösteri, ve sen ağlarsan sadece eğlenecekler.”

“Sanki aĐlayacakmıŐım gibi,” dedi Anne. G l msemesi neredeyse ikna ediciydi. “Gerçekten, bu en iyisi. Sonuçta, sen, ben ve La Tr moille, kralın tek boynuzlu at avına çıkması gerektiğini kafasına sokmasaydık, kral beni çoktan Fransa’ya götürüp evlendirirdi.”

“Anne.”

 ne doğru eğildi. “Yenilmedim ve pes etmeyeceğim,” dedi ona, gözleri korkmuş ve sesi pek de sağlam olmasa da. “Sen de pes etmeyeceksin.”

Marguerite, Brittany’li Anne’nin olması gerektiği gibi davranmadığını düşündü. Ama ne zaman öyle davranmıştı ki? Ciddi olması gerektiğinde çocukça davranır, gençliği ve deneyimsizliği aleyhine çalıŐması gerektiğinde ise fazla zeki davranırdı.

Halka açık sorgusunun yapılacağı saat geldiğinde, Anne bir fırtına gibi Muhafız Evi’nin büyük salonuna girdi.

Kraliçe, hepsine gülümseyerek kendi taht odasına girdi: Charles'ın yandaşıları, rahipler ve kahinler, izleyen tüm saray halkı. Krala derin bir selam verdi ve "Majesteleri" dedi.

"Madam." Charles ona bakakaldı. Hiç bu kadar güzel olmamıştı. Yanında, Orléans dükü sıkılmış görünüyordu.

Düşes, endişeli bir sesle, "Kahinler benim hakkımda kötü konuştular mı?" dedi.

Marguerite'in canını sıkacak şekilde, Charles öne doğru eğilmişti, sulu gözleri parlıyordu. "Hayır, hayır. Ama senden emin olmalıyız. Tek boynuzlu at avı için. Ve oğullarımı doğurman için. Evlendiğin için, ki bu çok yanlış bir hareketti."

"Benim için çok büyük bir hataydı," dedi Anne sakın bir sesle. "Özellikle de o korkunç adam Moreau'yu ormandan çıkardığım için... Oh, affedin beni. O sizin müttefikiniz değil miydi? Sanırım müttefiklerimizi seçemeyiz."

"Kesinlikle değildi!" Charles dik oturdu. Anne, bir an sonra Charles'ı tam bir siyasi tartışmanın içine çekecek ve neden orada olduklarını unutacaktı. Marguerite kendi nedimelerine işaret etti. Sarayda ilgiyle dolu bir kıpırdanma oldu.

Anne, kollarının bağları çözülürken, eteği ve korsesi parça parça çıkarılırken hareketsiz durdu; salondaki herkesin gözleri ona kilitlenmişti. Onun tedirginliğinin tek belirtisi, öfkeli bir kedi gibi gergin duruşuydu. Sonunda, Anne sadece geceliğiyle kalmış, ayakları ve omuzları çıplak, elleriyle boynundaki bağcıkları tutarken, nedimelerin arasından sıyrıldı ve onu engellemeye çalışan birine soğuk bir bakış attı.

Salonu kararlı adımlarla geçti.

Anne'in ayakları yüksek kemerli ve köprücük kemikleri narindi; ayakkabıları ve çorapları olmadan topallaması daha belirgindi. Açık salonu geçerken, bir haberci gibi tüm bakışları üzerine topladı, ama gözleri sadece Charles'a bakıyordu.

Şaşkınlık içindeki salon sessizliğe büründü.

“*Saçmalık,*” diye düşündü Marguerite öfkeyle. Bütün bunlar, Zafer Girişi gibi tam bir saçmalıktı, ama odadaki hiç kimse gözlerini ayıramıyordu. Anne kralın tahtına kadar geldi ve diz çöktü. Saçları hâlâ tek boynuzlu at kıllarından yapılmış bir saç bandıyla örülmüştü. Tıpkı eski masallardaki bir prenses gibi görünüyordu. Charles tereddüt etti.

Anne çok yumuşak bir sesle, "Bu, avınız için ne tür bir masumiyeti koruyor, efendim? Tek boynuzlu at, tüm bu gözlerin izini görmeyecek mi? Çünkü bugüne kadar beni hiç kimse görmedi, ve bunu Yüce Tanrı üzerine yemin ederim," dedi.

Sonunda Marguerite, Louis'in hareket ettiğini gördü; kapalı yumruğunda ufak bir seğirme. Ama konuşmadı.

“Yemin ediyor musun?” Charles, sırlarını paylaşan bir çocuk gibi Anne’e fısıldadı.

Sanki baş başa kalmışlar gibi, Anne kralın yüzüne sabit bir şekilde baktı. Kral artık büyülenmişti. “Evet.”

Charles kendi pelerinini onun üzerine örttü ve Anne ayağa kalkıp ona gülümsedi. Kolunu uzattığında, Anne onu tuttu: belki de hayatında yaptığı ilk centilmenlikti bu. Oda iç çekti ve Marguerite, öfkeyle, Anne’in bu oyunu acı sonuna kadar uzatacağını, elinden gelirse her şeyi mahvetmek için daha fazla fırsat yaratacağını biliyordu. Charles hâlâ tek boynuzlu at avlamaya niyetliydi ve Marguerite henüz eve gidemezdi.

Düşes daha sonra ağladıysa da Marguerite bunu görmedi, Louis izlerken kendi ağzından kan akıtacak kadar ısırılmış olsa da bunu asla bilemeyecekti.

Louis, Fransa'nın Charles'ının yanındaki yüksek masada oturuyordu; buradan, artık tam giyinmiş, zırhlı bir aziz gibi kat kat giyinmiş, yanında Isabeau ile birlikte ziyafet için odaya giren Anne'yi izleyebiliyordu. Anne, çocuğun izin almasını istemişti, ama elbette Marguerite kabul etmedi. Bu bir ritüeldi, bu devlet idaresiydi; Brittany'nin varisleri artık Fransa'nın gözetimindeydi.

O elbiseyi almak için Fransızların sahip olduğu tüm altını harcamış olmalı, diye düşündü Louis. Elbise kırmızı ve siyahtı, altın ipliklerle süslenmişti; saçında mücevherler vardı ve crespine'i tutan tek boynuzlu at yelesi şeridi vardı. Küçük bir meydan okumaydı, ama bundan memnun oldu.

Hepsi onun önlerine çıkıp krala selam verişini izlediler. Louis, Charles'ı hipnotize etmeye gitmeden önce giysilerinin çoğunu çıkarmalarına neden izin verdiğini anlayabiliyordu. Gösterisi kusursuzdu, gezgin bir oyuncununki kadar iyiydi. Onun kanını dökmek için haykırmayı kesecek kadar onu görmüşlerdi. Onurunu zedelemekten çıkmış ve kral da onun elinden yemek yemeye hazır hale gelmişti. Marguerite öfkelenmişti.

Louis de öyle, ama bambaşka bir nedenden ötürü.

Düşes ve kız kardeşi oturmuşlardı. Charles, sert ve ciddi bir şekilde oturan Isabeau'nun gülümsemediği bir şaka yaptı. Etler ve şarap getirildi. Zengin Fransızlar tarafından finanse edilen ve büyük ölçüde onların katıldığı ziyafet, göz kamaştırıcı bir olaydı. Marguerite, hiçbir Breton soylusunun uygunsuz bir sadakat beyanında bulunma riskini göze almıyordu. Orléans, değerlendirici gözlerin üzerinde olduğunu biliyordu, ama onlara malzeme vermeyecekti. Onun için en azından bunu yapabiliirdi. Komşularıyla sohbet etti ve gözlerini başka yere çevirmedi.

Maximilien Rennes'e devam edecek miydi? Belki; karısının bu şekilde alınmış olması bir kralın gururuna aykırı olurdu.

Ama ne yapabilirdi ki? Kimse Rennes'in bu kadar çabuk dŒeeğini beklemiyordu. Louis yemek yedi ve komşularıyla sohbet etti, gözlerini Anne'den ayırdı, Charles'a karşı cana yakın davrandı. Hiçbir Œey dŒünmemeye çalıştı.

Odadaki herkes kıpırdadı. Müzik durdu.

Ve o sessizlikte, Œahin ember çizerek yaklaştığında tavşanların yaptığı gibi, Julien Moreau birdenbire odanın ortasına ıktı. Hareketleri beceriksizdi; yüzünün rengi kötüydü. Yıpranmış nakışlarla süslenmiş ucuz bir bornozun altında bandajların şişkinliği ve içinden sızan bir kan lekesi görünüyordu.

Oda dondu.

Sonra kralın muhafızları hızlıca harekete geçti, kılıçlarını çektiler, ama kılıçlar garip bir gün ışığı yamasına düştü ve kılıçlar meyve dolu dallara dönüştü. Muhafızlar nefes nefese onları fırlattılar ve ilerlemeye cesaret edemediler.

Moreau ilerledi, solgun yüzü farklı bir gün ışığıyla parlıyordu. Marguerite'in yüzünde şiddetli bir dehşet ifadesi vardı.

Moreau, “İşte, bıaklanmalar ve ihanetlerin ardından karşınızdayım. Tanrı kadını erkek için yaratmışken ne kadar da aptalca.” dedi. Başını salladı. Yüzünde acı vardı. “Ama hakkımı alacağım.”

Bir adım attı ve Moreau salonun ortasına ulaştı. Bir sonraki adımda, yüksek masanın arkasına geçerek Anne'yi boğazından yakaladı. Bir an sonra Isabeau, Moreau'nun sırtına atladı, bağırarak yumruklarını salladı; bir köpek gibi onu ısırđı ve yan tarafındaki yaralı bölgeye saldırdı.

Moreau küfretti, geriye sendeledi. Isabeau onunla birlikte düştü.

“Isabeau!” Anne hala yerindeydi, ağlıyordu. Moreau yine yokluktan salonun ortasına çıktı, ancak bu sefer çocuğu saçlarından tutmuştu.

Isabeau şiddetle direniyordu. “Henri *nerede—kardeşim* nerede?” diye bağırdı ona.

Anne ağlayarak, “Bırak onu. Eğer istiyorsan seninle gelirim. Dükaliği reddedip seninle gelirim.” dedi.

"Hayır, gitmeyeceksin!" dedi Charles.

Moreau, “Madem bu kadar heveslisin, gel o zaman,” dedi.

Anne ona doğru yürüdü, ama Charles onu yakaladı.

Moreau hepsine acı dolu bir gülümsemeyle bakıyordu. "Düşes gelmedikçe, bunu rehin ve gelin olarak alacağım."

“Hayır, yapmayacaksın!” diye bağırdı Anne, ama Charles onu hâlâ tutuyordu.

Bıçakla ona ulaşamazlardı; bu kadar kalabalık bir odada ok atamazlardı. Öyleyse ne yapacaktı?

"Onu geri ver," dedi Anne, sesi sakın. "Onu bırak. Ne istersen yapacağım. Yapacağım." Charles'ın tutuşuna karşı direniyordu. Ama artık onu tutan başka eller de vardı: La Trémoille, Fransa'lı Charles'a katılmıştı. Kıvrandı, ama onu bırakmadılar.

Moreau başını salladı. "Öyle olsun," dedi.

Anne direndi, ama kurtulmayı başaramadı. "Hayır," diye bağırdı ona. "Hayır!"

"Anne!" diye bağırdı Isabeau.

O anda, küçük, hızlı bir figür açık zeminde bir ok gibi geçti ve büyücü ile Isabeau yokluğa doğru adım atmadan bir an önce, Isabeau'yu elinden yakaladı. Gölgeler onu da yuttu.

Ve onların ardından, odaya bir canavar belirdi. Louis'in daha önce hiç görmediği bir yaratıktı. Bir insandan daha uzun boynuzları ve kocaman çatallı toynakları vardı, tüyleri dağınık ve kokuşmuştu, başı eğikti, homurdanıyordu. Sanki kayıp bir dünyanın çılgın, görünmez dokusundan koparılmış gibiydi. Bir veda hediyesi. Kayıp Topraklar'dan gelen bir başıboş.

Anında kargaşıa çıktı. Muhafızlar kralı çevrelemek için koştular. Anne'nin gözleri Louis'inkilerle buluştu, ikisinin de gözleri panikle doluydu. Kral ona tutunuyordu; muhafızlar mızraklar ve çekilmiş kılıçlarla canavara yaklaşıyorlardı.

Louis, Anne'in yüzündeki çaresiz yalvarışı gördü ve hayatında denediğı en çılgın şeyi yaptı. Silahsız olmasına rağmen ileri atıldı ve tüm ağırlığını omzunun ucuna vererek kralı yere devirdi. La Trémoille'in bileğini kırdı ve Anne'i masanın etrafında döndürerek onu tutan tüm ellerden kurtardı. Bir mızrağın ucu kafasını kıl payı ıskaladı.

Salonun ortasında yuvarlanarak yere düştüler. Eli, bileğı bileğı, onun elini tutuyordu ve muhafızlar etraflarına toplanıyordu. Bunun için kafasını keseceklerdi. Tabii ki...

“Anne?” diye fısıldadı ve onun duyduğunu biliyordu. İkisini de ayağı kaldırdı. Açık gözlerinde yeni bir günün ışığının parlak bir şekilde yansıdığını gördü. Bir an için korktu. Ama onu bırakmadı. “Hadi,” diye fısıldadı.

Titrek havaya adım attığında, onu da kendisiyle birlikte çekti.

Sonra birdenbire dünyanın doğuşu kadar karanlık oldu ve başka bir yerdeydiler.

BÖLÜM IV

BÖLÜM

31

BEDENİN CESARETİ—Ağaçlara tırmanan bir çocuğun ya da bir geyiğin peşinden ölüm kalım mücadelesi veren bir avcının cesareti—Anne'de hiç olmamıştı. Isabeau bu konuda her zaman daha cesur olmuştu. Yeterince büyüdüğünde, belki de tehlikeyi umursamadan, hızının ve becerisinin tadını çıkararak, dörtmala koşan sürünün önünden geyiği kovalayacaktı.

Anne, yalnızca zihinle üstesinden gelinebilecek tehlikelerle yüzleşmeyi tercih ederdi.

Ancak bazı cesaretler, vahşi bir zorunluluktan doğar.

Anne, Louis'in elini tuttu ve Julien Moreau'yu çevreleyen o garip ışığın anısına körü körüne kendini attı.

O anda, kararını vermişti. Onlar onu tahttan indirsinler, ne isterlerse yapsınlar, yeter ki sevdiği insanları kurtarabilsin.

Louis'i de peşinden sürükledi; elleri sıkıca birbirine kenetlenmişti. O tek adımı attılar ve büyük salon bir anda ortadan kayboldu. Kendini dışarıda, başka bir yerde buldu. Gözleri yaşardı. Bir adım daha attı ve ayağı takıldı, yere düştü ve yuvarlandı. Bol nakışlı ipek etekleri, yaralanmasını engelledi ama sarsılmıştı. Nefes nefese yerde yatarken, “*Moreau, Isabeau, neredesiniz?*” diye düşündü.

Ayağa kalkmaya çalıştı.

Uzun, yumuşak bir nefes gibi esen rüzgâr dışında dünya tamamen sessizdi. Başörtüsü yırtılmıştı ve saçları dağınıktı, ama hâlâ tek boynuzlu at kılı saç bandını takıyordu. Louis oradaydı, yaralanıp yaralanmadığını kontrol ediyordu. Ona baktı. "İyi misin?"

"Sanırım," dedi, geri adım atarak. "Ama bizi nereye getirdiğini bilmiyorum."

Yırtık baş örtüsünü çıkardı ve saçlarını, sadece saç bandıyla tutturulmuş halde, dalgalandırdı. Kaşlarını çatarak bir daire çizdi. Moreau'yu takip etmiş olsaydı, onu şimdi göremezdi. "Burasını tanıyorum," dedi. "Ama tanımıyorum."

Paimpont'taki manastıra geri dönmüşlerdi. Ya da en azından, manastırın eskiden bulunduğu yere. Göl, fırtınalı bir gökyüzünün altında cıva gibi kıyıya hâlâ dalgalarını vuruyordu. Yağmur yumuşakça yağıyordu; yüzünde hissedilmeyecek kadar hafifti, ancak giderek daha da üşüyordu.

Ama manastırın olduğu yerde bir kale duruyordu. Fantastik şekillerde, fantastik boyutlarda bir kale, ağaçlara, gökyüzüne ve fırtına bulutlarına karşı gelişigüzel yükseliyordu. Sanki Tanrı'nın boş duran elleri, siperleri, kuleleri ve payandaları dikkatsizce bir yığın halinde yere fırlatmış gibi.

O kalenin önünde bir kadın duruyordu. Ya da kadına benzeyen bir yaratık. Yüzü dolgun dudaklı ve keskin çeneliydi, gözleri bir hayvanınki gibi kahverengiydi.

Onları izliyordu.

Anne, Louis'in gerildiğini hissetti, o da ona bakıyordu. Hâlâ Isabeau'dan bir iz yoktu. Moreau'dan da. Kalbi korkuyla dolu, körü körüne atlamıştı, ama kız kardeşini takip etmemişti. Yoksa takip etmiş miydi? O tuhaf kale yığnında onları ne bekliyordu?

"Bence," dedi Anne, dudaklarını yalayarak, "bu hanımefendiye sormalıyız."

"O ölümlü bir hanımefendi değil; o asla Havva'nın soyundan gelmez," dedi Louis. Kıpırdamadı bile. "O bir korrigana."

"Yine de," dedi Anne.

Tereddütle korriganın beklediği yere doğru yürüdüler. Louis, Anne'in bir adım gerisinde, kalkanını tuttuğu kolunun yanında yürümesini sağladı.

"Madam," dedi Anne temkinli bir Bretonca ile, "burası kimin evi?"

"Neden," dedi hanımefendi tiz bir sesle, "burası Never-Was Kalesi. Burada Kayıp Topraklar'ın kralı yaşıyor." O garip seste çok hafif bir alaycılık mı vardı? Gözleri geceyle doluydu, etraflarındaki gündüzden daha karanlıktı; gölgeleri ışığa pek uymuyordu. Sarı gözleri bir kez kırıştı ve sonra Anne'in saçındaki saç bandında durdu. Yüzündeki ifade bir şey değişti.

"Bu kral da bir ölümlü mü?" dedi Anne.

Sarı gözler aşağı indi, Anne'in yüzünü buldu.

"Evet, o Majesteleri," dedi kadın, ve yine o alaycı ses tonu vardı. Tırnakları keskindi, köpek dişleri keskindi, ve başını örten saçları kalın, sert ve güzeldi. "Bir gelin almaya gitti ve bir çocukla eve döndü."

Anne, kalbi buz kesmiş bir şekilde, "O çocuk benim kardeşim ve onu bulmalıyım," dedi.

"Deneyebilirsin," dedi kadın—korrigana—çünkü o öyle olmalıydı. "Ama Never-Was kalesinde istediğin bir şeyi elde etmek çok zordur. Kral bunu acı bir şekilde öğrendi, sonra da yine unuttu." Gizlice gülümsedi.

Anne, "Yine de onu bulacağım," dedi.

Kadın soğuk bir kahkaha attı ve "Nasıl istersen" dedi. Uzun, ince elinde parmak uçlarını kıvrılan tırnaklarıyla kocaman bir anahtarlık tutarak kapıya doğru döndü. Anne o anda, geceyle parıldayan tuhaf bir ayın

gündüz gökyüzünde asılı durduğunu ve şatoya yağmur yağdığını, ama üzerine hiç yağmadığını fark etti. Midesi düğümlendi. Korrigan anahtarını kapı deliğine soktu. Çevirdi. Sonra kapıyı açtı. İçeride hiçbir şey yoktu. Bir boşluk.

Anne, Louis'in yanındaki nefesini hissederek hareketsizce durdu. Her içgüdü, o eşiği ve ötesindeki karanlık boşluğu reddediyordu. Anne hanımefendiye, "Madam, bu kale ve kralı hakkında bize anlatabileceğiniz başka bir şey var mı?" diye sordu.

Hanımefendi yine tek boynuzlu at ipliğine bakıyordu. Ama şöyle dedi: "Hiçbir şey. Ya içeri girin ya da gidin; ben sadece kapıyı tutuyorum."

"Ama o orada mı?" "Oh, evet. Orada."

Anne ısrar etti. "Peki ya çocuk? Benim boyumda, koyu renk gözlü bir kız?"

Dudaklar, sivri dişlerin çukurlaştırdığı çiçek yaprakları gibiydi. "Ah, evet," dedi korrigan havalı bir şekilde. "Sanırım onun beşinci gelini. Acele ederseniz, ziyafete bile katılabilirsiniz."

Ah, bu korkuydu. Beyninde kanat çırpın bir korku. Düşünmeliydi. Dikkatli olmalıydı. "Bizi bu ziyafete götürür müsün?"

"Yapamam," dedi korrigan. "Çünkü Never-Was kalesinde iki kişi aynı yolu kullanamaz."

Anne ve Louis birbirlerine baktılar. "Evet," dedi Louis, onun bakışlarına cevap vererek. "Elbette en azından denemeliyiz. Gel, bana tutun, ayrılmayacağız."

Eşiği geçtiler. Ama işe yaramadı. Bir saniye sonra elini elinden kaybordu; ona seslendiğini duydu, kendisinin cevap verdiğini duydu, sonra sessizlik oldu. Birdenbire, tamamen yalnız kalmıştı.

Zamanın yıprattığı, harap bir kale avlusunda duruyordu; bir ağaç taşları ikiye ayırmış, her tarafta kapılar kırık menteşeler üzerinde sallanıyordu. Yapraklar

ayaklarının altında kalın bir tabaka halinde yığılmış, soğuk ve kuru havada dönüp duruyordu. Kapılar onunla alay ediyor gibiydi.

"Orléans!" diye seslendi, ama cevap gelmedi.

Sakin ol, diye kendi kendine söyledi. Burası Korriganedler tarafından inşa edilmiş bir kaleydi, Kayıp Topraklar'da kendileri için yarattıkları bir yerdi. Burasının doğası, hiyerarşileri, görgü kuralları ona tamamen yabancı geliyordu. Ama Isabeau buradaydı. Anne düşünmeliydi, paniğe kapılmamalıydı.

Gölgelerin içinden geçip Isabeau'nun bulunduğu yere ulaşmak onun gücü dahilinde miydi?

Buradan oraya giden adımı bulmaya çalıştı. Ama ani bir acı dalgası yükseldi, dikenlerle çevrili bir görüntü onu sardı.

Kapılara bak. Biri ahşaptı ve yeşile boyanmıştı, ama boyası soyuluyordu. Bir diğeri, leylaklar ve zambaklarla özenle oyulmuştu, yabani bir bolluk içinde birbirine dolanmışlardı. Bir diğeri ise, mücevherli gözleri olan tek boynuzlu atların, korku içinde başlarını geriye atmış köpekler tarafından saldırıya uğradığı bir frizle oyulmuştu. Titredi.

Bir diğeri ise demir çivilerle tutturulmuş, duman rengi koyu meşe ağacından yapılmış sade bir kapıydı. Ve bir tanesi sanki bir canavarın kemiklerinden yapılmış gibi görünüyordu, ama baştan aşağı yaldızlıydı.

Hangi kapı? Etrafında bir tur attı ve düşündü: *Belki de fark etmez.*

Önemli olduğunu düşünüyordu. Ama bunu bilmesinin bir yolu yoktu. En yakınındaki sarkık kapıyı, menteşelerin gıcirtısı eşliğinde sertçe açtı. Tek boynuzlu atların olduğu kapıydı. Kapıdan geçti ve kendini, yarı yarıya beklediği harap salonun içinde değil, ı ışık ve renk cümbüşünün ortasında bulduğunda şok oldu.

Büyük bir salondaydı. Bir ziyafette. Bir zafer ziyafeti ve şok edici bir şekilde tanıdığı herkes orada oturuyordu. Orléans ve Dunois, Comminges, Madeleine. Isabeau. Ve

o odaya girer girmez, hepsi alkışlarla coştı, ona kadeh kaldırdı ve onu kutsal ilan etti.

Orada şaşkın şaşkın durdu. Yüksek pencerelerden gün ışığının içeri dolduğunu gördü ve Rennes'deki Muhafız Karakolu'nda olduğunu fark etti. Herkes onu tebrik ediyordu. Fransızlar yenilmişti. Artık egemen bir düşes olduğunu söylediler. Isabeau ona gülümsedi.

"Isabeau?" dedi Anne.

"Bu zafer gününde sana büyük bir onur veriyorum, kardeşim," diye cevapladı çocuk ve Anne aniden ona doğru koşmayı bıraktı. Küçük kızın gözleri koyu sarıydı.

Döndü. Hepsi sarı gözlüydü, gülümsemelerinde keskin dişlerin uçları görünüyordu.

"Asla olmadı," diye düşündü Anne. "Bu asla olmadı."

Bir adım, sonra bir adım daha geri çekildi ve odanın diğer ucundaki kapıya doğru koştu. Kapıyı açtı ve nefes nefese içeri girdi. Louis yan odadaydı ve onu görünce aniden durdu.

İlk hissi rahatlamaydı. "Orléans, ben..." Cümlesini tamamlayamadı. Louis üç büyük adımla odayı geçip onu kollarına aldı ve dudaklarını dudaklarına değdirdi. Sonra geri çekildi ve "Karım. Aşkım," dedi.

O ise şaşkın şaşkın baktı. "Ama ben değilim." Arkasında büyük bir yatak vardı, gözleri sevgiyle yumuşamıştı. Ama parmakları örümcek bacakları kadar inceydi. Nefes nefese kalarak geri çekildi. Louis... Hayır, Louis değildi. Orada bir korrigan duruyordu, ona merakla gülümsüyordu ve gözleri mum alevi gibi sarı ve parıldıyordu; kadının, onu bataklık gibi çeken bir güç hissedebiliyordu, onun bir erkeğin gözlerine sahip olduğunu hayal etmenin ne kadar kolay olacağını biliyordu. Bir sevgilinin gözleri.

Sarsılmış bir nezaketle, "Mösyö, yüzünüzü taktığınız adam nerede?" dedi.

"Önemli değil," dedi korrigana, bir duraksamadan sonra. Şaşırmış olabilirdi. "Çünkü burada gerçek yok; gerçek aşk yok, gerçek zafer yok, gerçek krallar yok. Ama bir rüya seçebilirsin, hiç var olmamış bir rüya, ve onu sonsuza kadar yaşayabilirsin. Çünkü insanlar hiç sahip olmadıkları şeyleri kayıpları arasında saymazlar mı? Beni seçecek misin? Seni mutlu edeceğim." Yine ona uzandı. Parmakları iyi bir hançer kadar uzundu.

Kız geriye doğru sendeledi. "Hayır! Hayır, teşekkür ederim."

Yine kaçtı ve kale onu kendine doğru çekti; parlak rüyalar, yoluna serpilmiş şekerler gibi birbiri ardına geliyordu. Yorgun düştükçe, gerçek ile hayali birbirinden ayırt etme yeteneğinin giderek azalacağını, içini saran soğuk ve ürpertici bir dehşetle biliyordu. Ta ki sonunda, artık daha fazla mücadele edemeyeceği için birini seçene kadar. Bu, kendi diyarlarına girmeye cesaret eden ölümlüler için korriganedler tarafından kurulan bir tuzaktı.

Moreau bu koridorlarda koşmuş muydu? Yaşamak için bir rüya seçmiş miydi? Hangi rüyaydı o? Keris'i istemiş olabileceğinden şüpheleniyordu, ama sonunda elinde kalan tek şey zehirli umutlar ve cinayetti.

Bir sonraki odada, Anne küçükken ölen annesi vardı. Anne'ye onu sevdiğini ve asla terk etmeyeceğini söyledi.

Anne bu hayale de sırtını döndü, ama nefes nefeseydi ve kalçasında kasılmalar başlamıştı.

Düşün.

Louis buralarda bir yerdeydi. Moreau da öyle. Belki de her ikisi de, tıpkı onun gibi, kendi rüyalarının galerisinde dolaşıyordu. Kendi rüyalarını geride bırakıp onlarınkini bulmalıydı.

Anne, kızının kalbinin soğuduğunu haykıran annesinin sesi eşliğinde huzurlu odadan çıktı. Anne dikkatlice geri dönmeye başladı.

Onu imparatoriçe ilan ettikleri büyük salonda durdu ve sallanarak durdu, "*Oh, evet, bu benim günüm ve saatim*" diye düşündü. Sonra korkuyla bu düşünceyi kafasından silip attı ve ağır bir topallama ile yürümeye devam etti.

Sonunda titreyerek, sanki bir kuledeymişçesine yuvarlak şekilli o sade odaya geri döndü; Louis, keskin dişleriyle, arkasında kocaman bir yatak ve neşe vaat eden sarı gözleriyle yine orada bekliyordu.

Louis gülümsedi. "Beni seçtin mi, hanımefendi?" "Bir bakıma," dedi Anne.

Kapıların bulunduğu avluda, gölgelerin arasından geçmeye çalıştığında zihninde dikenlerden oluşan bir engel vardı. Ama bu sefer kız kardeşini aramıyordu. Bunun yerine, "*Burası da Louis'in odalarından biri olmalı,*" diye düşündü. *Ya da ona oldukça yakın.*

Ne kadar yakın?

Yerdeki gölgesini aradı. Oradaydı, hiç şüphe yoktu.

Ona uzandı, korriganın gözlerinin büyüdüğünü gördü, uzun tırnaklı elinin uzandığını gördü. Ama çok geçti; o gölgeye bağlı eli yakaladı ve kendini Orléanslı Louis'in hiç var olmamış dünyasına çekti.

Aynı kule odasıındaydı. Ama Anne'in biraz şaşırmasına neden olacak şekilde, Orléans'ı kendi yüzünü takmış bir korriganla çılgınca eğlenirken yakalamadı.

Hayır, korrigan ateşin yanında oturmuş, elinde bir nakış parçasını nazikçe çeviriyordu. Uzun kirpikleri sarı gözlerini örtüyor olması dışında, gerçekten de Anne'e benziyordu. Louis ateşin karşısında oturmuş, onu izliyordu.

Anne, "Orléans'ın efendisi," dedi.

Louis irkildi ve ayağa fırladı. Sanki o Anne değil de bir anaonmuş gibi ona bakakaldı. Oydu: kendi gözleri, elleri ve dişleri. Ama Anne ortaya çıktığında, ateşin yanındaki kız

nakışını düşürdü ve bir kurt kadar uzun dişlerini gösterdi. Gözleri bir kadınınkinden daha geniş ve yuvarlaktı.

Anne bu hanımefendiye kibarca, “Madam, lütfen benim yüzümü takmayın,” dedi.

Kadın gözlerini kırptı ve içindeki son insanlık da kayboldu; gergin cildi, örümcek ağı gibi giysiler içinde mat bir fildişi rengindeydi, bakışları ise düşünceliydi. “Bu benim görevim,” dedi.

Louis, Anne'den uzak durdu, kol mesafesi kadar uzakta. "Sen gerçek misin?"

"Evet, zavallı." Anne hem gülmek hem de ağlamak istedi. "Onu ben sanmana inanamıyorum. Onun *tilki kulakları* var."

Louis baktı. “Sanırım öyle.” Korrigana eğildi ve yutkundu. “Hatam için beni bağışlayın, hanımefendi.”

Korrigana sadece kahkahayla güldü, rahat bir şekilde gölgelere doğru adım attı ve ortadan kayboldu.

"Tanrı bizi korusun," dedi Louis, hararetle. Anne'i kendine çekti, sanki ona kendisinin olduğunu kanıtlamak istercesine ellerini tereddütle saçlarına dokundurdu.

Anne'in dikkati dağılmıştı. "O senin Never-Was'ın mıydı? Çılgın bir tutku değil de...?" Yüzünü görmek için geri çekildi.

Louis utanmış görünüyordu. “Nantes’te mutlu olduğunda tüm saray gülümserdi.”

Anne ona güldü, sonra yüzünü yukarı çevirip onu öptü. “Gel,” dedi, ciddileşerek. “Kız kardeşimi bulmalıyız. Ve Julien Moreau’yu.”

Moreau'nun eli saçlarını sıkıca kavrayan Isabeau, Rennes'deki aydınlık ziyafet salonundan dışarı çıktı ve

Yapraklarla kaplı zemin ve tüm kapılar. Elesbed, iki eliyle Isabeau'nun eteğine sıkıca tutunmuş, onunla birlikte ateşin ışığından nemli gölgeye doğru adım atmıştı. Orada, bir gelincik gibi aniden atıldı ve Isabeau'nun saçlarını kavrayan eli ısırıldı. Elini tüm gücüyle ısırıldı; adam çığlık atarak elini bıraktı.

Isabeau da kendine bir plan yapmış olmalıydı, çünkü tam o anda, adamın saçını çekmesinden dolayı gözlerinden yaşlar dökerken, Moreau'nun diğer elini yakaladı ve aynasını çaldı.

"Koş!" diye bağırdı Elesbed, Isabeau'yu peşinden sürükleyerek. Isabeau, aynayı yere vurup ayağıyla ezmek için uzun ve değerli bir saniye harcamamış olsaydı, onlar da kaçmış olacaktı.

Aynanın kırılmasıyla Julien çığlık attı. Yarası öfkeli hamlesini yavaşlattı, ama Isabeau çok zaman kaybetmişti. Moreau diğer bileğini yakaladı, onu çekip uzaklaştırdı ve tüm dişlerini göstererek onu havaya kaldırdı. Sonra geri adım attı ve gölgelerin içinde kayboldu. Elesbed öfkeyle bağırdı, ama ikisi de gitmişti ve zekice planı başarısız olmuştu. Yine tek başına kalmıştı, Never-Was kalesinin kapılarının bulunduğu o soğuk avluda.

Ve bu sefer onu kurtaracak Butter yoktu.

"Butter," dedi Elesbed. "Butter—lütfen, seni Nantes'ta bıraktığım için özür dilerim, ama Hawiz'in sana ihtiyacı vardı ve bence ata binmeyi denemeyi pek sevmezdin. Butter, ne yapacağımı bilmiyorum."

Orada olmayan bir kediyle konuşmak kendi kulağına bile saçma geliyordu. Yüzündeki sümüğü ve gözyaşlarını sildi. Düşünmeye çalıştı. Hangi kapı? Butter onu ilk seferinde nereye götürmüştü?

Belki bir kedi gibi düşünebilirdi. Sırayla tüm kapılara baktı. Biri düşesin incileri gibi beyazdı, ama ona güvenmiyordu. Biri, haydutlar gelmeden önce

, ama bu onu korkuttu. Biri sadece parıldayan bir kumaş perdeden ibaretti ve arkasında hareket eden bir siluet gördüğünü sandı.

Hangisi?

Avludaki ölü ağacın altında bir hanımefendi duruyordu. Elesbed onu ilk bakışta görmemişti, çünkü hanımefendi ağaç gibi budaklıydı. Çığlık attı ve geriye sendeledi.

Kadın hafifçe gülümsüyordu. Elesbed kaşlarını çattı. "Siz başrahibesiniz," dedi. Ancak kadın artık bir başrahibe gibi giyinmemişti. Beyaz taşlardan bir kemerli bir cüppe ve peçesi zarifçe aşağıya sarkan büyük, uzun bir şapka takıyordu.

"Ben birçok şeyim, küçüğüm," dedi kadın. "Sen izinsiz giriyorsun."

Kadın, bir kurtun sessizce durup korkutucu olabileceği gibi, parlak ve uyanık gözleriyle ürkütücüydü. "Ah, değilim hanımefendi!" dedi Elesbed ciddiyetle. "Hanımımı ve arkadaşımı kurtarmaya çalışıyorum; o, kötü bir büyücü tarafından kaçırıldı.

Nereye gittiklerini biliyor musunuz?"

Kadın hafifçe eğlenmiş gibi görünüyordu. "Eh, en azından cesur bir çocuksun. Bir büyücüden birini kurtarabileceğini de nereden çıkardın?"

Elesbed bilmiyordu. Sesi kısıldı. "Denemeliyim. Ve ben zekiyim. Herkes öyle diyor."

"Kesinlikle, dilin çok hızlı. Bir torunum var, ama onu çok uzun zamandır görmedim. Delirdi de."

"Oh," dedi Elesbed. "Üzüldüm."

"Benimle gelmek ister misin? Seni onun yerine prenses yapabilirim." Parlak gözler, onun gözlerine dikildi.

Elesbed, "Hayır, kesinlikle! Prensес olmak istemiyorum. Hanımım Isabeau zaten neredeyse bir prenses ve

ocuk odası ve Anne'in gözlerine sahip, sütannenin kollarındaki bir ocuk. O odada durdular, elleri birbirine sıkıca kenetlendi. Anne, uzun bir duraksamadan sonra, “Bu gerçek değil,” dedi.

Louis kıpırdamadı. “Anne,” dedi. “Artık pek fazla şeye gücüm kalmadı. Neyin gerçek neyin gerçek olmadığı bulanıkla maya başladı, özellikle de

—gerçek olmasını dilediğim odalar varken. Ne arıyorsun?”

"Düğün ziyafetimiz," dedi. Ona yarı umutsuz bir şekilde yan gözle baktı. "Bence bir tane olacak. Sence de öyle değil mi?"

Ve o, sessizce ba ını salladı.

Uzun zaman aldı. Anne sendeliyordu, her adımda ona yaslanıyordu ve birbirlerinin ellerini morartıyorlardı, o kadar çaresizce birbirlerine tutunuyorlardı ki, çiçeklerle aydınlanan büyük bir salona girdiklerinde, ı ıltılı giysiler giymiş insanlar, kahkahalar, güneş ışığı vardı. Dünyadaki tüm lezzetler, gıcırdayan masaların üzerine serilmi ti. Yüksek masanın ortasındaki, çiçeklerle süslenmiş iki büyük sandalye, diğerlerinin üzerinde duruyordu.

İçeri girdiklerinde, alkı  sesleri odayı sarsmı tı. “İ te,” diye fısıldadı Anne.

"Anlamıyorum."

“Dı arıdaki hanımefendi, acele edersek ziyafete bile yeti ebileceğimizi söyledi. İ te, bizim düğün ziyafetimiz bu; Moreau’nunki de çok uzak olamaz. Seni i te böyle buldum.” Titredi. “Ve Isabeau da onunla birlikte olacaktır.” Gözlerini kısarak kalabalığın içinde Moreau’nun siluetini arıyordu. Aniden Louis’i ileri çekerek başka bir ışığın altına götürdü.

Farklı bir düğün ziyafetine.

Bu salonun duvarları, kurumu  öküz kanı gibi kırmızıydı. Kız kardeşi, ellerini sıkıca birle tirmi , bir oyuncak bebek kadar mükemmel bir şekilde oturuyordu; onu oturttuğu büyük sandalye,

Julien masaya yaslanmıştı, yüzü solgundu ama aynı zamanda geniş bir gülümsemeyle, neşeyi alaycı bir şekilde taklit eden bir kadehi kaldırmıştı.

Anne ve Louis odaya üç adım attılar; o anda Moreau başını kaldırıp Anne'in yüzüne baktı. Gülümsedi. "Hoş geldiniz, Majesteleri, uzak durmayacağınızı biliyordum. Ama ne yapabilirsiniz ki? Ben Korriganed'in kralıyım ve bu kız bana bir söz verdi. Onu kurtarmak için şimdi bana bir söz vermelisiniz." Yüzü terden ıslaktı. Gözlerinde delilik parıldıyordu. Isabeau, bir kuş gibi yüksek sesle ve öfkeyle "*Anne!*" diye bağırdı, ama Moreau'nun eli ensesine ağır bir şekilde indi ve kıpırdıyamadı.

salonu , , , erkekler ve kadınlar ile doluydu, saray kıyafetleri giymişlerdi, ama hepsinin dişleri keskindi; her yerde uzun parmaklar ve sarı gözler gördü. Yanında Louis'in gerginleştiğini hissetti. Kılıcı yoktu.

Anne yavaşça ilerledi, tüm bakışları üzerine topladı; bu, taç giyme töreninden sonraki ilk günlerinde, sadece sesini duyurmak için iradesinin, içgüdüsünün ve karizmasının her zerresini kullanmak zorunda kaldığı zamanlarda öğrendiğı bir numaraydı.

"Daha fazla ilerleme," dedi Moreau, gözleri cam gibi. Anne durdu. Elinde bir hançer belirmişti; diğer eliyle Isabeau'yu tutuyordu. "İstersen benimle evlenmek için yalvarabilirsin. Ama önce *aynamı* kıran inatçı kız kardeşini cezalandıracağım!" Son kelime bir haykırıştı. Isabeau çırpındı; adam onun yüzüne vurdu ve kız sakinleşti. Gözleri cinayet doluydu.

"Dükü öldürün," dedi Moreau; o büyük masada oturan korriganların yarısı ayağı kalktı. Çekilmiş kılıçlar ateşlerin ve meşalelerin ışığını yansıtıyordu. Kendisine kral dediğine göre, bunlar onun tebaası mıydı?

Louis'in çenesi sertçe sıkıldı. "Hadi öyleyse," dedi onlara, neredeyse sohbet eder gibi.

O, onun için endişelenerek ondan uzaklaştı. Ama onun

Isabeau'ya

İlk kılıç Louis'e doğru geldi ve o küfrederek kaçtı, korrigian'ı ayağından yakalayıp dirseğiyle yere vurdu. Hızlı bir hareketle eline kısa bir kılıç aldı ve gözlerinde savaşın parıltısı belirdi. Korrigian'dan daha uzundu ve daha sağlam yapılıydı. "Şimdi, sizi piçler," dedi.

Bir kurt sürüsü gibi üzerine çöküyorlardı. Ama ona ulaşmadan, salonun kocaman çift kanatlı kapıları gürültüyle açıldı ve ne tesadüf ki, bir kedi, bir çocuk ve ezik mızrak dövüşü zırhı giymiş bir şövalye odaya koşarak girdi. Elesbed bağıırıyordu: "Kedi'min zeki olduğunu söylemişim, *söylemişim!*"

Anne'nin kalbi şaşkın bir sevinçle çarptı, çünkü şövalye Henri'ydi. "Tanrım!" dedi heyecanla. "Bir an önce siyah bir kule ve güzel bir bakire arıyordum, bir an sonra bu velet bana hepsinin bir rüya olduğunu söylüyor, bacaklarıma tekme atıyor ve kedisini takip etmem için bana bağıırıyor." Çektiği kılıcı, Louis'in kafasına doğru sallanan bir sonraki kılıcı yakaladı. Kılıcı sallayan kişiye tekme attı — bu korrigianlar erkekler kadar güçlü görünmüyordu — ve Louis bir kafayı daha kesti. Sonra hızlı ve vahşi bir kavga çıktı, ama bu iki adam işlerini iyi biliyorlardı.

Moreau, Isabeau'yu sıkıca tutuyordu, gözleri onun üzerindeydi. "Benimle evlen, çocuğun cezasını çekmesine izin ver, ben de tatmin olayım," dedi.

Anne kırmızı duvarlı şapeli hatırlıyordu. Moreau, "*Eğer dikkat etmezsem, hep burada olacağım,*" demişti.

Şimdi bunun yaklaştığını hissedebiliyordu, her zaman onun ruh haritasında yakınlarda. Neredeyse bir adım ötede. Ama onu bunu kabul ettirmek için ne yapmalıydı?

Kediyi unutmuştu. Butter birdenbire ortaya çıkıp masaya atladı, miyavladı. Moreau şaşkınlıkla geriye düştü. In that moment of distraction, Anne half-fell

tahtaların üzerinden yuvarlandı ve iki elini ceketine attı, sonra birlikte yuvarlandılar, Anne ve Moreau—ve son anda yakalanan Isabeau da. Ve kedi. Vahşi gölgelerin arasında yuvarlanıyorlardı.

Anne yuvarlanırken Moreau onun yüzüne bir tokat attı; Isabeau'nun tiz bir savaş çıığı atarak üzerine atladığını hissetti. Anne bunu neredeyse fark etmedi. Etrafındaki karanlıkta kadınların silüetlerini arıyordu.

Boğulmuş, yanmış ve kanlar içinde.

Anne, Moreau ve Isabeau kırmızı duvarlı şapele vardıklarında, ölü kadınlar sessizce durmuş, onu izliyorlardı. Biri kanlı elinde uzun mavi bir kılıç tutuyordu. Moreau, boğazında nefes nefese kalmış, kolunda aynasını aradı. Eli boş çıktı ve bir küfür savurdu. Isabeau Anne'ye koştu, onu ayağa kaldırdı. Kollarını birbirlerine dolayarak geriye doğru çekildiler. Kedi de onlarla birlikteydi, kürkü öfkeden diken diken olmuştu. *Anaon*, diye düşündü Anne. *Ama bir zamanlar etten kemikten insanlardı.*

Gözlerini onlara dikti ve tüm gücüyle *çekt*i, ikiye katlanarak onları kendisi ve kız kardeşinin üzerinde parlayan aynı soluk ışığa sürükledi.

Işık bedenlerinde değıştiyse bile, Anne bunu göremiyordu. Moreau ayağa kalkmış, onu ve Isabeau'yu odanın içinde takip etmeye başlamıştı.

Ama sonra kılıcı olan ölü kadın kılıcı boğazına dayadı.

İnanamayan bir ifadeyle donakaldı. “Sen öldün,” dedi kadına. Ancak yüzünde yavaş yavaş beliren bir korku vardı. Yaralı tarafını korumak için eğilmişti. Ölü eşleri etrafını sarmıştı kurtar ilk

ilk biri ikincisi ikincisini içinde kılıcı kılıcı

Kılıcı kabzası önde olacak şekilde Anne'ye uzattı. Moreau kılıcı kapmaya çalıştı, ama kadın bir kez kılıcı savurdu ve uzanan elini kesti.

Moreau, kütüğü sıkıca tutarak dizlerinin üzerine çöktü.

Bayan kılıcı Anne'e tekrar uzattı. Göründüğünden daha hafifti. Dudakları kıpırdadı. Ses çıkmadı. Ama Anne anladı. *Daha iyi amaçlar için kılıcı al.*

Anne kılıcı iki eliyle kavradı. Fısıldayarak, "Ne yapacaksın?" dedi.

"Artık ona dokunabiliriz," dedi boğulmuş kadın iğrenç bir sesle. "Bunun için sana teşekkür ederiz. Burası her zaman onun sonu oldu, ve o artık bizim."

Moreau ayağa kalkıp kaçmaya çalıştı, ama yanan kadın ayağını taktı ve o sert bir şekilde yere düştü.

"Isabeau," diye fısıldadı Anne.

Isabeau'nun kolları onu sıkıca sarmalarken, Anne o şapelin korkunç ışığından çıktı, kılıcı da yanında götürdü, zafer kazanmış kedi ayaklarının dibinde koşuyordu.

Duyduğu son şey Julien Moreau'nun feryadıydı ve gördüğü son şey, onun dört ölü karısıydı; sevgililer gibi onun yere yığılmış bedeninin etrafında toplanmışlardı.

BÖLÜM

32

ANNE'İN GERİ DÖNDÜĞÜ SALON, ayrıldığı salon değildi ve ilk başta korkunç bir hata yaptığını sandı. Bu duvarlar kırmızı değil, yapraklar gibi yeşildi ve ateşin ışığı, zemindeki kakma desenleri mücevher gibi parlatıyordu.

Yine de Louis ve Henri, nefes nefese ve kanlar içinde, çaldıkları kılıçları ellerinde, sessiz korriganed'lerin çevresinde duruyorlardı. Yerde daha fazla kan vardı.

Anne ve Isabeau arkalarındaki gölgelerden çıktıklarında, Elesbed sığındığı masanın altından sürünerek çıktı. "Butter!" diye bağırdı.

Anne hâlâ kılıcı tutuyordu. Sürpriz bir şekilde, korriganedler sessizce geri çekildi ve Louis ile Henri'ye yolu açtı. Onları temkinli bir şekilde izleyen Anne, öne doğru adım attı. Henri, kılıcı Louis'e uzattığında dudaklarını ıslık çalacak şekilde büzüştürdü; Louis ise kılıcı saygıyla eline aldı. Kılıcın ağırlığı fazla değildi ve bıçağı koyu maviydi; çeliğinde ahşabın damarları gibi kıvrımlar vardı, sade bir çapraz parçası, deri kabzası ve deniz ejderhasının başı şeklinde oyulmuş bir topuzu vardı.

Odadaki gerginlik biraz azaldı. Henri şöyle dedi: "Sana yalvarıyorum, bu çocuk Elesbed'i en azından bir kontes yap, çünkü onda on şövalyenin cesareti var ve çok zeki bir kedi."

Anne gülümsüyordu. "Kardeşim, seni gördüğüme sevindim."

Elesbed çoktan Isabeau'nun yanına gitmiş, “Sonra başrahibe ne istediğimi sordu, ben de Butter’ı istediğimi söyledim ve o da bana yardım etmeye geldi—bizi tamamen metalden yapılmış bir kapıdan geçirdi. Neredeyse hiçbir şey göremiyordum ama güzel bir odaya çıktım ve zırhlı baronu gördüm. O asil bir arayışa çıkmıştı, ama sadece zihninde, ve tüm insanlar korrigananmıştı. Butter üzerine atlayıp ben de ona tekme atana kadar beni görmedi. Seni kurtarmamız gerektiğini söyledim ve o da peşimden geldi. Büyük kapılar çalışmıyor, sadece gerçek olmayan güzel yerlere açılıyorlar, ama gizli küçük kapılar da var. Kedim nereye gideceğini tam olarak biliyordu çünkü o *en zeki* kedi—sence o bir peri kedisi mi?”

Dikkatli korriganan kalabalığı aniden ikiye ayrıldı, bu ilginç monologu keserek, güzel, eski moda giysiler giymiş küçük, yaşlı bir hanımı ortaya çıkardı. “Ve bu da başrahibe,” diye fısıldadı Elesbed, Isabeau’ya zaferle.

Anne dikkatlice selam verdi. Isabeau, Elesbed’e dirsek attı ve onlar da aynısını yaptı. Louis ve Henri eğildiler. Louis’in mavi kılıcı kınına sokacak imkânı yoktu, ama kılıcın açıkta kalan ucunu indirdi.

“Majesteleri,” dedi Anne ve yanındaki Louis’in kaskatı kesildiğini hissetti. “Ah, hayır,” dedi hanımefendi. “Bizim unvanlarımız ve o yıllar artık benim için geride kaldı; onlar Kayıp Topraklara ait. O deliden kurtulmak için başka bir çare yokmuş gibi görüldüğü için ben de olaya müdahale ettim. Ayın her değişiminde, her öldürülen gelinde daha da güçleniyordu. Gerçek kral o zamandan beri görülmedi... oh, bilmiyorum. Deniz ejderhaları ortadan kaybolduğundan beri.”

“Kral mı?” dedi Anne. “Demek ki korrigananların bir kralı *var*? Sadece sahte kral Moreau değil mi?”

“Oh, evet, gerçek bir kral var,” dedi hanımefendi. “Sanırım yeğenim diyebilirsin, ama annesi bir mari-

Morgan, bir deniz yaratığı. Keris kaybolduktan sonra deniz ejderhalarını aramaya çıktı ve bir daha geri dönmedi. Bu arada, kendini kral ilan eden o aptal, giderek güçleniyor, çıldırıyor, bu kalenin sırlarını öğreniyor ve kendisine rehberlik edecek bir tek boynuzlu at arıyordu. Sonra da veba gibi ölümlülerin topraklarına daldı. Aklını biraz daha kaybetmeseydi, sen ve biz gerçek bir tehlike altında olurduk.”

Anne bu hanımefendiyi ihtiyatla izliyordu. “Tehlike yeterince gerçekçi geliyordu.” Kolu hâlâ Isabeau’nun omuzlarındaydı.

“Yine de hayattasın,” dedi hanımefendi. “Ve sevgilinin elindeki o ünlü kılıç. Memnun değil misin?”

Anne hiçbir şey söylemedi, ama yüzünün kızardığını hissetti. Henri’nin arkasından Louis’e eleştirel bir bakış attığını çok iyi biliyordu. “Never-Was Kalesi nedir?” dedi.

“Kraliyet tahtı,” dedi hanımefendi havalı bir tavırla. Anne gözlerini kırptı ve bir anlığına, farklı bir ışık katmanında, taştan ve canlı ağaçlardan yapılmış tahtı gördüğünü sandı. Sonra taht kayboldu. Hanımefendinin ona diktiği bakışlar keskin ve her şeyi bilen bir havadaydı. “Buraya gelen çoğu ölümlü, taht odasına asla ulaşamaz, ölene kadar rüya görerek dolaşır. Bazıları onu geçmeyi başarır. Bazıları ise korriganedlerle dostluk kurar. Bizimle yemek yer misiniz, çocuklar?”

Anne, “Julien Moreau taht odasını buldu mu?” diye sordu.

“Hayır,” dedi hanımefendi. “Gerçek olanı değil, ama o bulduğunu sanıyordu

. Ama en büyük arzusu güçtü ve büyücülüğü çok güçlüydü, bu yüzden ölmedi. Her şeyden çok kayıp Keris'i bulmak istiyordu, ama bunu asla başaramadı. Gölden bir kehanet istediğinde, sudaki hanımefendi, yalnızca evlilik teklif ettiği bir kadının yolu bulabileceğini söyledi. Böylece kadınları karısı yaptı ve bunu başaramadıklarında onları öldürdü, ve her seferinde zihni

biraz daha çöküyordu, ta ki Kayıp Topraklar'daki tüm yolları, ölülerini gömdüğü aynı odaya çıkıncaya kadar.” Kadının yüzü hiç değişmemişti.

Anne, “Birlikte içersek, bizi de deliye çevirmeyeceğinden nasıl emin olabiliriz? Korriganed hakkındaki tüm hikayelerimiz, hileler ve acımasız aldatmacalardan ibarettir.” dedi.

Etrafta izleyen periler arasında gülümsemeler vardı, dişleri görünen gülümsemeler. Ama hanımefendi şöyle dedi: “Biz aldatmıyoruz, sadece doğası insanların doğasından çok uzak bir ülkede yaşıyoruz. Sanırım sizin masallarınızda da bizim yalan söyleyemediğimiz belirtiliyor.”

Anne, Henri ve Louis ile göz göze geldi. “Zaman her zamanki gibi akacak mı?” diye sordu. “Yüz yıl boyunca ziyafet çekemeyiz. Hatta bir yıl bile.”

“Sanırım bunu vaat etmek hâlâ benim elimde,” dedi hanımefendi.

Böylece, ölümlülerin tanıdığı hiçbir yemek ya da et olmamasına rağmen, yenilenen ziyafete oturdular. Ziyafetin sonunda, Isabeau ve Elesbed birbirlerine yaslanarak uykuya daldılar. Henri ve Louis, korriganedlerle ortak bir dil oluşturmuşlardı ve şövalyeleriyle birlikte büyük salonun ortasında durup kılıçlarıyla eskrim hareketleri yapıyor, ara sıra gülüyorlardı.

Anne, hanımefendinin gözlerinin içine bakarak, “Boğulan şehir nerede? Keris nerede?” diye sordu.

Korrigan kraliçesi, Anne'in bu soruyu sormasına hiç şaşırmamış gibiydi. “Elbette Kayıp Topraklar'da.”

"Ama diğer kayıp şeyler gibi, o da ölümlülerin dünyasına geri getirilebilir *mi*?"

“Kim bilebilir ki?” dedi kraliçe. “Burası başka hiçbir yere benzemez. İlk kim inşa etti bilmiyorum—çoktan aramızdan ayrılmış insanlar. Kayıp Topraklar’ın en ücra köşelerinde, sadece boş duran bu şehir vardı; onu gezginlik günlerimde orada bulmuştum. Kızım için bir hediye olsun diye onu yaşayan dünyaya getirdim. Ama eminim ki ilk yapılışında büyü vardı ve büyücüler her zaman vatandaşları arasındaydı. Kraliçesi, Gralon Meur ile evlendikten sonra benim çocuğum Malgven'di.” Anne, sesinde acı duydu. “Ama Malgven kızını doğurdu ve bu yüzden öldü, ve o kızı, Ahèz, zevk ve zulmü sevmeye başladı, ve ikisi arasında hiçbir ayrım yapmamaya başladı. Yeğenim bir deniz ejderhasının kanında yıkanıp gücünü ortaya koyarak şehri körfezden çıkarıp Kayıp Topraklar’a geri götürdüğünde, şehir bir korku yuvasına dönüşmüştü. Orada, kaybolduğu geceki haliyle, sonsuza dek kalacak.”

“Peki ya onu bu dünyaya çekmek istersem?” dedi Anne. “Moreau’nun kehaneti doğruysa, bunu başarabilirim belki.”

"Çok muhtemel," dedi kadın. "Ama bu arayışa atılırsan ve başaramazsan, ya öleceksin, ya delireceksin, ya da iki yüz yıl sonra kendi dünyana geri döneceksin. Yarı önlemler yok."

Anne kadına baktı; soluk salonun içindeki ateş ışığı, kadının yaşlı yüzüne gençlik ışıltısı katıyordu. “Bana yardım eder misiniz?”

"Neden yardım edeyim ki? Belki de Keris'in bu dünyadan kaybolması daha iyidir diye düşünüyorum."

Anne, taş masanın üzerinde fincanını çeyrek tur çevirdi. “Torununuza ne oldu?”

Kadın bir an sessiz kaldı. “Bildiğim kadarıyla hâlâ orada, hâlâ ziyafet çekiyor, hiç bitmeyecek bir gecede yaşıyor. Kayıp Topraklar’ın uzak köşelerinde, sizin bildiğiniz gibi yıllarla yaşamıyoruz.”

“Peki, tüm arkadaşları da orada mı?”

Kadın başını kaldırıp ona keskin bir bakış attı. “Muhtemelen.”

"O zaman," dedi Anne, "onları kurtarmak istiyorum." "Neden?"

Merhamet için mi? Sebep buydu, ama tek cevap bu değildi ve Anne, ne kadar zeki bir yalancı olsa da, bu hanımefendiye yalan söylemeye cesaret edemedi. “Çünkü şu anda kendi kaderimi çizmek için tek şansım bu. Ayrıca babam Armorica adında bir ülkeyi yönetmeyi hayal ederdi ve belki bazen ben de onun hayallerini görüyorum.”

Kadın onu düşünceli bir şekilde süzdü. “Dürüst bir cevap. Ne erdem ne de kötülük açısından mükemmel. Ve belki de tek boynuzlu at sana yardım eder. Sana ölümlü bir güç vermek için *değil*, ama yeteneğin kendi dünyan ile Kayıp Topraklar arasındaki sınırı koruyabileceği için.”

“Eğer başarılı olursam,” dedi Anne, “sınırı koruyacağım. Ve eğer isterseniz, ölümlü insanlar ile korrikanedler arasında barış olacak.”

“Evet, evet, aramızda uyum olduğunda her şey çok güzel. Peki ya yeğenim gelip kız kardeşinin elini isterse ne yapacaksın? Bilirsin, o, kendini Korrikaned kralına sunmayı düşündüğünü yüksek sesle ilan etmişti. Eğer birine verecekse, o kişi benim yeğenimdir. Korrikaned’de evleneceğini ilan etmek hiç de önemsiz bir şey değildir. O, bu hakkından vazgeçmedikçe, ona karşı her zaman bir hak iddiası olacaktır.”

Anne şaşkınlıkla donakaldı. “Bir çocuğun aptallığı.”

“Evet, şimdilik,” dedi hanımefendi, sakın bir şekilde. “Ama sözler kalır. Ve o çocuk bir kadın olduğunda ne olacak?”

“O zaman o köprüden geçilir,” dedi Anne. “Ama bir an önce değil. Ben babam değilim, çocukların nişanlarıyla güç oyunları oynamam.”

“Dediğin gibi,” dedi hanımefendi. “Dediğin gibi. Pekala, yeğenim de kendi adına konuşabilir. Ve eğer bu yolu yürüme niyetindeysen, seni Keris’e giden yola çıkaracağım. Ama bu yol dolambaçlı ve bilmeceli bir yol; büyük olasılıkla başarısız olacaksın.”

"Kız kardeşimden izin isteyeceğim," dedi Anne. "Ve eğer o da razı olursa, yine de bu yola çıkmaya cesaret edeceğim. Ve eğer gidersem, sizden bir iyilik daha isteyeceğim."

“Sen küstah bir kızsın,” dedi hanımefendi, eğlenerek. “İste.”

“Ailemi benim için Kayıp Topraklar’dan eve götür.”

Hanımefendi güldü. “Ben eşek miyim? Neden yapayım ki?”

“Çünkü,” dedi Anne sert bir sesle. “Müttefikler birbirlerine yardım ederler.

. Ve bu, yeğenin bir gün evlenme teklifinde bulunursa, onun teklifine daha olumlu bakmamı sağlayabilir, *belki*. Yoksa korriganedler arasında aile bağı yok mu?”

Kadın güldü, ama sonra o eski, buruşuk yüz yumuşadı. “Benim kızım da küstah bir kızdı,” dedi.

Isabeau ve Elesbed uyuklarından uyandıklarında, salon boştu; sadece Anne, Louis, Henri ve Butter, büyük altın rengi bir ateşin yanındaki minderlerde sessizce oturuyorlardı. Anne, Louis’in omzuna yaslanmıştı.

Isabeau, bütün gece bir anda zihnine geri gelince titredi. “Moreau öldü, değil mi?”

"Evet, canım," dedi Anne. "Ya da ölmüş sayılır. Artık sana sorun çıkarmayacak."

Isabeau tereddütlü bir ifadeyle baktı. "O zaman eve mi gidiyoruz?" "Bu sana bağlı."

Anne, Louis ve Henri'nin dinlediğini hissedebiliyordu, çünkü çocukl 'da uyanana kadar beklemelerini söylemişti. “Hepimiz eve gidebiliriz,

“Bu gece,” dedi Anne. “Nantes’teki kalemize döneceğiz ve kendi yataklarımızda uyuyacağız. Ama ondan sonra ne olacağını bilmiyorum. Belki de tüm bu kötü büyüün sadece bir kurbanı olarak görüleceğim ve sonra Fransa Kralı Charles’a verileceğim. Belki Maximilien benim için savaşır, belki de savaşmaz. Ama her şeyin sonunda, ya Viyana’ya ya da Fransa’ya gideceğim ve şu ya da bu adamla evleneceğim.”

Isabeau itiraz etmek için ağzını açtı, ama Anne sözünü kesti.

“Hayır, bu doğru. Dışarıda, ölümlülerin dünyasında, benim tek gücüm koca seçimimdir. Charles olabilir, Maximilien olabilir, ama her halükarda ben krallığım ve tek seçimim kendimi ve benimle birlikte düklüğü kime teslim edeceğimdir.”

Elesbed, Anne konuşmaya devam ederken Butter’ı okşayarak dinledi.

“Geri dönersek, sen, Isabeau, Henri’nin koruması altında Brittany’de güvende kalacaksın. Louis ise Rennes’deki Muhafız Evi’nde Fransa kralına saldırdığı için uzaklara kaçmak zorunda kalacak.”

Anne, yanındaki Louis’in omzunun gerildiğini hissedebiliyordu. Isabeau ise tepki vermemişti. Gözleri Anne’in yüzüne sabitlenmişti. “Yoksa?” dedi Isabeau. Neredeyse bir nefes kadar hafif bir sesle. “Anne... Artık dünyanın büyülerle dolu olduğunu biliyoruz ve tek sahip olduğumuz şeyin fedakârlık olduğuna inanmayacağım. *Asla.*”

"Evet," dedi Anne. "Fedakarlık yerine gücün bir yolu olabilir. Ama bu tehlikelidir."

Isabeau ellerini birleştirdi ama Anne bir bakışla onu sakinleştirdi. "Eğer bunu göze alırsam, korriganed'in hanımı seni gizlice deniz kenarındaki Guérande kalesine götürecektir. Orada bir süre, Henri'nin koruması altında, gizlice ve sessizce yaşayacaksın. Bu arada Louis ve ben"—yutkundu—"Louis ve ben, batık şehir Keris'i aramak için Kayıp Topraklar'ın derinliklerine gideceğiz. Eğer o ve

büyücünün yapamadığını yapıp bu şehri geri getirebilirsek, o zaman Brittany'ye dönebileceğim. Ama başaramama ihtimalimiz de çok yüksek.”

Isabeau'nun yüzünde bir ışık parladı. “Evet, gitmelisin,” dedi hemen. “Ve başaracaksın.”

“Bir dakika daha düşün,” dedi Anne. “Eğer başaramazsam, beni bir daha asla göremeyeceksin.”

“Charles ya da Maximilien'le evlenirsen bu her halükarda olacak,” dedi Isabeau sert bir sesle. “Ama başarısız olacağını sanmıyorum. Kazanacaksın ve kraliçe olacaksın. Böyle bir şeyin olması gerektiğini hep biliyordum.”

Anne, Louis'e dönerek ona bir soru sordu.

"Sormana gerek var mı?" dedi Louis, alçak sesle. "Fransa kralına saldırarak hayatımı feda ettim; sanırım artık beni sadece Armorica kraliçesi kurtarabilir. Ayrıca" —mavi kılıcı dokundu— "böyle kılıçlar hak edilmeli."

Henri, “Ben de Kayıp Topraklar'da umutsuz bir arayışa çıkmak isterim,” dedi.

“Üzgünüm kardeşim,” dedi Anne. “Isabeau'yu korumalısın. Ve hayatını kurtaran Elesbed'i.”

"Başka ne yapabilirim ki?" dedi Henri boyun eğerek. "O velet bunu bacaklarımı tekmeleyerek yapmış olsa bile."

Elesbed öfkeyle ciyakladı.

BÖLÜM

33

HEMEN GİTMELERİ GEREKİYOR. Kraliçe, Anne'ye Kayıp Topraklar'da bir tür atalet olduğunu söyledi. Orada ne kadar uzun kalırsan, o kadar kalmak istersin ve zaman o kadar garip bir şekilde yavaşlar.

“Lütfen,” diye fısıldadı Anne hanımefendiye. “Sözünüzü tutun ve ailemi güvende tutun.”

“Yalan söyleyemediğim gibi yeminimi de bozamam,” dedi hanımefendi. Onlara veda etmedi. Belki de bu, korriganedler arasında yapılmayan bir şeydi. Henri, Elesbed ve Isabeau kraliçenin buruşuk ellerini tuttular ve şafak vakti deniz kıyısı gibi saf ve berrak bir ışığın içinden geçerek ortadan kayboldular.

Anne ve Louis, Never-Was Kalesi'nden temkinli adımlarla çıkıp bambaşka bir yere girdiler. Yalnız bir tepenin üzerinde alacakaranlık çökmüştü ve kaleye doğru dönüp baktıklarında, sadece yosun rengi taş yığınını görebildiler. Anne, konsantre olduğunda kalenin farklı bir ışık katmanında durduğunu görebiliyordu, ama hepsi bu kadardı. Gökyüzü lavanta, erik ve heliotropun her tonuyla doluydu ve ilk yıldızlar alışılmadık yerlerde parlamaya başlamıştı. Rüzgâr saçlarını havalandırdı. Görünürde kesinlikle kayıp bir şehir yoktu, denizin izi de yoktu. Orada sadece ikisi vardı ve Anne'e sanki dünyanın ucunda duruyormuş gibi geldi.

"Güzel korrigan kraliçemizin, misafirlerini vahşi doğaya atmadan önce onlara yatak sunacağını düşünürdün," diye mırıldandı Louis.

"Yardım edeceğine söz verdi ve biz buradayız. Bir nedeni olmalı," dedi Anne. "Neredeyiz?"

Soğuk rüzgâr saçlarını karıştırdı ve Louis, hiçbir şey söylemeden kısa pelerinini çıkarıp Anne'nin üzerine örttü. Ziyafetten sonra bir kın ve kılıç kemeri almıştı, bu yüzden kılıcını taşımak zorunda değildi. Ama başka hiçbir şey verilmemişti, ne giysi ne de yiyecek. Anne'nin dişleri takırdamaya başlamıştı.

İnatla tepenin kayalık yamacına doğru baktı ve, "Sanırım o duman. Kokusu geliyor mu?" dedi.

Louis nefes aldı ve kaşlarını çattı. "Evet." "Belki de o ateşi yakan kişi dost canlısıdır." "Ya da değildir," diye karşılık verdi Louis.

"Ama burada kalamayız. Sanırım cesaretimizi toplayıp gitmeliyiz." Şüpheli bir ifadeyle baktı. "Ne kadar yürüyorsun?"

Kız düşündü. "Uzağa gidebileceğimi sanmıyorum." Never-Was kalesinde yürümekten ve koşmaktan ayakları çok ağrıyordu.

Louis başını salladı. "Peki. Hadi, bir adım, sonra bir adım daha. Karanlıkta seni bu sırttan aşağı taşımaya cesaret edemem."

Anne o tepenin zirvesinden aşağı inşi asla unutmadı. Yorgun bacakları titriyor ve ışık hızla azalırken bu neredeyse imkansızdı. Louis'in bir asker ve askerlerin komutanı olması iyi olmuştu, çünkü onlar dikkatlice yol alırken sesindeki neşe hiç sarsılmamıştı. Sonlara doğru, Louis titrek ayaklarını sırayla doğru kayalara koydu ve sonunda ağaçların altındaki uçsuz bucaksız karanlığa ulaştılar.

Anne, hayal kırıklığına uğrayarak daha fazla ilerleyemeyeceğini fark etti.

Ama ağaçların arasında ateş ışığı görünüyordu. Son gücünü topladı, Louis'in sarsılmaz koluna yaslandı ve oraya doğru ilerledi. Sonunda kendilerini odun yığını ve ahır kokusu olan düzenli bir avluda buldular. Burası insanlara ait bir yer gibi görünüyordu. Ama başlarının üzerindeki yıldızlar, Anne'in tanımadığı takımyıldızlar oluştuyordu.

Anne fısıldadı, "Orada tehlike varsa, kaçamam."

"Hayır, elbette," dedi Louis sakın bir sesle. "Ama kaçmana gerek kalmayacak. Kılıcım var." Elini kılıcının kabzasına koyarak, "Hey, oradaki, ev!" diye bağırdı. Bu ses, savaş alanında hücum eden süvarilere ulaşacak şekilde hesaplanmış bir ses tonuyla atılmıştı.

Anne sert bir şekilde durup dinledi.

Aniden deri önlüğü giymiş yaşlı bir adam kapıya gelip, "Kim var orada?" diye seslendi. Bir korrigana benzemiyordu.

"Bir şövalye," dedi Louis, kibirli bir sesle. "Ve bu hanımefendi, yorgun düşmüş." İleri doğru yürüdü ve Anne, kılıcını kullanması gerekirse onu kurtarabilmek için kalkanını tuttuğu kolunun yanına bir adım geri çekildi.

Ama onları bekleyen sadece yaşlı adamdı; omuzlarına kadar uzanan beyaz saçları ve iri kemikli bir yüzü vardı. Anne rahatlamaya başladı. "Yorgunsanız içeri gelin ve bir şeyler yiyin hanımefendi," dedi yaşlı adam misafirperver bir şekilde. "En son ne zaman misafir ağırladığımı hatırlamıyorum."

"Çok naziksiniz," dedi Anne.

Yüzünde sadece nazik, hatta ilgisiz bir ilgi vardı. "Hemen içeri gelin kızım, yağmuru dert etmeyin. Gece açık olsa da yağmur her zaman çatımın üzerine yağıyor."

Eşiği geçtiler ve gerçekten de içeri girer girmez, dışarısı kuru olmasına rağmen yağmurun fısıldadığını duydular.

Yaşlı adamın evi, atölyeleri ve çıraklar ile kalfalar için odaları olan bir esnafın evinden daha küçüktü

Zemini, tamamen pürüzsüz taş döşemeliydi ve iç kısım tamamen ahşap panelli, sıcaklığı korumak için duvar halıları asılıydı. Ocağı parıldıyordu ve yağlı et kokuyordu; masa da temizlenmişti. Bir köylünün sahip olamayacağı sandalyeleri vardı. Duvarda bir kılıç asılıydı.

Yaşlı adam nazikçe gülümseyerek içeri girdi. "Hanımım burada değil," dedi. "Şafak vakti dönecek. Ama bu arada bir şeyler ayarlayabilirim, evet, evet. Oturun hanımefendi, elma şarabı var, ben dökeyim. Sonra akşam yemeği."

Anne oturdu. Sandalyeler yastıklıydı ve elma şarabı tatlıydı, sanki hasat sadece birkaç gün önce yapılmış gibi tazeydi.

Louis temkinli bir şekilde, "Kimsiniz, Monsieur?" dedi. O oturmamıştı ve gözünün ucuyla duvardaki kılıcı izliyordu.

Yaşlı adam kaşlarını çatı. "Ben... pek hatırlamıyorum," dedi özür dilercesine. "Buraya çok uzun zaman önce gelmişim." Soluk gözleri keskinleşti. "Ama ben bir insanım, korrigan değilim. Ve burada bile, misafirperverlik kurallarını çiğneyenler yalnızca canavarlardır."

Louis yavaşça başını salladı. "Peki."

Yaşlı adam iki tahta kaseye çorba koymaya başladı. Masada bir somun ekmek, bir bıçak ve taze yıkanmış tereyağı duruyordu. Never-Was kalesindeki peri yemeği hafif ve yetersizdi. Burada ise ikisi de doyurucu bir akşam yemeği hazırladı. Yaşlı adam tek bir soru bile sormadı. Ne isimlerini, ne evlerini, ne de nereye gittiklerini sordu. Sadece parmaklarını yalamalarını bekledi ve şöyle dedi: "Uyumak isterseniz, yolcular, şu kapının arkasında dar bir merdiven ve üstünde bir oda var. Ama sizi bırakıp

ve hanımı beklemeliyim. Hanım geliyor ve geldiğinde onu görmem gerekiyor.”

Bunun üzerine yaşlı adam fenerini alıp telaşla dışarı çıktı.

Yalnız kalmışlardı. Ama güvende miydiler? Bunun bir önemi var mıydı? Anne daha fazla yürüyemezdi.

Louis, “Pelerinin var. Gece kimse sana saldırmaz diye burada, ocağın başında uyuyacağım,” dedi. Ateşe bir odun daha atmak için döndü.

Anne onu izledi. “Öyle mi? Ev sahibimiz saldırıdan korkan bir adam gibi davranmadı ve kendisi son derece misafirperverdi.”

Louis hiçbir şey söylemedi.

“Yukarıda daha rahat olursun,” diye ekledi. O ateşe bakıyordu.

Anne, her zaman onu bekleyen düğün gecesini düşünüyordu. Herkese açık, kişisel olmayan, kaçınılmaz. Ama Never-Was kalesinden ayrıldığında o geleceği geride bırakmıştı. O ve Louis bu iz bırakmayan vahşi doğada ölebilir ya da sonsuza dek kaybolabilirdi, ama geri dönerse, bu mirasını ve bekâretini uzaklardaki bir krala takas etmek için olmayacaktı.

“Orléans?” dedi Anne. “Louis?”

Sonunda, başını kaldırdı ve doğrudan ona baktı. “Hatta bile başarısız başarısız olsak bile,” dedi fısıldadı, “her şey değişti değişti.”

Merdivenleri tırmandılar ve alçak kapı eşiğinin altından geçerek yatak odasına girdiler. Oda sade ve temizdi. Ay, pencere kanadından içeri süzülürken, yağmur başlarının üzerinde inanılmaz bir şekilde fısıldıyordu. Anne yatağa çöktü. Oda taze çarşaf, temiz yün ve otların kokusuyla doluydu.

Karanlıkta, Louis'in sadece gözlerinin hafif parıltısı ve yırtık ceketindeki nakışların ışıltısı görünüyordu. Kapıda tereddüt etti. Sonra odayı yavaşça geçti ve onun önünde diz çöktü. Gözleri buluştu. Gözlerinde bir soru vardı. Sonra, onun da yırtık olan eteğinin kenarına ve artık sadece paçavra haline gelmiş, ayakları morarmış terliklerine baktı. Tek parmağıyla ayak bileğini okşadı. "Acaba daha önce kimse böyle ayakkabılarla maceraya çıkmış mıdır?"

"Sadece aptallar," dedi Anne.

Çok nazikçe, önce bir terliği, sonra diğerini çıkardı ve durakladı. "İzin verir misin?"

Anne nefes nefese başını salladı. Adam, çoraplarını çözüp aşağı sıyırmak için eteğini biraz kaldırdı. Anne çıplak ayak kalınca, adamın sıcak elleri ayaklarını hafifçe kavradı ve başını eğerek bir an öylece kaldı.

"Evet?" diye sordu ona, hâlâ yere bakarak. Sesi nefes nefese geliyordu. "Yorgun değil misin?"

Kız kendini gülüyor buldu. "Bu akşam başka kayalıklara tırmanmayacağım, Orléans, ama hayır, senin kastettiğin anlamda değil. Sen yorgun musun?"

O sözlerle cevap vermedi, ama onu ayağa kaldırdı ve öptü. Dudaklarına dokunarak, "Neredeyse Never-Was'a geri döndüğümüze inanabilirdim," diye mırıldandı.

Kız gülerek geri çekildi. "Öyle mi?" diye masumca sordu. "Burası senin odalarından biri miydi? Ben de senin sadece ateş ışığında nakış işlerken beni hayranlıkla izlemek istediğini sanmıştım..."

"Yaramaz," dedi ve onu tekrar öptü. Bir eliyle kızın kol bağlarını ve eteğinin kemerini çözdü, kıyafetlerinin parça parça düşmesine izin verdi. Kız, geceliğiyle kalakaldığında, o tekrar geri çekti. İkisi de

hızlı nefes alıyorlardı. “Orası Never-Was’taki odalarımından biriydi. Ya sen?” dedi.

Kız yavaşça gülümsedi, karanlıkta bunu görebiliyor mu diye merak ederek. “Ben mi? Never-Was’taki şatoda mı? Elbette. Bir yatak vardı ve senin yüzünü takmış bir korrigon, tüm aşk hayallerimi gerçeğe dönüştürmeye hazırdı.”

Louis kaba bir şey mırıldandı. Saç bandını çıkarmıştı ve saçları neredeyse tamamen dağınıktı. Saçlarını bir kenara itti ve hassas boğazına nefesini üfledi, dişlerini omzunun birleştiği yere kadar indirdi, o bölgedeki cildi sertçe ısırdı, ta ki kız ona doğru kıvrılana kadar, sonra dedi ki, “Aşk hayallerin neydi?”

“Rüyamda...” Tereddüt etti, ama aralarındaki gölgelerin içinde yalanlara yer yoktu. “Beni fethetmekten zevk almayan birinin bana dokunacağını gördüm rüyamda.”

Louis sessiz kaldı. Sonra, “Güzel bir rüya,” dedi. Ama sesi hüznüydü. Elleri gevşemişti. Kız, aniden utangaçlaşarak, “Elbisemi düzgünce bir kenara koymalıyım. Böylece buruşmaz,” dedi.

“Yatağın ayak ucunda bir sandık var... Hayır, ben yaparım. Ayakların yeterince morarmış zaten.”

Kız yatağa oturdu. Karanlıkta bir yerlerde giysiler hışırdadı ve Louis geri geldiğinde vücudu sıcaktı. Gömlek ve çorapları dışında her şeyi çıkarmıştı.

Louis yatağın kenarına, onun yanına oturdu ve kız omzuna yaslandı. Elini kızın saçlarının altından, ensesine doladı. Ancak bu kadar yakın olduğunda, omzundan eline doğru yayılan gerginliğini hissedebiliyordu.

“Üşüdün mü? Uzan,” dedi ve yığılmış battaniyelerin altına, kadının yanına uzandı. Kadının onu zar zor görebiliyordu, ama dirseğine ve

serbest eliyle, tereddüt ederek, onun sıcaklığını hissedebileceği kadar yakın bir mesafede asılı kaldı. “Anne?”

"Ben iyiyim." Elini uzattı, onun koyu renk saçlarını buldu ve ağzını kendininkine çekti; vücudunun ağırlığı onu tatmin ediyordu. Onu öptü, bir eliyle çenesini geriye doğru eğdi, diğer eliyle geceliğinin boynundaki ipi çözdü, elini içeri sokup göğsünü hafifçe kavrayana kadar gevşetti. Ve orada durmaktan memnun görünüyordu, onu yavaşça öpüyor, parmakları arasında meme ucunu yuvarlıyor, onun çekingenliğini ortadan kaldırıyor.

“Louis,” dedi, kendi sesini bile tanıyamıyordu.

Onun memnuniyetle verdiği uzun bir iç çekişi duydu. “Tanrım, Anne, senin için kaç gece yarı çılgın bir halde yatağa girdim ve bunun için kendimden nefret ettim? Şimdi bana yalvaracak mısın? Yoksa yalvarması gereken ben miyim?”

"Saçmalama. Kim yalvarıyor? Ben istiyorum..." Sözüünü kesmişti. Ona sıkıca sarılmıştı ve bunu nasıl söyleyeceğini bilemiyordu.

"Öyle mi?" diye sordu. "O zaman otur." Onu kaldırdı, böylece geceliğini çıkarabilecekti. Gömleği kayboldu, çorapları da, ve onu yanına çektiğinde, meme uçlarındaki boşta duran parmakların yerini ağzı aldığı anda, bin katına çıkan şaşırtıcı bir sıcaklık vardı.

Aşırı duyarlı tenine yaladı, emdi ve nefesini üfledi; kız, adamın dişlerinin arasından inlediği sesi duydu. Parmakları kızın uyluklarındaydı, ağzı ise kulağına değiyordu; nefes nefese, “Bacaklarını benim için aç,” dedi.

Bacaklarını ayırıp onu alsaydı, onun akılsızca sadece tepki vermesine izin verseydi, her şey daha kolay olabilirdi. Ama ona fethedilmekten korktuğunu söylemişti. Belki de bu, onun cevabıydı.

Titreyerek, bacaklarını onun için ayırdı, yorganları attıkları yerde havanın oraya dokunduğunu hissedene kadar, ve karanlıkta kızardığını biliyordu. Parmakları uyluklarında hafif ve saygılıydı, ama yine de elini arasına sokmadı; yaklaştı, sabırla parmaklarını kalçasının birleşim noktası boyunca gezdirerek onu kızdırdı. Sonunda, ona dokunması için duyduğu şiddetli ihtiyaçla, o kayan elin bileğini yakaladı. "Tanrı aşkına," dedi, gölgelerin içinde gülümsediğini neredeyse görebiliyordu ve sonunda, sonunda, elini istediği yere koydu. "Ben... Sen bana zarar vermeyeceksin."

Adam güldü ve sesinde acı dolu bir şey vardı. "Tüm bu sabırla kendime zarar verebilirim, tatlım." Ve bir parmağı onun içine kayd.

Vücudu o elin etrafında kaskatı kesildi, titriyordu; sanki o dokunuşu rahminde hissediyor ve dudaklarında hafifçe okşandığını hissediyormuş gibiydi. Bacaklarının onun elini sarmış olduğunu fark etti ve adamın yine onu beklediğini anladı. Ama adamın başparmağı uyluklarının birleştiği yere hafifçe değiyordu; onu bir kez, sonra bir kez daha hareket ettirdiğinde, uylukları gevşedi. "İşte böyle," diye fısıldadı adam, sesinde bir acı vardı, kız bacaklarını onun için açtığında, ve o muhteşem şey, adamın elinin cildine değdiği yerde oluşmaya başlamıştı. Kız o hissi kapatmaya çalıştığında, adamın diğer eli kızın dizini aşağı itti. "Ben..." diye başladı, ama sonra yaptı, tüm vücudu gerildi ve beyaz bir ışık şelalesi içinde paramparça oldu, ve ona sarıldığını fark etti, uylukları ıslaktı, sonra yine onun altındaydı, o da dizini yukarı çekmişti, ve o ıslaklığa sürtündüğünü hissetti.

Göğüsleri, onun yumuşak göğüslerine karşı hızla inip kalkıyordu, ağırlığı ön kollarının üzerindeydi.

"Sorun yok," diye fısıldadı, ama sonra konuşacak nefesi kalmadı çünkü o, tek bir hareketle kendini onun vücuduna bastırdı

ve o anda, onun olmayan hiçbir parçası kalmamıştı.

BÖLÜM

34

Zihni yavaş yavaş berraklaşıyordu. Aklına gelen ilk net düşünce, o şimşek çakmasını bir düzine meraklı gözün önünde, Louis'in sabrından yoksun olarak yaşamak nasıl olurdu, idi. Bu, içindeki bir şeyi öldürürdü. O, loş ışıktaki yüzünü inceliyordu. Ay daha da yükselmişti.

Ona gülümsedi. "Buna sevindim," dedi. "Ne olursa olsun."

Ay ışığında onu görebilmek için battaniyeleri çekmiş olduğunu fark etti; gözleri ateşliydi ve titrediğinde bakışları anlamlı bir hal aldı. "Ben de memnunum," dedi, başını göğsüne eğip orayı yalayıp. "Ama Tanrı aşkına, Anne, sen kendini herhangi bir krala pazarlık ederken ben sessizce kenarda duramam."

"Ama satacak bir şey kalmadı," dedi Anne, biraz hüzünlü bir duraklamadan sonra. "Ve yarının ne getireceğini bilmiyoruz. Ay ne zaman batacak? Şafak söküyor mu? Söktüğünde gitmeliyiz."

"Yakında batacak," dedi Louis. "Ve sanırım şafağa kadar zaman var. Uyuyabilirsen uyu."

Tekrar bir araya geldiklerinde, o hain pencereden gökyüzü hafifçe grileşiyordu, çatıya yağan yağmurun sesi hâlâ kesintisizdi. Rüyalarından, onun ağzı üzerinde uyandığında çıktı ve yeni

uyanmış bedeni çoktan ıslanmış ve esnekleşmişti; o içeri girdiğinde bacaklarını onun etrafına doladı ve sallanmaya başladı. O sefer daha sert davrandı; sanki acısını umursamıyormuş gibi onu aldı, aniden acı delici bir coşkuya dönüşene kadar onu itti.

Bu sefer o uyuyordu; Anne ise, şefkat dolu ve tamamen uyanık bir halde yataktan süzülüp kıyafetlerini buldu. Korseyi düzgünce bağlayamadı, ama onu gevşek bırakıp üzerine onun pelerinini giydi ve merdivenlerden aşağı süzüldü. Aşağıdaki duvarlardaki duvar halıları şafak ışığında görünür hale gelmişti. Daha önce yorgunluktan bakamadığı için şimdi onları inceledi. Masmavi denizde oynayan deniz ejderhaları ve atlar.

Dışarıda ayak sesleri ve konuşmalar duydu. Sessizce dış kapıya gitti ve kapıyı açtı.

Serin şafak ışığında bir kadın eve doğru yürüyordu. Genç, hamile ve çok güzeldi. Ve bir korrigan. Sarı gözleri, ince parmakları ve dişlerinin sayısı onu ele veriyordu. Uzun saçlarına bir taç örülmüştü ve cüppesi ipekti. Saçları nemliydi ve gözleri parlıyordu. Yaşlı adam hareketsiz durup onun yaklaşmasını izledi. Anne'nin duyabileceği kadar yüksek sesle, "Ejderhalardan mı geldin, canım?" dedi.

"Evet," dedi. "Ama çocuk doğana kadar bir daha gitmeyeceğim. Deniz soğuk. Atlarla yetinmek zorundayım." Gülümsayarak onu öptü ve soluk şafak ışığına doğru yürüdü. Anne'in çatıda duyduğu yağmur, kızın saçlarını ıslattı. Sonra bir anda ortadan kayboldu. *Anaon*, diye düşündü Anne.

Yaşlı adam sessizce durdu.

Louis'in pelerinini kendine daha sıkı sararak, kaşlarını çatarak dışarı çıktı.

Yaşlı adam ona döndü ve yüzü hüznü anılarla doluydu.

Anne, “Çocukken, bir insan kralının bir korriganed prensesiyle evlenip büyüdü bir şehri yönettiği hikayeyi çok severdim. Ama bu hanım doğum sırasında öldü ve hikayeye göre Gralon Meur adındaki kocası onu bulmak için Kayıp Topraklara gitti ve insanlar için sonsuza dek kayboldu.” dedi.

Yaşlı adam cevap vermedi.

Anne, “Bana adını söyler misin? Benim adım Anne ve ölümlü dünyada Brittany düşesiyim,” dedi.

Yaşlı adam, “Adımı hatırlamıyorum. Şimdi içeri gir. Aksi takdirde öleceksin.” dedi.

Anne yumuşak bir sesle, “Hikayede, Gralon Meur’un halkını seven iyi bir kral olduğu söyleniyor. Ama Kayıp Topraklar’da karısını bulup bulmadığını kimse bilmiyor.”

Yaşlı adam uzun ve yavaş bir nefes verdi. Bir süre durakladıktan sonra, “Sadece bu tek an,” dedi. “Onunla ilgili bulabildiğim tek şey bu. Ama bu yeterli. Her şafakta onu görüyorum ve her şafakta mutluyum.”

Anne, “Keris’i arıyorum,” dedi. “Oraya boğulmuş şehir diyorlar, çünkü kızınız Ahèz kötülüğe büründü ve şehir Kayıp Topraklar’a geri alındı. Korriganlar, onun karanlıkta orada mahsur kaldığını söylüyor. Bütün şehir mahsur kalmış.”

Yaşlı adamın gözleri sertleşti ve Anne ilk kez onda bir kral gördü. Şafak yavaşça söküyor, gece rüzgarı hâlâ ağaçların arasından soğuk esiyordu. “Şehir batmadı,” dedi sert bir sesle. “Şehir sonsuza dek ayakta kalacak.”

Anne nazıkçe, “Sonsuza kadar mahsur kalacak. Onu kurtarmaya geldim,” dedi.

Yaşlı adam hiçbir şey söylemedi.

“Oraya nasıl gideceğimi söyler misin?” dedi Anne.

Adam başını yavaşça ve ağır bir şekilde salladı. “Ben nereden bileyim? Kayıp Topraklar’dan geçeceksen, benim yolum senin yolun olmayacak. Belki bir tek boynuzlu at bulabilir, ama tek boynuzlu atlar nadiren insanların çocuklarına yardım eder ya da ölümlülerin hırslarını ödüllendirir.” Bütün bunları oldukça nazikçe söyledi. “Bence eve dönmelisin.”

Anne hareketsiz kaldı. “Anlıyorum,” dedi.

Elbette, diye düşündü Anne. Julien Moreau bu yüzden tek boynuzlu atları avlıyordu. Bu yüzden, onun yeteneğine sahip olduğumu öğrendiğinde beni istedi.

Gözlerini ormanın kenarına kaldırdı. “Ormanın hanımı, daha önce iki kez bana geldiniz,” dedi Anne. “Beni beklediniz ve ben nedenini bilmiyordum. Ama şimdi sanırım biliyorum. Tekrar gelecek misiniz?”

Gralon Meur keskin bir nefes aldı.

Tek boynuzlu at, yelesine karlar dolmuş halde, boynuzunda gümüş yaldızlı gibi parıldayan soğuk bir kış ışığıyla, ağaçların arasından ses çıkarmadan çıktı. Sonra karları silkeledi ve kendileriyle aynı şafakta belirdi. Boynunu gererek uzattı.

"Hanımefendi," diye fısıldadı Gralon Meur. Sanki gözleri kamaşmış ya da rüya görüyormuş gibi uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra Anne'ye döndü. "Görünüşe göre yanılmışım." Gözleri yumuşak ve biraz hüznüldü. "Gidin, size bereket diliyorum."

"Henüz gidemem," dedi Anne. "Benim... benim şövalyem içeride uyuyor."

Gralon onu ciddiyetle süzdü. "Keris şehrinden ne istiyorsun?"

Bu boş bir soru değildi. O, bu kayıp şehrin kralı olarak taç giymişti. Yalan söylenemezdi. Anne, "Keris'i ölümlülerin dünyasına geri getirmek istiyorum ve bu şehrin kraliçesi olarak taç giymek ve onun zarafetini Brittany'deki egemenliğime katmak istiyorum," dedi.

Gralon bir süre sessizce durdu. “Uzun zaman önce, hakiki hükümdarın sınavının tek boynuzlu at avlamak olduğunu söylemiştik. A unicorn never came to my daughter, yet I had her

benim yerime taç giydirdim, ama bundan sadece kötülük çıktı. Tek boynuzlu at sana geldi ve yolun denize çıkıyor, ama şunu söyleyeyim ki, Keris'in hükümdarlığı için yarışmak istiyorsan, sana yardım edecek hiçbir şövalye olmadan tek başına gitmelisin. Eğer meşru hükümdar olarak kabul edilmek istiyorsan, öyle olmalı.”

Anne hareketsiz kaldı. Uzaklara mı gitmeliydi? Peki Orléans uyandığında onun gittiğini görünce ne düşünecekti?

Bu yeni doğan aşk uğruna bir krallık şansını feda edecek miydi?

Cevap, iliklerine kadar yerleşmişti. *Hayır*, diye düşündü. *Asla*.

Fısıldadı, “Uyandığında—içeride—ona söyler misin—”

“Onu sana göndereceğim,” dedi Gralon Meur. “Eğer başarılı olursan, ona yol açılacaktır. Eğer olmazsan, o zaman bu peri diyarında ondan önce pek çok kişinin yaptığı gibi, arayışa çıkabilir ve kaderi ne getirirse onu kabul edebilir. Ama şimdi senin zamanın geldi ve tek boynuzlu at bekliyor. Git, hanımefendi. Hayır, bekle. Sana yardımcı olacak bir şeyim var.”

Adam hızla evin içine kayboldu; Anne ise bir an tereddüt ettikten sonra tek boynuzlu ata doğru yürüdü, ta ki gölgeleri ağaçların altında birleşene kadar. Tek boynuzlu at burnunu eğdi ve Anne’in avucuna sıcak nefesini üfledi. Koyu renkli gözleri sabit bir şekilde ona bakıyordu. En saf fildişi kadar beyaz olan çatallı toynaklarından biri yeşil zemini kazıdı.

"Hâlâ benden tam olarak ne istediğini bilmiyorum," dedi Anne. "Beni Keris'e götüreceksin?"

Tek boynuzlu at, ay ışığıyla parıldayan su gibi yelesini salladı. Anne, elini sıcak boynuna koydu. Tek boynuzlu at, bir midilliden daha uzun değildi. Kafası yuvarlak bir şekilde eğildi ve havayı çiçeklerin ve tuzlu denizin kokusuyla doldurdu.

Gralon Meur geri geldi ve elinde beyaz bir giysi vardı. "Malgven'im evlendiğimizde bunu giymişti.

Artık senin. Sanırım şehir bunu tanıyacaktır.”

Tek boynuzlu at boynunu yaşlı adama doğru uzattı ve boynuzunu hafifçe omzuna koydu.

Anne, durduğu yerde yırtık elbiselerini çıkardı ve Gralon Meur'un ona uzattığı elbiseyi giydi. Kimsenin yardımını olmadan giyebildi, çünkü bu, daha önce giydiği hiçbir şeye benzemiyordu; hafif, sade ve zarifti, her tarafı incilerle işlenmişti. Tek boynuzlu at avında beyaz giydiğini hatırladı. Eh, belki de bu uygun bir şeydi. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, nefes almakta zorlanıyordu.

"Ve bu," dedi adam ve ona bir yüzük uzattı. Üzerine oyulmuş bir mücevherle süslenmiş altın bir yüzük. Üzerinde bir deniz ejderhası figürü vardı. Yüzük parmaklarına çok büyüktü, bu yüzden adam, tek boynuzlu atın kuyruğundan kopardığı bir saç teliyle yüzüğü boynuna takmasına yardım etti.

Tek boynuzlu at toprağı tırmaladı.

Anne yumuşak bir sesle, “Lütfen, Orléans’a açıklamalısın. O anlamayacaktır.”

Yaşlı adam dik durdu. “İstenen her şeyi yapacağım, hanımefendi,” dedi. “Çünkü hem sevgiyi hem de görevi bilmiyorum mu? Ve bence o anlayacaktır. Çünkü o da bunun için doğdu, tıpkı sizin ya da benim gibi.”

Elini öptü. Sonra Anne tek boynuzlu ata döndü, tereddüt etti. Bu, kutsal bir şeye saygısızlık gibi gelmişti.

Ama tek boynuzlu at, sessiz bir cevap olarak çimlere diz çöktü.

Anne, rahat eyeriyle sevgili Jonquil'i düşündü. Ama tek boynuzlu atın sırtına çıktı ve hayvanın inceliğini gölgede bırakmayacak kadar küçüktü. Artık bir bakire kurbanı değil, tek boynuzlu atın zarafetini ve onunla birlikte alacakaranlık diyarına giden yolu koruyacak, hırslı bir kraliçe, diye düşündü.

Nefes kesen bir anda tüm bunları düşündü. Nefes kesen bir anda bir efsane doğdu.

Sonra tek boynuzlu at, salınan bir ok gibi fırladı; Anne yelesine sıkıca tutunurken, hızlarının yarattığı rüzgâr, gözlerini ardına kadar açmış olan kızın gözlerinden yaşları silip süpürdü.

Bu, sıradan bir ata binmekle kıyaslanamazdı. Öncelikle, tek boynuzlu atın toynakları yere neredeyse hiç sarsıntı yaratmadan değiyordu; sanki uçuyorlardı. Onları sürükleyen tek boynuzlu atın niyetiydi, ona yabancı bir zekâ. Belki de ona güvenmek delilikti. Belki de günahkâr, dinsiz bir davranıştı. Ama bu, hayatının en heyecan verici, en çılgın deneyimiydi.

Anne tüm gücüyle ona sarıldı, esen rüzgarda gözyaşlarını silerek düşen yelelerin arasından bakıyordu. Kayıp Topraklar'ın ne sonu ne de başlangıcı vardı. Kayıp şeylerden oluşan bir ülkede ne sınır olabilir ki? Ama gözlerine güzel manzaralar çarptı. Gri-mavi kuleli bir saray; başını yavaşça çeviren, dağ gibi bir adam; kırmızı harçla örülmüş, sanki korkunç bir demirci dükkanının ürünü gibi görünen siyah bir kule. Gözleri deniz yılanlarının pulları kadar gümüş rengi olan, elleri bir kadının koyu saçlarında olan bir figür. Bir havuzun yanında ağlayan, suya eğilmiş bir çocuk.

Sonra bir uçurumun tepesinden fırladılar ve Anne, tek boynuzlu at kayalıklardan aşağı atlarken çığlık atmamak için kendini zor tutarak, şaşkınlıktan başka bir şey yapamadı. Sonra önlerinde sadece saf deniz vardı, kum bir yol kadar sağlamdı; sonsuz suyun yanında dörtnala koşuyorlardı ve artık şafak vakti değil, alacakaranlıktı.

Sonra gece, üzerlerine çöken bir kılıç gibi çöktü ve ay denizin içine batıyordu. Anne, gün ışığının son ışınlarında denize doğru baktı ve kalbi bir anda sıkıştı; çünkü derinliklerde bir şey kıpırdanıyordu; bir gemi kadar büyük ama canlı ve kıvrımlı, saçaklı bir kafası vardı ve pullarından gümüş rengi su

. Ama bir an sonra, hızla yanlarından geçip gitmişlerdi ve Anne tekrar baktığında, sadece kıyıya hafifçe vuran deniz vardı.

Tüm kararlılığına rağmen koltuğunda sallanmaya başlamıştı ki, tek boynuzlu at aniden yürüyüş hızına geçti ve fildişi taçlı başını kaldırdı. Anne yüzündeki gözyaşlarını ve tuzu sildi ve gözlerini kısarak sahile baktı.

"Oh," dedi.

Önlerinde, ay ışığının son ışınlarında parıldayan istiridye kabuklarıyla döşenmiş beyaz bir geçit uzanıyordu. Su, geçidin her iki yanından da dalgalar halinde vuruyordu ve ötesinde, duvarlarla çevrili bir şehir vardı; deniz, sevgi dolu bir el gibi tembelce duvarların dibinde dalgalanıyordu.

Sanki bir festival gecesi için aydınlatılmış, altın uçlu kulelerin taçlarına doğru yükselen devasa bir yıldız yığını gibi görünüyordu. Pencere ve sokaklar parlıyordu, sarmal sokakların katmanlarında ateşler titriyordu, mücevher işçiliği kadar mükemmeldi. O solan ışıktaki bile, sanki o ateşle aydınlatılmış çatılar gizli yerler barındırıyormuş gibi renkleri ayırt edebiliyordu: bahçeler, belki de boyalı şapeller.

Bir an için rüya gördüğünden emin oldu.

Sonra tuz, fukus yosunu ve balık kokusu burnuna geldi; duvarların ötesindeki denizde, fenerlerle süslenmiş siyah bir orman gibi görünen gemilerin direklerini belirsiz bir şekilde gördü. Her şey gerçektir. Her şey keskin bir gerçeklikteydi. Burası Keris'ti, Brittany'nin batık mücevheri. Ama batık değildi. Bin yıldır kimsenin görmediği Kayıp Topraklar'da parıldıyordu. Nantes'tan daha büyüktü ve daha güzeldi.

Bu, onun şimdiye kadar gördüğü en güzel şeydi.

Lambalar ışıklarını suyun üzerine parıldayarak yayıyordu, ama tek boynuzlu at ışığın ulaşamayacağı bir yerde duruyordu, artık sessizdi, yanları going in and out. One ivory hoof stroked hissing

kumlara; başını salladı ve arka ayakları üzerinde dikilmek üzere olan bir at gibi ağırlığını kaydırđı. Anne aceleyle kaydı ve tek boynuzlu at, dengede kalması için yelesine tutunmasına izin verdi.

Bütün bunları —insanları, tarihi ve taşları— nasıl ölümlü dünyaya geri getirebilirdi? Şehri farklı bir ışıktaki —ay ışığında, gün ışığında— görmeye çalıştı ama hiçbir şey değişmedi. Şehir, tek başına kendi iradesiyle değiştirebileceği kadar büyük, kendinden fazla geliyordu.

Tek boynuzlu ata yumuşak bir sesle, “Büyücülük hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrendim. Ama şimdi ne yapacağımı bilmiyorum,” dedi.

Tek boynuzlu at, onu bir süre daha sessizce izledi. Sonra beyaz boynu kıvrıldı; deniz köpüğü gibi parıldıyordu. Bazı yaratıkların yeri ahır ya da at barınağıydı, bazılarınıninki ormandı; ama bu yaratığın yeri, şüphesiz gökyüzünün denizle buluştuğu o sınır bölgeleriydi. Kayıp Topraklar’ın ölümlü dünyayla kesiştiği yerlerdi.

Sonra tek boynuzlu at, boynuzuyla kendi yanını kesti.

"Oh!" diye bağırdı Anne. "Oh, *hayır*." Kanamayı durdurmak için içgüdüsel olarak iki elini uzattı, ama kıl payı durdu. Kesik derindi ve kan, deniz ejderhasının gibi gümüş rengindeydi; aşağı akıp beyaz postu lekeledi. Ona dokunursa ne olurdu? Deniz ejderhasının kanı ona güç vermiş, Nantes'ten kaçmasını mümkün kılmıştı. Aynı zamanda onu neredeyse öldürmüştü.

Tek boynuzlu atın kanı, bu kayıp şehirde iradesini kullanmasına izin verecek miydi? Ne pahasına?

Tek boynuzlu atın gözü bir cevap barındırıyor gibiydi. Bedel kendisiydi ve her zaman öyle olmuştu. Şehri kurtarmak istiyorsa, bunu yapabilirdi, ama onu çakıl taşlarının üzerinde ölü olarak bulurlardı. Güç hayalleri sadece hayaldi ve Kayıp Topraklar bile onları gerçeğe dönüştüremezdi. O bir

kurban olarak doğmuştu, başka bir şey değildi. Kayıp Topraklar'ın çizdiği gibi, ruhunun gerçeği buydu.

Elleri kanın üzerinde durdu. "Sonra beni iyileştiremez misin?" diye sordu Anne tek boynuzlu ata, dehşete kapılmış, bıçak gibi keskin, bilgi isteyen bir hükümdar gibi.

Tek boynuzlu atın karanlık gözü hayır dedi, iyileşme olmayacaktı. Anne tüm benliğinin sınırlarını yırtıp atmıştı ve tek boynuzlu atın bile onaramayacağı şeyler vardı. *Bunu sen istedin. Bunun için ne vereceksin?*

Anne ölmek istemiyordu. Louis'i, kardeşlerini tekrar görmek, bir ziyafete ya da konsey toplantısına katılmak istiyordu. Koruyacağı, seveceği ve savunacağı bir krallık istiyordu. Ve yine de, tek boynuzlu atın gözlerinde kendi ölümünü görerek, bu tanrının unuttuğu sahilde duruyordu.

Anne öfkelenmeye başlamıştı.

"Hayır," dedi Anne yüksek sesle. "Bu doğru değil. Belki de bin yıl önceki kraliçeler, halkları uğruna canlarını feda etmek üzere doğmuşlardı." Rahatsız bir hisle, Brittany'nin özgürlük şansı uğruna her şeyini feda etmeye ne kadar yaklaştığını hatırladı. "Ama dünya değişti." Tek boynuzlu ata döndü; hayvan bir adım geriye çekildi ve ona, yemin edebileceği kadar şaşkın bir bakışla baktı. "Bir sahilde tek başına durup,

xml-ph-0002@d

—"uzaklara gitmeyi seçmek, evimin yönetimini başkalarına bırakmak, tüm varlığımı feda etmek, çünkü benim için önemli olan tek şey bedenimin mirasçıları mı?"

Şaşkın tek boynuzlu ata doğru ilerledi, at ise belirsiz bir içgüdüyle başını eğdi. Anne, mızrak kadar keskin ucu göğüs kemiğine değene kadar ilerledi. "Bir hükümdar şehit değildir," diye fısıldadı, sesi tıslayacak kadar keskin, hiç de güzel değildi. "Bir hükümdar birçok kişiyi bir araya getirir, insanları bir ulus haline getirir; bir hükümdar aynı zamanda bir büyücüdür, çünkü

halkının sadece hayalini kurduğu şeyleri gerçeğe dönüştürebilir. Senin sınırın ya da benim krallığım için ölmeyeceğim. Onlar için yaşayacağım.”

Tek boynuzlu atın burun delikleri genişledi.

"Bence başka bir yol var," dedi. "Eğer bana yardım edersen. Beni şehre götürürsen."

Tek boynuzlu atın kulakları düzleşti. Anne gözlerini kısarak, "O kadar yolu yürüyemem. Ve bence at üstünde gidersem daha etkileyici olurum." dedi.

Tek boynuzlu at ona baktı.

Anne, "Evet, evet—hepsi son derece tatsız, benim güzel yaratığım, ama ben sadece ölümümünden ibaret değilim, sen de sadece kanından ibaret değilsin. Kayıp Topraklar buna şahit olsun." dedi. Parmakları, yaralı yan tarafın üzerinde durdu. "Bana yardım eder misin?"

Bekledi.

Canavar tereddütle kumlara diz çöktü. Anne tekrar atına binerken, tek boynuzlu atın yanındaki yaranın kapandığını gördü. Bunun imkânsızlığı onu sarsmıştı, ama imkânsızlıkları alıp onları gerçeğe dönüştürmek, karar vermek ve hükmetmek, tüm hayatının işi idi. Tekrar elini, tek boynuzlu atın yelesinin ağır, ipeksi ağırlığının altındaki boynuna koydu.

"Kendi hikayemizi yazmaya ne dersin?" diye fısıldadı. "Gel."

Tek boynuzlu at kulağını eğdi ve homurdandı, ama yürümeye başladı.

Ay sonunda denize battı ve geriye sadece şehir kaldı; alev gibi, şenlik içinde, çiçeklerin ve deniz yosununun kokusuna bürünmüş, bin yıl önce ölümlülerin dünyasından kaybolmuş bir şehir.

Kumları geçip beyaz yola, geçide ve kapılara doğru ilerlediler; kapılar, parlak gecede sedef gibi parlıyor, ateşle

kırmızıya bürünmüş, parlak gecede. Tek boynuzlu atın kulakları tedirgin bir şekilde kıpırdadı.

Kapılar ardına kadar açıktı ve çiçeklerle, deniz ejderhasının amblemini taşıyan flamalarla süslenmişti. Çiçekler, sanki bütün gün sıcağın altında kalmış gibi sarkmıştı, ama tek sorun buydu. O sabah çelenkler halinde örülmüş olsalar bile. İlk evlerin ötesinde meşalelerin titrek ışıkları görünüyordu; şenlikten gelen bağırışlar ve ayak sesleri duyuluyordu.

Tek boynuzlu at çiçeklerin önünden geçerken, çiçekler canlandı ve sarkmış yapraklarına taze bir renk geldi.

Zemin dik değil ama sürekli bir eğimle yükseliyordu ve Anne yürümek zorunda olmadığı için memnundu.

İçeriye doğru ilerledikçe, şehirde sanki eski ter taşların içine işlemiş gibi keskin, bayat bir koku vardı.

İki ya da belki üç dönüşten fazla sürmeden Anne, ileride ışıklar gördü ve şaşkınlıkla, insanlarla dolu bir caddeye ulaştı. Bir geçit töreni için toplanıyorlardı. Parfümlü meşalelerin kokusunu aldı, bitkin binicileriyle çok sayıda çılgın gözlü at gördü. Başlarının üzerinde deniz ejderhalarının uçurtmaları süzülüyordu, kostümler fantastik kumaşlardan yapılmıştı. Kahkahalar. Ama bu histerik bir kahkahaydı ve geçit töreni, başlangıç aşamasında bir isyan havası taşıyordu; insanlar koşuyor ve acı verici bir kafa karışıklığıyla çılgın yüzlerle gülüyorlardı. Giysilerinin hepsi güzeldi, ama kırışik ve kirliydi.

Anne bir an için Louis'i ve kılıcını diledi. Ama hayır. Kavga istemiyordu. Bu insanların onunla olmasını istiyordu.

O ve tek boynuzlu at, ikisi de küçüktü, taştan bir evin en derin gölgesinde saklanıyorlardı ve Anne, tedirgin tek boynuzlu atın, görünmemeleri için bir şekilde başka bir yerin karanlığını kendi etrafına çekmiş olabileceğinden şüpheleniyordu.

“Hadi,” diye fısıldadı korkmuş tek boynuzlu ata ve ona kendi cesaretinden, kendi

kendine güveninden. Bir düşes, yalnızsa düşes sayılmazdı. Bir sarayı, bir krallığı ya da bir ulusu oluşturan, aynı ipe sıkıca tutunup çeken birçok eldi.

Birlikte kalabalığın içine çıktılar.

En yakınındaki, gözleri donuk ve boş bakan kadın döndü. Yüzüne farkındalık geldi ve donakaldı. Onun hareketsizliği, boyunlarını uzatan kalabalığa dev bir dalga gibi yayıldı. Kafalar döndü; gürültü kesildi. Anne fısıldadı, "Daha yükseğe çıkmalıyız."

Tek boynuzlu atın kulaklarının eğimi artık açıkça sinirliydi, tüm o insan gözlerinin altında derisi titriyordu. Ama bir attan çok bir kedi gibi sıçradı, yeni oluşan geçit töreninin ortasındaki, ölü çiçeklerle kaplı, tek boynuzlu atın toynakları altında parıldayan bir tür yuvarlanan platforma. Festival gecesini burada ne kadar süredir geçirdiklerini biliyorlar mıydı?

Denizden esen rüzgara rağmen Anne, elbisesinin altında terliyordu. Biri sert, arkaik Bretonca bir dille, "Kimsiniz, hanımefendi?" diye seslendi.

Anne net bir şekilde cevap verdi: "Sizden yardım istemeye geldim."

Hepsi tedirgin bir şekilde kıpırdadılar. Gözlerini tek boynuzlu attan ayıramıyorlardı. Yanakları gerginleşmişti; Anne, işler kötü giderse taş sokağa atılacağını, tüm iddialarının toza dönüşeceğini ve tek boynuzlu atın ölümlülerin dünyasına geri kaçacağını hissetti. Ama şimdilik, tek boynuzlu at ona hâlâ güveniyordu.

"Ne tür bir yardım?" diye sordu bir başkası.

"Bu gerçek değil," dedi bir ses. "O bir anaon, Kayıp Topraklar'dan kaçmış bir başıboş."

"Kayıp Topraklar'dasınız," dedi Anne, ve onlar mırıldandılar. "Bana yardım ederseniz, sizi dünyaya geri getirmek için geldim." Aniden, platformdan kaydı ve

doğruca kalabalığın içine yürüdü. "Ben bir hayalet miyim?" diye sordu ve elini uzattı.

Konuşan kişi inatçı, yarı sarhoş, bitkin ve korkmuş görünüyordu. Ama bir kadın elini uzattı ve tek boynuzlu atın uzun yelesinden hâlâ sıcak olan Anne'nin elini sıktı. Anne, tek boynuzlu atın ışığının hepsinin bakan gözlerinde yansıdığını gördü.

"Tanrım," diye fısıldadı konuşan kişi.

Anne sesini yükselterek, "Kaleye gitmeliyim," dedi.

Endişeli yüzler, dehşet. "Hayır, oraya gitme," diye başka bir ses duyuldu. "Kraliçe Ahèz'in muhafızları seni durduracak. Hoşnutsuzluk gösterenlere karşı çok sert davranırlar. Suçluların kafaları mızraklara geçirilip deniz duvarına asılır."

Anne hemen cevap vermedi. Sürpriz bir şekilde, tek boynuzlu atın burnunun omzuna hafifçe dokunduğunu hissetti. Tek boynuzlu at, kalabalığa göğüs gererek ona gelmişti. Meşale ışığı, atın kürkünü kızıl bir renge boyadı, Anne'in elbisesindeki incilerde parıldadı. Anne, platformun kenarını kullanarak, elinden geldiğince zarif bir şekilde tekrar ata bindi. Kalabalığın mırıldanmaları daha da yükseldi. Yeni bulunduğu yerden Anne onlara seslendi: "Sadece bir ziyarette ne küstahlık var ki?"

"Kimseye izin verilmiyor. Sadece hanımefendi ve yakınları var. Bazıları, bir zamanlar çok güzel bir kraliyet korriganının geldiğini ve kraliçenin ona aşık olduğunu fısıldıyor. Ama o sadece onu lanetledi ve şimdi kimse girip çıkamıyor."

"Kendi halkından bu kadar uzakta yaşayan bir kraliçe, zavallı ve korkak bir kraliçedir," dedi Anne yumuşak bir sesle.

"O korkmuyor!" diye haykırdı başka bir ses. "Onun şövalyeleri var; büyücüleri var."

"Kilitli kapılar ardında yaşayan bir hükümdar korkar. Ve belki de haklıdır. Muhafızları ve büyücüleri şehirdeki herkesin kafasını kesip mızrağa geçiremez. Keris halkı bir tiranın yumruğunun altında ezilecek mi?"

“O bir büyücü,” dedi başka bir ses. “Şimdiye kadar doğmuş en büyük büyücü. Annesi bir korrigandı. Kraliçe ne isterse onu yapacak. Her zaman ne isterse onu yaptı ve iyi kalpli babası bu kötülüğü görmedi.”

Anne öne eğildi, parmaklarını tek boynuzlu atın yelesine doladı, sesini duyurmak için çaba gösterdi. “Bir kraliçenin halkının zararına kendi keyfini tatmin etmesi gerektiğini düşünmüyorum. Her gece, sizi bırakmayacak bir büyüün etkisiyle burada, onunla birlikte mahsur kaldığınızı biliyor musunuz? *Kayıp Topraklar’da ne kadar süredir olduğunuzu biliyor musunuz?*”

Biliyorlar mıydı? Anne, rüya gördüğünü yeni fark eden bir rüyacının bulanıklığıyla, bildiklerini düşündü.

Başka bir ses, boğuk bir sesle, “Biz lanetlendik,” dedi.

“Kimse kurtuluştan mahrum değildir,” dedi Anne.

“Kimsiniz, hanımefendi?” diye sordu birkaç ses.

Tek boynuzlu atın boynuzunda titreyen meşale ışığının ötesinden, onlara sabit bir bakışla karşılık verdi. “Adım Brittany’li Anne. Ve size şunu söyleyeyim: Bin yıldır Kayıp Topraklar’dasınız, her gece aynı şey tekrarlanıyor. Ama bana yardım ederseniz, şafağı getirebiliriz.”

“Nasıl yardım edeceğiz?” dedi biri.

O da şöyle dedi: “Birlikte saraya gidip büyücü kraliçenizden bunu talep etmeliyiz. Benimle gelir misiniz, korkmaz mısınız?”

O anda kalabalıktan bir gürültü yükseldi, büyük, hırıltılı bir mırıldanma. Biri bağırdı, “Korkuyoruz! Muhafızlar var. Büyüler var. O tüm dünyanın kraliçesi!”

Anne karşılık verdi: “Sadece o, dünyanızı küçülttüğü için! Onu tek bir gecenin sınırları içine hapsetti ve hepinizin yaşam dünyasından kopardı. Ama cesurlar esareti sonsuza dek tahammül etmezler. Ve kendini kurtarmak, bütün bir ulusun görevidir.”

Bağırdılar, gürültü dalgalar halinde yükseldi. Tek boynuzlu at şaşkınlıkla arka ayakları üzerinde yükseldi, meşale ışığı uçan yelesinde parladı. Anne artık korkusuzca onunla birlikte hareket etti ve sesi kalabalığın sesini bastırdı. “Benimle gelir misiniz?”

Onların olumlu yanıtı şehri sarsmıştı. Bütün şehir, denizden çıkan bir ejderha gibi uyanmaya başladı. Haber yayıldıkça sokaklar giderek daha fazla insanla doldu; bazılarının silahları vardı, bazıları ise çok güzel atlara biniyordu. “Artık bizi takip edecekler,” dedi Anne tek boynuzlu ata, o geceyle hiçbir ilgisi olmayan, ama tüm hayatıyla ilgili olan bir şiddetle. "İşte bu yüzden ben kimseye fedakarlığın örneği olarak bir faydam yok!"

Tek boynuzlu at kulak kabarttı, sonra Anne'nin dokunuşuyla döndü ve yükselen caddeden yukarıdaki kaleye ve saraya doğru ilerledi.

Ve şehir de onlarla birlikte geldi. Arkalarındaki caddede giderek daha fazla insan toplandı, atlılar ve yayalar birbirine sıkışıp kalmıştı. Sokaklar, tutunmayı kolaylaştırmak için çentikli mermer levhalarla döşenmişti ve meşalelerin ışığında pembe bir renk alıyordu.

Ancak yol korumasız değildi.

Bunu ilk fark eden tek boynuzlu attı; durdu ve başını kaldırdı. Anne de zar zor gördü; gece gökyüzünde sıçrayan soğuk bir ışık, ardından önlerindeki caddeyi yaran bir şimşek, uzak bir fırtınanın parçası, büyüyle yeryüzüne fırlatılmış. İnsanlar çığlık attı. Biri bağırdı, “Bu onun büyücülerinin işi; bizi öldürecekler!”

Anne bulutların kenarındaki tersliği gördü, geldikleri geceyi kısaca gördü, denizin tamamı şimşeklerle parlıyordu, tek boynuzlu atın boynuzu da onunla birlikte parlıyordu. Sonra sertçe nefes aldı ve fırtınayı geri itti. Tek boynuzlu atın varlığı, kafasındaki şiddetli acıyı hafifletiyor gibiydi. Yoluna devam etti.

Bir sonraki tuzak daha da kötüydü; gerçeküstü bir gün ışığı altında, üzerlerine yuvarlanan bir taş seli.

Anne tek boynuzlu ata seslendi ve birlikte o ışığın içine daldılar, taşları kendi zamanlarına geri gönderdiler, çoktan yok olmuş bir uçurumdan aşağı düşen taşlar. Yine, cadde önlerinde boş duruyordu. Bu sefer başı daha az ağrıyordu. Tek boynuzlu atın canlı yelesinin, ellerini okşamasının bir şekilde yardımcı olduğunu düşündü.

Arkasındaki kalabalığın gürültüsü on bin fırtınanın gürültüsü gibiydi; yaptıklarını görmüşlerdi.

Anne, “Çanları çalın. Gece bitiyor,” diye seslendi.

Yüzlerine bir ışık vurdu. Keris'teki tüm çanlar çalmaya başladı.

Arkadaşlarıyla birlikte sürüklenen bir adam ona bağırdı: “Ne yapıyorsun? Kraliçe bizi cezalandıracak!”

Yoldaşları onu görmezden geldi. Yine de tırmanmaya devam ettiler.

Beyaz mermer, yükselen bir spiral şeklinde inşa edilmiş bir şehir için pratik bir zemin değildi, ama tek boynuzlu atın çatallı toynakları keçilerininkinden daha sağlamdı. Bazıları ilerlerken şarkı söylüyordu, çanların sesine uyarak ritmi tutuyorlardı.

Kale ve sarayı, Keris'in tepesini büyük bir taç gibi süslüyordu ve sonunda, kapısı yol gibi beyaz parıldayarak önlerinde belirdi. İçeride muhafızlar duruyordu: daha da büyük atların üzerinde, kırmızı deri zırhlar giymiş, eski Romalılar gibi kanatlı zırhlı büyük adamlar. Taş gibi yüzlerle, bağırişan kalabalığın yaklaşmasını izliyorlardı.

Anne derin bir nefes aldı. Bu büyük bir kapıydı, belki de aşılmazdı. Kapıyı basabilirlerdi, ama insanlar ölecekti.

Kapılar her zaman orada mıydı?

Işık ve gölgenin katmanlarına bakarak düşündü: *Hayır*. Bir zamanlar Keris sarayı, şehre açık, şehrin de dünyaya açık, misafirperver bir yerdi.

Böylece, o ışık büyük, açık bir kemerli geçidin üzerine parladığında, geçmiş i şimdiki zamana karşı çekerek ona uzandı. Ve bunu yaptığında, kapılar ortadan kayboldu.

Bunu duyunca tereddüt etti, baş ağrısı yeniden baş göstermişti. Ancak nöbet tutan şövalyeler de korkuyla bir adım geriye çekilmişti. Tek boynuzlu ata seslendi; at başını eğip hücum a geçti, tüm halk ise tezahüratlarla onu takip ederek arkadan akın etti. Tek boynuzlu at, düşen bir yıldız gibi ileriye fırladı ve ondan kaçan büyük atların arasından koştu. Ve sonra Keris şehrinin tamamı, çılgınca, onun arkasında sarayın avlusuna akın etti; seyisler dışarı koşarak sorular soruyor, şehirdeki insanlara katılıyorlardı ve kılıçlarını çekmiş ama kimseyi öldürmemiş olan şaşkın şövalyeleri çevreliyorlardı.

Tek boynuzlu at döndü ve Anne, gecenin en karanlık saatinde olmalarına rağmen güneşin altında durduklarını hissetti; elbisesinin ve tek boynuzlu atın boynuzunun parıltısı şövalyelerin zırhlarında yansıyor du. İçlerinden biri miğferini kenara koydu ve Anne onun yüzünü gördü: bitkin, yaşlı, yorgun.

Anne, “Efendim, kime hizmet ediyorsunuz?” diye sordu.

"Gitmiş olan krala," diye fısıldadı şövalye. "Hanımım kraliçeye." Gözleri hayretle tek boynuzlu ata sabitlenmişti.

“Kralınız öldü,” dedi Anne, sesini yüksek tutarak. “Ama onu gördüm. Sevgili karısını aramak için Kayıp Topraklara gitti. Onu orada buldum ve bana bir zamanlar kraliçesinin giydiği bu inci elbiseyi verdi. Ayrıca bana deniz ejderhalarının armas ı olan yüzüğünü de verdi.” Boynundaki kordonu kopardı ve ışığın vurduğu yere doğru kaldırdı. "Ve bununla birlikte bana kutsamasını verdi. Çünkü uzun zamandır karanlıkta kaybolmuş olan şehirni kurtarmak istediğimi söyledim. Keris'in

Douarnenez Körfezi'nde, eskiden bulunduğu yerde gün ışığına çıkmalı bin yıl oldu.”

Kalabalığın arasında ıglıklar, öfke ve inanç sesleri yayıldı. Bir şövalye kılıcını gürültüyle yere düşürdü. “Öldük!” diye bağırdı biri. “Biz hayaletiz.”

"Kendi kaderinizi seçebilirsiniz!" diye karşılık verdi Anne. "Yine gün ışığında yaşamak ister misiniz?"

Yaşlı şövalye fısıldadı: "Bunu yapabilir misin, güzel gezgin? Bildiğim hiçbir büyü'nün gücü buna yetmez."

"Birlikte yapabiliriz," dedi Anne, sesini herkesin duyabileceğı şekilde yükselterek. Tüm kalbiyle haklı olduğunu umuyordu. "Ve belki kraliçe de bizim devamımıza katılır. Bu sarayın kapısını bizim için açar mısınız? Hiçbir ziyafet sonsuza kadar süremez."

Şövalye hâlâ tereddüt ediyordu, yorgun onuru yüzündeki korkuyla çatışyordu. “Krala yemin ettim, onun yerine ta giydiğinde kızına da yemin ettim. Bana kapıyı korumamı emretti.”

“*O sana verdiği yeminlere sadık kaldı mı?*” Anne’in sesi herkesin üzerinde yankılandı.

Yaşlı şövalye yavaşça attan indi. Ağır adımlarla kalenin büyük kapılarına doğru yürüdü ve tereddüt etti. Tek boynuzlu at başını biraz çevirdi ve eğik kulağıyla bir soru sordu.

“Beni içeri taşır mısın?” diye fısıldadı Anne.

Kulak sinirli bir şekilde seğirdi, ama tek boynuzlu at başını tekrar kapıya çevirdi.

Şövalye kapıları ardına kadar açtı ve kenara çekildi.

Doğuda şafak ışığı mıydı o? Belki de sadece açık denize yansıyan şehrin ışıklarından bir parça idi. Yaşlı şövalye tek boynuzlu atın yanında yürüyordu. Dedi ki, “Kraliçe seni öldürmek isteyecek. Sana o boğucu maskeyi takmak

. O tehlikeli biridir, hanımefendi.”

Anne cevap vermedi. Aslında, kalbi şaşkınlıkla dolmuştu. Isabeau kadar masallara düşkün olmamıştı, ama yine de Keris hakkında pek çok hikâye duymuştu. Yine de o sarayın gerçeği, tüm efsaneleri yalanlıyordu.

Never-Was, Korriganedler tarafından ölümlülerin mantığına aykırı bir şekilde inşa edilmişti. Brittany düklerinin kalesi doğanın kurallarına göre yapılmıştı; pratikti, ama hayret verici değildi. Oysa

Keris'teki saray, hem insanların hem de Korriganedlerin yetenekleriyle inşa edilmişti ve bu sayede her ikisinin en iyi özelliklerini bünyesinde barındırıyordu. Yükselen odalar birbirine zarif bir şekilde bağlanıyordu ve muhteşem imkansızlıkları barındırıyordu. Bir oda sütunlu ve ağaçlarla Bir halı çiçeklerle . Üçüncüsü ise saf ve kaynağı belli olmayan bir şafak ışığıyla aydınlanıyordu. Tek boynuzlu at hepsinin içinden geçti, ancak Anne onun ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyordu; boynuzundaki gün ışığı parıltısından, kaçıp gitmeye ne kadar yakın olduğunu görebiliyordu. Kalabalık onların peşinden koşuyor, ağlıyor ve şarkı söylüyordu. O onları kışkırtmıştı tüm becerisiyle; elinden geliyorsa, onları şimdi kontrol altına almalıydı.

Sonra önlerini bir kapı kesti, çok yüksek, yaldızlı demirle çerçevelenmiş ve dövme bronzlarla süslenmiş bir çift kapı. Kapıda kimse yoktu. Altından duman, şarap ve bozulmuş yemek kokusu sızıyordu.

"Aç şunu," dedi Anne, boğazını düğümleyen gerginliği şövalyenin görmemesi için çaba göstererek.

Şövalye iki kapıyı da açtı ve kenara çekildi.

Anne, sarayın görkemli bir yer olduğunu düşünmüştü. Ama diğer odalar, Keris'in büyük salonuyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Tavanın kemerleri, ağaç dalları kadar düzensiz ve dikkat çekiciydi ve soluk ışıklarla parıldıyordu. Zemin, taş işçiliğinin oluşturduğu güzel bir kaosla kaplıydı.

Yine de zemin yapış yapış ve lekeli, yer yer aşınmıştı ve hoş olmayan bir duman bulutu soluk ışıkları örtüyordu. Çanlar

dışında hala sesler geliyordu, ama boğuk, sanki sanki
sanki gece kendini yeniden hissettirebilirmiş gibi, bu antik yerin
tam kalbinde. büyük kalabalık dolu o odayı
giyinmiş ter ter lekeli ipek cüppeler giymişlerdi. Taş
ağaçların altında çiçekler gibi görünüyorlardı. Tek boynuzlu atı
gördüklerinde, hep birlikte kıpırdadılar. O kadar kumaşın
hareketinde, konuşmalarının ritminde, zaten kendini . .
aceleci mırıldanmalarda sanki onlar
şaşkınlıklarından

Anne'nin gözü, neredeyse içgüdüsel olarak, saray halkının gizli
bakışlarının yöneldiği nesneye kaydı.

Yüksek bir masada, ayakta duran genç bir kadın ona inanamayan
gözlerle bakıyordu. Alnında ateşli bir elmas taç, boynunda ve
kulaklarında mücevherler vardı; erimiş altın rengindeki gözleri ise
öfkeyle parlıyordu.

Efsanelerde bu kraliçenin adı Ahèz'di. Anahtarların hanımı.
Yarı korrigan, yarı ölümlü.

Efsaneler onun umursamazlığından ve şehvetli zalimliğinden
bahsederdi. Onun bu kadar genç olduğundan hiç
bahsetmemişlerdi.

Anne'in yaşında görünüyordu, daha fazla değil. İpek cüppesinin
deseni, kıyıya yakın yerlerde dantel gibi uzanan deniz köpüğü
gibiydi; cüppe genç vücudunu sarmalıyor, göğüslerini okşuyor,
altın rengi tenini güzelleştiriyordu. Örgülü saçları çiçeklerle
süslenmişti ve havaya kaldırdığı elinde ince, keskin tırnaklı
parmaklar vardı.

Sanki güzel ve şehvetli bir aynaya bakmak gibiydi. Belki
Ahèz için de durum aynıydı, çünkü şaşkınlıkla hareketsiz
kalmıştı. İnsanlar arkasındaki salona akın ediyordu, ama hepsi
durdu, sanki kraliçenin bakışlarında donmuş gibi.

"Çıkın dışarı!" diye bağırdı hanımefendi ve Anne, büyücülüğe
hazırlıklı olarak değişen ışığı izledi. Hiçbir şey olmadı. Kızın
gözleri tek boynuzlu ata sabitlenmişti. "Sonunda geldin mi?"
diye tek boynuzlu ata fısıldadı.

Anne tek boynuzlu atın sırtından kayarak indi ve eğildi. "Majesteleri."

Kraliçe, o eski Breton dilinde soğuk bir sesle, "Kimsin sen?" dedi.

Anne, "Majestelerinin babasıyla tanıştım," dedi. Odada bir kıpırdanma oldu.

"Babam kayboldu," dedi kadın, daha da soğuk bir sesle. "Sen küstahsın." Ama elleri sıkıştı. Bakışları yine Anne'den tek boynuzlu ata kaydı.

"Evet, o kayboldu. Ama onu buldum, sadece kısa bir süreliğine de olsa," dedi Anne. "O, kızı olan sana, hiçbir şehrin sonsuza kadar karanlıkta kalmaması gerektiğini söylerdi."

"İstersem olur! Hoşuma gidiyor. Her gece bir ziyafet var ve beni sevecek yeni bir insan."

Odadaki insanlar nefes almıyor gibiydiler.

Kraliçe ekledi: "Babam beni terk etti. Annemi aramaya gitti. Onu en çok seviyordu; beni hiç sevmiyordu. Burada söz hakkı yok. Onun sözlerini söyleyen herkesi öldüreceğim. Seni de öldüreceğim."

Salon, keskin bir öğle ışııyla doldu. Anne'nin tepki verebilmesi için sadece bir nefeslik zamanı vardı ve ne olacağını anlaması için sadece deniz kokusunu hızlıca alması yeterliydi. Kendinde olduğunu bilmediği bir güçle, yaratık yana kaçarken kendini beceriksizce tek boynuzlu ata attı.

Sonra, Nantes'e geleninden bile daha büyük bir deniz ejderhası yerde kıvranmaya başladı. Üzerine atıldı, tek boynuzlu at boynuzunun ucuyla ejderhanın ağzının kenarını yakaladı ve ejderha ağzı açık bir şekilde geri çekildi.

Anne, *"Deniz ejderhalarının insanların diyarını terk etmelerine şaşmamalı, madem ki sürekli delilerin silahı olarak kullanılıyorlar,"* diye düşündü.

Ejderha arka ayakları üzerinde yükseldi ve tek boynuzlu at da buna karşılık olarak arka ayakları üzerinde yükseldi, çığlık attı ve Anne ona, "Yardım et! Nereden geldiğini görmüyor musun? Suyun üzerindeki ışığı?" diye bağırdı.

Işık parladı ve deniz ejderhası ona doğru kıvrıldı. Anne, iki yumruğu büyüklüğünde, gümüş rengi ve bilge gözlerini gördü. Ağzından çıkan soğuk kan, yanağına ağır bir şekilde düştüğünde hissetti.

Sonra deniz suyuyla kaplı bir zemin dışında hiçbir şey kalmadı ve Anne, kanın ıslısının şimdiden vücudunda etkisini gösterdiğini hissetti, başı dönüyordu. Tek boynuzlu atı dürttü, o da kraliçenin yanına gelene kadar ilerledi. Ahèz, deniz ejderhasını çağıran gün ışığıyla hâlâ parıldayan kendi ellerine inanamayan gözlerle bakıyordu. “Bu mümkün değil,” dedi.

Anne yumuşak bir sesle, “Babam da beni terk etti. Atı onu öldürdü, ama o yaşamak için tüm isteğini yitirmişti. Onun yasını tuttum; ona kızgındım. Ama bu zulüm için bir mazeret olamaz,” dedi.

"Sen kimsin ki benimle böyle konuşuyorsun?" diye sordu Ahèz. "Neden babamın yüzüğü sende? Sahtekar! Gaspçı! Bu kadını yakalayın, onu boğduracağım." Gözlerinde, erkeklerde ve kadınlarda zulme dönüşen bir çocuğun ölümcül bencilliği vardı.

Kimse kıpırdamadı.

“İşte babanızın yüzüğü,” dedi Anne ve onu masanın üzerine koydu.

Kraliçe haykırdı, “Kimse bu kadını öldürmeyecek mi? Tek boynuzlu atı öldürün ve boynuzunu bana getirin. Onları *istiyorum*. O benim ziyafetimi mahvetti.”

Anne, “Gün ışığını istemiyor musunuz, hanımefendi?” dedi.

“Neden yapayım ki?” diye tersledi. “Babam gün ışığını severdi, ben ise ondan nefret ediyorum.”

Salonu farklı bir ışık doldurdu, yeni bir büyü, aynı salonda başka bir günün gizli bir görüntüsü, korrigianların Kraliçesi Malgven, karnında büyük bir bebekle, ve kocası, taç giymiş Kral Gralon Meur, el ele tutuşmuşlardı. Sadece bir görüntü, iki hayalet çekilmiş bir yalnız çocuk

güç yükü altında. “Onlar sadece birbirlerini istiyorlardı,” dedi Ahèz. “Ben aşkımı bekliyorum. O gelene kadar ziyafetlerimi ve danslarımı yapacağım. Buna söyleyecek hiçbir şeyin yok, serseri.”

Anne temkinli bir şekilde sordu, “Aşkınızla tanıştınız mı, Majesteleri?” “Elbette tanıştım! Ziyafetlerimden birine geldi; bana sonsuza kadar seveceğini söyledi.” Çanlar daha yüksek sesle çalıyordu, artık duvarların ötesinden de duyuluyordu.

Anne, “O geri dönmeyecek,” dedi.

“Geri dönecek!” diye karşılık verdi kız. “Birisi geri dönmek zorunda. Ne babam, ne de annem, ama biri geri dönmeli! Bu *haksızlık*.”

"Kraliçe olmak adil değil," dedi Anne. "Ama sen başkaları için adalet sağlamak ve kendin için hiçbir şey beklememek üzere doğdun. Bunu yapmadın. Buradaki herkes buna şahit olacak. Ama şimdi bunu telafi edebilirsin. Şehri gün ışığına çıkarmama yardım et."

"İstemiyorum," dedi Ahèz, kollarını kavuşturarak. "Bu imkansız. Bu gece yeterince güzel; ben burada kalacağım."

Anne tek boynuzlu atın yelesini tuttu ve ışıklarla gölgelerin karmaşıklığına baktı, içinde hapsolmuş sonsuzluğu gördü. “Yapacak mısınız?” diye fısıldadı. “Ama senin iraden halkının iradesi değil.” Kalabalık odaya fısıldadı, “Şafağı ve yaşayan dünyayı hatırlayın.”

Hatırladılar. Ona inandılar. Aynı şeyi istiyorlardı ve o anda o, onların iradesinin aracıydı. Kalbinde bir arma gibi yer alan bu düşünceyle Anne, zihnini gün ışığı ve yaz denizi ile doldurdu.

Tek boynuzlu atın boynu elinin altında sıcaktı, üzerinde yine ejderhanın kanı vardı ve bir yerlerde, bir anlığına, ne ölümlü

ne de korrigan olan, o salona görünmeden girmiş ve deniz ejderhasının pulları rengindeki soğuk gözlerle onu izleyen bir adam gördü.

Bunu hiçbir büyücülüğün yapabileceğini düşünmüyordu. Kesinlikle onunki değil, hiç eğitimi yoktu. Ama bu insanlar kendi özgürlükleri için çılgındı.

Anne, kendisinde olmayan bir güçle Keris'i başladığı yere, insanların topraklarına, Douarnenez'in büyük koyuna sürükledi. Şafak ışığı sarayın yüksek kulesine vurduğunda, acı içini parçalarken çığlık attı.

Tek boynuzlu atın sırtından düştü. Ama şimdi onu tutan eller vardı, başkalarının gücü onu ayakta tutuyor, ayağa kalkmasına yardım ediyordu. O garip figürü aradığında, adam ortadan kaybolmuştu.

Şafak, yüksek pencerelerden kırmızı bir ışıkla parlıyordu.

Anne, tek boynuzlu atın boynuzunun yüzüne değen sıcaklığını hissetti; bu, iyileşmenin acısıydı. Ter içinde ve midesi bulanmış bir halde sendeledi; iradesi bir kez daha Ahèz'e yöneldi. "Gel ve gölgelerin değil, ışığın kraliçesi ol," dedi.

Ahèz sadece insanların sert yüzlerine, kılıçlı şövalyelere ve Anne'nin omzundaki tek boynuzlu ata baktı. Yüzü aniden buruştu. "Bunu neden yaptın? Mutluydum. Gece mükemmeldi." Tek boynuzlu ata bakarken yüzü nefretle doldu. "Dünyanın tüm tarlalarında avlandım ama sen bana hiç gelmedin. Babam bana deniz duvarlarının anahtarlarını verdi, ama ben gerçek kraliçe olmadığımı biliyordum, çünkü hiç bir tek boynuzlu ata dokunmamıştım. Benim olmayan bir yeri daha da çok nefret ediyordum. Sanırım o senin, serseri," dedi Anne'e acı bir şekilde, "ve sen onu almaya geldin."

Anne hiçbir şey söylemedi.

Yaşlı şövalye şöyle dedi: "Bu hanımefendi yüzüğü ve tek boynuzlu atın kutsamasını elinde tutuyor; Keris , haklı olarak yönetiliyor , iki dünyada yürüyen yaratık tarafından

iki dünyada yürüyen yaratık tarafından kutsanmış.”

“O benim!” diye bağırdı Ahèz. “Onu miras aldım! Babam bana verdi.”

Vahşi bir hareketle, masanın üzerinde duran altın maskeyi kaptı ve kendini Anne'ye attı. Şövalyenin kılıcı tıslayarak kınından çıktı, ama o çok yavaştı. Daha hızlı hareket eden tek boynuzluydu; boynuzu Ahèz'in omzunu deldi ve o, cüppesinde yayılan bir lekeyle geriye düştü.

Tek boynuzlu at hareketsizdi. O karanlık gözlerde şefkat vardı, ama merhamet yoktu.

"Ben kraliçeyim," dedi Ahèz. Altın maskeyi iki eliyle tuttu. Boğucu maske. "Ben kraliçeyim," diye tekrarladi ve maskeyi yüzüne taktı.

"Hayır!" diye bağırdı Anne. Ama yaşlı şövalye sadece, "Bu adil," dedi.

Dışarıda kuşlar cıvıldıyordu. Anne aniden dizlerinin üzerine çöktü. Ölüyor mu diye merak etti. Ama bu sadece yorgunluktan kaynaklanıyordu. Ne kan ne de büyü onu öldürmemişti; zira o şehrin tüm halkı onun yanındaydı; iradesini kendi iradelerinin bir aracı haline getirerek onu ayakta tutuyorlardı. Şövalye kolunu uzattı ve Anne zorlukla ayağa kalktı.

Tek boynuzlu atın gözlerine baktı.

Ve Anne, hâlâ sersemlemiş bir halde, elini boynuzuna koydu ve fısıldadı: "Teşekkür ederim."

Tek boynuzlu at kulaklarını geriye yatırdı ve koştu. Bir geyik ya da bir ışık zerresi gibi, Kayıp Topraklar'ın karanlığına doğru koştu. Toynakları taşlara, sonra görünmeyen yosunlara vurdu. Ve sonra hiçbir şeye.

Anne, kargaşalı kalabalığın içinde tek başına kalmıştı. "Kraliçe öldü," dedi. "Ve güneş doğuyor. Uzun şölen bitti. Yatağınıza gidin."

Kimse kıpırdamadı. Şövalye, "Ne istiyorsunuz, hanımefendi?" dedi.

Anne, "Keris halkının, Kayıp Topraklar'ın boş hayaletleri olarak değil, insanlar olarak yaşamasını istiyorum. Burası, isteksiz ölümlülerin yaşaması için tasarlanmamış bir yer."

"Başka ne var?"

"Sizin kraliçeniz olmak," dedi Anne sessizce. "Geleneklerinize göre, av sırasında tek boynuzlu at bana geldi." Cevabının kapıların ötesine, duvarın ötesine, güneş ışığıyla ve yorgun insanlarla dolu, kalabalık ve göz kamaştırıcı sokaklara doğru yayıldığını neredeyse hissedebiliyordu.

Sessizlik uzayıp gitti.

"Majesteleri," dedi yaşlı şövalye. Ve ayaklarının dibine diz çöktü.

BÖLÜM

35

ANNE, KALENİN, ŞEHRİN VE KRALLIĞIN işleyişini yeniden harekete geçirmek zorunda olduğunu biliyordu. Ancak, otururken yapmasının daha iyi olacağını kabul etti. Böylece ona temiz çarşaflar, soğuk su ve şarap getirildi. Şehrin yönetiminden, ne konseylerinden ne de loncalarından haberi yoktu ve şok olmuş ve gürültücü bu insanların çoğunun, sahip olmadıkları yetkiyi talep etmeye çalışacaklarından şüpheleniyordu.

Bazıları onun bir yabancı olduğunu fısıldayabilirdi. Hepsiyle başa çıkması gerekiyordu, ama zihni bulanıktı, gücü neredeyse tükenmişti.

Matelin adındaki yaşlı şövalyeye, “Yarım günlüğüne hırslıları kapımdan uzak tutabilir misin?” diye sordu.

Yüzü yumuşadı. “Yapabilirim,” dedi. “Ama bence sabırlı olacaklar. Bu... çok korkunç bir lanetti ve şehir, lanet sona erdiğinde ne kadar korkunç olduğunu şimdi anlıyor.” Bir an durdu. “Kraliçenin tüm kaprislerine alet olan bazıları, çok fazla hayatta kalamayabilir.”

Anne hareketsizce oturdu. “İnsanların kendi adaletlerini sağlamalarını engelleyebilir misin? Bu doğru değil.”

“Bir süreliğine yapabilirim, ama seslerini duyurmak isteyeceklerdir.” “Dinleyeceğim,” dedi Anne. “Biraz dinlendikten sonra.”

Onun için temiz ve sade bir oda bulundu. Çocukluğundan beri hiç bu kadar iyi uyumamıştı;

güneş ışıǒı ve gök rengi denizden esen rüzgâr eşliğinde.

Uyandığında, buruşuk ve daǒınık hissediyordu, ama son derece canlıydı. Yatak odasından çıkıp antreye gitti ve orada, kendi kendine mırıldanarak bir kumaş dikmekte olan yaşlı korrigana kraliçesini gördü.

Anne ve hanımefendi birbirlerine baktılar. Hanımefendinin gözleri hüznüydü. Aralarında bir anlık bir yakınlık oluştu. Sanki uzun süredir birlikte eskrim yapan iki partner gibi. Anne, “Torununuz öldü. Üzgünüm,” dedi.

Kadın elini sallayarak önemsemedi. “Kalbinde, o çoktan ölmüştü.” “O sevgi arıyordu ama onu sevecek kimse yoktu.”

Anne

içinde bir öfke dalgası hissetti. Babası olmasaydı kim olurdu? Isabeau olmasaydı?

"O da vardı. Ayrıca, o yarı korrigana ve biz öfkemizde ölçüsüzüz. Zalimlik incinmeden doğabilir, ama yine de zalimlikdir. O şimdi Kayıp Topraklarda, özgürce dolaşıyor. Belki sonunda huzurunu bulur."

Anne, “Hanımefendi, ailem nerede?” dedi.

“Söz verdiğim gibi, denizin manzarasına sahip Guérande’da.”

“Peki ölümlülerin dünyasında kaç gün geçti?” “Yedi,” diye cevapladı hanımefendi sakın bir sesle.

Anne başını salladı. Durum o kadar da kötü değildi. “Müttefikim olur musunuz? Korrigana, Keris halkıyla olan eski dostluklarını hatırlayacak mı? Halkınız ölümlülerin kanunlarına uyarsa, konseyimde onlara yer ayırırım ve onlara demirle tehdit edilmelerini yasaklarım.”

“Büyücülüğün ölümlü dünyasına geri sızmasını istediğinden emin değilim,” dedi kadın neşeli bir kötülükle. “Ayrıca, bize ittifak teklif etmenin sebebi, ne pahasına olursa olsun Fransızları yenmek istemenden kaynaklanmıyor mu?”

“Sanmıyorum,” dedi Anne kısa bir cevapla. “Ama kendimi düşünmek için çok meşguldüm.”

Yaşlı hanım iç geçirdi. “Bir zamanlar, Gralon —kesinlikle çok cesur, altın saçlı bir yaratık— Malgven’ime kur yapmaya geldiğinde, topraklarımızı birlikte yönetmeye layık bir çocukları olacağını ummuştum. Bunun yerine, tüm bu sıkıntılar yaşandı.”

Bin yıl, basit bir sıkıntı gibi görünmüyordu, ama Anne bir korrigana değildi. Hanımefendi sonra şöyle dedi: “Sana nasıl yardım edebilirim sence? Benim ordum yok.”

“Gölgelerden çıkmak için daha da fazla neden var,” dedi Anne. “Topraklarımızın birlikte gelişmesi için. Sizin halkınız ve Keris’teki büyücüler arasında,” diye ekledi pratik bir şekilde, “eminim bir şeyler tasarlayabiliriz.”

“Politikacı!” dedi yaşlı hanımefendi neşeyle. “Yaptıklarının önemini anladığından emin değilim. Sanırım sınırlarını güvence altına alabiliriz ve insanlar ile korriganlar arasındaki trafiğe izin verebiliriz. Ne de olsa ölümlü dünyayla ilgili güzel anılarımız var. Umarım pişman olmazsın, küçük kraliçe. Hâlâ bu Charles ile evlenmeyi mi düşünüyorsun, yoksa Maximilien ile evli kalmayı mı?”

"Hayır," dedi Anne kısa bir cevapla. "Bu şehrin hazinesi bana yeterli parayı sağlarsa, her şeyi iptal ettirmek için Roma'ya büyük bir rüşvet göndereceğim."

“Orléans’ın seni seviyor.”

“O zaten evli,” dedi Anne. Bu konu üzerinde durmak istemiyordu.

Keris şehri, farkına varılan gerçeklerle çalkalanıyordu; bunların başında, sonsuz bir gecenin içinde yüzlerce yılın geçtiği ve kraliçenin öldüğü gerçeği geliyordu. Ayrıca, Kayıp Topraklar’ın iz bırakmayan çorak arazilerinden tek boynuzlu bir atın sırtında bir hanımefendi gelmişti ve halk, onun yerine onu taç giydirmeyi planlıyordu.

Anne, halkın zihninde sadece bir söylenti figürü olarak kalmak istemedi, bu yüzden eskisi gibi, inci işlemeli elbisesiyle ve alnına bağlanmış tek boynuzlu at kılı saç bandıyla şehre doğru yola çıktı. Atı tek boynuzlu at değildi, ama o bir geyik kadar narin ve deniz kadar griydi.

Daha sonra Anne, loncaların başkanları ve büyük lordlarla baş başa kaldı; bu lordlar arasında erkekler kadar kadın da vardı. Keris, kadınların otoritesine asla itiraz etmeyen korriganlarla her zaman yoğun ticaret yapmıştı.

Keris'i nasıl savunacakları, şehir büyük mavi bir körfezin ortasında durmasına rağmen, görüldüğü kadar açık değildi. Limandaki deniz ejderhaları sayesinde saldırıdan hiç korkmamışlardı. Ama artık suda ejderha kalmamıştı.

Büyücüler nadirdi, bunu öğrenmişti. Ancak şehirde, saldırganların etraflarında sadece sis ya da geçilmez alevler görmelerini sağlayabilecek yarım düzine büyücü vardı ve bu yüzden onlara surlarda nöbet tutmalarını emretti. Onlara Brittany'de olanları anlatmıştı.

"Elimizde birkaç günümüz var," dedi, "bunu lehimize kullanmalıyız, ama şehri de savunmalıyız. Ayrıca Rennes'i rahatlatmalı ve Nantes'ı garnizonla korumalıyız."

Onları gönderdiğinde hava kararmıştı ve o, konsey odasında tek başına oturmuş, kendini yalnız ve yetersiz hissediyordu. Tam o sırada, kapının eşiğinde koyu gözlü Louis'i gördü.

Ayağa kalkarken sendeledi.

Kerisli erkeklerin giydiği tarzda temiz giysiler giymişti ve mavi kılıcı da yanındaydı. Sessizce ona baktı. Konuşmadı.

Kadın fısıldadı: "Tek boynuzlu at geldi. Gitmek zorundaydım. Gralon Meur'a, hayatta kalırsam seni buraya göndereceğine, ölürsem seni eve götüreceğine söz verdirdim. Affet beni, affet beni."

Louis yavaşça cevap verdi: "Gördüğün gibi, beni gönderdi. Kendi evinde bir kapı açtı ve sen oradaydın, şu anda gördüğüm gibi. Bu Kayıp Topraklarda seyahat etmeyi anlamıyorum. Yine de yakışksız bir öfkeye kapıldığımı itiraf etmeliyim. Uyandığımda, sen tek başına bir krallığı ele geçirmek için gitmiştin."

Anne odanın diğer ucuna doğru yürüdü ve gözlerindeki ışıltıyı gördü. "Üzgünüm," diye fısıldadı.

"Böyle bir zafer için özür mü diliyorsun? Neden? Kıskanmıyorum, ama orada olmak isterdim." Parmaklarını nazikçe uzattı ve kızın yanağını okşadı. "Şu anda ne kadar parladığının farkında mısın?" dedi. "Sanki yıldız ışığı gibi. Tek boynuzlu ata bindiğin için mi?"

"Bu büyüden kaynaklanıyor," dedi Anne. "Moreau da öyleydi. Bazen etrafında aslında olmayan bir ışık yayıyor."

Adamın uzaklaşıp uzaklaşmayacağını merak etti. "Çok güzel," dedi sadece.

Yüzünü onun eline yasladı ve o da diğer kolunu onun omzuna doladı. "Keris'in bu tarzını seviyorum," diye kulağına fısıldadı. "Katmanların yokluğu."

O geri çekildi ve adamın eli düştü.

"Ben... egemenliğimden vazgeçmeyeceğim. Aşk için bile."

Adam kahkahayı bastı. "Sence buraya şehri elinden almak için mi geldim? Onlar buna izin vermez. Neden egemenliğinizi bırakmanızı istediğimi düşünüyorsun ki? Sen bunun için doğdun. Tek boynuzlu at senin için geldi; yüzünde bir ışık var."

Kız sessiz kaldı. Sonra sordu: "Peki sen gerçekten ne istiyorsun?"

Adam sinirli bir ses çıkardı. "Jeanne'imın derhal bir manastıra gitmesine izin vermen; aziz olmak, onun tek istediği şeydi. Minnettarlık gözyaşları dökecek ve tüm Fransa'yı Tanrı'nın gözündeki doğru yola sokacak. Sonra seninle evleneceğim ve ordunu yöneteceğim,

eğer beni kabul edersen. Fransa'nın, Orléans Dükaliğı'nı Armorica tacına eklememe itiraz etmesi mümkün; bunu göreceğiz. Önemli değil. Bana izin verdiğin kadar sık seni yatağa alacağım ve bu dünyanın bizim için neler sakladığını öğreneceğiz, senin sonsuza dek değiştirdiğin bu dünyayı. Başlangıç olarak bu yeterli mi?"

Ona inanamayan gözlerle baktığında, adam onu çok nazikçe salladı. "Anne—kızgın değilim. Yapman gerekeni yaptın; bu bizim kanımızda var. Evlenmenin bir kefaret olmak zorunda olmadığı henüz aklına gelmedi mi? Krallığın kurtulduğu sürece, uzun zamandır kendini feda etmeye o kadar istekliydin ki, durumun değiştiğini fark edemedin. Tartışmalı bir çeyizle yalvaran benim. Benimle evlenirsen, evini terk etmene gerek yok. Egemenliğinden vazgeçmene gerek yok. Yardıma ihtiyacın var ve ben —hiç sanmıyorum—ki sen yalnız uyumayı seven türden birisin."

Parmakları köprücük kemiğini, boğazını ve omzunu okşadı; elleri sıcaktı. "Anne," diye fısıldadı, boğazının çukuruna. "Başka kimseyi istemeyeceğim."

Ve onun konumunda doğmuş herkesin olduğu gibi kurnaz bir adam olduğu için, boş konsey odasının mahremiyetinde onu öptü ve yorgun uzuvlarına beyaz bir şimşek çaktı.

"Peki, neyse," dedi Anne. Kendini kabullenmiş gibi göstermeye çalıştı, ama nefes almakta zorlanıyordu. "Demir gibi sağlam bir evlilik sözleşmesi ve sermayemiz Keris varken."

"Sen nasıl istersen," dedi adam, başını kaldırmadan. Anne aniden sevinçle güldü. "Beni sevecek misin?" diye fısıldadı, adamın saçlarına.

"Hayatımın sonuna kadar. Ama bunu bilmiyor muydun?" "Biliyordum," dedi Anne ve onu öptü.

BÖLÜM

36

FRANSA'LI MARGUERITE'İN düşünecek çok şeyi vardı. Cesur düşes, küçük kız kardeşi ve gayri meşru erkek kardeşi kaybolmuştu. Julien Moreau'yu kovalarken tüm dünyadan kopmuşlardı ve kimse onları bulamıyordu. Ve Orléanslı Louis de onlarla birlikteydi. Bu bir trajediydi.

Ama aynı zamanda çok da elverişliydi.

Brittany Dükaliğı'nın tahtının bir sonraki varisi, tartışmasız Fransa kralının kendisiydi. Marguerite'in babası, öngörüsüyle uzun zaman önce Panthièvres hanedanının son varisi olan, Anne ve Isabeau'dan sonra Breton tahtına şüpheli bir hak iddia eden yaşlı bir hanımefendiye yaklaşmıştı. Fransa bu hak iddiasını yüklü bir meblağ karşılığında satın almıştı. Şimdi, Anne ve Isabeau'nun ölümüyle Fransa, dükaliğı doğrudan miras alıp ilhak edebilecek bir konumdaydı.

Marguerite, şu anda Saint-Malo'da öfkelenen Avusturya'lı Maximilien'i yatıştırabileceklerini düşündü. Maximilien'in kızı Margaret'e Charles'ın elini uzatabilirlerdi.

Düzgün. Temiz. Mükemmel.

Kızlar için üzülyordu. Anne daha iyisini hak etmişti ve Isabeau daha bir çocuktı. Ama gerçekten de Fransa için daha iyi bir sonuç olamazdı.

Elbette Bretonlar bundan hiç hoşnut değildi. Söylentiler ülkenin dört bir yanına yayıldı — ve şüphesiz tüm

Hristiyan dünyasının her köşesine yayıldı. Ancak bu söylentiler çürütülebilirdi. Doğal olarak, Fransa'nın böyle bir şey yapmadığını söyleyecek tanıkları vardı.

Bir hafta, mektuplar, kehanetler ve habercilerle dolu bir telaş içinde geçti. O ve La Trémoille, Avusturyalı Maximilien'i Fransa Kralı Charles ile görüşmeye davet ettiler ve o, büyük bir törenle ve hatırı sayılır bir kibirle geldi. Onu bu kadar uzun süre Gent'te tutan hastalık her neyse, tamamen geçmişti. Zayıf, kararlı ve öfkeliydi. O da düşesin öldürüldüğünü düşünüyordu.

Rennes'deki Muhafız Evi'nin büyük salonunda, konsey toplantısı için masalar ve sehpa kurulumu, odanın arkasında katipler ve sekreterler toplanmış, masada konsey üyeleri oturmuş halde birlikte oturdular. İki krallığın büyük adamları birbirlerine öfkeyle bakıyorlardı. Aslında, Maximilien öfkeyle bakıyordu.

Charles, “Kızınız Margaret erdemli bir kız mı?” diye sordu.

Marguerite'in yüzünde bir değişiklik olmadı, ama sabır için Tanrı'ya yalvardı. Maximilien soğuk bir sesle, "O on bir yaşında," dedi.

“Mükemmel,” dedi Charles neşeyle. “Tek boynuzlu at avına çıkmak ister mi?”

Açıkça görülüyordu ki, Avusturyalı Maximilien'in sert bir cevap vermemesi, ancak büyük bir çaba sarf ederek kendini tutmasıyla mümkün olmuştu. Kendini tutması... ve dışarıdan gelen ani bir kargaşa.

Herkes başını çevirdi. Bir oda görevlisi dışarı çıktı. Marguerite, bir kahinin haberlerle içeri girmesini bekledi, ama kimse gelmedi. Kargaşa giderek şiddetlendi. Rennes sokaklarında sevinç çığlıkları yükseliyordu. Ne oluyordu?

“Neler oluyor?” diye sordu Charles.

Kapı açıldı ve saray görevlisi nefes nefese odaya girdi. “Bir... bir haberci geldi.”

“Kimden, Tanrı Baba’dan mı?” diye mırıldandı konsey üyelerinden biri, arkadaşına çok alçak sesle. Dışarıdaki tezahürat iki katına çıkmıştı.

"Öyle," dedi oda görevlisi ve durakladı, bir balık gibi nefes nefese kalmıştı. "Avaugour baronu, yanındaki atlarla birlikte geldi, Majesteleri. Ve sancağı... sancağı... Majesteleri, belki kendisi açıklayabilir?" Marguerite, bu adamın hiç bu kadar tutarsız konuştuğunu görmemişti. Ülkesinin geleceği için planlar yaparken sert bakışlarla sessizce oturan Dunois, saçlarının köklerine kadar kızarmıştı.

"Avaugour öldü. Bu bir sahtekar," dedi La Trémoille.

Marguerite emin değildi. Zihninde bir tedirginlik uyandı.

“Elbette,” dedi Maximilien, “bırakın bu adam kendini açıklasın.”

Tüm gözler kapıya çevrildi ve parlak bir cüppe giymiş genç bir adam içeri girdi. Arması deniz mavisini renkteydi ve üzerinde... Marguerite hayretle baktı. Mavi zemin üzerine, ermin desenli siyah, dört bölmeli, iki deniz ejderhası, uzanmış bir tek boynuzlu atın altında birbirine dolanmış. Bu ne Avaugour’un armasıydı, ne de elbette Brittany’li Anne’nin. Aslında, bu, onun daha önce gördüğü hiçbir armaya benzemiyordu. Yüzlerine bakılırsa, odadaki diğer kimse de görmemişti. Ancak Dunois'nın yüzünde daha da güçlü bir renk dalgası yükseliyordu ve Breton hizmetkarlar heyecanla ellerini tutuşmuştu.

Avaugour Baronu Henri, eski moda ama oldukça görkemli bir şapkayı başından çıkardı. “Kız kardeşim Brittany’li Anne adına geldim. Kendisi, Fransa ve Avusturya’daki kraliyet kuzenlerine en içten saygılarını gönderiyor.”

Charles, “Ah, ne güzel, demek ki ölmemiş! Nerede o?”

“Orduda,” dedi Henri, sakın bir şekilde.

“Takmış olduğunuz bu arma nedir?” diye sordu La Trémoille.

“Bu, kız kardeşimin arması,” dedi Avaugour Baronu Henri. “Görüyorsunuz ki, sevgili lordlar, sular altında kalmış Keris şehri Kayıp Topraklar’dan kaldırıldı. Tüm zenginlikleriyle ve halkıyla birlikte, dünyevi güneşin ışığı altında, Douarnenez Körfezi’ndeki yerine geri getirildi. Ve,” diye ekledi Henri kayıtsızca, “büyücüleri ve savaşçıları da. Ayrıca, Ekselansları, kız kardeşim Brittany’li Anne orada taç giydi ve o antik şehrin büyük küçük tüm halkı onu kraliçeleri olarak kabul etti. O”—sesini gürültüyü bastırmak için biraz yükseltti ama devam etti—“o, Tanrı’nın lütfuyla Majesteleri Anne, Brittany Düşesi ve Keris ile Armorica Kraliçesi olarak anılıyor.”

Odadaki sessizlik tam bir sessizlikti. Dışarıda tezahüratlar iki katına çıkmıştı. Marguerite, tüm şehrin, üzerinde tek boynuzlu at ve deniz ejderhası gibi saçma sapan figürlerin bulunduğu masmavi bayrağı gördüğünü anladı. “Keris diye bir yer yok,” dedi.

“Var,” dedi Henri nazıkçe. “Saygıdeğer kahinlerine sorabilirsin.”

Volucris, gözleri çılgınca, nefes nefese odaya girdi. Marguerite ona döndü, kalbi artık tedirginlikle sıkışmıştı. Volucris, “Bir şehir. Daha önce hiç yoktu ama şimdi Douarnenez Körfezi’nde bir şehir var. Bu bir mucize.”

"Keris sular altında kaldı," dedi La Trémoille. "*Yüzlerce yıl önce* sular altında kaldı."

"Yeniden inşa edildi," dedi Avaugour.

Maximilien, bir askerin keskin ses tonuyla, “Hangi ordudan bahsediyorsun?” dedi.

Hepsi cevabı merakla bekledi. “Neden,” dedi Avaugour nazıkçe, “Keris ordusu, Loncalarının büyücüleri ve ayrıca korriganedlerin müttefikleri, gelmişler

uzun süren saklanma dönemlerinden çıkıp Brittany halkıyla ortak bir amaç uğruna birleşmek üzere. "Bu," dedi Henri sakın bir sesle, "saygın bir topluluktur. Ben de kız kardeşimden, onurlu kuzenlerine ilettiği bazı taleplerle geldim; o talepler, onların Brittany'nin tüm toprakları üzerindeki hak taleplerinden derhal vazgeçmeleri yönündedir."

"Saçma!" dedi La Trémoille.

"Bu saçmalığın bir kısmı doğruysa, hanımefendinizi görmek isterim," dedi Maximilien soğukkanlılıkla. "Bu hanımefendi benim karımdır."

Henri'nin ağzında hafifçe eğlenmiş bir gülümseme belirdi. Ama şöyle dedi: "Elbette, Majesteleri. İsterseniz benimle birlikte geri dönebilirsiniz. Ve kraliçe, doğal olarak, Fransa'daki kuzenlerinden bir cevap bekliyor."

Charles nihayet — nihayet — kızgın görünüyordu. "Benimle tek boynuzlu at avına çıkacak ve sonra karım olacaktı."

Henri, son derece nazik bir şekilde cevap verdi: "Cevabınızı ileteceğim, Majesteleri. Ve fikrinizi değiştirdiğinizde, sadece bir işaretçi aracılığıyla haber vermeniz yeterli olduğunu söylemem istendi. İyi günler, Ekselansları. Majesteleri." Maximilien'e selam verdi.

Maximilien başını salladı ve yardımcılarına işaret etti. Charles'a şöyle dedi: "Majesteleri, bu gizemleri çözdüğümde, atmayı düşündüğüm adımlar konusunda size tavsiyede bulunacağım."

"Ben de sizinle geleceğim," dedi Dunois ve Maximilien ile grubunu dışarıya kadar takip etti.

Kapı arkalarından kapandı ve Marguerite ile Charles, La Trémoille, Volucris ve bazı danışmanlarıyla birlikte yeniden konsey odasında yalnız kaldılar.

"Bu bir tür hile," dedi Charles. "Volucris, tahmin edemiyor musun..."

"Hayır, Majesteleri," dedi Volucris. "Çünkü saatlerdir deniyorum. Şehri görebiliyorum, ama içini göremiyorum."

"Öyleyse, bunun bir yalan olup olmadığını görmek için kendi elçimizi göndereceğiz," dedi Charles.

Marguerite, "Ben kendim gideceğim. Gerçeği bilmek istiyorum," dedi.

"Evet, elbette," dedi Charles. "Ve La Trémoille. Düşesin küstahlığı ve ihanetiyle yüzleşmek istiyorum."

Henri çoktan dışarı çıkmıştı. Rennes'teki tezahüratlar doruk noktasına ulaşmıştı. Marguerite bu tezahüratları bir ölüm fermanı gibi duyuyordu, ancak neden korktuğunu tam olarak bilmiyordu. Bir mucize gerçekleşmiş olsa bile, Kayıp Topraklar'dan bir şehir, sanki Tanrı'nın elinden fırlayan bir çakıl taşı gibi ortaya çıkmış olsa bile, hiçbir şehir Fransa'nın tüm gücüne karşı koyacak kadar silah ve mühimmata sahip olamazdı.

Hepsi binicilik kıyafetlerini giymek için odalarına gittiler, ancak La Trémoille hariç; o zaten savaş kıyafetlerini giymişti. O, kralın atlarını kontrol etmek için dışarı çıktı.

Hizmetçileri Marguerite'in binicilik eteğini daha yeni bağlarken, La Trémoille gardırobuna daldı. Nefes nefeseydi.

"Ne oldu?" diye sordu kadın, tüm sohbeti keserek.

"Kalenin kapıları," dedi La Trémoille, gözlerinde gerçek bir dehşet vardı. "Kapılar dışarıya açılmıyor."

"Saçmalık," dedi kadın.

Ama bu tamamen doğrudu. Ne kadar denerlerse denesinler, hiçbir kapı dışarıya açılmıyordu. Dış kapıyı açtıklarında kendilerini başka bir odada buluyorlardı. Charles için de durum aynıydı. La Trémoille için de. Kahinleri Volucris için de. Danışmanları ve yüksek rütbeli hizmetkarları için de.

Dışarıdaki subaylarına bir mesaj göndermeye çalıştıklarında, haberci birkaç dakika sonra geri dönerek notun boş olduğunu söyledi. Ve ondan sonra, o da dışarıya çıkamadı.

"Bu bir lanet," dedi Charles korkuyla. "Lanetlendik, mahvolduk."

"Bu bir büyüdür," dedi Marguerite, sert bir sesle. "Ve dünyadaki güç dengesi değişti."

"Aslında bu bir büyü," dedi yeni bir ses. "Ama bu bir düşmanlık olmak zorunda değil, kuzenlerim."

Hepsi sarayın büyük salonunda bir aradaydı ve Anne merdivenlerden aşağı indi.

Onunla birlikte Orléanslı Louis de yürüyordu.

Marguerite keskin bir nefes aldı. "Demek doğruymuş."

"Evet," dedi Anne. Gözlerinde bir tilki ateşi gibi parıldıyordu. Elbisesi, arması gibi deniz mavisiydi ve üzerine elmaslar işlenmişti. Ama bu, önü açık, uzun, çan şeklinde kolları ve gümüş bir iç eteği olan, bilinmeyen bir tarzda bir elbiseydi. Saçları krepe ile toplanmamış, sırtına doğru örülmüş, gevşek bir duvakla örtülmüştü ve içinden geçirilmiş elmaslardan oluşan örgüler görünüyordu. Tek boynuzlu at kılıdın yapılmış bir taç takmıştı.

Ama Anne'in bakışları aynıydı. Alaycı, doğrudan. Marguerite, bu kızı geceliğiyle diz çöktürüp Charles'ın ayaklarında onurunu geri vermesi için yalvarttığını biraz rahatsızlıkla hatırladı.

Louis'in saçları, mavi ve gümüş rengi ceketinin, sivri uçlu ayakkabılarının ve ipek çoraplarının yanında çok koyu görünüyordu. Eldivenlerinin arkasında elmaslar parıldıyordu. Bir eli, yanındaki mücevherli kınındaki kılıcın kabzasına hafifçe dayanmıştı.

"Kara büyü kullandınız..." diye başladı Marguerite. "Büyü, belki." Anne sesini yükseltmedi. "Fransa'ya karşı Fransa'ya karşı hiçbir kötü niyetimiz yok. Sizden sınırınızın ötesine çekilmenizi ve düşman değil müttefik olmamızı rica ediyoruz."

"Kocanız ne diyor?" diye sordu Marguerite. "Bu önemli müzakerelerde söz hakkı var mı?"

"Avusturya'lı Maximilien mi?" dedi Anne. "Az önce onunla konuştum. Para ödemesi ve

. Ayrıca ona üç aygır, üç damızlık kısırak ve Douarnenez Körfezi limanında avantajlı ticaret hakları vereceğiz.

“Şaşırmıştı,” diye ekledi Anne alaycı bir sesle. “Ama hoşnutsuz değildi. Gördüğün gibi, çok güzel atlar. Evlilik feshedilecek.”

"Bunu yapamazsın," dedi Charles. "Sen sadece Brittany düşesisin."

Anne ve Louis birbirlerine çok özel bir bakış attılar. Louis, “Sevgili kuzenim, bence yapabileceğini göreceksin,” dedi.

"Açlıktan ölene kadar bizi burada tutacak mısınız?" diye sordu Charles.

"Hayır, elbette hayır," dedi Anne sabırsızca. "İsterseniz kendi soframdan yemekler, çarşafklar, kitaplar ve istediğiniz tüm konforlar size sunulacak. Ama kişisel muhafızlarınız hariç tüm adamlarınıza sınır bölgesine çekilme emri verene kadar bu evden çıkamayacaksınız. Ayrıca bir daha asla savaş için silahlı olarak gelmeyeceğinize dair kesin yemin etmelisiniz."

“Bu büyücülük yüzünden aforoz edileceksin,” dedi La Trémoille, öfkeyle. Eli kılıcının üzerindeydi.

Anne, “Sanmıyorum. Bunun bir emsali var; büyüler ve sihir bir zamanlar Kilise tarafından onaylanmıştı ve, affederseniz, doğru paranın kullanılmasıyla tekrar onaylanacağını düşünüyorum. Ve eğer barış içinde giderseniz, size garantiler sunabilirim,” dedi.

Adamların ağızları çaresiz bir öfkeyle açılıp kapandı. Anne, Marguerite’in gözlerine baktı. Bakışlarında nefret yoktu, sadece sessiz bir kabul vardı. Nantes kuşatması, savaşlar, babasının ölümü. Onun için ayırdıkları Amboise’ye giden güzel kilitli araba, fatih koca, acımasız çocuk doğurma.

Marguerite yutkundu. “Ne tür garantiler?”

Anne şöyle dedi: “İngiltere bir daha Fransa’ya karşı silahlanarak saldırırsa, kıyılarınızı savunmayı üstleneceğim. Çünkü barış, tüm halklarımız arasında bu şekilde sağlanır: Fransa’nın herhangi bir düşmanıya silahlanarak ortak bir cephe oluşturacağım.

“Ve,” diye ekledi daha neşeli bir sesle, şimdi Charles’a hitap ederek, “Avusturya’lı Maximilien, kızı Margaret büyüdüğünde onu eş olarak almanızı isterseniz çok mutlu olacaktır. Size düğün hediyesi olarak bir kutu elmas vereceğim. Ve üç aygır ile üç damızlık kısırak.”

Marguerite hiçbir şey söylemedi. Charles, “Peki ya reddedersek?” dedi.

Anne, “Elbette burada yaşayabilirsiniz, ben de sizin rahat etmenizi sağlamaya çalışırım,” dedi. Yüzünde hafif bir şakacılık vardı. “Ya da, isterseniz, yarın kendi danışmanlarımla ve hazırlanmış bir antlaşma ile geri dönerim.”

Hepsi birbirlerine baktılar.

“O zaman yarın görüşürüz,” dedi Charles, dudağını ısırarak.

“Ve,” dedi Anne hafifçe, “eğer bir gün Keris’i görmek isterseniz, misafirim olarak beklerim. Orası çok güzeldir.” “Ve yapacağız av tek boynuzlu tek boynuzlu orada dedi Charles, yakalanmış gibi bakarak.

“Hayır,” dedi Anne. “Bir daha asla. Ama Kayıp Topraklar’ın ormanlarında, başka hiçbir şeye benzemeyen canavarlar var, onları görebilirsin. Sınır artık güvenli ve erkekler ve kadınlar şanslarını denemek için oraya gidebilirler.”

Marguerite kendini tutamadı. “Öyle mi yaptın? Kaderini mi aradın?”

“Evet,” dedi Anne ve yine Orléanslı Louis ile göz göze geldi. “Ve onu orada buldum, denizle gökyüzünün arasında.”

Anne döndü ve sessizce merdivenlere doğru yürüdü, mücevherli ışık demetleri saçlarından akıyordu. La Trémoille

yarı anlaşılır bir öfkeyle homurdandı ve kılıcını çekti. Ama Louis daha hızlıydı; kendi kılıcını çekti, göz kamaştırıcı kenarı boyunca mavi ışık parıldıyordu. Konuşmadı.

La Trémoille çenesini sıktı.

"Tanrı aşkına, kılıcını kınına sok," dedi Marguerite generale. Ve uzun bir tereddütten sonra, La Trémoille kılıcını kınına geri koydu.

Anne, "Hepinize iyi akşamlar," dedi. O ve Louis birlikte gölgelerin içine doğru yürüdüler.

SON SÖZ

Brittany'li Anne'nin hayatı pek de romantik değildi, en azından kendisi için kesinlikle öyle değildi. On bir yaşında taç giyen ve fetihler ve kötü yönetim nedeniyle zaten sallantıda olan bir tahtın başına oturtulan, Fransa ve İngiltere'nin savaşı devleri arasında sıkışıp kalan Anne, cesur direnişine rağmen on beş yaşında Fransa Kralı Charles ile evlenmek zorunda kaldı.

Kendi düşününe, bu evliliğe karşı olduğunu açıkça belirtmek amacıyla kasten iki yatak getirmiş ve kocasını gelin çeyizi için harcadığı parayla iflasa sürüklemek için elinden geleni yapmış olsa da, yine de evlendi; Brittany'li Anne, hayatının geri kalanını neredeyse hiç ara vermeden hamile kalarak geçirdi; Fransa'yı ve ardından Brittany'yi miras alıp böylece dükalığın bağımsızlığını koruyabilecek iki oğul sahibi olmaya çalıştı. Ancak ölü doğumlar, erken çocukluk döneminde ölümler ve kız çocukları, onun çabalarını boşa çıkardı ve Anne, çocuk doğurmaktan yorgun düşerek sadece otuz altı yaşında öldü.

Bu karanlık tarihe rağmen, dükesin etrafında her zaman romantik bir hava dolaşmıştır. Taç giydiği zamanki gençliği, tarih kayıtlarına sızan zeka ve cesaret izleri, Fransız sarayındaki etkisi, her ikisi de onu çok sevmiş gibi görünen iki Fransız kralıyla evlilikleri. Tarih bize Anne'in sanatçılara, şairlere ve müzisyenlere olan tutkulu desteğini, Brittany'ye olan sevgisini ve miras aldığı krallığa karşı doğru olanı yapma arzusunu hatırlatır. Bu genç kadın hakkında okurken ona hayran olmamak imkansızdır.

Ayrıca bu kadın hakkında okurken, koşullar farklı olsaydı hayatının nasıl bir yöne gideceğini merak etmemek de imkansızdır. O, seçenekleri zaten kısıtlı olarak dünyaya gelmişti. Babası mızrak dövüşlerini, ziyafetleri, turnuvaları ve para harcamayı severdi, ancak güçlü ya da zeki bir adam değildi ve Fransa'daki rakibi XI. Louis, Fransız tahtına oturmuş en zeki ve en acımasız adamlardan biriydi.

Anne henüz çocukken Fransa işgal etmişti; taç giyme törenine gelindiğinde, Brittany'nin kaderi neredeyse tamamen Fransa'ya bağlanmıştı.

Ancak bir fantastik yazar her zaman "*ya eğer*" sorusunu sorar ve bu zeki, cesur, eski ve hayaletli bir ülkenin hanımı olan, doğuştan başına bela gelen bu Breton düşesi, karşı konulmaz bir konuydu. Ya her şey farklı olsaydı? Ya babası öldüğünde biraz daha büyük olsaydı, ya korriganedler (Breton perileri) gerçek olsaydı? Ya erkeklerin ustalaşabileceği büyüler olsaydı, ya Brocéliande gerçekten tek boynuzlu atların meskeni olsaydı? Çünkü şu anda New York'taki Cloisters'da asılı olan *Tek Boynuzlu At Avı* adlı duvar halısı serisinin, Brittany'li Anne'nin Orléanslı Louis ile evlendiğinde sipariş ettiği olması oldukça olasıdır. Bu resimler, avlanan, meydan okuyan, öldürülen ve sonunda canlı olarak kafese konulan çok güzel bir tek boynuzlu atı tasvir etmektedir. Tek boynuzlu atın kimi temsil ettiği merak konusu.

İçimdeki fantastik yazar, bu genç, cesur ve tutkulu kızın kendi kaderini çizme gücüne sahip olsaydı ne olurdu diye de merak ediyor.

Brittany'li Anne'nin gerçek tarihini aldım, kendime bu soruları sordum ve böylece gerçek bir kadının hayatını kararlı bir şekilde fantezi dünyasına taşıdım. Anne taç giydiğinde on bir, ilk evlendiğinde on beş yaşındaydı. Onu daha yaşlı yaptım

—tarihsel olarak, Fransa Kralı XII. Louis olacak olan Orléanslı Louis ile evlendiği yaştan biraz daha büyük. Kız kardeşi Isabeau, Rennes kuşatması sırasında öldü

—Onun yerine çocuğu Kayıp Topraklar’a kaçırıttım. Anne’nin saray çevresi geniş ve canlıydı ve çoğu Fransa’nın maaşlı hizmetindendi. Kurgusal versiyonumda bir miktar kısaltma ve sıkıştırma kaçınılmazdı. XI. Louis’in en büyük kızı, Fransa’nın parlak naibi, tarihte de Anne adını taşıyordu: Fransa’lı Anne. Okuyucuyu, iki Anne’nin varlığının yarattığı kafa karışıklığını hayal etmeye ve Fransa’lı Anne’yi neden Marguerite olarak değiştirdiğimi anlamaya davet ediyorum.

Neyi değiştirmiş olursam olayım, neyi aynı bırakmış olursam olayım, umarım bu kitabı bitirdiğinizde, Orta Çağ ile Rönesans arasındaki canlı dönüm noktası olan bu döneme benim kadar hayran kalırsınız. Şövalyelik kuralları yerini modern saray siyasetine bırakırken, saraylar, din, sanat ve seküler yaşam şaşırtıcı ve geniş kapsamlı bir değişimin ortasındaydı. Ve bu değişimin içine, güzel ve zeki bir genç kadını, kadim bir büyüü ve deniz kenarındaki kayıp bir şehri dahil etmekten kendimi alamadım.

Çocukken, *Magical Beasts (Sihirli Canavarlar)* adında bir efsane kitabım vardı. Mantikörler, kimeralar, mağara, su ve ateş ejderhalarının arasında, tek boynuzlu atlarla ilgili bir bölüm vardı. En sevdiğim kitabın en sevdiğim bölümü olan bu bölüm, Doğu ve Batı tek boynuzlu atlarının hikayelerini içeriyordu; savaşçı ya da kurbanlık, bazen ormanlarında yakalanması zor, bazen de insanlar tarafından keyfi olarak katledilen. Hatta, bir parantez içinde, Marco Polo’nun seyahatleri sırasında karşılaştığı ve tek boynuzlu at sanıp yanıldığı gergedan hakkında birkaç paragraf bile vardı.

Ancak bu kitaptaki her bir masalı okudum, Birçok kez, hafızama kazınan tek boynuzlu at öyküsü, adresindeki sitesinde yer alan, adresindeki öykülerden ilki, adresindeki öyküsü, adresinde gibi bir tarih olarak anlatılan, bazı

isimsiz bir lord ve onun hizmetkarlarının Brocéliande adlı bir ormanda tek boynuzlu at avına çıkmasını anlatır. Bu hikaye mutlu sonla bitmez; avcılar tek boynuzlu atı bir geyik gibi kovalayıp yorarlar ve sonunda güzel bir kızı çağırarak onu çaresizce bir açıklığa çekip ölümüne neden olurlar. Hikayede tek boynuzlu at, başı kızın kucağında ölür. On yaşımıdayken yazdığım ilk yazılardan biri, bu hikayenin yeniden anlatımıydı, ancak tek boynuzlu at öldürülmüyordu; kızla birlikte başka bir dünyaya kaçıyordu.

On altı yaşında bir yıl Fransa'da yaşadım ve o yılın yedi ayını, bir gencin büyüleyici farkındalığıyla geçirdim, ta ki Brocéliande ormanından bir saat uzaklıkta yaşadığımı fark edene kadar. O ana kadar ormanın gerçek olduğunu bilmiyordum. Orası kalbimde, tek boynuzlu atların dolaştığı ve perilerin hüküm sürdüğü bir fantezi dünyası olarak var olmuştu.

Doğal olarak, oraya nasıl gideceğimi anladığım anda, olabildiğince çabuk oraya doğru yola çıktım.

O gün, ya da Brocéliande'nin dallarının altında geçirdiğim diğer hiçbir gün, tek boynuzlu atlarla karşılaşmadım. Ama en azından bu orman, insanı tek boynuzlu atlara inandırıyor. Brocéliande, dereler ve gizli su kaynaklarıyla dolu, her tonu yeşilin ve her türlü sessizliğin sesinin hakim olduğu bir yer. Ortaçağdan kalma bir kale ve büyük, durgun bir gölün kıyısında dimdik duran gizemli bir manastır, derinliklerde yarı gizlenmiş dikili taş halkalarıyla bu büyümlü atmosferi tamamlıyor.

Yirmi yıldır o yeri kalbimde saklıyorum, üç yıldır da başarısız bir tek boynuzlu at avının hikayesini, ama kalbim tuhaf yerlerle dolu; eğer boğulmuş Ker-Ys şehri hakkındaki ünlü Breton masalını okumamış ve Nantes'teki Brittany'li Anne'nin kalesini görmemiş olsaydım, bu ikisi asla bir romanda birleşmeyebilirdi; Loire nehrinin kıyısındaki bu Rönesans yapısı, Fransa kraliçesi olduktan sonra zevkiyle yaratabildiği kadar güzel kalmıştır.

Sık sık olduğu gibi, bir kitap zihnimin garip koridorlarında şekillenirken, bu çeşitli fikirler birleşti ve onlardan, sevdiğim ama asla tam olarak anlayamadığım o garip simya ile, elinizde tuttuğunuz kitap doğdu.

Umarım siz de kendinizi tek boynuzlu atlara inanmanın mümkün olduğu yerlerde dolaşırken bulursunuz.

Katherine Arden
Duxbury, Vermont
15 Ocak 2026

TEŞEKKÜR

Herhangi bir kitap yazmak, en karmaşık ormanların içinden geçen bir yolculuktur; yolunuzda size cesaret vermesi için açık çayırlara, çiçeklere, suya ve yolunu şaşırmış tek boynuzlu atlara sadece en kısa anlarda rastlarsınız. Çalıların arasından bir yol açmak tek bir yazarın işi değildir; bu yabani çalıları sanata dönüştürmek için koca bir insan ordusu gerekir.

ABD ve İngiltere'deki yayıncılık ekiplerime, harcadıkları saatler, tereddütlerime ve şüphelerime karşı gösterdikleri sonsuz sabır, bitmeyen nezaketleri ve cesaretlendirmeleri için sonsuz minnettarlığımı sunuyorum. İngiltere'deki editörüm Selina Walker'a ve okyanusun ötesindeki tüm yayıncılık ekibime kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar minnettarım: Lily Capewell, Mary Karayel, Issie Levin, Conor Hodges, Amy Musgrave, Helen Wynn-Smith, Lizzy Moyes, Alice Gomer, Emily Harvey, Kirsten Greenwood, Phoenix Curland, Rhian Steer, Caroline Newbury, Sophie Agnew, James Keyte ve Meredith Benson.

Ayrıca Amerika'daki ekibime de çok minnettarım: Kate Gomer, Keith Clayton, David Moench, Katelynn Jasper, Emily Reilly, Julie Leung, Tori Henson, Tricia Narwani, Loren Noveck, Kevin Garcia ve Emily DeHuff. Her şeyden önce, en kaba taslakları çözüp, insanüstü bir sabır ve soğukkanlılıkla kendi kendime koyduğum tüm engelleri aşan editörüm Jennifer Hershey'e.

On yıl önce

The Bear and the Nightingale adlı kitabın taslağında gördüğü şeyi beğenmiş ve o zamandan beri tüm iniş çıkışlarda benimle birlikte olan menajerim Paul Lucas'a da teşekkür ederim.

Ömür boyu dostlarım Peter V. Brett ve Naomi Novik'e; akşam yemeklerinde yaptığımız uzun sohbetler bu kitabın şekillenmesinde çok önemli bir rol oynadı. Meghan Condon'a; çünkü kitap başlıkları için yaptığım berbat öneriler her seferinde beni güldürmeyi başarıyor. Ve her şeyden önce kocama Evan Johnson'a ve Moose'a; sevdiklerim, küçük ailem, bu özel ormanda yeni bir yol açarken bana destek oldular, beni sevdiler ve sabırla katlandılar.

YAZAR HAKKINDA

Katherine Arden, *The Warm Hands of Ghosts*, Winternight Trilogy ve Small Spaces Quartet kitaplarının yazarı ve *New York Times*'ın en çok satan yazarlarından biridir. Yazmanın yanı sıra, amaçsız seyahatler yapmaktan, çiçek yetiştirmekten ve köpeği Moose ile ormanda koşuşturmaktan hoşlanır. Vermont'ta yaşamaktadır.

katherineardenbooks.com

[Facebook.com/katherineardenauthor](https://www.facebook.com/katherineardenauthor)

Instagram: [@arden_katherine](https://www.instagram.com/arden_katherine)

Penguin
Random
House

Okuma
*listenizde sırada ne
var?*

**Bir sonraki harika
kitabınızı keşfedin!**

**Kişiselleştirilmiş kitap önerileri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.**

Şimdi **kaydolun.**